

[Bàng Sách] Tích Niên Hoán

Contents

[Bàng Sách] Tích Niên Hoán	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	12
6. Chương 6	18
7. Chương 7	24
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	41
12. Chương 12	47
13. Chương 13	50
14. Chương 14	55
15. Chương 15	60
16. Chương 16	65
17. Chương 17	71
18. Chương 18	75
19. Chương 19	78
20. Chương 20	83
21. Chương 21	87
22. Chương 22	92
23. Chương 23	99
24. Chương 24	104
25. Chương 25	112
26. Chương 26	121
27. Chương 27	129
28. Chương 28	139
29. Chương 29	144
30. Chương 30	151
31. Chương 31	158
32. Chương 32	167
33. Chương 33	174
34. Chương 34	183
35. Chương 35	191
36. Chương 36	199
37. Chương 37: Chương Kết Thúc — Thượng 1.1	210
38. Chương 38: Chương Kết Thúc — Thượng 1.2	217
39. Chương 39: Chương Kết Thúc — Hạ	222
40. Chương 40: [phiên Ngoại] Mặt Mũi	231

41. Chương 41: [bàng Sách/lão Bàng Chân] Hái Sen (phiên Ngoại Tổng Hợp Của Tích Niên Hoán Và Kim Qua Thiết Mã) (cp: Bàng Tịch X Công Tôn C	236
42. Chương 42: [bàng Sách/lão Bàng Chân] Hái Sen 2	240
43. Chương 43: [bàng Sách/lão Bàng Chân] Hái Sen 3	243
44. Chương 44: Cp: Bàng Tịch X Triệu Đức Phương X Công Tôn Chân	246
45. Chương 45: Tiễn Biệt Đêm Thất Tịch	250
46. Chương 46: Tiễn Biệt Đêm Thất Tịch 2	256
47. Chương 47: [phiên Ngoại] Lời Tỳ Bà 1	262
48. Chương 48: [phiên Ngoại] Lời Tỳ Bà 2	268
49. Chương 49: [phiên Ngoại] Lời Tỳ Bà 3	274
50. Chương 50: [phiên Ngoại] Lời Tỳ Bà 4	284
51. Chương 51: [phiên Ngoại] Lời Tỳ Bà 5	291
52. Chương 52: [phiên Ngoại] Lời Tỳ Bà 6	297

[Bàng Sách] Tích Niên Hoán

Giới thiệu

Thể loại: Thiếu Bao 3 đồng nghiệp văn, triều đình, 1×1, có hài có bi, BE (chính văn), HE (phiên ngoại)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-sach-tich-nien-hoan>

1. Chương 1

Lần đầu gặp gỡ của Công Tôn Sách và Bàng Thống, quả thật không phải ở Song Hỷ trấn.

Nhiều năm không gặp, hình dáng nhỏ bé lúc thiếu niên của hắn trải qua kiếp sống quân lữ trở nên to lớn vạm vỡ. Ngay cả đường nét của mắt mũi và giọng nói đều thay đổi, khí phách mạn bất kinh tâm (thờ ơ, không đếm xỉa) ung dung quý phái, lại khí thế bức người. Hắn vốn nên là người như vậy, con cháu nhà quan lớn, trấn biên tướng quân, Vương gia khác họ duy nhất của Đại Tổng. Tiên y nô mã* cao cao tại thượng.

(*Ăn mặc đẹp để cười trắng mã, phục sức hào hoa lộng lẫy hoành tráng)

Hoàng đế có vài phần kiêng kỵ hắn. Sợ hắn hận hắn, lại không rời bỏ được hắn. Tất cả đao kiếm sắc bén của đại Tổng đều ở trong tay hắn, có thể giết địch cũng có thể thí vua, bởi vậy, không thể không làm theo nghe theo hắn. Tuy là xuất thân từ võ tướng, bản lĩnh làm quan đối nhân xử thế thật sự cao minh. Dân chúng ủng hộ hắn, quan viên trên dưới như thiên lôi nghe hắn sai đâu đánh đó. Đợi đến vài năm nữa, khi

hắn tiếp nhận quyền hành của Bàng Thái sư, thật sự là mối họa lớn trong lòng.

Thiếu niên xuân sam trường kiếm khuôn mặt tuấn lãng năm đó, chỉ là một hình ảnh mờ nhạt qua đi.

Bàng Thống từ ngoài cửa chậm chạp thông thả bước vào, lập tức đi đến trước mặt Da Luật Tuấn Tài. Hắn chấp tay sau lưng, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt. Kiểu tóc của tên người Liêu này trong nháy mắt liền làm hắn vui vẻ. Giống như trên đầu dán mấy cái bánh quai chèo giòn giòn, còn gắn mấy hạt châu nhỏ xú lấp lánh vào, đó chính là đường cát rắc không đều trên bánh. Ở nước Tống, chỉ có tiểu nha đầu nhà bình dân chưa xuất giá, mới có thể diện kiểu tóc dí dỏm đó.

Nghĩ như vậy, trên mặt lộ ra vẻ có chút vui đùa.

Lúc tướng soái hai nước đang giằng co, hắn lại có thể âm thầm cười nhạo kiểu tóc của đối phương.

Chỉ là một bên mặt khê lướt qua bên người, Công Tôn Sách liền nhận ra hắn. Mà Bàng Thống còn sớm hơn, lập tức biết công tử áo trắng đứng trong rừng kiếm kia, chính là Công Tôn Sách.

Hai mươi ba hai mươi bốn tuổi Công Tôn Sách, tướng mạo và khí chất cũng đều thay đổi. Nội liễm, ôn nhuận, vững vàng, bình tĩnh hơn. Vóc người cũng cao lên không ít, càng có vẻ giống như thân trúc. Y là một công tử được nuông chiều trong phòng ảm, tất nhiên không thay đổi nhiều như Bàng Thống trải qua tôi luyện. Đặc biệt là xiêm y trắng không nhiễm bụi trần kia, đứng trong đám người, vẫn như một chùm sáng thanh sạch bắt mắt.

Dư quang lướt qua, hắn ngay cả nhìn cũng không cần nhìn, liền tìm thấy y.

Da Luật Tuấn Tài bị sự lạnh lùng của Bàng Thống chọc đến độ không còn kiên nhẫn, âm ỉ gào lên: “Người là ai? Mau nói a!”

Bàng Thống còn chưa có chọc xong tên người Liêu này, mỉm cười im lặng không nói. Công Tôn Sách xoay người đứng ra, nhìn chằm chằm vào bóng lưng hắn mà gọi tên hắn: “Bàng Thống.”

Đọc từng chữ từng chữ rõ ràng, trong âm thanh nặng như có đá có vàng. Giọng nói không có một chút lưỡng lự.

Nụ cười của Bàng Thống tràn ra khóe mắt, con ngươi không khỏi thoáng liếc nhìn qua chỗ của y.

Các triều đại các thế hệ, chức nghiệp và nhân cách của Lễ bộ Thị lang chính là tuân theo lễ nghi bảo vệ phép tắc. Y không nên không thêm một cái danh hiệu quân hàm cho hắn. Tốt xấu gì cũng nên kêu một tiếng “Trần biên Tướng quân Bàng Thống”, nếu không, “Bàng Thống Tướng quân” “Bàng đại nhân” cũng được.

Bàng Thống là quan nhất phẩm, Công Tôn Sách là quan nhị phẩm. Có câu quan lớn một bậc đề chết người, thấy quan trên, không quỳ không lạy không chấp tay thi lễ, thì cũng coi như thôi. Bàng Thống. Giờ này phút này, cái tên này, có thể bị kêu ra trắng trợn như vậy sao.

Nhưng mà không biết tại sao, Bàng Thống cảm thấy rất thú vị, rất cao hứng. Đã bao nhiêu năm, y có thể gọi tên của hần thuận miệng như vậy chắc chắn như vậy, dường như đã thầm kín gọi rất nhiều lần, giống như đã gọi quen.

Bàng Thống đem lời buột miệng của Công Tôn Sách giải thích thành, từ biệt góc biển chân trời bao năm, y vừa nhìn thấy hần, rất hưng phấn, hưng phấn đến mức quên đi quy củ.

2. Chương 2

Lần đầu gặp gỡ của Bàng Thống và Công Tôn Sách năm ấy, Công Tôn Sách mười ba tuổi, Bàng Thống mười tám tuổi. Mười ba tuổi là tuổi đứa bé yếu ớt nhất, mười tám tuổi là tuổi đứa bé tuấn tú nhất. Kim phong ngọc lộ*. Vừa đúng để nói về hai người bọn họ.

(* Dịch theo chữ là gió vàng sương ngọc, xuất phát từ bài “Tân vị thất tịch” của Lý Thương Ẩn: “Do lai bích lãng ngân hà bạn, khả yếu kim phong ngọc lộ thì”: Nói về cảnh vật đẹp đẽ của mùa thu.)

Lúc ấy tiết trời cuối xuân đầu hạ, Công Tôn Sách đến kinh kỳ du lịch, nhân tiện thay phụ thân đến thăm hỏi các vị bằng hữu cũ vai vế chú bác. Bên người chỉ dẫn theo một Gia Đình.

Cũng không biết du lịch là có nghĩa gì, tới kinh thành, trước tiên đi dạo phố xá. Ở quán trà châm một bình Bích Loa Xuân nghe người ta giảng thư, nói đến Tỳ Đường, có vẻ như chỉ đọc thuộc lòng, chẳng có chút ý tứ. Lại đi Hiên Mặc phường thưởng thức giấy mực, phát hiện ra một khối mực đồng cũng không tệ lắm. cho vào tay ẩm áp, âm thầm tỏa hương. Nhưng mà thứ này mặc dù tốt, cũng không phải Lư Châu không có. Phong cảnh kinh thành này, chẳng qua cũng chỉ là như vậy.

Thiếu niên công tử mới lớn khi đó, đã phong lưu vốn có. Tượng mạo thanh tú trước hết không cần đề cập đến, bộ trường sam nguyệt sắc vẽ mặc trúc kia, theo nhịp bước mà nhẹ nhàng lay động. Mùi sách, mùi mực, mùi nước non, mùi lá liễu bên đề thơm ngát. Cả người phối với cảnh trúc trên y phục, hóa thành một bức họa mưa bụi Giang Nam, quanh thân là mưa phùn sương ẩm, trong trẻo linh linh.

Kinh thành nằm chỗ lệch về phía bắc, tuy không tới mức cát vàng đại mạc, nhưng chung quy vẫn thiếu đi một phần xuất sắc của Giang Nam. Bỗng nhiên xuất hiện một tiểu công tử xanh tươi mát mẻ như vậy trên đường đi, tỉ lệ người quay đầu lại không phải mấy trăm phần trăm, cũng không phải mấy ngàn phần trăm, căn bản không thể dùng tỉ lệ quay đầu lại để miêu tả. Rất nhiều người dừng chân đứng lại, dùng ánh mắt ngẩn ngơ dõi theo y một đường. Vừa nhìn vừa phát ra tiếng cảm thán ai ôi, dò hỏi là đứa nhỏ nhà ai, chẳng lẽ là tiên đồng do hoa sen trắng ở hồ Hà Đường biến thành.

Công Tôn gia ở Lư Châu là Tri phủ lão gia, Công Tôn công tử đi trên đường, không ai dám lộ liễu trắng

trợn nhìn chằm chằm soi mói đánh giá. Công Tôn Sách chỉ lo mở cây quạt mới mua ra thưởng thức, Gia Đình bên cạnh đã gần như sụp đổ, ba lần bồn lướt dụ y như dụ trẻ con kéo y đi về.

Công Tôn Sách sao có thể đồng ý, bị bức nóng nảy liền giơ cây quạt đập vào ót của Gia Đình: “Muốn về thì người cứ về đi, ta còn chưa có đạo đủ đâu.”

Công Tôn Sách nguyên quán ở Tô Chiết, dáng người thấp bé hơn so với người phương bắc, hơn nữa phụ thân nông chiều từ đầu đến chân, mười bốn tuổi không thể tính là trẻ con, nhưng nhìn qua hầy còn ngây thơ. Công Tôn tiểu công tử như vậy, dù bề ngoài có đẹp hơn nữa, cũng sẽ không có được sự yêu mến của nữ tử. Các nàng chỉ yêu mến nam nhân, sẽ không yêu mến bé trai, cho nên ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía y thật ra rất đơn thuần rất hiền dịu rất mẫu tính.

Đây là đối với nữ nhân, còn với nam nhân, có thể sẽ không giống như vậy.

Sự sợ hãi của Công Tôn Gia Đình, rất có tính dự đoán.

Còn chưa đi ra phố này, đón đầu là hai thiếu gia cấm y đứng chắn phía trước mặt Công Tôn Sách. Công Tôn Sách xếp lại chiếc quạt, lui ra sau một bước nhú mày.

Lai giả bất thiện, vẻ tà nịnh của bọn họ đều viết hết lên mặt.

Hai tên hoàn khố* trao đổi ánh mắt hứng phấn, ý là: Lần này quả thật vớ được của báu. Xa xa liếc mắt một cái đã thấy hút hồn người, nhìn gần quả nhiên càng đẹp hơn. Làn da này, dung mạo này, môi này, phần điều ngọc mài. Không thể xoi mói, không thể bắt bẻ. Ánh mắt ướt át trơn bóng mang theo sợ hãi tức giận trừng một cái, thật sự có thể trừng cho xương cốt đều nhũn mất.

(Hoàn khố: Quần áo lụa là- chỉ trang phục của con cháu nhà giàu sang quyền quý, còn có nghĩa khác là công tử bột, kẻ ăn chơi)

Vung tay lên, mấy tên tay sai bao vây Công Tôn Gia Đình, cũng không ra tay, chỉ là vây quanh hấn, mặc kệ hấn điên cuồng hô hoán, cũng không ăn thua gì. Công Tôn Sách một thân một mình liên tiếp lui về phía sau, thật sự có chút kích động, y siết chặt cây quạt, hỏi: “Các người... các người muốn làm gì?”

Nếu Công Tôn Sách là đứa nhỏ được nuôi thả ngoài đường, như vậy y sẽ biết những lời này là lời kịch của các nữ tử nhu nhược bị vây dưới dâm uy. Đáng tiếc gia thế của y có hạn, cả ngày giống như đại cô nương cửa lớn không ra cửa trong không bước. Không phải ở nhà học bài thì chính là đi hiệu sách mua sách, xa nhất, cũng chỉ là đến quán trà nghe thư. Bước ra khỏi Công Tôn phủ, ai dám ở trước mặt Tri phủ công tử nói ô ngôn uế ngữ? Y không biết là càng hỏi như vậy, lại càng chọc trúng hứng thú hèn mọn của đối phương.

Hai tên quần là áo lượt một trái một phải giữ lấy y, tay của một tên còn túm vai y, tươi cười vô cùng đáng khinh: “Chẳng làm gì cả. Nhìn vị công tử này thật lạ mặt, chắc hẳn không phải là nhân sĩ ở kinh thành. Hai huynh đệ chúng ta đơn giản chỉ muốn làm vị chủ nhà tận tình, muốn mời công tử thưởng liếm chút

rượu, sao nào?”

Lí do của hai tên này cũ rích không có chút mới mẻ, giống như người đi đầy đường đều là tiểu thư công tử bồi rượu, chằm trúng ai thì mời kẻ đó. Công Tôn Sách sao có thể đồng ý, từ lúc y sinh ra đến giờ còn chưa nếm qua cái gì gọi là rượu đầu. Hơn nữa, nếu có uống cũng không thể uống cùng bọn họ a. Trước khi ra khỏi nhà cha đã nói, đừng uống rượu với người xa lạ.

Dùng sức tránh đi cánh tay đang bắt lấy y, vùng vẫy đến mức mặt đỏ tai hồng, rất có cảm giác như cành cây trôi nổi lay động, bị hai tên hoàn khổ lôi lôi kéo kéo, giống như điều hâu bắt gà con mà cấp ra năm sáu bước.

Công Tôn Gia Đình nước mắt dần dựa trào ra khỏi hốc mắt, nghĩ lần này quay về Lư Châu, mạng nhỏ của mình phải giao ra rồi. Không. Nếu tiểu công tử có chuyện gì sơ suất, hẳn làm gì có gan quay về Lư Châu. Thiếu gia chính là mệnh căn của của lão gia a! Mệnh căn của lão gia bị hai nam nhân động chạm, đó là chuyện đùa sao?

Mà những quần chúng mới nẩy ngấm nghĩa mỹ nhân đến nhảy nhót, lúc này cúi đầu tản đi khắp hướng, làm như chim thú tiêu tán, ngoảnh mặt làm ngơ với tiếng kêu cứu của Gia Đình. Gia Đình cầu cứu không được, tuyệt vọng cảm thán: Trị an của kinh thành này, còn không tốt bằng Lư Châu của chúng ta. Phủ doãn kinh thành này, cũng không tận tụy với chức trách như lão gia của chúng ta. Mấy tên công tử ăn chơi trong kinh thành này, tại sao cả nam nhân cũng không tha!

Về phương diện khác, có thể thấy hai tên này đùa giỡn lưu manh trên đường đã quen, trong nhà khăng định có một ông cha làm quan, có một bà mẹ cưng chiều mù quáng. Mọi người thấy nhiều, quần không được, cũng không dám quần. Thật sự thương tiếc thương hại cho đứa nhỏ xinh đẹp này, cùng nhau than thở: Ai! Lạc thủ thôi hoa*. Dê vào miệng cọp. Nghiệp chướng nghiệp chướng!

(*Chà đập thứ tốt đẹp)

3. Chương 3

Mỹ nhân rơi vào sự chọc ghẹo của trẻ hư. Người qua đường ngồi yên, gia đình bị nhốt. Mỹ nhân yếu đuối vô lực phản kháng không được, lập tức sẽ lê hoa đài vũ.

Chuyện xưa nhớ tới đoạn này, hẳn là người xem qua kịch bản cổ trang, đều sẽ đoán được tiết mục tiếp theo, sau đó sâu sắc cảm thấy chẳng có gì thú vị. Cái đó người ta gọi là đời người như vở kịch. Đời người và vở kịch, vốn là dung tục xấu xa và trùng hợp giống hệt nhau.

Nhưng mà bởi vì một diễn viên khác là Bàng Thống, vở kịch này sẽ không như chuyện các vị đã nghĩ.

Bàng Thống năm đó, cũng mới chỉ là một thiếu niên. Áo lam trường kiếm, mặt mày sáng sủa ánh mắt như

sao. Chợt nhìn qua, thiếu hiệp này rất giống Ngự Miêu Triễn Chiêu nhiều năm sau này. Đương nhiên, đây là ấn tượng khi thoáng nhìn thấy, lại nhìn lần thứ hai, bọn họ là hai người hoàn toàn khác nhau. Bàng Thống không có chính khí hiên ngang của Triễn Chiêu, Triễn Chiêu không có ý vị quý tộc của Bàng Thống. Triễn Chiêu là thuần trắng không pha tạp chút khác màu, Bàng Thống là màn bụi nông nông sâu sâu khó mà nắm bắt. Hai người quá khác biệt.

Nói ví dụ như, y phục vân văn màu lam thủy trên người Bàng Thống, sẽ không phải là loại mà Triễn Chiêu sẽ mặc.

Lại nói ví dụ như, cùng một hoàn cảnh cùng là người đứng ngoài quan sát, Triễn Chiêu trước tiên sẽ phi thân qua vung lên nắm đấm trừng trị dân tặc. Mà Bàng Thống đâu, ôm kiếm, ngồi ở sạp nhỏ ven đường nhắm nháp rượu bóc đậu phộng, nhìn vở kịch ức hiếp mỹ nhân nửa ngày, thờ ơ.

Cũng không phải thật sự thờ ơ như biểu hiện bên ngoài, hắn đang chân thành chờ đợi tiểu mỹ nhân áo trắng này sẽ theo như kịch bản trong tiểu thuyết, khóc lê hoa đái vũ cho hắn xem xem. Chờ y khóc, hắn sẽ đi cứu y.

Thiếu niên Bàng Thống, có chút tâm tư của hiệp khách. Nhưng đồng thời, hắn cũng là một tên hoàn khổ mang chút nhảm chán không hơn không kém. Đương nhiên, hoàn khổ này không phải là hoàn khổ kia, hoàn khổ, cái nào có cách thức của cái đó, cái nào có phong cách của cái đó, thật sự không thể đánh đồng.

Tiểu mỹ nhân bị mang đi rất xa. Gia đình kia vừa khóc vừa la, cổ họng đều khản, giống như người bị người ta phi lễ là hắn. Bàng Thống nhìn thấy cây quạt trong tay của tiểu mỹ nhân rơi xuống đất, thân thể cứng ngắc giãy giụa, tránh không được, hơi hơi run lên.

Thế nhưng hắn vẫn chưa khóc?

Vậy mà vẫn chưa khóc.

Thú vị thật thú vị.

Bàng Thống phỉ phỉ một tay một thân toàn là vỏ đậu phộng, đứng lên đưa cho chủ quán một viên bạc. Nếu không cứu mỹ nhân, sợ rằng chỉ có thể đi nhặt xác.

Hắn không chút nghi ngờ nam hài quật cường này sẽ vì xấu hổ và giận dữ quá mức mà khí tuyệt bỏ mình.

Đến gần y, nghe được tiểu mỹ nhân nói với hai tên công tử ăn chơi kia: “Các người có biết ta là ai không? Các người dám động vào ta? Giữa ban ngày ban mặt, dưới chân thiên tử, không sợ vương pháp sao?”

Lời này quá quen tai rồi. Bàng Thống bị sét đánh tại trận, bỏ lỡ khoảnh khắc cứu mỹ nhân khỏi ma trảo.

Nhóm công tử bột kia cũng như trong dự liệu mà trả lời mạnh mẽ: “Vương pháp? Ta chính là vương pháp! Mời người uống một chén là nể mặt người, đừng có mà giãy dụa. Tiểu ca nhi da mỏng thịt mềm, va quệt hồng chúng ta sẽ đau lòng.”

Tên hoàn khố Ất còn thêm một câu: “Người là ai? Chúng ta thật sự không biết. Chẳng lẽ là nữ phần nam trang? Vậy nên cẩn thận kiểm tra xem.”

Ngay sau đó là một tràng cười đậm đàng đập vào tai.

Bàng Thống cảm thấy nếu không ra tay, sẽ bị bọn chúng ghê tởm chết tươi.

Mới vừa đề lên một hơi chuẩn bị đấu võ, Công Tôn Sách bên kia đột nhiên vùng ra khỏi sự kèm cặp của hai tên công tử ăn chơi, chạy thẳng đến bên người Bàng Thống.

Y vừa chạy vừa la: “Bàng đại ca! Bàng đại ca người rút cuộc cũng tới rồi!”

4. Chương 4

Bàng Thống nhìn thấy ánh sáng rực rỡ lóe ra giảo hoạt trong mắt của nam hài đang chạy về phía mình, sáng đến mức tưởng như đó không phải đôi tròng mắt của con người, đó hẳn là bảo thạch a thủy ngân a gì đó tinh linh. Trong chốc lát lại quên phản ứng, mặc cho y túm lấy quần áo của hắn trốn ra phía sau.

Đứng nhìn trong tay của Bàng Thống có một thanh kiếm, với thân hình cao gầy của hắn, dường như không đủ tạo thành uy hiếp, cho nên hai tên công tử ăn chơi kia liền nhe răng cười: “Thì ra đã sớm có tình nhân, còn giả bộ không tình nguyện mãi, giống như kẻ còn non.”

Công Tôn Sách đứng sau lưng Bàng Thống, lộ ra nửa người lạnh lùng nói: “Láo xược! Đây là thứ tử của Bàng Tịch Bàng Thái sư! Các người có mấy cái đầu, dám chọc vào hắn?!”

Bàng Thống giật mình quay đầu lại nhìn y, bất giác bật cười.

Tiểu mỹ nhân này chẳng những kêu đúng họ của hắn, ngay cả thứ tự trong nhà cũng đoán trúng rồi. Nhất định là đoán, hắn xác định mình chưa từng quen biết y, nghe giọng nói, cũng không giống như người kinh thành. Bàng Thống từ nhỏ theo mấy người khách trong nhà học tập chút thuật bói quẻ chiêm tinh, nhưng này phải tính mới biết. Tiểu mỹ nhân này vừa mở miệng đã ra, hơn nữa đúng đến ngạc nhiên, cũng có vài phần tiên khí.

Hai tên công tử bột liếc nhau, suy xét hai thiếu niên trước mắt. Cách ăn mặc và khí chất quả thật không tầm thường. Khẳng định phi phú tức quý. Nhưng mà, thứ tử của Bàng Thái sư, da trâu này có hơi thối qua đầu đi (khoác lác quá mức).

Vì thế, tên hoàn khổ Giáp chẳng hề để tâm cười: “Ha, người nói người là ai, người chính là ai? Tức cười! Thường Thị trung chính là ta cha!”

Bàng Thống nghe xong lời này, cũng cười. Cười đến mức vô cùng tùy tiện, kiểu cười ngông cuồng tự đại. Lai lịch của tiểu mỹ nhân từ từ nói sau, bây giờ trước tiên xử lý hai tên hỗn tạp này trước: “A? Thường Triệu An Thường Thị trung? Thường Thị trung chỉ có hai đứa con, đứa con cả mới vừa thăng chức Đô thống Bộ Binh không lâu, lúc này còn chưa có bãi triều đâu. Đứa con thứ hai nha, lúc mười ba tuổi bị kết liễu. Người là người nào?”

Tên hoàn khổ Giáp không phải là người nào cả, hẳn là kẻ bị người cha có tiền muốn nịnh bợ Thường Thị trung nên gửi con qua cho người ta làm con nuôi. Lúc con út của Thường Thị trung chết, hẳn chỉ mới là một quan nhỏ ở ngoài biên cương, sau đó trở nên giàu sang đến kinh thành, để tránh gốc gác bị đưa ra ánh sáng, hẳn thay đổi hết người hầu kẻ hạ. Người ngoài nhiều lắm cũng chỉ biết hẳn có một đứa con đã chết, chết như thế nào, mấy tuổi chết, tuyệt đối không thể nói rõ ràng như vậy.

Hai tên công tử bột cảm thấy có chút chột dạ.

Bàng Thống quét mắt nhìn bọn họ: “Thật ra ta nói có đúng hay không a?”

Địa giới kinh thành, đứng ở đầu tường (~ý là quan lớn) ném một viên gạch xuống, đã có thể nện vào quan tam phẩm, hoặc là quan trực hệ tam phẩm. Kẻ cải trang vi hành nhiều lắm. Tên hoàn khổ Giáp thà tin là có còn hơn, không dám mạo hiểm. Hắn hừ lạnh một tiếng, vung tay lên thu hồi tay sai, chuẩn bị chạy đi chỗ khác..

Công Tôn Gia Đình bỏ nhào đến bên cạnh Công Tôn Sách, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, trái phải sờ loạn y một hồi, lẩm bẩm nói: “May mà không sao may mà không sao, thiếu gia nếu có chuyện gì, tiểu nhân làm sau đối mặt lão gia, đối mặt phu nhân, đối mặt bách tính Lư Châu.... Ô ô....”

Công Tôn Sách nghĩ không ra, chuyện này liên quan gì đến bách tính Lư Châu chứ. [=))]

Hai tên công tử bột hừ Bàng Thống, Bàng Thống cũng hừ lại. Chẳng những hừ lại, mà còn vung kiếm ngăn cản bọn họ, cảm hơi hất cao, nghênh ngang kiêu ngạo: “Các người khi dễ tiểu huynh đệ của ta, vậy đã muốn đi? Dễ dàng vậy sao?”

Hai tên công tử bột vốn không tin tưởng thân phận của Bàng Thống lắm, bây giờ thấy hắn từng bức ép sát không chịu buông tha, thật sự rất có khí thế của con cháu nhà quan lớn. Đây là loại khí thế dân chúng bình thường học không giống cũng không dám học, khí thế đón đầu phiền toái. Thâm nghĩ trong lòng không ổn rồi. Cho dù không phải con của Bàng Thái sư, cũng nhất định là con của đại quan khác. Đạp vào địa lôi, rất gay go.

Công Tôn Sách ở phía sau giật nhẹ tay áo của Bàng Thống, nhẹ giọng nói: “Coi như thôi đi.” Việc này nếu nháo lớn, các vị bằng hữu của cha ở kinh thành viết thư gửi về Lư Châu, sau này đừng mơ tưởng đến việc bước ra khỏi cửa.

Bàng Thống không để ý đến y, thấy hai tên công tử bột không hề động đây, rút kiếm ra, xẹt qua bốn bàn tay đã chạm vào bả vai và khuôn mặt của Công Tôn Sách. Chém thật sự không sâu, nhìn qua chỉ là cắt thương cổ tay của bọn họ. Nhưng có mấy tay sai tập võ ở đó đều biết, một kiếm này, là đã cắt đứt gân tay.

Tên công tử bột ôm tay, kêu gào với nhóm tay sai ở hai bên: “Lũ ăn hại các người! Tại sao không ngăn cản hắn! Xem ta trở về lấy mạng chó của các người.”

Nhóm tay sai thật oan uổng. Bàng Thống ra tay lúc nào bọn họ còn chưa thấy rõ, sao có thể ngăn cản a. Muốn tiến lên trả thù cho chủ tử, tự nghĩ mình không có chút phân lượng nào. Lại thấy phong thái không chút hoang mang thản nhiên thi hành của hắn, phỏng chừng ngay cả người đứng sau chủ tử cũng không có chút phân lượng.

Bàng Thống thu kiếm, liếc nhìn bọn hắn: “Trở về nói với Thường Triệu An, hôm nay là Bàng nhị công tử ta đã thương người. Nhân tiện cũng nói cho hắn, tại sao lại làm bị thương người.”

Hai tên công tử bột ném lại vài câu độc miệng phô trương thanh thế, lão đảo được bọn tay sai đỡ về. Máu trên cổ tay chảy một đường. Công Tôn Sách nhìn vết máu kia, nhú mày lui về sau vài bước.

Bàng Thống chú ý tới sắc mặt của y, cười cười, vừa rồi còn rất thông minh lanh trí, lúc này lại bị mấy giọt máu dọa đến trắng môi. Quần chúng xung quanh sôi nổi gật đầu tán thưởng võ kịch anh hùng cứu mỹ nhân kinh điển, nhìn Bàng Thống với ánh mắt sùng bái, cũng có người vỗ tay khen ngợi.

Có thể nói, không cần tận lực mà làm cũng có thể thu được thành quả, Bàng Thống trời sinh chính là kiểu người dễ dàng chiếm được uy danh trong đám đông.

Hắn nhặt cây quạt rơi trên mặt đất của Công Tôn Sách lên, lau bụi rồi đưa cho y. Sắc mặt của Công Tôn Sách trong trắng có xanh, trên trán ra một tầng mồ hôi mỏng, rõ ràng bị hoảng sợ. Lúc ấy không cảm thấy, qua rồi mới biểu hiện ra. Biểu tình thật sự rất bình tĩnh. Y không nói gì thêm, tiếp nhận cây quạt cầm ở trong tay.

Công Tôn Gia Đình khom người chấp tay thi lễ với Bàng Thống chỉ thiếu điều quỳ xuống, mấy câu khen ngợi mấy câu cảm kích nói đến nói đi, khiến cho Bàng Thống cảm thấy rất phiền.

Hắn lại tiếp tục nhìn gương mặt thắm đậm kia. Bên thái dương của Công Tôn Sách có lọn tóc rũ xuống, đôi mắt càng giống như ngâm ở trong nước. Hoảng sợ chưa yên, liêu mềm trong gió.

Dẫu có là Bàng Thống nhìn thấy nhiều như hoa mỹ quyến trong phủ, cũng không khỏi bị giam cầm ánh mắt. Cúi đầu nhìn vào mắt y, nói: “Vị tiểu.... tiểu công tử này, người vẫn tốt chứ?”

Hắn nuốt chút nữa thốt ra “tiểu mỹ nhân”.

Công Tôn Sách hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Đổi lại là người, ngày đầu tiên tới kinh thành đã bị người

ta coi như cô nương mà đùa giỡn, người cảm thấy người vẫn tốt được sao?”

Bàng Thống không khỏi hoài nghi lỗi tai của mình. Lời nói chua ngoa không biết tốt xấu kiểu này, là từ vị công tử nhà nhận tuần tú trước mặt nói ra?

Công Tôn Sách lại hít sâu một hơi, lần này, thay đổi bộ dáng kính cẩn lễ phép, chấp tay với Bàng Thống: “Ân cứu giúp suốt đời khó quên. Tiểu đệ đi trước tạm biệt từ đây huynh đài khỏi tiễn.”

Có người qua sông đoạn cầu xây cỏi xong tháo lưà ra làm thịt, Bàng Thống cảm thấy mình chính là cây cầu và con lưà xúi quẩy kia.

Bàng Thống đứng ra chắn lại: “Ai! Tiểu công tử rất thất lễ, chính ta đã cứu người a.”

Công Tôn Sách đứng lại, ngưỡng mặt lên nhìn hần nói: “Đúng vậy. Ta chẳng phải đã nói lời cảm tạ rồi sao? Hơn nữa, nếu thật sự cân nhắc lại, vẫn là ta nhanh trí cứu chính mình.” Y coi thường liếc mắt nhìn bội kiếm trong tay của hần. “Huống chi, nếu không có ta ngăn cản, suýt chút nữa người đã hành hung người ngay trên đường rồi có biết hay không? Cáo từ.”

Nói xong liền giành đường bước lên phía trước.

Bàng Thống bị hần chọc cho vui vẻ, chưa từng gặp qua người nào già mồm bác bẻ đổi trắng thay đen như vậy. Lại lắc mình một cái chắn đường của y, cái chắn này, chắn đến mức làm tất cả mọi người sững sốt. Chỗ nào là anh hùng cứu mỹ nhân, rõ ràng là đại dâm tặc đánh đuổi tiểu dâm tặc, ý đồ độc chiếm mỹ thuyền duyên (người đẹp).

Đều tại đứa nhỏ này quá xinh đẹp. Chạy trời không khỏi nắng a.

Công Tôn Gia Đình cũng sững sốt, nhìn Bàng Thống, tuần tú lịch sự phong thái bất phàm, thật không giống cường đạo vô sỉ. Nhưng mà động tác này làm rất... (làm đến quen =.)

“Ai, nhưng mà trong nhiều người như vậy chỉ có ta dũng cảm bước ra, người tạ ơn như vậy cũng quá không thật tâm đi?”

Những lời này gợi lên tư tưởng tri thư đạt lễ của Công Tôn Sách. Không có hần, hôm nay quả thật không thể nào thoát thân.

Bàng Thống trưng ra biểu tình không lưà già gạt trẻ: “Ta quả thật không có ác ý với công tử.”

Trong mắt Công Tôn Sách vẫn có đề phòng: “Người muốn làm gì?”

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai người tới quán trà gần nhất ngồi xuống. Bàn Thống xuất thân nhà quan, khá nổi bật giữa phố phường hỗn tạp, phong cách lời nói cử chỉ đều vô cùng tốt. Nói chuyện cười a, về mặt thân thiện a, chỉ cần hần muốn, hần có thể chiếm được hảo cảm của bất cứ kẻ nào. Đây coi như là một loại mị lực của tính cách.

Công Tôn Sách cũng là một phần tử trong “bất cứ kẻ nào”, chỉ trong chốc lát, đã trò chuyện với nhau rất vui. Công Tôn Sách ở Lư Châu đã có danh tiếng là thần đồng, tài học và tâm trí vượt xa bạn cùng tuổi, lại trời sinh một bộ ngạo khí tua tủa, người cùng thế hệ có thể nói chuyện với y chỉ được vài ba người. Thiếu niên trường kiếm trước mặt, cùng lắm chỉ hơn y không nhiều, trả lời đối ứng lại vừa hợp, thật có thể lọt vào mắt y.

Bàn Thống kêu hàng loạt điểm tâm và trà dùng tim sen chế biến. Công Tôn Sách hỏi: “Người rất thích ăn tim sen?”

“Không phải ta ăn, là người ăn.” Bàn Thống giải thích: “Mới vừa rồi công tử bị kinh sợ, ăn nhiều tim sen có thể an thần.”

Công Tôn Sách nghe vậy liền thu hồi vẻ mặt: “Chuyện vừa rồi, đừng nhắc lại.”

Bàn Thống cười nói: “Được. Không nhắc lại, không nhắc lại. Ta thấy công tử một thân khí độ thanh nhã, nói vậy chắc là xuất thân từ dòng dõi thư hương.”

Công Tôn Sách chấp tay, cười khó có thể nhận ra: “Huynh đài coi trọng rồi. Tại hạ Công Tôn Thúc Trúc.”

Công Tôn Gia Đình đang im lặng sắp xếp điểm tâm cho tiểu thiếu gia, nghe đến đó ngừng tay, vô cùng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn về phía công tử nhà mình.

Thiếu gia có tên Thúc Trúc từ lúc nào? Minh nhìn hần lớn lên tại sao không biết? Cũng không nghe có người gọi a! Hần đầy bụng nghi hoặc, bị Công Tôn Sách liếc mắt trừng một cái, không dám đặt câu hỏi.

Bàn Thống thu vào trong mắt động tác cái nhìn của hai chủ tớ bọn họ, điềm nhiên như không chấp tay đáp lễ: “Tại hạ họ Bàn. Cứ giống như lúc trước, gọi ta Bàn đại ca là được, hai chữ huynh đài, nghe thật hủ lậu.”

Công Tôn Sách giật mình nói: “A! Là Bàn nào?”

Bàn Thống nói: “Bàn của rồng thêm mũ. Cùng họ với Bàn Thái sư đương triều. Bàn Úy Ly.”

(*Sách: chiết tự ra thành trúc và thúc, Bàn: chữ long-rồng thêm bộ nghiêm ở ngoài)

Công Tôn Sách ngạc nhiên nói: “Trong thiên hạ, vậy mà lại có sự trùng hợp như thế! Không biết Bàn đại ca và Thái sư...”

Từ khi Bàn Thái sư bắt đầu cầm quyền, tiếng xấu chưa kịp truyền bá, nhưng chức vị đã chấn động Đại Tống không người không biết không người không sợ. Nếu không cần thiết, Bàn Thống không muốn mang tiếng tăm của phụ thân đi kết giao với người ngoài.

Bàn Thống cười ha ha: “Hiền đệ nhìn xem, ta có giống như con của Bàn Thái sư?”

Công Tôn Sách ngừng một chút, cẩn thận nhìn kỹ Bàn Thống. Thần sắc phần chấn mặt mày phong lưu, áo lụa màu nhạt như nước tôn lên làm cho người có thêm khí chất tươi đẹp. So với y, so với tất cả những con cháu nhà quan theo nề nếp cũ y quen biết khác xa một trời một vực, từ bụng ta suy bụng người, y cũng cười nói: “Không giống. Bàn Thái sư quyền cao chức trọng, chấn hần gia giáo rất nghiêm. Con cháu Bàn gia, nào giống Bàn đại ca tự tại tiêu sái.”

Vài năm về sau, Công Tôn Sách quen biết một con cháu khác của Bàng gia. Một cô gái vừa xảo quyệt vừa xinh đẹp lại dã man, chẳng những nửa đêm nửa hôm đi trên đường cái, mà còn không chút kiêng kỵ trộn lẫn trong đám nam nhân. Vì thế y sẽ nhớ đến người huynh đệ Bàng Thống lang bạt đầu đường đội lốt bình dân, cùng với nề nếp gia giáo tràn ngập nguy cơ của Bàng Thái sư...

Bàng Thống nghe Công Tôn Sách đọc rõ từng chữ “con cháu Bàng gia” cực kỳ khinh thường, nói: “Nhìn hiền đệ ngươi cũng là xuất thân thế gia, tại sao, dường như rất có thành kiến với con cháu Bàng gia a...”

Công Tôn Sách xua xua tay: “Ai, không thể so được. Nếu sau này ta có nhập sĩ làm quan, cũng phải học tập gian khổ mười năm tự mình thi được. Con của Bàng Thái sư, tương lai con nối nghiệp cha lên như điều gặp gió. Sao có thể giống như Bàng đại ca, thật sự bản lĩnh, thật sự tiêu sái, tính tình chân thật.”

Bàng Thống được Công Tôn Sách khen đến vui vẻ, dường như quên mất mình chính là con cháu Bàng gia sau này cần sự thịnh vượng của phụ thân không thể tránh khỏi, hần mỉm cười rót cho y một ly trà hạt sen: “Người có bản lĩnh thật sự, tới chỗ nào cũng có thể phát triển. Còn người không có bản lĩnh, cho dù có lên như điều gặp gió, sớm muộn gì cũng sẽ ngã xuống thôi.”

Công Tôn Sách uống trà hần rót, nói: “Nói thì là như vậy, nhưng mà con của Bàng Thái sư, ai sẽ quan tâm hần có bản lĩnh thật sự hay không, ai sẽ đi thử thách năng lực thật sự của hần. Chỉ cần có một phần ưu tú, cũng bị tâng bốc thành mười phần.”

Về vấn đề con của Bàng Thái sư có bản lĩnh thật hay không, Bàng Thống không muốn nói tiếp. Ở trong lòng nặng nề hừ một hơi dài cười một tiếng, hơn nữa bắt đầu nghĩ ra một nghĩa cử làm cho lão cha tức giận đến mức giậm chân làm cho mọi người xem là tấm gương của con cháu quan lại trong tương lai.

Hiện giờ nói gì cũng là giả, sớm muộn gì cũng có một ngày hần dùng năng lực của bản thân làm rung động tiểu mỹ nhân này.

“Nhưng mà tại sao hiền đệ lại lừa bọn họ, nói ta là con của Bàng Thái sư?”

“Trước khi ta đến kinh thành, có nghe cha nói quan lại trong kinh chức quyền của Bàng Thái sư là lớn nhất, dưới gối một nam hai nữ, con trai độc nhất đứng hàng thứ hai. Nếu hù dọa bọn họ, tất nhiên phải lấy thứ lớn nhất ra hù. Con của Bàng Thái sư, bọn họ cũng không thể quên biết.”

Bàng Thống không nghĩ tới xuất thân của hần đã thuộc loại dùng để hù dọa mất máu bọn trẻ hư hung dữ, cảm xúc ngổn ngang không biết nên khóc hay nên cười. Nhưng nếu dùng tên của Bàng Thống hần mà không phải là “Nhị công tử của Bàng Thái sư”, nói không chừng hần sẽ vui vẻ một chút.

“Lại nói, nghe giọng điệu lúc nãy của Bàng đại ca, chẳng lẽ thật sự quen biết Thường Thị trung?”

Bàng Thống cười cười: “Thường Thị trung, kinh thành có ai không biết?” Nói xong phát hiện ra ánh mắt nghi ngờ của Công Tôn Sách, hần bổ sung: “Nghe chuyện phiếm nghe được chút chuyện trong nhà, không nghĩ đến có thể thật sự hù được bọn họ. Cũng may là hù được, nếu không như vậy, Công Tôn hiền đệ nên làm sao đây?”

“Người hù không được bọn họ, đành phải đổ máu tại trận.” Bàng Thống nghe không hiểu. Công Tôn Sách lại liếc nhìn kiếm của hần: “Chẳng phải Bàng đại ca muốn đến giúp ta sao?”

Bàng Thống nghĩ: “Giúp?” Tình huống kiểu này, hần là “cứu” mới đúng chứ? Thật sự là đứa trẻ quá cao ngạo.

Dựa theo lời của y, hần hỏi: “Tại sao ngươi biết được ta sẽ đến giúp ngươi?”

“Ta liếc mắt thấy ngươi đi về phía bên này. Tất cả mọi người tránh còn không kịp, chỉ có ngươi tới gần, nếu không giúp ta thì còn có thể là vì cái gì.”

Bàng Thống ở trong lòng tiếp thêm một câu: Còn có thể cháy nhà mà đi hôi của a.

“Vậy ngươi tại sao biết được, ta có thể đánh thắng bọn họ.”

Công Tôn Sách làm bộ làm tịch nghĩ nghĩ: “À... cái này có chút mạo hiểm. Ta nhìn tướng mạo trí tuệ của Bàng đại ca, không hần là kẻ ngốc không biết tự lượng sức mình. Đánh không lại, cũng không nên tiếp cận phía trước đi? Nhưng nếu thật sự là kẻ ngốc, có người đến giải vây, ta cũng có thể chạy.”

Bàng Thống giật nảy mình: “Chạy?”

“Chạy đi báo quan a! Bàng đại ca da thô thịt dày, do dù có rơi vào trong tay của bọn họ, cũng sẽ không chịu thiệt.”

Bàng Thống nhìn trong ánh mắt y lộ ra chút tinh quái ranh ma, bất giác cười nói: “Thú vị, thật thú vị.”

Lông mày của Công Tôn Sách nhướng lên: “Sai. Phải nói là: ‘Thông minh, thật thông minh’.”

Bàng Thống sáng khoái vui vẻ cười một hồi. Nói đến cuộc sống của hắn cũng không tệ lắm, nhưng vui vẻ cười lớn như ngày hôm nay lại thật sự rất ít. Công Tôn “Thúc Trúc” này, chỗ tuyệt vời không chỉ ở dung mạo.

Công Tôn công tử tú ngoại tuệ trung giải sầu gỡ rối, chỗ tuyệt vời đương nhiên là vượt ngoài dung mạo rồi. Điểm này, Bàng Thống sẽ chậm rãi mà phát hiện thấu đáo, và lại phát hiện sớm hơn so với bất kỳ ai.

Bất tri bất giác tán gẫu rất nhiều, cũng tán gẫu rất sâu. Uống hai bình trà sen cầu kỳ, rất giống như người ra uống rượu. Cũng có thể là trà rất nóng, nóng đến mức không hiểu sao Công Tôn Sách lại hưng phấn lên, hai gò má nhàn nhạt ửng hồng. Y nói Bàng đại ca, trà hạt sen ở đây không chính thống, là tìm sen phơi nắng rồi xay thành bột pha, có cạnh. Sau này ta dẫn người đến Giang Nam. Kim tường mộc lan thuyền, hí thải Giang Nam liên*. Hạt sen, vẫn là của Giang Nam chúng ta tốt.

(*Chèo thuyền mộc lan, hái sen Giang Nam, câu trong bài Thải liên khúc của Lưu Hiếu Uy)

Bàng Thống không nói cười cười. Liếc mắt một cái liền nhận ra Công Tôn Sách là nhân sĩ Giang Nam, xuân hoa minh liễu, tế thủy quyên quyên. Giang Nam quả thật là mảnh đất tốt, hoa đẹp nước đẹp cảnh đẹp, ngay cả một nam nhân cũng đẹp như vậy, bên trong vẻ đẹp mang theo một làn gió quyên rũ, tựa như trà hạt sen ngọt dịu này. Chẳng trách Hoàng đế tiền triều trốn ở chỗ đó xuân hoa thu nguyệt, hận nước thù nhà đều vứt đi.

Bàng Thống thời điểm đó, trong lòng tất nhiên có chí hướng trong ruỗi đất trời. Đối với loại trắng hoa Giang Nam mưa phùn gió nhẹ bào mòn chí khí của con người này, từ trong thâm tâm khinh thường nó. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt tự hào hướng về nó của Công Tôn Sách, không biết tại sao, lại sinh ra một chút hiếu kỳ ngoài ý muốn đối với Giang Nam.

Công Tôn Sách nói đến cao hứng, tiện tay mò tới thanh kiếm nạm vàng khảm ngọc của Bàng Thống, rút ra một đoạn xem xem. Y thấy thân kiếm không phải là màu của sắt tây, mà là màu xanh mai của nhàn nhạt, xanh đến mức lịch sự tao nhã, giống như làm từ ngọc, vô cùng đẹp. Sờ lên, lạnh giống như nước băng thảng chập. Lần đầu tiên y tiếp xúc với binh khí, đã gặp được thượng phẩm như vậy, nhìn xem liên tục chập lưỡi, yêu thích không buông tay. Công Tôn Gia Đình sợ lưỡi đao cắt tay thiếu gia, ở bên cạnh nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Thanh kiếm này, thanh tú, hoa lệ, quý giá, có giá trị kỷ niệm với Bàng Thống. Ngoại trừ hắn, ai cũng không được chạm qua. Ngay cả em ruột Phi Yên khóc nháo muốn chơi, hắn cũng không cho. Ngày thường ra khỏi nhà cũng không rời tay, ở nhà cũng sớm luyện chiều luyện. Thời gian ở cùng nó, còn nhiều hơn so với thời gian ở cùng người nhà.

Nhưng mà hôm nay Công Tôn Sách chạm nó, Bàng Thống chỉ nhẹ động đầu mày nhẹ đến mức không thể nào nhẹ hơn. Nhìn đến Công Tôn Sách, lời nói thật sự tỉnh táo, nhưng mà sự hăng hái kích động này, rõ ràng đã say. Chưa từng nhìn thấy người uống trà cũng say, cùng một người say, so đo làm gì.

Bàng Thống sau đó lại phát hiện chính mình cũng không có chút phản cảm nào khi Công Tôn Sách cầm kiếm của hắn. Kiếm xanh chiếu lên mặt y, tỏa ra một tia sáng dọc như sóng nước mênh mông, vươn đến tận bên trong cổ áo. Ánh sáng kia rơi vào trong mắt hắn, vì thế ánh mắt cũng bị nhuộm thành màu xanh lam.

Mỹ nhân phối với bảo kiếm, cũng là tỏa sáng.

Công Tôn Sách tán thưởng nói: “Kiếm này thật tốt, quả thực là thần khí.”

Bàng Thống nói: “Người cũng hiểu binh khí?”

“Không hiểu. Nhưng trên sách cổ từng viết về danh kiếm: “Xem hoa lệ này, như phù dung vừa nở, xem ánh sáng này, lỏng như nước mơ hồ trào dâng, xem đoạn kiếm này, dốc dốc như đá vụn, xem chất liệu này, sáng sửa như băng tan.” Kiếm của Bàng đại ca hồng quang sáng rõ, cực kỳ ăn khớp lời viết trong sách, nhất định là danh khí.”

“Không đối gát hiền đệ, kiếm này do thợ phương Tây dùng thiên thanh mà chế tạo, quả thật thiên hạ vô song. Không biết so sánh với Cự Khuyết, thanh nào sắc bén hơn.” Bàng Thống nhìn quanh bốn phía: “Hôm nay không quá thích hợp, hôm nào đó, hôm nào đó ta múa kiếm cho hiền đệ xem, mới có thể nhìn thấy kiếm khí như hồng (cầu vòng).”

Công Tôn Sách trước giờ không thích mấy chuyện đánh đánh giết giết, vì thanh kiếm này thật sự quá độc đáo, vô cùng hợp ý, y gật đầu nói: “Được, ta chờ.” Vừa nói vừa buông tay cầm chuôi kiếm ra, kiếm vụt một cái tuột vào vỏ kiếm.

Y cảm thấy hổ khẩu tay trái như bị gió mạnh cuộn qua, thoáng lạnh một chút, cũng không đau, giọt máu liền chảy xuống một chuỗi. Công Tôn Gia Đình sợ hãi kêu lên vang dội, chính Công Tôn Sách cũng ngây người. Lưỡi kiếm khẳng định là không có cắt vào tay, thương này từ đâu mà đến?

Vết thương này từ cái gì mà có? Có đọc truyện võ hiệp thì sẽ biết, cái này gọi là kiếm khí.

Bàng Thống nhìn máu của Công Tôn Sách, quả nhiên cười nói: “Đang nói kiếm khí, kiếm khí đã đến rồi.” Hắn lấy thuốc trị thương mang theo bên người bôi lên cho y, lại gọi tiểu nhị mang vải sạch đến, băng tay của Công Tôn Sách lại. Miệng vết thương không sâu, nhưng mà rất dài, nhìn qua trông dọa người, còn có Công Tôn Gia Đình ở bên cạnh tru lên, càng có vẻ kinh hồn. Thật ra không sao, dùng linh dược trị thương này, không quá ba ngày, cả sẹo cũng không lưu lại.

“Người ta đều nói chỉ có cao thủ mới có thể dùng ra kiếm khí.” Bàng Thống chấp tay với y: “Chúc mừng hiền đệ, chúc mừng hiền đệ.”

Công Tôn Sách chuyển mắt xem cái tay như bánh chưng của mình, rất mới mẻ rất thú vị: “Chúc mừng ta không hay không biết, lại trở thành cao thủ võ lâm sao.”

“Không phải không phải. Kiếm này tên là Long Ngâm, binh khí của vương giả Tây Vực, rất có linh khí nhận biết người. Nếu không phải có duyên, cho dù là cao thủ, nhất định cũng không dùng ra được kiếm khí. Lần này nó hiển linh với hiền đệ, tương lai hiền đệ nhất định đề tên bằng vàng, đứng trong triều đình.”

Công Tôn Sách rõ ràng là người mê làm quan, cái võ mông ngựa của Bàng Thống lần này rất đúng lúc. Nhưng mà bạn đọc từng xem qua “Đại thoại tây du”, hãy liên tưởng Long Ngâm kiếm trong này với Tử Thanh Ngọc kiếm của Tử Hà tiên tử (1). Linh khí “nhận biết người”, nói rất đúng. Vấn đề là, linh khí “nhận biết người nào”? Đây cũng rất tốn công YY.

Nói nói cười cười, sắc trời đã tối. Hoàng hôn đầu hạ, ráng chiều ửng đỏ, chiếu lên mặt Công Tôn Sách, lại thành cảnh sắc ôn nhu hoa lệ khác biệt. Bàng Thống một thân áo xanh ở trong ánh sáng mập mờ, trở thành tím nhạt cảnh đẹp ý vui, giữa đầu mây trong phút chốc mang theo màu sắc tươi đẹp. Hai người cười nói rộn rã, hào hoa phong nhã cũng không tự biết, thực khách lui tới và người qua đường không phân biệt già trẻ gái trai, đều phải nhìn bọn họ vài lần.

Công Tôn Gia Đình bị người nhìn sợ hãi, chỉ lo lại có chuyện thị phi. Hắn ở sau lưng kéo kéo vạt áo của thiếu gia nhà hắn, ý là thời gian đã không còn sớm, chúng ta phải trở về. Công Tôn Sách đến kinh thành, ở nhờ trong phủ của Giản Hàn Lâm bạn cũ của Công Tôn đại nhân, nếu về trễ, quả thật rất bất tiện.

Lưu luyến không rời tạm biệt Bàng Thống. Hai người hẹn ngày mai gặp lại, sau đó Bàng Thống sẽ dẫn y du lịch kinh kỳ. Công Tôn Sách vừa xoay người, Bàng Thống gọi hắn lại: “Ai! Thuốc này mang về bôi tay, một ngày hai lần. Nếu để lại sẹo, lỗi của vi huynh sẽ rất lớn.”

Công Tôn Sách nói tạ ơn. Lúc tiếp nhận cái chai, ngón tay của Bàng Thống khẽ xẹt qua lòng bàn tay của Công Tôn Sách, bàn tay y lạnh lạnh như băng, trong thời tiết này, uống một ít trà nóng, vậy mà vẫn lạnh.

Công Tôn Sách cảm bình thuốc, trong ánh sáng mờ ảo, nhẹ nhàng nở nụ cười với Bàng Thống.

Bàng Thống cảm thấy có chút ngây ngẩn không tên.

Công Tôn Gia Đình thoáng nhìn cũng cảm thấy ngại ngùng. Sự ngại ngùng của hắn so với Bàn Thống càng thêm choáng váng mắt hoa. Gia Đình từng thấy thiếu gia nhà hắn cười giảo hoạt cười nũng nịu cười kiêu ngạo, cười lạnh cười xấu xa, ngoài cười trong không cười. Duy chỉ chưa từng thấy qua kiểu cười ngại ngùng xấu hổ này của y. Thật sự là như một cơn gió mát phả vào mặt, giống như lão gia ở bên cửa sổ gieo hạt hoa thủy lan. Nếu hoa thủy lan biết cười, nhất định là sẽ cười thành như vậy.

Nhưng mà Công Tôn Gia Đình không giống người nào đó, dùng lòng dạ thường thức diện mạo mà nhìn nụ cười của thiếu gia nhà hắn. Gia Đình ngại ngùng là vì hắn nhớ đến nụ cười của Công Tôn lão gia những năm tháng xưa cũ trước kia. Lão gia lúc ấy, so với tiểu thiếu gia rực rỡ sắc sảo tất nhiên không bằng, nhưng cũng là một mỹ thiếu niên tuấn tú nho nhã mười phần vẹn mười. Bao nhiêu người dõi theo y cầu mà không được. Đương nhiên, hiện giờ đã già rồi, càng trở nên tầm thường e dè, khí chất thanh hoa trong quá khứ, đã hoàn toàn không còn nhìn thấy.

Bàn Thống nhìn bóng dáng Công Tôn Sách đi xuống lầu, bên môi có chút nghiền ngẫm, một tay bắt giắc nắm lấy thanh kiếm đặt ở bên cạnh.

Trà hạt sen trên bàn vẫn còn nóng, chén trà Công Tôn Sách uống qua giống như nhuộm lên hơi thở của y, trong hơi nước thoang thoảng có mùi hương của mực và trúc.

Bàn Thống trầm nhủ trong lòng: Công Tôn Thúc Trúc a....

(1) Đại thoại tây du: Tân Tây Du Ký hay Đại thoại tây du (, tiếng Anh: A Chinese Odyssey) là một cặp hai phim Hồng Kông của đạo diễn Lưu Trấn Vĩ phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây Du Ký của nhà văn Ngô Thừa Ân, cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995 và nhận được phản ứng tích cực từ cả công chúng và giới phê bình.

Phần một xoay quanh nhân vật Chí Tôn Bảo (Châu Tinh Trì), hậu thân của Tôn Ngộ Không, trong một lần tình cờ anh ta có được “nguyệt quang bảo hợp”, một bảo vật giúp đưa con người trở về quá khứ, nhờ bảo vật này anh ta dần nhận ra số phận kiếp trước của mình là Tôn Ngộ Không bị Quan Âm trừng phạt vì bội nghĩa thầy trò với Đường Tăng.

Phần hai xoay quanh những sự kiện xảy ra với Chí Tôn Bảo sau khi anh ta trở về 500 năm trước bằng “nguyệt quang bảo hợp” và dần trở thành Tôn Ngộ Không thực sự. Sau khi trở về quá khứ, Chí Tôn Bảo phát hiện ra rằng mình đang đứng trước Thủy Liêm Động, tại đây anh gặp Tử Hà tiên tử, một tiên nữ vì vi phạm phép tắc trên thiên giới nên bị đày xuống trần, cô có lời thề là bất cứ ai rút được thanh kiếm của mình thì sẽ trở thành chồng của cô. (Theo Wiki)

Vậy mới nói, kiếm nhận chủ rồi nha =))))))

(2) Trà sen cầu kỷ

6. Chương 6

Công Tôn Sách ở kinh thành qua mười ngày, mỗi ngày cùng Bàng Thống dạo chơi ngoại thành lang thang bàn luận viễn vông, hẳn dẫn y chơi những trò y chơi rồi và những trò y chưa chơi đều chơi hết. Bàng Thống tuy là công tử nhà cao cửa rộng, từ nhỏ tính tình đã không chịu gò bó, phụ thân hẳn cũng không trói buộc được hẳn, để hẳn tự do rời nhà đi khắp bốn phương. Những trò chơi dân gian thô鄙 hẳn hiểu rất cặn kẽ, dẫn theo Công Tôn Sách, chơi đến khi mặt trời lặn đến tận hứng mới về. Tiệc nuôi duy nhất chính là Công Tôn Gia Đình ở cạnh bên không rời, lạnh thì thêm áo nóng thì phẩy quạt, Công Tôn Sách uống miếng nước hẳn cũng phải sờ xem cái chén không nóng mới cho y uống, thật sự đáng ghét.

Tình cảm của Bàng Thống và Công Tôn Sách tiến triển cực nhanh. Bàng Thống luôn miệng kêu Thúc Trúc, luôn có thể vào những lúc người ta không ngờ tới mà kêu đến mức Công Tôn Sách không kịp phản ứng. Mà Công Tôn Sách quảng mắt họ của Bàng Thống, chỉ gọi hần đại ca, gọi rất tự nhiên. Công Tôn Gia Đình nhìn không hiểu a, thiếu gia mắt cao hơn đỉnh như vậy, sao có thể nhìn Bàng Thống với con mắt khác xưng huynh gọi đệ như vậy.

Một ngày nọ được dịp đẹp trời, Bàng Thống dẫn hai con ngựa đến. Trong đó có một con cả người trắng như tuyết, chỉ có bốn vó đỏ rực, ánh mắt đen bóng óng ánh, chính là mỹ nhân nổi bật trong bầy ngựa. Bàng Thống dẫn nó tới cho Công Tôn Sách xem, vì cảm thấy con ngựa này đặc biệt giống Công Tôn Sách, đôi mắt, lông mi kia, lúc hơi hơi cúi đầu im lặng, cực kỳ giống.

Công Tôn Sách thấy quả nhiên thích, ôm cổ ngựa không chịu buông. Con ngựa kia không biết có phải có duyên với y, hay là nhìn ra y và mình lớn lên giống nhau, để cho y ôm, còn dùng mặt cọ cọ y. Người của Công Tôn Sách nhỏ gầy như vậy, bị đầu ngựa cọ một cái, sẽ lui về phía sau vài bước. Bàng Thống nhìn buồn cười.

Công Tôn Sách hỏi: “Nó tên là gì?”

Bàng Thống nói: “Trong chuồng tùy tiện nuôi, sức của đôi bàn chân không tốt, bởi vì đặc biệt xinh đẹp nên mới giữ lại, nào có tên.”

Công Tôn Sách nói: “Ta thấy nó hiểu tính người, tại sao có thể không có tên.”

Bàng Thống nhượng lông mày, khoa trương thở dài về phía y: “Đã như vậy, làm phiền Công Tôn hiền đệ tài văn cao minh tinh thông kim cổ ban thưởng cái tên.”

Công Tôn Sách làm bộ ho khan hai tiếng, chấp tay sau lưng, đi hai bước quanh con ngựa.

“Màu lông nó trắng hơn tuyết, cái tên Chiêu Dạ Bạch thật ra đã có sẵn. Tục thì cũng tục một chút, nhưng cũng thích hợp. Nhưng bốn vó lại là màu hồng, thật sự hiếm có. Đỏ như nắng gắt. Vậy kêu Đạp Nhật đi.”

Vừa dứt lời, Đạp Nhật bỗng nhiên nâng móng trước lên vui vẻ hí một tiếng, giống như rất thích tên này. Dọa Công Tôn Sách nhảy dựng, càng dọa Công Tôn Gia Đình theo phía sau, hần vồ vồ ngực, che chở Công Tôn Sách ở sau lưng.

Muốn chết rồi, vóc dáng của con ngựa này to gấp năm sáu lần tiểu thiếu gia, vó ngựa quệt qua một cái, thiếu gia chẳng phải sẽ thổ huyết hay sao?

Bàng Thống nói: “Thúc Trúc nói không sai, ngựa này quả thật có thể thông hiểu tính người.” Vừa nói vừa truyền cho Công Tôn Sách một ánh mắt, Công Tôn Sách chớp mắt, cười giảo hoạt. Mắt của Công Tôn Sách bình thường tròn to dịu dàng, giống một con ngựa hay là một con hươu, nhưng những lúc giở trò xấu cười rộ lên, lại giống một con hồ ly. Bàng Thống cảm thấy nhất thiết phải săn một con hồ ly lông trắng tặng cho y, nói không chừng y sẽ hân hoan vô cùng.

Công Tôn Sách cười xấu xa, mạnh mẽ nhảy lên người Đạp Nhật, quất mấy roi liền chạy rất xa. Bỏ lại Gia Đình giậm chân tại chỗ.

“Thiếu gia hần, hần học được cưỡi ngựa lúc nào? Ai ôi!!! Ngựa này cao nửa tầng lầu, nếu ngã xuống thì phải làm sao!” Gia Đình gấp đến mức xoay vòng quanh, hần kéo tay áo của Bàng Thống, đổ mặt tía tai: “Bàng công tử Bàng công tử, xin người mau đưa thiếu gia nhà ta về đây đi! Thiếu gia là một đứa nhỏ... Lão nô cũng không chịu được hù dọa a!”

Bàng Thống nói chậm rì rì: “Người nhìn con ngựa kia, màu lông kỳ dị, là một thần câu, có thể ngày đi ngàn dặm. Ngựa bình thường không đuổi kịp nó. Ngựa của ta...” Hần vỗ vỗ con ngựa bên người, lắc đầu: “Cũng không phải đối thủ của nó.”

Công Tôn Gia Đình luống cuống: “VẬY... Giờ ta đi báo quan! Quan ở nơi này là người quen của lão gia nhà ta! Ta đi báo quan!”

Bàng Thống ngăn hần: “Ngay cả ngựa của ta cũng không phải đối thủ, ngựa trong quan phủ lại càng không phải. Thiếu gia nhà người tính khí trẻ con, cưỡi ngựa của ta đi mất, nếu thần câu này có làm ra chuyện gì sơ suất, vậy phải làm sao a?”

Công Tôn Gia Đình gật đầu như già tử, mồ hôi lạnh tuôn rơi.

“Chỉ có điều Công Tôn hiền đệ kim chi ngọc diệp, lại là bạn tri kỷ của ta, so với một con ngựa tất nhiên là quý trọng hơn nhiều. Nhưng ta đuổi theo hần, không biết có đuổi kịp hay không, cũng không biết khi nào thì đuổi kịp. Đó chính là thần câu a! Lúc người và ta nói chuyện, có lẽ hần đã ra khỏi thành rồi.”

Công Tôn Gia Đình vội vàng buông tay, cũng không dám thúc giục, kinh sợ đưa Bàng Thống lên ngựa.

Bàng Thống ngồi vững trên ngựa, nói: “Hôm nay chuyện bất ngờ xảy ra may dữ khó lường. Nhanh nhất cũng phải buổi chiều mới có thể đuổi kịp hần, đuổi kịp cũng không thể gấp, bởi vì ngựa này thật sự quá nhanh, bỗng nhiên dừng chân, công tử nhà người sẽ ngã ngựa.”

Hai chữ ngã ngựa dọa Công Tôn Gia Đình vỡ mật, hoảng sợ đủ kiểu: “Lão nô chỉ cần thiếu gia bình an. Bàng công tử tuyệt đối đừng sót ruột, từ từ tóm lấy hần, ngàn vạn lần đừng sót ruột. Thà rằng phí chút thời gian. Lão nô chờ ở đây, chờ đến tối cũng không sao.”

Lòng trung thành của hần làm Bàng Thống cảm động. Gia Đình này vô cùng chất phác, tuổi cũng không còn trẻ nữa, vậy mà cả ngày đều bị Công Tôn Sách thành linh hù dọa.

“Người về phủ chờ đi. Buổi tối, ta tự mình đưa thiếu gia nhà người trở về.”

Bàng Thống đi qua hai con phố nhìn lệch sang bên đường mới tìm được Công Tôn Sách. Công Tôn Sách dắt ngựa chờ ở đó, ngựa kia không chỉ cao hơn y hai cái đầu, rất khó tưởng tượng y đã phải khống chế nó

như thế nào.

Bàng Thống cười nói: “Tại sao không cười nó? Ta thật sự cho rằng người đã chạy ra khỏi thành rồi.”

Công Tôn Sách xoay người lên ngựa song hành cùng hắn: “Trên đường phố sầm uất không được cỡi ngựa. Ta cưỡi ngựa không tốt, đạp hư đồ vật này nó cũng thôi, nhưng nếu bị thương người thì phải làm sao.”

Bàng Thống nhìn bên mặt của y cười cười. Hắn chính là thưởng thức tính cách trách trời thương dân, sự ôn hòa lương thiện phát ra từ nội tâm của Công Tôn Sách. Bàng Thống có khí chất nghĩa hiệp không sai, hắn trượng nghĩa, nâng đỡ kẻ yếu nhược, cũng không sai. Nhưng đây chỉ là vì thể hiện sự cường mạnh của mình, khẳng định sự cường mạnh của mình, cứu giúp người không phải là mục đích.

Công Tôn Sách vui mừng gật gù đắc ý: “Quảng đi Gia Đình, cuối cùng cũng có thể về trễ một chút.”

“Người nhân từ nhân ái, đặt tên cho ngựa cũng phải lấy tên hay, tại sao không suy nghĩ cho gia đình nhà mình?”

(*gia đình có nghĩa là tội tổ, thủ vệ trong nhà của các gia đình thời xưa)

“Gia Đình có tên của hắn, ta đặt cái gì.”

“A? Tại sao cho tới bây giờ cũng không nghe thấy người gọi tên hắn?”

“Chẳng phải mỗi ngày ta đều gọi tên của hắn hay sao...”

Bàng Thống vẫn không hiểu, Công Tôn Sách nhin không được cười nhạo: “Tên của Gia Đình, chính là Gia Đình a!” Lúc vừa đi nói đã ra khỏi thành, Công Tôn Sách cười lớn thúc ngựa mà đi, để cho Bàng Thống đuổi theo y.

Thú vị thật thú vị.

Người thú vị, ngay cả gia đình nhà hắn cũng thú vị.

Công Tôn Sách tùy ý phóng ngựa, bất kể y chạy nhanh bao nhiêu, Bàng Thống vẫn luôn cùng đi bên cạnh y. Y lại không nỡ dùng roi quất mạnh Đạp Nhặt. Chạy một hồi, mệt mỏi, tìm một bãi cỏ ven hồ nằm xuống ngủ.

Bàng Thống không sợ lạnh bẩm sinh như Công Tôn Sách, đang lúc đầu hạ phơi nắng hắn liền nóng đổ mồ hôi. Mà Công Tôn Sách ngựa mặt nằm, giống như một con mèo đang thích ý, vừa nói đó đã ngủ mất. Mấy sợi tóc con dính vào hai bên má của y, Bàng Thống rất tự nhiên mà vươn tay vén tóc qua cho y, trong

lòng trào lên một bầu tình cảm dịu dàng. Loại tình cảm này chỉ từng sản sinh ra ở mười mấy năm trước, khi em gái ruột Phi Yến chào đời. Đứa bé sơ sinh nho nhỏ khi đó hẳn ôm rất khó, nhưng mà Phi Yến nằm trong lòng hẳn, nắm chặt vật áo hẳn không chịu buông.

Tựa như bây giờ. Trong lúc ngủ say vậy mà Công Tôn Sách sẽ tự động dựa vào người Bàn Thống. Y rất sợ lạnh, chỉ chút xíu ấm áp cũng cảm nhận được. Bàn Thống nghĩ nghĩ, dứt khoát mở rộng hai tay, ôm cả người Công Tôn Sách vào trong lòng, tư thế giống như đang ôm em gái nhỏ bé. Cách lớp xiêm y, thân thể của Công Tôn Sách vẫn hơi lạnh, cảm giác mát mẻ này đúng lúc có thể giải nhiệt, chẳng bao lâu, Bàn Thống cũng ngủ.

Về sau, khi người khác tán thưởng Công Tôn Sách và Bao đại nhân tình thâm ý trọng, Công Tôn Sách sẽ nhớ đến Bàn Thống. Nhớ đến nhiều năm về trước, hai thiếu niên khinh sam ngọc mã trò chuyện về lí tưởng giục ngựa đón gió đuổi mây, cũng là ăn ý hiểu nhau như vậy, cũng là tích tích tương tích* như vậy. Nếu không có những khuất mắc không thể buông bỏ, người cùng y tình thâm ý trọng, e rằng không chỉ một mình Bao Chứng.

(*Người tài yêu quý người tài, những người cùng cảnh ngộ thì yêu quý nhau)

Về sau, khi Bàn Thống nhiều lần nhận lấy những lời lẽ lạnh nhạt của Công Tôn Sách, hẳn cũng không khỏi nhớ đến khoảng thời gian đầu hạ ở kinh thành đó. Đó là những ngày bọn họ ở chung vui vẻ nhất. Câu đó nói như thế nào? Tình đầu ý hợp. Đúng vậy, chính là tình đầu ý hợp. Thanh âm non nớt cao giọng kêu đại ca đại ca, nghe đến trong lòng chính là thoải mái. Tuy rằng, Công Tôn Sách lời lẽ lạnh nhạt sau này, cũng có một kiểu đáng yêu khác.

Cho nên chúng ta muốn nói, Bàn Tướng quân rất thấu hiểu chuyện nhìn ra mặt lạc quan, mặt tích cực của sự việc, tùy lúc tùy nơi, thích ứng trong mọi hoàn cảnh. Tính cách của Công Tôn đại nhân cũng hơi kỳ cục một chút, đối với nhiều chuyện không dễ dàng buông bỏ. Thật ra chúng ta còn muốn nói, Bao Chứng cũng vậy, Triển Chiêu cũng thế, cũng không hòa hợp được như khi Bàn Thống và Công Tôn Sách ở bên nhau. Hai người lúc trước, nói là bạn tốt cũng đúng, nói là bạn xấu cũng đúng. Dù có chuyện hay không có chuyện, cũng chế nhạo xoi mói y, cười nhạo chế giễu y, lấy việc chọc tức y làm vui. Nhưng Bàn Thống cũng rất thương yêu rất nghe theo y, trân trọng y giống như trân trọng vò hoa thủy lan thanh sạch dễ hỏng. Ở thời điểm “đại ca” và “Thúc Trúc”, hai người không chỉ là tình đầu ý hợp, mà còn cảm sát hòa minh*, ngay cả một câu cãi vã cũng không có.

(*Đàn cầm và đàn sắt cùng vang: Ví như vợ chồng, bạn bè hòa hợp)

Đáng tiếc, có vài người, số mệnh nghiệt duyên lận đận.

Cái đó người ta gọi là tiệc vui chóng tàn.

Rất nhiều lúc, Công Tôn Sách đều bị lạnh mà tỉnh giấc. Ngủ rồi ngủ, thân thể tự nhiên mất đi nhiệt độ, lạnh giống như một khối thi thể. Nhưng ngày hôm ấy thì không. Từ buổi chiều ngủ đến khi trăng lên cao, thân thể của Bàn Thống nóng rực không ngừng, nếu không phải bị gọi dậy, Công Tôn Sách có thể vĩnh viễn vĩnh viễn ngủ tiếp, ngủ đến chết.

Bàng Thống vỗ vỗ mặt y, nói: “Thiếu gia thiếu gia, mau dậy đi. Lão nô nhà ngươi có thể đã chờ sốt ruột rồi. Hơn nữa, bên ngoài kinh thành buổi tối có sói.”

Công Tôn Sách không chịu nổi quấy rầy, trở mình vung tay gác chân gối lên cánh tay của Bàng Thống: “Có Bàng công tử người ở đây, ta chẳng sợ gì hết.”

Những lời này nói làm cho Bàng Thống rất hài lòng. Nhưng mà đến khi sói thật sự tru lên, Công Tôn Sách giật mình thẳng người một cái, ngồi dậy. Ngồi dậy không có nghĩa là đã tỉnh, y nằm trên lưng Đạp Nhật ngủ một đường từ ngoại ô vào đến thành. Cho tới bây giờ Bàng Thống chưa từng thấy ai có thể ngủ như vậy. Đạp Nhật cũng chưa thấy qua, nó đi rất chậm rất vững, sợ làm y giật mình tỉnh giấc.

Đến khi Công Tôn Gia Đình nhìn thấy Công Tôn Sách, hấn nghĩ trên lưng con ngựa chính là thi thể của thiếu gia nhà hấn, ngay lập tức xụi lơ tại chỗ, há miệng, sắp gào lên. Bàng Thống nhảy xuống che miệng của hấn. Nửa đêm canh ba, nếu cao giọng gào khóc như vậy, nhất định sẽ bị cho là có án giết người.

“Thiếu gia nhà ngươi không sao, chơi mệt nên ngủ. Người đi chuẩn bị chút cháo cho hấn ăn rồi ngủ tiếp.”

Gia Đình gật gật đầu, đến cạnh Đạp Nhật muốn ôm Công Tôn Sách xuống, khoa tay múa chân một hồi, không biết nên ôm xuống thế nào.

Bàng Thống nói: “Người đi chuẩn bị thức ăn đi. Ta đưa hấn vào nhà.” Vừa vươn tay đến ôm Công Tôn Sách, bẻ một lát vậy mà không động đậy y được. Nhìn kỹ, tay y đang nắm chặt bờm của Đạp Nhật. Thật sự rất kỳ quái, y rõ ràng đang ngủ, tay lại vịn Đạp Nhật sợ mình sẽ rớt xuống, có thể thấy y là kẻ sợ chết.

Bàng Thống nói: “Được rồi, đã về đến nhà, bỏ tay ra.”

Công Tôn Sách động động, cái trán cổ sức cọ Đạp Nhật: “Người thật ấm áp. Ta sẽ nhớ người.”

Bàng Thống nghĩ những lời này phải nói với hấn mới đúng, nhưng mà ngấm lại lại không đúng. Hấn đường đường là Bàng nhị công tử, lúc nào suy lạc đến nông nỗi bị đánh đồng cùng với một con ngựa.

Các nàng nhìn xem, lúc đó muốn đánh đồng Bàng công tử và Đạp Nhật, hấn còn không vừa ý. Sau này a, hấn vội vàng đánh đồng mình và Đạp Nhật, Công Tôn công tử người ta liền mặc kệ hấn. Đạp Nhật lòng dạ sắt son, hình tượng rất hoàn mỹ a. “Ít nhất, nó không gạt người.”

Khó khăn lắm mới xách được Công Tôn Sách từ trên người Đạp Nhật xuống, Đạp Nhật lại dùng mũi miệng ủi ủi vào cổ Công Tôn Sách, tràn đầy luyện lưu. Vì thế Công Tôn Sách lại quay người vuốt ve nó, cả người đều dính lên người nó.

Bàng Thống nở nụ cười: “Các người một người một ngựa, có chán hay không? Ngày mai ta lại dẫn nó tới là được chứ gì. Hôm nay ngừng đi.”

Sau này nhớ lại, Đạp Nhật đúng là không phải vật tầm thường, đâu chỉ thông hiểu tính người, mà còn rất thông minh. Nó đã sớm cảm nhận được sự nhớ thương khi ly biệt, không nỡ rời xa Công Tôn Sách, muốn thân thiết với y thêm một chút.

Cho nên hai năm sau, bởi vì quan hệ với Công Tôn Sách, Đạp Nhật lên đời bắt đầu cuộc sống bình hoa mỹ nhân, hưởng thụ đãi ngộ thượng hạng chuồng ngựa chuyên dụng thức ăn chuyên dụng người chăn ngựa chuyên dụng. Bàng Thống đối đãi với nó không chỉ tốt bình thường, không nói đến chuyện mỗi ngày nhìn nó một cái, thỉnh thoảng buồn bực, còn mang một bầu rượu đến bên cạnh chuồng ngựa cùng nó đối ẩm.

Tuy rằng Bàng Thống đối đãi với nó rất tốt, cũng không thể bù vào nỗi nhớ mong của Đạp Nhật dành cho Công Tôn Sách.

7. Chương 7

Ngày hôm sau Bàng Thống dậy hơi muộn, luyện kiếm trong chốc lát, chuẩn bị đi thỉnh an cha mẹ sau đó đi gặp Công Tôn Sách. Tìm mấy chỗ cũng không thấy bóng dáng phụ thân đâu. Vừa mới đi qua hành lang uốn khúc, tiểu muội Phi Yến đã chạy tới túm lấy tay hắn.

“Ca! Ca! Ca! Mau tới mau tới, có mỹ nhân!”

Bàng Thống bắt đặc dĩ: “Ca cơ mới vào phủ? Ta không có hứng thú.”

“Không phải không phải! Là tiểu mỹ nhân nữ phần nam trang, chỉ lớn hơn ta có chút xíu! Phụ thân coi trọng người ta, nhốt trong thư phòng hơn nửa ngày rồi.”

Bàng Thống kéo Phi Yến: “Đừng nói bậy. Lớn hơn người không nhiều, đó là con dâu nuôi từ bé!”

“Người tới nhìn thì biết! Tiểu Thúy nói hắn là nam, Phương Nhi nói nàng là nữ. Hai người cá cược một chiếc vòng ngọc, tìm ta phân xử, ca người mau tới giúp ta nhìn xem!”

Nhóm tiểu nha đầu nhiều chuyện từ trước đến giờ rất vô vị. Bàng Thống bị tiểu muội kéo đi: “Trông mái không phân biệt được? Vậy chẳng phải là yêu tinh sao?”

“Hoàn Bội nói khẳng định là nam hài, nhưng mà phụ thân giam hắn lâu như vậy, vẫn còn khả năng là nữ hài!”

Bàng Thống mặt nhăn mày nhú, đây toàn là mấy lời loạn thất bát tao. Cả đường bị Phi Yến kéo đến cửa phòng. Tiểu cô nương kéo qua một chậu hoa kê chân, liếm ướt đầu ngón tay chọc lủng cửa giấy, sau đó ghé sát vào rình coi. Vừa nhìn vừa ê a thầm than trong miệng.

Nếu nói, Bàng Thống là kẻ vô pháp vô thiên trong Bàng gia, thì Phi Yến chính là kẻ làm gà bay chó chạy trong Bàng gia. Mấy cái lỗ trên cửa sổ trong Bàng phủ, tuyệt đối là do Tam tiểu thư chọc thủng.

“Thật xinh đẹp a! Làn da thật trắng! Ánh mắt thật sáng! Ca người mau đến xem!”

Ngày đó nhất định là Bàng Thống bị ma quỷ xúi giục, lúc trước Phi Yến có điên điên khùng khùng, hẳn cũng sẽ không tham gia vào, nhưng hôm đó bị bắt cúi lưng xuống, nhào đến cửa sổ thực hiện hành vi của bọn trộm cắp. Vừa nhìn thấy, trông mất thiếu chút nữa lọt vào trong lỗ hổng trên cửa giấy.

Thiếu niên mặc áo xanh ngọc ngồi ở chỗ kia, vậy mà lại là Công Tôn Sách!

Không phải. Lúc ấy Bàng Thống còn chưa biết Công Tôn Sách tên là Công Tôn Sách. Hắn chỉ la lớn trong lòng một tiếng: Thúc Trúc tại sao lại ở đây?!

Phi Yến bị anh trai chiếm mất vị trí rất không hài lòng, nhưng mà nhìn thấy cũng có ngày hắn cảm thấy hứng thú với những chuyện mình hứng thú, nàng lại có chút vui vẻ. Nàng chột lúng một chỗ khác, cùng Nhị ca của mình cùng nhau xem. Nàng là thuần túy nhiều chuyện xem kịch, không biết trong nội tâm Nhị ca đang trời long đất lở.

Trong phòng, Bàng Thái sư ngồi ở ghế trên, Công Tôn Sách ngồi ở vị trí của khách, trong tay cầm một ly trà. Trà xanh chính là thứ lạnh, Bàng Thống biết ngày thường Công Tôn Sách rất ít khi uống, nhưng mà hôm nay y uống. Dùng nắp chén trà lướt qua lá trà, đáng vẻ rất người lớn.

Bàng Thái sư hỏi: “Phụ thân người, thân thể vẫn tốt?”

Công Tôn Sách đáp: “Nhờ hồng phúc của Thái sư, vẫn tốt.”

Bàng Thái sư hỏi: “Mẫu thân người mất đã nhiều năm, phụ thân người có ý định tái hôn hay không?”

Công Tôn Sách đáp: “Gia phụ đối với vong mẫu tình thâm, đã thề sẽ không tái hôn.”

Bàng Thái sư vuốt vuốt chòm râu, trên mặt nhìn không ra là vui hay buồn, vẻ mặt phức tạp: “À, vậy phụ thân người bây giờ, là ai chăm sóc sinh hoạt thường ngày của hắn?”

Công Tôn Sách đáp: “Gia phụ vốn thích thanh tịnh, tôi tớ bên người không nhiều lắm.”

Bàng Thái sư hỏi: “A. Vậy tôi tớ của phụ thân người, đều là nam hay nữ? Tuổi bao nhiêu?”

Công Tôn Sách bị hỏi đến mức sững sốt. Lần này ở tạm phủ Hàn lâm, mỗi ngày bị Giả Đại nhân hỏi lệnh tôn dài lệnh tôn ngắn hỏi đến phiền, tại sao đến phủ Thái sư, Thái sư cũng là như vậy. Giống như mấy vị

bằng hữu đồng nghiệp cũ của phụ thân, vô cùng có hứng thú với việc tư của phụ thân.

Y miễn cưỡng nhin xuống sự quái dị, đáp: “Nam nhiều nữ ít, đều là lão bộc trong nhà.”

Bàng Thái sư có chút vừa lòng gật đầu: “VẬY NHỮNG NGƯỜI HAY QUA LẠI VỚI PHỤ THÂN NGƯỜI, LÀ NHỮNG NGƯỜI NÀO?”

Công Tôn Sách nói: “Phụ thân không thích kết giao. Ngoài công vụ ra, chỉ ở trong nhà tiêu khiển.”

Bàng Thái sư lại vừa lòng gật đầu, hỏi: “Phụ thân người ở trong nhà, đều là lấy gì tiêu khiển?”

Công Tôn Sách nói: “Phụ thân là nhất giới văn nhân, ngoại trừ đọc sách vẽ tranh, cũng không còn gì khác.”

.....

Tiếp theo là một chuỗi câu hỏi lấy “phụ thân người” mở đầu. Chuyện nhỏ chuyện lớn, đều không bỏ sót mà tỉ mỉ hỏi ra. Cái này giống như lúc Bàng Thống uống rượu ở quán nhỏ ven đường, lão chủ tiệm và lão thái thái nhìn trúng hấn, có ý muốn gả con gái của mình cho hấn. Sau đó cũng hỏi chuyện nhà chuyện cửa một hồi, cha mẹ anh chị em không nói, ngay cả giờ đi ngủ và giờ thức dậy cũng phải gặn hỏi cho ra.

Đây là tiểu dân nơi phố phường. Đổi lại là Bàng Thái sư làm loại chuyện này, vậy cũng quá mất thân phận đi. Bàng Thống chưa từng nhìn thấy phụ thân cẩn thận kiên nhẫn như vậy quan tâm ai bao giờ, đối với mẫu thân hấn cũng không có, đối với tỷ tỷ của hấn cũng không có, đối với Phi Yến yêu thương chiều chuộng nhất, cũng là chưa thấy qua.

Bàng Thái sư hỏi: “Quà tết ban cho Lư Châu tri phủ giao thừa năm trước, cùng với quà tặng trung thu đoàn ngộ, phụ thân người có thích không?”

Công Tôn Sách nói: “Văn sinh thường ở hậu đường, không biết chuyện trong phủ nha.”

Vì thế Bàng Thái sư xoay mặt sang hỏi: “Gia Đình!”

Công Tôn Gia Đình vốn dĩ đang đứng trong một góc tối, nghe Bàng Thái sư gọi một tiếng, run run rẩy rẩy bước ra.

Bàng Thái sư lại hỏi: “Đại nhân nhà người có thích những quà tặng của mấy năm qua hay không?”

Một câu thật bình thường, không thể tưởng tượng được là Gia Đình quỳ ầm xuống, đầu chấm trên mặt đất, nâng cũng không dám nâng.

Bàng Thái sư chẳng phản ứng gì, hẳn là được người quỳ lạy quen rồi. Công Tôn Sách lại nhìn ngây người. Y thầm nghĩ Gia Đình đi theo phụ thân lâu năm, bị nhiễm sự khúm núm của phụ thân, về tình có thể hiểu được, nhưng mà cũng không cần khoa trương như vậy nha. Quỳ nhanh nhẹn tiêu chuẩn như vậy, giống như đã chuẩn bị từ rất lâu.

Gia Đình run giọng nói: “Lão gia dặn bảo nô tài đem quà tặng cúng trong từ đường. Nói là Hoàng Thượng ban cho, không dám tự tiện dùng...”

Bàng Thái sư bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, vừa nghiêm túc kích động lại khẩn trương: “Mấy thứ kia, đại nhân nhà người, chưa từng mở ra xem?”

Gia Đình không dám trả lời, càng cúi thấp thân mình thêm một chút.

Bàng Thái sư nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế ngồi nửa ngày, gạt chủ tớ Công Tôn Sách qua một bên không để ý tới. Công Tôn Sách nhìn Bàng Thái sư, lại nhìn Gia Đình quỳ cứng ngắc trên mặt đất, không biết có nên đi đỡ hay không.

So với chuyện trùng hợp phụ thân của Công Tôn Sách là người quen cũ của phụ thân nhà mình, Bàng Thống càng để ý đến thái độ khác thường của phụ thân hơn. Trong phút chốc ngẩn ngui, sắc mặt đã thay đổi mấy lần, đây vẫn là Bàng Thái sư hờ hững sâu không thể dò sao?

Công Tôn đại nhân này, rốt cuộc là nhân vật nào?

Bàng Thái sư than thở một hơi, chậm rãi mở mắt, ánh mắt xa xa nhìn Công Tôn Sách. Rõ ràng là đang nhìn Công Tôn Sách, lại không giống như đang nhìn y, mà là xuyên thấu qua y, nhìn thấy thứ gì khác, nghĩ đến chuyện gì khác. Công Tôn Sách bị nhìn chăm chăm cả người không được tự nhiên, động đậy người, ánh mắt dao động.

Mãi đến khi nhìn xuyên thấu Công Tôn Sách rồi, Thái sư phục hồi tinh thần lại dùng kiểu cách nhà quan nói: “Lão phu còn có chuyện quan trọng, không tiện ngồi cùng, để người đưa hiền đệ (cháu) về đi.”

Công Tôn Sách nghĩ thầm vậy coi như là cả buổi trời chỉ hỏi xong mấy câu vô nghĩa, nên để ta về từ sớm mới đúng.

Thái sư nhìn trái nhìn phải, bởi vì phải dò hỏi chuyện riêng tư của người khác, vì lí do không quá vẻ vang, nên trước đó tôi tớ nha hoàn đã bị cho lui, giờ cho dù có cao giọng gọi, cũng không có người trả lời.

Bên trong đang khó xử, bên ngoài Phi Yến nghe được một câu cuối cùng của phụ thân, lập tức mừng rỡ: “Ca người nghe kia! Phụ thân gọi hẳn là hiền đệ! Hẳn quả nhiên là nam! Ha...”

Ha còn chưa có ha xong, vui sướng vung tay múa chân mắt nhắm nhắm, người liền theo chậu hoa cao hai thước nghiêng xuống, còn vừa té vừa hét chói tai. Lần này, nhất định là phải kinh động người ở trong

phòng.

Bàng Thống vững vàng tiếp được Phi Yến vào trong lòng, nàng sợ hãi, ôm chặt cổ của ca ca hoảng hồn bất an, việc này làm cho Bàng Thống mất đi cơ hội chạy trốn hay ẩn nấp.

Thái sư đẩy cửa đi ra, Công Tôn Sách và Gia Đình theo sát phía sau. Ba người thay đổi thân phận thay đổi địa điểm chạm mặt.

Gia Đình nhìn Bàng Thống, ngạc nhiên há to miệng. Công Tôn Sách hơi hơi mở to mắt, trong mắt có chút xao động khẽ vút qua. Bàng Thống thì tỏ vẻ mặt dày, tự nhiên giúp Phi Yến đứng vững, không có một chút bần khoản.

Phi Yến sợ hãi gọi một tiếng cha. Thái sư nhìn thấy chậu hoa ngã xuống đất nhìn thấy lỗ trên cửa sổ liền biết chuyện gì xảy ra, chỉ không nghĩ tới sẽ có phần Bàng Thống. Trước mặt người ngoài tức giận không hay, hắn nghiêm khắc liếc mắt nhìn Phi Yến một cái, sau đó nói với Bàng Thống: “Thống nhi a, thay vì phụ tiền khách đi.”

Miệng của Gia Đình lập tức lại mở ra nửa tắc. Công Tôn Sách trời sinh lung linh tâm*, về lý do tại sao Bàng đại ca lại ở đây đã sớm đoán được bảy tám phần, trong lòng bắt đầu âm trầm nén giận.

(1) Thất khiếu linh lung tâm (tim có 7 lỗ): Có liên quan đến điển tích Văn Tài thần Tỷ Can. Dùng để chỉ người rất thông minh tài ba có lương tâm, người nhân tài về nhân cách và khả năng làm việc.

Các vị đang ngồi xem đều biết, Công Tôn công tử tu dưỡng rất tốt, khi bị tổn thương hay là khi phát cáu, chưa bao giờ chĩa mũi nhọn vào người ta (trừ Bao Chứng và Triển Chiêu). Y chỉ sẽ phân cao thấp với chính bản thân mình. Bình thường buồn bực đến mức phát bệnh, ở bên ngoài cũng là một mảng bình tĩnh.

Bàng Thống vươn tay: “Công Tôn công tử, mời đi.”

Xuyên qua hậu viện đưa Công Tôn Sách ra cửa hông, dọc đường nha hoàn tới tấp đều hành lễ chào hấn, gọi Nhị thiếu gia Nhị thiếu gia. Bàng Thống nghe một tiếng, trong lòng liền buồn phiền thêm một chút, chưa từng cảm thấy tiếng Nhị thiếu gia này lại chói tai như vậy. Hắn lạnh lẽo nhìn gương mặt của Công Tôn Sách, vẫn vẫn đậm phong khinh.

Bàng Thống rất rõ Công Tôn Sách chính là kiểu người bên ngoài trời yên biển lặng bên trong sóng gió cuộn gào, trái lại hắn không biết mở miệng từ đâu. Đến cửa bên của Bàng phủ, Công Tôn Sách nói: “Bàng nhị công tử xin dừng bước, tại hạ cáo từ.”

Dứt lời nhấc chân bước đi, Bàng Thống túm cánh tay y kéo về. Cánh tay gầy như vậy, khung xương tinh xảo, thật sự là không nắm chặt được. Bàng Thống nắm chặt rồi sẽ không buông ra. Công Tôn Sách là tính cách văn nhân, đánh nhau mạnh bạo không được, y rất sợ trường về chiến tranh lạnh, y là kiểu người một câu bất hòa sẽ phát tay áo bước đi, sau đó biểu hiện như người xa lạ, cả đời không qua lại với nhau.

Nếu hiện giờ để y đi, vậy sẽ không nắm lại được nữa.

Bàng Thống nói: “Người đang tức giận?”

Công Tôn Sách nói: “Bàng nhị công tử nói quá lời. Tại sao tại hạ phải tức giận?”

“Không tức giận là tốt rồi. Ta đi dẫn Đạp Nhật tới, chúng ta cùng đi dạo.”

Công Tôn Sách nói: “Không cần. Cáo từ.”

Bàng Thống nắm lấy tay y không chút nhúc nhích: “Sao lại không cần? Hôm qua chẳng phải đã nói rồi sao.”

Công Tôn Sách giãy dụa không thoát khỏi tay hắn, giống như bị đùa giỡn một lần nữa, giận không thể nén, quát: “Bàng Úy Ly! Người đừng quá quá đáng!” Gia Đình bên cạnh đã muốn dứng cản đứng ra, bị ánh mắt của Bàng Thống dọa trở về. Không còn cách nào khác, ánh mắt kia rất giống Bàng Thái sư lúc còn trẻ, về phần khí thế, so với Thái sư chỉ có hơn chứ không kém.

Bàng Thống vẫn không buông tay, ngược lại Công Tôn Sách khôi phục vẻ lãnh tĩnh: ‘Tại hạ lỡ lời, chỉ sợ Úy Ly cũng không phải đại danh của Bàng công tử đúng không?’

“Đúng. Đó không phải là tên của ta, đó là tên chữ của ta. Chính danh của ta là Bàng Thống, Thống trong thống lĩnh tứ phương. Người nhớ cho kỹ.”

Bàng Thống vừa nói vừa dồn ép Công Tôn Sách vào cánh cửa, tư thế làm người ta suy nghĩ xa xôi. Tội tớ nô tì đi ngang qua liếc mắt một cái liền mau chóng trốn mất, nhưng thật sự không phải vì sợ Nhị thiếu gia. Bọn họ là muốn nhanh chóng chạy tới nói cho Phương Nhi biết là nàng cá cược thắng rồi. Công tử xinh đẹp này quả nhiên là nữ phần nam trang. Đầu tiên là bị lão gia nhốt trong thư phòng, lúc sau lại bị Nhị thiếu gia dồn vào cánh cửa. Ai... Sở thích của mấy quan to kẻ quý thật đúng là không nói nổi, cứ tưởng giả nam trang là có thể tán tỉnh nhau trước mặt mọi người không chút kiêng kỵ. Nhị thiếu gia cũng thật là, nhân tình của phụ thân đại nhân, hắn cũng dám chạm loạn.

Nếu những tiếng lòng của quần chúng này bị Công Tôn Sách biết được, nhất định y sẽ trở về găm chết Bàng Thống. Đáng tiếc là y không biết, vì thế vẫn cứ bị dồn trong tư thế làm người ta hiểu lầm, trong lòng căm giận rồi tỉnh rồi mù.

“Tôn tính đại danh của Bàng công tử ta không có hứng thú muốn biết, cũng không cần biết.”

“Với giao tình của ta và người, sao có thể không biết tên gọi của đối phương.”

“Ta không có bằng hữu đối trời gạt đất như Bàng công tử.”

Bàng Thống từ trên cao nhìn xuống ghé sát vào y: “Người không thể không nói lý lẽ. Ta nói ta họ Bàng, tên là Úy Ly, nhân sĩ kinh thành. Cậu nào là đối gạt người?”

“Người cũng không có nói người là Nhị công tử của Bàng Thái sư!”

“Là ta chưa nói, nhưng ta cũng không có phủ nhận a!” Bàng Thống chờ đợi, cười khô hài: “Trái lại Thúc Trúc, cái này, là tên hay là tên chữ? Ân? Hai người chúng ta, là ai đang lừa ai?”

Đây không phải là tên cũng không phải tên chữ, là đem chữ Sách chia làm hai. Vài lần muốn nói cho Bàng Thống, lại không biết lên tiếng thế nào. Hiện giờ bị vạch trần, không khỏi thẹn quá thành giận.

Mặt của Công Tôn Sách đỏ lên, liều mạng giấy giũa, vùng ra phía cửa lớn bước nhanh. Đi được hai bước lại trở về, từ trong tay áo lấy ra một thứ gì đó nhét vào trong tay của Bàng Thống. Bàng Thống chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay có thứ gì lạnh lạnh, trước mắt thoáng qua đôi mắt như giọt nước lạnh thấu xương của Công Tôn Sách, trong chớp nhoáng người đã mang theo Gia Đình chạy mất.

Trong tay chính là chai thuốc bôi tay Bàng Thống đưa cho Công Tôn Sách, trong bình sứ thanh hoa đựng thuốc mỡ mùi thơm ngát, còn thừa lại hơn nửa bình.

Tính từ ngày bị thương đến ba ngày sau, được rồi, Công Tôn Sách da mỏng thịt mềm, thương thế cũng tình tế hơn người khác, mãi đến sáu ngày sau mới tính là khỏi hẳn. Vậy là trong bảy tám ngày sau đó, y vẫn mang theo cái bình này cất ở bên người? Cất ở trong người cũng không trả, đến tận hôm nay tức giận, mới quảng cho hắn giống như trả tín vật gì vậy.

Tín vật?

Thú vị thật thú vị.

8. Chương 8

Là ai lừa ai, Bàng Thống vốn dĩ cảm thấy chẳng sao cả. Bàng Thống từ trước đến nay không gạt người, nhưng có những chuyện giấu diếm là cần thiết. Nếu đã là cần thiết, vậy hoàn toàn chẳng có gì phải nói đến áy náy. Bàng Thống hẳn là nam nhi quang minh chính đại, từ nhỏ đến giờ, chưa từng cảm thấy áy náy với ai.

Sở dĩ ngày hôm sau liền chủ động đi tìm Công Tôn Sách, là bởi vì tiểu công tử này rất thú vị, thú vị đến mức luôn làm người ta nghĩ đến y. Nhưng mà đợi đến lúc Bàng Thống đến tìm y, y đã về quê.

Bàng Thống đành phải thi triển mỹ nam kế, cười rồi cười với nha hoàn trong phủ Hàn Lâm, moi ra tất cả tin tức như tuổi tác lai lịch thân phận họ tên của Công Tôn Sách phụ thân là quan mấy phẩm văn văn văn

vân. Chuyện này không lo cũng không gấp, hòa thượng chạy được chùa không chạy được, tri phủ Lư Châu, đó là một cái tọa độ quá lớn. Cho dù là người mù tối địa giới Lư Châu, mò cũng mò ra được.

Hắn lại hỏi Công Tôn công tử trước khi rời đi có để lại vật gì nhấn lại câu gì không, nha hoàn nói không, nghĩ nghĩ lại nói có, mang tới mấy tờ giấy Tuyên Thành nát bươm giao cho Bàng Thống. Một xấp này là tranh Công Tôn Sách vẽ chữ Công Tôn Sách viết, trên bức tranh là thiếu niên áo lam trường kiếm, ngồi trên lưng ngựa, chòm tóc buộc cao bỗng bành trong gió, dung mạo tuấn mỹ. Bên cạnh kèm theo hai câu trong bài “Thiếu niên hành” của Lệnh Hồ Sở:

Cung bối hà minh kiếm chiếu sương, thu phong tẩu mã xuất Hàm Dương.

(Cung mang nắng chiều kiếm ánh sương, gió thu cưỡi ngựa ra Hàm Dương)

Nha hoàn trong Giản phủ nói: “Công Tôn công tử vẽ nhiều lắm, nhưng trước khi đi lại xé mất. Ta thấy mấy tấm này chưa hư nhiều, nên không dỡ bỏ. Hắn còn vẽ mẫu hoa thêu cho chúng ta, bức hoa mẫu đơn rất đẹp, công tử có cần không?”

Bàng Thống ôn nhu cười nói: “Đa tạ cô nương, bấy nhiêu là đủ rồi.”

Nha hoàn lặng lẽ đỏ mặt, vị công tử này, thật giống như người bước ra từ trong tranh. Tranh nào? Chẳng phải là tranh của Công Tôn công tử sao. Gương mặt kia, thân hình kia, nét tiêu sái kia. Nếu như đổi một bộ quần áo màu lam, vậy càng giống. Nghĩ đến đó, mặt càng cháy đỏ.

Bức tranh của Công Tôn Sách mười ba mười bốn tuổi, còn chưa thoát ly khỏi khí chất thủ pháp của văn nhân, nhân vật vẽ ra bốn phần giống người sáu phần giống tiên. Mãi đến sau này giữ chức chủ bộ của Khai Phong, những bức chân dung truy nã của phủ Khai Phong và Hình bộ đều do y cầm bút, lúc đó mới chuyển từ phái truyền thần phóng đại sang phái tả thực.

Nha đầu của Giản phủ lơ mờ cảm thấy Bàng Thống là người trong tranh, sự thật chính là như vậy. Nói đến Công Tôn Sách tạm trú tha hương tới đến không có chuyện làm, nhớ lại phong thái ban ngày của Bàng Thống, càng nghĩ càng có cảm giác, cầm bút hành văn lưu loát, vẽ ra mấy bức Bàng đại ca cưỡi ngựa đến chân trời. Chuyện này rất bình thường, mỗi một văn nhân đều vẽ vài bức tranh làm vài bài thơ cho bạn bè đồng tính, chuyện này rất bình thường. Nhưng mà nha đầu kia nghĩ đến cảnh tượng một mỹ thiếu niên vẽ chân dung một mỹ thiếu niên khác, liền không kiềm chế được bản thân mặt đỏ tím đập, chính bản thân nàng cũng không hiểu tại sao.

Nàng không biết tại sao, nhưng khách quan ngài, nhất định biết.

Bàng Thống gấp xấp giấy kia lại nhét vào trong ngực, đánh ngựa đi. Nghĩ tới cũng trên con đường này, Công Tôn Sách nói đập vỡ đồ thì thôi nhưng làm người khác bị thương thì phải làm sao, hắn không khỏi ghim dây cương, chậm chậm mà đi. Chân trời đang là một mảng tịch dương, hoàng hôn như lửa, chiếu xuống làm cho người ta có một loại khí phách như trải qua mấy bể tang thương. Bàng Thống chậm chậm mà đi về phía tịch dương kia, trong lòng có chuyện tính toán.

Ăn cũng ăn đủ rồi, chơi cũng chơi đủ rồi, thứ tử của Thái sư, là lúc cần phải làm chuyện chính sự. Sau khi hấn làm xong chính sự, lại đi tìm Công Tôn Sách. Hấn dám nói Công Tôn Sách của lúc đó sẽ không còn hòa nhã với hấn nữa. Nhưng hấn sẽ nghĩ hết biện pháp thuyết phục y. Mềm nhẹ không được thì dùng cứng rắn, y đừng hòng không qua lại với hấn.

Gió thu cười ngựa ra Hàm Dương. Bàng Thống thật sự có thể lĩnh hội hương vị này.

Đến khi chân chính cười ngựa ra Hàm Dương, là hai năm sau, cũng là vào một mùa thu. Bàng Thống vừa ăn sinh nhật lần thứ hai mươi của hấn xong. Dị nhân dạy hấn thuật chiêm tinh nói, trước nhược quán, tinh tú chưa ổn định, cần hoàng thành trấn giữ, hấn không nên rời kinh thành. Sau nhược quán, thất sát hội tử vi, vận số rất thịnh, lúc đó không nên ở lại kinh thành.

Chính Bàng Thống cũng không muốn ở lại, hấn thu thập hai bộ quần áo mang theo, lấy Long Ngâm kiếm, đến chuồng ngựa dắt Đạp Nhật. Đạp Nhật đang ngủ, sau khi bị đánh thức thì rất không vui mà vẩy đầu vẩy đuôi giậm chân tại chỗ. Con ngựa này bị Bàng Thống làm hư, mỗi ngày ăn bắp và trứng chim, còn phải ăn kẹo mạch nha, tắm rửa chải lông làm móng, nuôi so với hai năm trước càng lông tóc bóng bẩy, rất xinh đẹp.

Bàng Thống vỗ vỗ đầu nó, nói: “Người dùng sức chạy cho tốt, ta dẫn người đi gặp Công Tôn Sách.”

Đạp Nhật vẩy vẩy bờm không để ý đến hấn.

Bàng Thống tỉnh ngộ, nói: “Ta dẫn người đến Lư Châu gặp Thúc Trúc. Người chạy mau chút, chúng ta sớm đến nơi, sao nào?”

Ánh mắt của Đạp Nhật sáng lên, nó nâng móng trước vui vẻ hí lên, Bàng Thống vội vàng giữ lấy đầu của nó. Lỡ như ầm ĩ gọi người đến thì sẽ không dễ dàng mà đi. Lão nương khóc Phi Yến nháo, năm nào tháng nào mới rời khỏi kinh thành.

Không biết là bắp trứng chim kẹo mạch nha trong hai năm có công hiệu, hay là bình thường Đạp Nhật vốn dĩ luôn giả bộ, hay là nhớ nhung Công Tôn Sách quá mức, Đạp Nhật chạy lên thì phải gọi là hăng say, so với con ngựa của Bàng Thống còn mạnh hơn nhiều. Một nắng hai sương chạy nguyên đêm, Đạp Nhật còn không chịu dừng, chạy mãi đến buổi trưa ngày thứ hai.

Bàng Thống nghĩ không hiểu Công Tôn Sách có mị lực lớn như vậy ở chỗ nào, mê đến mức một súc sinh liều mạng chạy như điên. Nhưng sau đó lại nghĩ đến mình, nghĩ một đấng làm một nẻo, ngàn dặm xa xôi, chẳng lẽ không phải vì y? Trong lòng hơi có chút ngượng ngùng.

Ngày tới Lư Châu, là buổi chiều. Công Tôn Sách vừa mới từ nhà của gia sư tiên sinh về, ngồi ở trong phòng ôn bài học. Người hầu báo lại, nói là bên ngoài có vị thiếu niên đến thăm. Công Tôn Sách giật mình không ít, nghi hoặc lại càng nhiều.

Thật lòng mà nói, thiếu niên Công Tôn Sách, tính tình thật sự không được tốt. Việc này có thể nhìn thấy

rõ ràng khi vừa với cùng Bao Chứng quen biết. Hơn nữa trong nhà có một lão sư giảng bài một thầy một trò, rất ít khi tụ tập với bạn cùng lứa, nói cách khác, y không có bạn bè. Công Tôn Sách không có bạn bè được báo là có một thiếu niên đến thăm, chuyện này có bao nhiêu kỳ quái?

Công Tôn Sách mới bước ra cửa phòng, liền thấy một con ngựa trắng đang nhai hoa cúc giải trảo trong vườn hoa của y. Bên cạnh con ngựa có một thiếu niên đang đứng, hai tay giữ kiếm, kiếm chống trên mặt đất, nhìn y cười rất kiệt ngạo.

Bước chân của Công Tôn Sách bỗng ngừng, sau đó bay nhào qua.

“Đạp Nhật!!!”

Nét cười của Bàn Thống cứng lại trong nháy mắt. [=)))]

Công Tôn Sách ôm đầu của Đạp Nhật, một người một ngựa cọ chung một chỗ.

Công Tôn Sách nói: “Người còn nhớ ta? Ta biết người còn nhớ ta mà. Sao người lại đến Lư Châu? Đường xa như vậy, người nhìn người kia, chạy gầy đi rồi.”

Bàn Thống theo bản năng sờ sờ mặt mình.

Công Tôn Sách dẫn Đạp Nhật đi đến hậu viện: “Vào đi vào đi, ta dẫn người đi ăn chút đồ ngon, hay là muốn uống nước trước?”

Bàn Thống nhịn không được: “Công Tôn Sách!”

Công Tôn Sách giả vờ giả vệt quay lại: “A? Bàn nhị công tử cũng đến sao? Thất lễ thất lễ. Gia phụ còn đang ở trong nha môn làm việc, rẽ bên phải rồi đi về phía trước. Mong Bàn công tử cứ tự nhiên.”

Bàn Thống nói: “Công Tôn Sách, ta tới tìm người.”

Công Tôn Sách giả vờ chỉnh sửa lông của Đạp Nhật: “Tại hạ cùng Bàn công tử không thân cũng chẳng quen, tìm ta làm gì.”

Vừa dứt lời, ánh mắt của Bàn Thống trở nên mạnh mẽ, Long Ngâm kiếm trong tay ra khỏi vỏ.

9. Chương 9

Buổi chiều này, là để điểm thêm chút câu từ trên bức tranh quan hệ của hai thiếu niên Bàng Sách. Đây không phải nói, dưới sự lạnh lùng của Công Tôn Sách Bàng Thống phát giận, rút kiếm đâm tiểu mỹ nhân. Loại chuyện điên rồ mất trí tất nhiên không có khả năng, là quần chúng nhân dân không bằng lòng, là trái ngược với hình tượng tốt đẹp thương hoa tiếc ngọc trọng tình trọng nghĩa của Bàng Thống. Cho nên kẻ hèn này phải bổ sung, buổi chiều này, là thêm vào chút màu mè chói lọi cho hai người Bàng Sách.

Chủ yếu là Bàng Thống màu mè chói lọi

Rất nhiều rất nhiều năm về sau, Công Tôn Sách vẫn còn nhớ rõ mỗi chi tiết nhỏ của lúc đó. Bàng Thống múa kiếm dưới ánh chiều tà màu cam vỏ quýt như thế nào kiếm quang như hồng kiếm khí lưu chuyển như thế nào. Thật sự là kiếm khí, lần đầu tiên Công Tôn Sách chân chân thật thật cảm thấy kiếm khí, giống như một cơn gió xoáy nhỏ nhỏ, cuốn hoa lê trong viện đều rơi xuống, như tuyết.

Bàng Thống múa kiếm trong màn hoa lê như tuyết, trong khoảng không kiếm đi qua vẽ nên một đường sáng màu xanh trong suốt, tốc độ nhanh hơn một chút, không còn thấy ánh sáng xanh nữa, chỉ có tia hồng do mặt trời phản xạ lên. Tư thế của người múa kiếm cũng cực kỳ đẹp, tĩnh như nhàn hạc, động như giao long. Công Tôn Sách không hiểu võ công, không nói được môn đạo bên trong, nhưng mà có đẹp hay không thì y rất hiểu và tán thưởng.

Múa kiếm bên trong cương liệt lại mang theo sự phóng khoáng, chỉ có nam nhân này, chỉ có nam nhân trước mắt, mới có thể làm được.

Hai năm, Công Tôn Sách chỉ cần nhớ tới Bàng Thống này, trong lòng liền khó chịu, chọc tức y lừa y, lừa y rồi còn tự cao tự đại không chịu cúi đầu biết sai nhận lỗi. Trong thời gian hai năm, nếu Bàng Thống thật sự có lòng sửa chữa, chẳng lẽ không hỏi thăm được đến Lư Châu sao? Khó chịu như vậy đồng thời còn có phiền muộn không thể giải thích thành lời. Ví dụ như bỗng nhiên nhớ đến những lời thú vị mà Bàng Thống đã từng nói, bất giác khoe môi cong cong, đến khi bản thân giật mình phát hiện, lại không được tự nhiên muốn chết cho rồi.

Kiểu văn nhân như Công Tôn Sách, sở trường nhất là chiến tranh lạnh vô thanh vô tức. Bàng Thống đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà, Công Tôn Sách kinh ngạc trong nháy mắt, lập tức quyết định xem hắn như người xa lạ không để ý đến hắn, cho hắn vài phần mặt mũi nhìn vài cái.

Chủ ý là quyết định như vậy, nhưng mà nhìn thấy Bàng Thống múa kiếm, cái gì cũng quên hết, thất thần mà đứng, si ngốc mà xem, tay đặt trên lưng Đạp Nhật, cứng ngắc quên lấy xuống.

Từ buổi chiều kinh diễm này về sau, Công Tôn Sách liền mắc phải một tật xấu. Hễ thấy ai dùng kiếm, y sẽ thâm so đối phương với Bàng Thống. Kết quả sau khi so sánh là không thể so sánh. Cho dù là Triển Chiêu, sát khí mười phần nhưng không có cảm giác phóng khoáng, không đẹp. Sau đó còn so với Bạch Ngọc Đường, phóng khoáng mười phần nhưng không có cảm giác cương quyết, không đẹp. Chỉ có Bàng Thống cương nhu cùng hợp, dùng kiếm khốc liệt lại xinh đẹp đến cực hạn, có thể nói là hoàn mỹ. (đúng là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi =)))

Thật ra, lúc Công Tôn Sách nhìn người khác sử dụng kiếm đều sẽ nhớ đến Bàng Thống, mà bên cạnh Công Tôn Sách đao quang kiếm ảnh quá nhiều. Ban đầu làm như vậy muốn khó chịu, muốn kháng cự, số lần nhiều lên, xem thành quen, so thành quen. Thậm chí sau này, từng chiêu thức của Bàng Thống nằm đó y không còn nhớ rõ nữa, nhưng vẫn cảm thấy ai cũng không bằng hắn.

Chúng ta không thể nói kiếm pháp của Bàng Thống quả thật đạt tới đỉnh cao, đây là cách nhìn của người ngoài nghề Công Tôn Sách, rất không công bình công chính đối với hai vị đại hiệp Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. Chúng ta chỉ có thể nói, ảnh hưởng của thứ đầu tiên là không thể tránh được, là che mờ mắt người, là mê hoặc lòng người, lực ảnh hưởng này, là xuyên suốt cả cuộc đời.

Một chiêu cuối cùng thu thế, đoạn kiếm vững vàng tiếp được một đóa hoa lê đưa đến cho Công Tôn Sách. Tóc trên trán bên thái dương của Bàng Thống bị mồ hôi thấm ướt dán lên gò má, nụ cười tùy tiện kiêu ngạo, là sự phóng túng riêng có của người thiếu niên, cả người giống như đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt, tư thái phong thần như ngọc.

Công Tôn Sách vẫn còn chìm đắm trong màn múa kiếm kia chưa thể thoát ra, ngây ngốc nhìn Bàng Thống, sau đó theo ý tứ của hắn mà lấy hoa lê, ngay ngắn cầm ở trong tay.

Bàng Thống vừa lòng cười: “Có khách từ phương xa đến, lẽ nào Công Tôn công tử không mời ta vào phòng uống chén trà?”

Ánh mắt ngốc mê của Công Tôn Sách trong thoáng chốc bình tĩnh không ít, trên mặt tràn đầy vẻ cẩn thận nghiêm túc và bức dọc, y chuyển bàn tay đang cầm hoa lê ra phía sau, lông mày khẽ nhíu.

Khúc mắc chưa giải quyết, quan hệ hiện giờ của hai người thật sự bế tắc, chén trà này là đòi không được. Hắn thở dài một hơi trong lòng, thu kiếm, đưa cho Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách nói: “Làm gì?”

Bàng Thống nói: “Con ngựa này thuộc về ngươi. Thanh kiếm này, thay ta bảo quản vài năm, sau này ta sẽ tự mình đến lấy.”

Công Tôn Sách nhìn hắn từ trên xuống dưới một lần, nghi hoặc nói: “Dựa vào cái gì?”

Bàng Thống xoay người đặt thanh kiếm lên bàn đá xanh, ngón tay quyền luyện vuốt ve nó. Vỗ kiếm chất liệu gỗ trắng mịn, mặt trên khảm một viên đá quý ánh sáng êm dịu, giống như làn da và khớp xương của loại sinh vật nào đó, xúc cảm ấm áp, dường như ẩn chứa sinh mệnh.

Vuốt đến dải tua buộc trên chuôi kiếm, người nọ tự tay làm, đã nhiều năm, dấu cho Bàng Thống giữ gìn kiếm không rời tay hơn nữa, cũng đã bắn cũ thừa thối.

Bàng Thống nói: “Tây Hạ nhiều lần khiêu khích Đại Tổng ta. Lần này Bàng Thái sư thỉnh tấu, thánh

thượng cho phép, muốn cùng Tây Hạ đấu một trận.” Hấn quay đầu lại nhìn y: “Là nam nhi chân chính, nên rong ruổi sa trường phấn chấn uy danh của đất nước. Nếu là giành không được công danh, da ngựa bọc thây cũng tốt a.”

Công Tôn Sách kéo dài âm điệu khinh thường nói: “Bàng công tử là ái tử của Thái sư, vào trong quân, cũng không nên tự mình xung phong đi đầu.”

Bàng Thống lắc đầu thở dài: “Uổng công ta và người quen biết một hồi, ta cho rằng trên đời này, chỉ có Thúc Trúc hiểu ta.” Hấn buông kiếm trong tay, nhìn ánh mắt của y: “Ta trốn nhà đi nhập ngũ, phụ thân ta cũng không biết. Một tiểu binh đi tòng quân, mang theo bảo kiếm này chẳng phải làm người ta sinh nghi sao, cho nên mới đến nhờ người bảo quản.” Nói đến đây, hấn cười hăng hái: “Vẫn là câu nói kia, kẻ có bản lĩnh thật sự, đi đến đâu cũng có thể phát triển. Bản lĩnh của Bàng Thống ta, cứ giao cho trời cao thử thách đi.”

Ánh mắt của Công Tôn Sách chợt lóe, muốn nói lại thôi.

Bàng Thống tóm được sự buông lỏng trong mắt y, cố ý nói thêm: “Lỡ như ta không về được, kiếm này cũng thuộc về người. Tốt xấu gì cũng là tuyệt thế danh khí, bán được giá, coi như ta đưa cho Thúc Trúc để nhận lỗi.”

Lời nói thương cảm như vậy phối hợp với tiếng Thúc Trúc kia, Công Tôn Sách đã vô cùng xúc động. Bàng Thống nhân cơ hội từng bước từng bước đến gần y. Thay đổi của thiếu niên luôn là nhiều nhất, hai năm qua Công Tôn Sách cao lên không ít, nhưng mà Bàng Thống cũng đang cao, vì thế y luôn kém hấn một cái đầu. So với bộ dáng nũng nịu trong veo như nước khi du lịch kinh kỳ của Công Tôn Sách, y đã có thêm chút khí chất nam tử, mà Bàng Thống so với lúc sơ ngộ đó, càng thêm cao ngất anh vĩ.

Thân là nam giới, Công Tôn Sách giống như chỗ nào cũng rơi xuống thế hạ phong. Điều này không nghi ngờ gì đã làm thương tổn lòng tự tôn không chỗ nào không có của thiếu niên. Chút xúc động mới vừa nảy sinh toàn bộ không còn.

Bàng Thống vẫn còn tới gần từng bước, đi đến chỗ gần nhất rồi đứng lại, Công Tôn Sách đã có thể ngửi thấy mùi xạ hương nhàn nhạt đan xen giữa thiếu niên và nam nhân trên thân thể hấn, trộn lẫn với sức nóng của mồ hôi, cảm giác áp bức liền trào ra. Ánh mắt của Bàng Thống nhìn y, sâu sâu nặng nặng, có chút cười và chút tức giận, còn có sự cứng chiều đã từng quen thuộc.

Công Tôn Sách không khỏi lùi từng bước. Không biết tại sao, y có chút sợ biểu tình hiện giờ của hấn.

Bàng Thống lại đi về phía trước.

Công Tôn Sách lại lui một bước, dừng đến Đạp Nhật. Đạp Nhật cũng lớn lên cường tráng lên, so sánh với nó, Công Tôn Sách vẫn là người giấy đơn bạc. Nó cho rằng Công Tôn Sách đang chơi với nó, nó vui vẻ dùng đầu ủi y, cái ủi này, ủi y đến khuôn ngực của Bàng Thống.

Bàng Thống thuận thế giữ lấy thắt lưng của y, làm cho thân mình của y dán chặt vào mình.

Một tay của Công Tôn Sách chắn giữa hai người: “Người làm gì?”

Bàng Thống chậm rãi cúi đầu thấp xuống, hô hấp thổi vào giữa tai và cổ của Công Tôn Sách.

Tim của Công Tôn Sách đập thành thạch mãnh liệt, cánh tay của Bàng Thống hữu lực chặt như vậy, muốn trốn thoát là không có khả năng. Run giọng tâm hoảng ý loạn: “Người làm gì!”

Bàng Thống mỉm cười ghé đầu qua, nói: “Công Tôn Sách, lỗ tai... của người thật đỏ.”

Công Tôn Sách nổi giận, nhấc chân muốn đá. Bàng Thống đã sớm xoay người bay đi, lại phi thân một cái, ha ha cười lớn từ đầu tường nhảy đi mất.

Công Tôn Sách gầm lên với tấm lưng kia: “Bàng Thống!!!”

Gia Đình ở bên ngoài hoang mang khẩn trương chạy vào: “Làm sao vậy làm sao vậy? Thiếu gia người làm sao vậy? Sao ta vừa mới nhìn thấy có bóng người vụt qua trên đầu tường? Cái gì đến vậy? Thiếu gia người có sao không? Ở ~~~ con ngựa này từ đâu đến vậy? Ở ~~~ Sao nó lại gặm hết cúc giải trảo của thiếu gia rồi a?”

Trong chốc lát như vậy, Đạp Nhật đã ăn sạch sẽ một hàng cúc giải trảo dưới chân tường, chừa lại thân cây trơ trọi. Ngựa thích ăn hoa cỏ, thật sự chưa từng nghe nói. Y phóng mắt nhìn tiểu viện của mình, mấy đóa hoa lê nhỏ trên cây thưa thớt run rẩy, còn lại đều rơi xuống đất, gió thổi qua, hoa rơi tung bay, xào xạc trước mắt.

Quả nhiên là vật như chủ nhân, cái dạng người gì thì sẽ dạy ra cái dạng ngựa đó, đều là tay cừ khôi ngắt hoa bẻ cành. Hai vị đến viện của y một chuyến, viện này không thể nhìn được nữa.

Gia Đình vào phòng kiểm tra một lần, mọi thứ trong ngoài đều không thiếu, nhìn thiếu gia nhà hắc ngoại trừ mặt đỏ ánh mắt dửng dưng, cũng vẫn còn khỏe mạnh. Hắc sai hạ nhân dọn dẹp hoa rơi trong viện, phát hiện thanh kiếm trên bàn đá. Gia Đình vẫn còn nhớ thanh kiếm này, kiếm lưu quang dật thải như vậy, dù là ai từng nhìn qua sẽ không quên. Sau đó đến con ngựa trắng kia hắc cũng nhớ ra.

Gia Đình ghé mắt nhìn thiếu gia, nghĩ: A? Thì ra là hắc...

Chuyện này chẳng trách sao vẻ mặt của thiếu gia khác thường. Giống như mỗi lần lão gia đụng đến chuyện của Bàng Thái sư, vẻ mặt cũng sẽ khác thường như vậy. Hai đôi phụ tử này a... Hả, chuyện tình của các chủ tử, khó mà nói, khó mà nói.

Công Tôn Sách vượt Đạp Nhật, nói với Gia Đình: “Không vội, không có thiếu thứ gì. Người dắt con ngựa

này xuống nuôi nấng cẩn thận.”

Gia Đình đáp lời, cười thầm: Hắc, là không thiếu thứ gì, không chỉ không thiếu, mà còn thêm hai thứ.

Đạp Nhật chẳng mấy may quan tâm Bàng Thống rời đi, mấy năm này đao kiếm không có mắt, thật sự không biết có về được hay không. Nó lại chỉ cho rằng hấn đi ra ngoài dạo phố. Nó nhớn nhợ tự đắc ăn hết cục giải trảo, cúi đầu, đóa hoa lê trong tay Công Tôn Sách cũng ăn luôn.

10. Chương 10

Cũng không phải thật sự không thiếu thứ gì.

Sau giờ cơm chiều, Công Tôn Sách tự mình vẽ ra một bản đồ đơn giản. Nét bút từ vị trí của kinh thành vẽ đến Lư Châu, lại từ Lư Châu vẽ đến biên cảnh phía tây. Đại Tổng trọng văn khinh võ, văn nhân giống như Công Tôn Sách, chỉ hiểu chính trị không hiểu chiến tranh. Đối với bản đồ, trong lòng chẳng biết được nhiều.

Bàng Thống nói lỡ như hấn không về. Hấn là không có chuyện lỡ như này chứ? Công phu của hấn tốt như vậy.

Đêm đến thay áo đi ngủ, nha hoàn hỏi thiếu gia bình an kết của người đâu? Công Tôn Sách chỉ vào trên bàn nói, chẳng phải ở đó sao? Nha hoàn nói đó là như ý kết ta làm, hôm nay thiếu gia mang cái màu vỏ quýt, buổi sáng chính tay ta thắt cho ngài nha.

Trên áo ngoài ngọc bội túi hương vẫn còn, nhưng bình an kết lại không còn. Công Tôn Sách nghĩ một chút liền biết tại sao không còn. Y nói a, đôi tay của Bàng Thống sờ sờ mó mó bên hông của y, thì ra là tìm cái này. Hấn cũng thật biết lấy đồ, à không, là trộm đồ. Bình an kết này là Công Tôn lão gia tự mình cầu được, lại qua hương ở trong miếu, bắt buộc Công Tôn Sách không được rời nó khỏi người. Công Tôn Sách tất nhiên là không tin mấy thứ đó, vốn dĩ đeo là để cho cha y chút mặt mũi. Nhưng mà nghe nói, bình an kết này thật sự rất linh nghiệm...

Nha hoàn đỏ mắt: “Làm sao bây giờ? Lão gia biết sẽ mắng ta.”

“Mất rồi thì cứ cho mất đi.” Công Tôn Sách xoay người ngủ, khoe miệng bất giác cong lên một chút: “Mất rất tốt.”

Nha hoàn không nghe rõ: “Thiếu gia người nói cái gì?”

Công Tôn Sách nói: “Ta nói người làm một cái giống vậy là được. Ta không nói, ai biết.”

Ngày tháng cứ như vậy mà trôi qua, Công Tôn Sách vẫn như cũ mỗi ngày đọc rất nhiều sách càng lúc càng bác học. Công Tôn lão gia nhìn thấy đứa con có chí vươn lên, tất nhiên là vô cùng yên lòng. Con của y và các thư sinh phong hoa tuyết nguyệt khác không giống nhau, cụ thể khác ở chỗ nào thì, con của y hiểu được phải quan tâm quốc gia đại sự. Ví dụ như cách năm ba ngày sẽ hỏi y chiến tranh với Tây Hạ đánh thế nào rồi. Người nói Công Tôn lão gia một Tri phủ Lư Châu, thất phẩm, quan văn, cách biên cương một vạn tám trăm dặm. Trận chiến với Tây Hạ như thế nào, sao y biết được. Nhưng vì để cổ vũ sự quan tâm của đứa con với quốc sự, Công Tôn lão gia định kỳ sẽ qua lại thư từ cùng đồng nghiệp trong kinh thành, không hỏi chuyện khác, chỉ hỏi chiến sự Tây Hạ đánh thế nào rồi, vì thế những đồng nghiệp có liên quan cũng nhìn Công Tôn lão gia với cặp mắt khác xưa.

Tiệc nuôi duy nhất chính là tính tình của đứa con theo sự tiến bộ của học vấn mà ngày càng quái gở. Tiểu viện của y ai cũng không cho vào, nhóm nha hoàn hầu hạ y lúc đầu cũng bị đuổi đi. Hơn mười sáu tuổi, gia sư trong nhà chào từ biệt, bởi vì Công Tôn công tử ngày tiến ngàn dặm, hần đã không còn gì có thể dạy cho y. Công Tôn lão gia đành phải gửi con vào thư viện Thiên Hồng nổi tiếng gần xa. Thứ nhất là để tiếp tục bài vở, thứ hai là để đứa con tiếp xúc với mấy bạn cùng lứa, bỏ đi chút tính tình cô độc này.

Nhưng mà điều này chẳng có nhiều tác dụng. Theo Gia Đình bẩm báo, lúc không có người thiếu gia thường ở chuồng ngựa nói chuyện trên trời dưới đất với một con ngựa trắng, còn đọc thơ cho ngựa nghe. Con ngựa này cũng rất thú vị, gật gù đặc ý mũi thở phì phò, giống như có thể nghe hiểu. (biểu hiện của trẻ tuki =)))

Sau đó có một ngày, Công Tôn lão gia tự mình rình coi. Đúng lúc nghe được đứa con đang nói với Đạp Nhật: “Người hần là nên đi cùng hần. Nam nhân và ngựa, chỉ có ở trên chiến trường mới có thể lấy được thứ mình mong muốn. Nhưng mà, so với hần, người càng bằng lòng đi theo ta, phải không?” Ngựa kia phì phì trong mũi. Vì thế đứa con cười to: “Người thật tốt. Nếu như người là nữ nhân, ta sẽ cưới người.”

Công Tôn lão gia cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Công Tôn Sách chưa bao giờ để người khác cười Đạp Nhật, chính y cũng rất ít khi cười, thỉnh thoảng cùng Đạp Nhật đến ngoại ô giải sầu, cười một hồi dất một hồi, chỉ sợ làm mệt nó, thương Đạp Nhật giống như thương cái gì vậy. Lúc Đạp Nhật vừa mới tới ở phủ Công Tôn, còn mang theo sự quý giá được dưỡng từ trong Thái sư phủ, ngoại trừ bắp và trứng chim thứ khác không ăn. Ăn cỏ nhất định phải là Công Tôn Sách cầm ở trong tay đồ dành hết mức, nó mới ăn hai miếng trong tay của y. Mỗi lần như vậy Công Tôn Sách đều oán hận tràn đầy đối với sự xa xỉ trong phủ Thái sư.

Y cũng không để người khác chạm vào thanh kiếm Long Ngâm. Đặt ở trong nhà tất nhiên là không ai đến chạm, nhưng mà sau đó quen biết Bao Chứng, quen biết Triển Chiêu. Hứng thú của Triển Chiêu đối với binh khí không thua gì hứng thú của Công Tôn Sách đối với sách cổ bản tốt nhất. Khi đó vẫn là Triển Chiêu nho nhỏ, chêm ghế với tới thanh kiếm treo trên tường, với tới rồi rút ra một đoạn chưa kịp xem kỹ, Công Tôn Sách đã khẩn trương giật nó lại.

Đây là lần đầu tiên Công Tôn Sách nổi giận bưng bưng với tiểu đệ đệ. Bao Chứng cũng ở bên cạnh quả trách Triển Chiêu: “Nói người đừng chạm mà? Người không nghe. Bị mắng rồi? Với giao tình của Bao đại ca và Công Tôn đại ca, hần còn chưa cho ta chạm đến đâu. Triển Chiêu người nhớ kỹ, trong phủ Công Tôn có ba thứ không thể động.”

Triển Chiêu sâu não vượt cái đầu nhỏ bóng lưỡng của mình: “Ba cái gì không thể động?”

Công Tôn Sách liếc trắng mắt nhìn Bao Chứng, Bao Chứng hồn nhiên bất giác tự lo tự nói: “Ngựa lông trắng bốn vó đỏ không thể cưỡi, phòng ngủ của Công Tôn công tử không thể vào, còn lại chính là, bảo kiếm trong thư phòng không thể sờ.”

Triển Chiêu nói: “A ~~~ Ta nhớ kỹ rồi. Xin lỗi Công Tôn đại ca, ta sẽ không động vào nữa, người đừng tức giận.”

Công Tôn Sách cười cười an ủi nó: “Kiếm này không phải của ta, chạm hỏng rồi ta khó mà trả lại a.”

Triển Chiêu chỉ nghe qua sách bị lật hỏng, chưa từng nghe nói kiếm bị chạm hỏng.

Sau lại Long Ngâm kiếm được chuyển đến phòng ngủ của Công Tôn Sách. Theo như ba thứ không thể động trong Công Tôn phủ, kiếm này chẳng khác nào được hai tầng bảo hiểm.

Sau khi quen biết Bao Chứng cuộc sống ngày đêm làm bạn cùng sách của Công Tôn Sách xem như kết thúc.

Phải nói ngay từ đầu Công Tôn Sách vẫn không phục Bao Chứng lắm. Mặt như bôi nước sơn đen, trên trán còn khắc hình trăng lưỡi liềm. Nếu y lớn lên khó coi như vậy, mỗi ngày ru rú trong nhà xấu hổ không dám gặp người. Đen thì cũng thôi đi, còn mọi chỗ chiếm hết nổi bật của Công Tôn Sách y, tuy rằng người ta rất chiều cổ rất rộng lượng với y.

Công Tôn lão gia nhìn ra sự thay đổi của Công Tôn Sách. Có tức giận, hoạt bát, nói nhiều, trẻ con, hiếu động, tóm lại là giống những nam hài ở tuổi của y. Công Tôn lão gia vui mừng quá đỗi, coi Bao Chứng như ân công tái tạo của con mình. Trong một lần gia yến còn đem ngọc bội gia truyền đưa cho Bao Chứng. Ngọc bội này là nên đưa cho con dâu, từ con dâu truyền cho cháu, đó chính là vật truyền từ đời này sang đời khác. Nhưng mà Công Tôn lão gia luôn có một loại dự cảm, dự cảm rằng tiểu thanh niên bôi nước sơn đen này sẽ bầu bạn bên cạnh con mình trọn đời, ngọc bội không cho hẳn thì cho ai?

Đến chỗ này, quan khách sẽ suy nghĩ lung tung. Nha đầu Ngân Sắc Hải người treo đầu dê bán thịt chó (Bàng Thống: Tại sao ta là đầu dê? Bao Chứng: Tại sao ta là thịt chó?), tiêu đề rõ ràng ghi là Bàng Sách mà người lại bắt đầu Bao Sách rồi, người lừa gạt trắng trợn a! Mong các vị an tâm chó nóng, an tâm chó nóng, sau này sẽ rõ ràng a~

Lúc này Công Tôn Sách xoắn xuýt cùng Bao Chứng so tài đấu trí thông minh, một ngày nghĩ đến Bàng Thống ba lần sửa thành trước khi ngủ sau khi dậy nhìn thấy thanh kiếm treo trên đầu giường mới nhớ đến hẳn một lần. Thật ra Công Tôn Sách là một đứa nhỏ trời sinh tính tình biệt nữ*, không biệt nữ không được, quen tính biệt nữ. Sau khi Bao Chứng xuất hiện, trọng tâm biệt nữ của y từ “Bàng đại ca chính là thứ tử của Bàng Thái sư” chuyển thành “Vậy mà có kẻ còn thông minh hơn ta”. Biệt nữ mà thay đổi, còn điều nữa là, y tuyệt đối không thừa nhận với bất kỳ ai về sự lo nghĩ của mình.

(*Không được tự nhiên, khó chịu, kỳ cục, khó tính =’=)

Có một lần nằm mộng mơ thấy Bàng Thống đòi y kiếm. Nói chẳng mấy lời, tay vươn ra, muốn y đưa kiếm

cho hắn. Người bình thường vẫn mang theo ba phần nét cười bỗng nhiên trở nên lãnh đạm, khiến cho Công Tôn Sách chẳng biết tại sao lại cảm thấy ỷ khuất. Nhất thời khó chịu, lại không đưa cho hắn, còn nói vài câu tổn hại hắn. Bàng Thống liền nói: Thúc Trúc người mau đưa cho ta, đưa ta ta sẽ đi. Công Tôn Sách nói: Đi? Lại đi đâu?

Nói xong lại nhìn Bàng Thống, cả người hắn đều là máu. Đầu hắn tựa lên trên vai của Công Tôn Sách, máu liền thấm ướt một mảng áo của y, nóng nóng dính dính, mùi tanh gây mũi.

Bàng Thống nói: Thúc Trúc, ta rất lạnh a...

Công Tôn Sách kêu to một tiếng giật mình tỉnh dậy, tỉnh dậy đối diện bốn bức tường đen như mực. Y không thích có người hầu hạ ở bên cạnh, vào giờ này, trong tiểu viện chỉ có một mình y, một mình ngồi trong bóng đêm thở hổn hển. Y thở gấp mấy lần, trong đầu linh quang chợt lóe, nhảy dựng lên lấy Long Ngâm kiểm ôm vào trong ngực.

Y là người không tin tà ma không tin quỷ thần, từ nhỏ đã không tin, kiên quyết không tin. Thời đại đó người không tin quỷ thần thật sự không nhiều lắm, trong tất cả những người quen biết, cũng chỉ có Bao Chứng. Đây cũng là chỗ mà lúc đầu y để ý nhất về Bao Chứng.

Nhưng mà giấc mơ này rất không may. Bàng Thống nói muốn đi, cả người đầy máu muốn đi tới chỗ nào? Công Tôn Sách cảm thấy nếu như trả Long Ngâm kiểm cho hắn, hắn sẽ đi đến một chốn vô danh không quay về nữa.

Không thể trả. Tuyệt đối không thể trả.

Công Tôn Sách ôm kiểm ngủ không được, khoác quần áo đứng dậy đi về hậu viện tìm Đạp Nhật. Đạp Nhật đã ngủ say rồi, y nhẹ nhàng nghiêng người trèo lên nằm sấp trên lưng nó, Đạp Nhật tỉnh lại động động, cảm giác được là Công Tôn Sách, lại trở nên bất động. Công Tôn Sách được nó sưởi ấm, từng chút từng chút vuốt lông nó, khi trời hừng sáng dần dần có chút buồn ngủ. Đang ngủ, trong tay vẫn còn gắt gao nắm chặt Long Ngâm kiểm, cũng không sợ té xuống từ trên ngựa, chỉ là nắm thật chặt.

Chuyện này lại một lần nữa làm kinh hoảng Gia Đình và Công Tôn lão gia. Bọn họ đem Công Tôn Sách về giường y liền tỉnh ngủ, mà y lại không có chút ấn tượng nào với chuyện này. Vì thế họ chỉ cho rằng Công Tôn Sách ngủ mê làm ra mộng du. Thật ra Công Tôn Sách làm sao mà không có ấn tượng được, chỉ là y không muốn thừa nhận thôi. Không muốn thừa nhận với chính mình, y lại lo lắng đến an nguy sinh tử của hắn như vậy. Một đêm không ngủ, chỉ vì trông giữ kiểm của hắn.

11. Chương 11

Bao đại nương là ngõ tác bán thời gian, có án, Bao Chứng sẽ theo mùi vị mà đến. Công Tôn Sách cùng hắn ganh đua cao thấp, cũng dần dần cảm thấy hứng thú với việc tra án. Một ngày nọ y đến hiện trường gặp được Trầm Lương thủ hạ của phụ thân. Trầm Lương và Bao Chứng đang xem xét thi thể, vừa ngừng

đầu, gương mặt đỏ ánh mắt đỏ, hơn sự ôn hòa thiếu đi sắc bén, nhưng vẫn cực kỳ giống. Chắc chắn hẳn của những năm về sau, đại khái chính là bộ dáng như vậy.

Công Tôn Sách thất thanh kêu to: “Bàng Thống!” [páng tổng] chấn động đến mức mọi người tại đó đều run lên ba lần. Bao Chứng ngây ngẩn hỏi: “Cái gì? Cái gì đồng?” [tổng]. Công Tôn Sách tỉnh táo trở lại cảm thấy có chút xấu hổ, mở miệng liền mắng: “Cái gì đồng? Người phạm đồng*!” Ân cũng không phá, nhắc chân bước đi, Bao Chứng cứ không rõ ràng như vậy mà chịu một câu.

[fàntổng: thùng cơm ~ đồ ăn hại =))]

Trận chiến với Tây Hạ đánh ba năm, khi thắng khi thua khi tiến khi lùi, giằng co không dứt, nói không ra một kết quả. Có một ngày Công Tôn lão gia truyền đến tin thắng trận cho Công Tôn Sách. Nói là đại thắng, Tổng quân ra khỏi biên cương ba trăm dặm truy đuổi giặc. Lúc này Công Tôn Sách đã sắp sửa chuẩn bị hành trang vào kinh đi thi. Nghe xong tin tức này, y cũng không bình luận, nở nụ cười. Trái lại lát sau nói chuyện với Đạp Nhật nói đến nửa ngày. Lại dặn Gia Đình: “Mấy ngày ta lên kinh, nếu có người tới tìm ta, đến hỏi ta đòi đồ vật, ngàn vạn lần đừng đưa. Tất cả chờ ta về lại nói.”

Kiểm của hắn y mỗi ngày đều thay hắn lau một lần, vải mềm nước trong, còn nhờ hộ vệ trong viện đến bôi dầu. Bây giờ nói lấy đi là lấy đi, trong thiên hạ làm gì có chuyện tiện lợi như vậy.

Công Tôn Sách nghĩ nhiều rồi.

Bàng Thống vào sinh ra tử mang theo chiến công mà về, làm gì có cơ hội đi Lư Châu lấy kiếm. Huống chi kiếm này để ở chỗ Công Tôn Sách, thì cũng giống như để ở bên cạnh mình, thậm chí còn an toàn hơn so với đặt bên cạnh mình. Công Tôn Sách là tác phong thư sinh, trọng lời trọng tín, đối với đồ vật trân trọng cẩn thận lại chu đáo. Để cho y bảo quản rất tốt.

Bàng Thống và đoàn người của Công Tôn Sách gần như đến kinh thành cùng một lúc. Hắn mang theo một thân vết thương và vinh dự Phó Đô úy trẻ tuổi nhất Đại Tổng trở về, dân chúng ủa ra đường đón chào. Tiểu Hoàng đế cũng đến, ngự liên hạ xuống một điểm màu vàng sáng phảng phất, một bóng dáng mỏng manh, gió thổi qua long bào, tay áo tung bay, thân mình của hắn giống như cũng bị thổi loạn lung lay mấy lần.

Bàng Thống liếc nhìn hắn một cái, khinh thường mà vút ra khỏi mắt. Hắn tắm máu chiến đấu anh dũng nhiều năm, đối lấy tiểu hài tử như vậy ngồi ôm giang sơn an hưởng thái bình, vậy tính là cái gì?

Chỉ dựa vào hắn? Hắn cũng xứng!

Triệu Trinh ở Kim Loan điện luận theo công lao mà ban thưởng, phong cho Bàng Thống một chức quan không nhỏ. Bàng Thống. Lúc cầm danh sách Triệu Trinh liền biết hắn là ai, lại nhìn thanh niên dưới bậc thềm, ngũ quan mang máng đều là dấu tích của Bàng Tịch. Vì thế chỉ có thể phong cho hắn một chức lớn. Thái sư thật đúng là thủ đoạn rất hay a. Tông quân lập công, việc này danh chính ngôn thuận đúng lý hợp tình, để cho đứa con vào triều.

Mà bên kia phụ tử Bàng gia xa cách lâu ngày bỗng gặp lại ở Kim Loan điện, sự khiếp sợ của Thái sư khó có thể che giấu. Hoàng đế nói chuyện với hần hần cũng không nghe thấy. Một bên khác, Bát Hiền Vương híp nửa con mắt, lạnh lùng cười nhìn hần. Về mặt kia giống như đang nói: Lão già kia, thì ra người còn có chiêu này.

Bàng Thái sư hô to oan uổng ở trong lòng. Hần quý kế đa đoan hần ám lộng quyền thuật, nhưng mà lần này, quả thật không nằm trong kế hoạch của hần. Con trai của Bàng Tịch hần, muốn công danh bổng lộc gì chẳng được, hần sẽ nỡ đưa con hần vào quân đội sao? Nếu có vào quân đội thì cũng phải có người chuyên trách bảo vệ nó. Lỡ như có chuyện gì sơ sót, hần làm sao xin lỗi liệt tổ liệt tông Bàng gia. Đứa con vô pháp vô thiên này a...

Triệu Trinh đọc vài câu kịch khen ngợi, giọng nói hữu khí vô lực, như có như không, bên dưới bất kỳ ai ho khan một cái cũng có thể đánh tan nó ra. Bàng Thống lại càng khinh thường hần. Người xuất thân hành võ, cho dù là hiểu phong nguyệt hiểu sách họa, cho dù là vị tướng có phong độ, đối với sức lực trời gà không chặt của hạng văn sĩ, khó tránh khỏi có chút khinh bỉ. Vốn dĩ, nam nhân đối với đồng loại có thể lực thể hình không bằng mình, chính là khinh bỉ.

Bởi vậy Bàng Thống nghĩ đến Công Tôn Sách. Hần từ Kim Loan điện đi ra, dân chúng vẫn chưa tản đi, vì thế những tướng sĩ có liên quan lại được vui vẻ tiễn đưa ai về phủ nấy. Bàng Thống ở trong đám người cố ý vô tình tìm tòi một mảng màu xanh hoặc là một mảng trắng, dường như y chỉ mặc y phục có hai loại màu này, giống như dòng suối xanh trong giống như ánh sáng trắng, cho dù ở giữa bao nhiêu người, hần đều có thể thấy y trước nhất.

Công Tôn Sách cũng là văn sĩ trời gà không chặt, nhưng hần đối với y không có chút ý xem thường, chỉ cảm thấy y rất dễ đùa. Hần cúi đầu nhìn cánh tay của mình, không biết cường tráng thêm bao nhiêu so với mấy năm trước, nhưng chắc chắn Công Tôn Sách chỉ cao thêm một chút, thân hình vẫn còn nhỏ bé gầy gò? Hần càng có thể thoải mái mà ghì chặt y làm cho y không thể động đậy, nhìn hần vừa tấn công tới tấp vừa nhanh mồm nhanh miệng, thật sự thú vị thật thú vị.

Nếu y ở đây thì tốt rồi. Để cho y nhìn thấy quang cảnh của hần, nhìn xem đứa con của Bàng Thái sư, có phải có bản lĩnh thật sự hay không.

Sao y không có ở đây chứ?

Đáng tiếc.

Bàng Thống ở bên này khải hoàng trở về, Công Tôn Sách ở bên kia dốc lòng ôn bài. Bao Chứng bị những kẻ nịnh hót bao quanh đến mức ngày đêm khó an, Triển Chiêu là tính tình trẻ nhỏ, ở một chỗ không được, ra khách điếm đi chơi, chỉ có y ở lại học thi. Sự náo nhiệt của kinh thành y đã sớm nhìn nhiều xem đủ, chẳng còn gì có thể xem nữa. Nhưng mà tú tài không ra khỏi cửa, cũng biết được chuyện thiên hạ. Y biết Bàng Thống đã trở về.

Chẳng phải là đánh thắng trận sao, thế nào cũng phải ồn ào huyên náo.

Quấy nhiễu dân chúng!

Không thể trách Công Tôn Sách không yêu nước, trong những ngày sau khi đến kinh thành y vẫn luôn không mấy cao hứng. Bởi vì Thu Yến bầu bạn nhiều ngày đến kinh thành liền biến mình chuyển thân, thành Phi Yến. Phi Yến thì Phi Yến đi, chỉ khác một chữ, dù gì cũng là chim én.

Nhưng nàng vậy mà lại họ Bàng.

Người họ Bàng trong thiên hạ, thì ra cũng không nhiều lắm. Hơn nữa ở chỗ Công Tôn Sách y, đụng đến đụng đi, đều là người của gia đình nhà đó. Ngụy trang giống nhau, giấu diếm giống nhau, kịch bản gặt người diễn đến mức không chê vào đâu được.

Vì thế y lại biệt nữ.

Buổi tối ở đại sảnh khách điểm ăn cơm, trong mấy lời nhân ngôn toái ngữ nghe thấy mấy câu đối với Công Tôn Sách mà nói thì rất miễn cưỡng, nghe thấy cũng làm như không nghe thấy. Về chuyện này thì Bao Chứng chẳng biết gì, hần gọi tiểu nhị hỏi thăm, vừa hỏi xong thì buông đùa vui vẻ nói: “Tốt a, hiện giờ khoa thi sắp tới, Tổng quân lại đại thắng trở về. Song hỷ lâm môn a.”

Công Tôn Sách ở đối diện bàn ăn hừ lạnh nói: “Khoa thi sắp tới người vui cái gì? Thật sự coi mình là trạng nguyên rồi.”

Trước kia Bao Chứng cùng Công Tôn Sách đấu võ mồm, chưa một lần nào đấu thắng. Công Tôn vừa mở miệng Bao Chứng liền nhận thua, cười cười không phản bác, hần lại hỏi tiểu nhị: “Không biết lần này tướng lĩnh dẫn quân là?”

Tiểu nhị nói: “Cái này a, không biết. Đây ~ Bao đại nhân đừng nhìn ta như vậy, ai nói làm tiểu nhị trong quán thì phải cái gì cũng biết chứ? Nhưng trái lại ta biết trong trận đánh thắng Tây Hạ lần này, nhị công tử của Bàng Thái sư không thể không có công lao! Nói về nhị công tử của Bàng Thái sư này...”

Công Tôn Sách không kiên nhẫn ngắt lời hần: “Được rồi được rồi, nước miếng đều phun vào trong bát của ta.”

Tiểu nhị ngượng ngùng lui xuống. Công Tôn Sách cũng không có hứng thú ăn chén cơm bị phun nước miếng kia. Y đẩy chén cơm vén vạt áo quay về phòng.

Bao Chứng nhìn theo bóng dáng của y nghi hoặc nói: “Ai không đúng a, tiểu nhị đứng ở chỗ của ta, sao nước miếng lại phun vào trong bát của hần?”

Triển Chiêu nhìn về phía Bao đại ca của nó: “Công Tôn đại ca làm sao vậy?”

Sở Sở đẩy hết thức ăn ở trước chỗ ngồi của Công Tôn Sách về phía mình, nói: “Thì mà, khăn trương thôi. Đừng quan tâm hần, mọi người ăn đi mọi người ăn đi.”

....

Xét theo giới thiệu ở chương thứ 9, bức tranh quan hệ lúc thiếu niên giữa Bàng Thống và Công Tôn Sách đã bị vẽ lên một dấu chấm tròn. Cho nên lần này ở kinh thành căn bản là không có cùng nhau xuất hiện. Cùng ở trong kinh thành, cùng uống chung một dòng nước, nhưng không cùng nhau gặp gỡ. Chuyện này có phần làm cho người ta cảm thán hữu duyên vô phận.

Công Tôn Sách biết Phi Yến mỗi ngày đi phía sau Bao Chứng chính là muội muội ruột của Bàng Thống. Vài năm trước, còn hư hư thực thực gặp nàng một lần. Nhưng mà y chưa từng nói câu nào đề cập đến ca ca của nàng.

Không hỏi không nhắc, là vì lòng tự tôn. Phi Yến Sở Sở hai nữ nhân thích nghe chuyện riêng tư hỏi đến ngọn nguồn rất không dễ xua đuổi. Một khi hỏi, thì không thể không trả lời quen biết như thế nào. Quen biết như thế nào? Lúc bị đùa giỡn quen biết. Chuyện này kêu y làm sao mà nói ra khỏi miệng. Công Tôn Sách là tác phong quân tử, không lừa được người, nói không nên lời, vậy thì khỏi nói.

Huống hồ, y dựa vào cái gì mà quan tâm hần như vậy.

Bàng Thống cũng biết gần đây muội muội có trộn lẫn một chỗ cùng một người trẻ tuổi tên là cái gì Bao Chứng. Theo như người hầu bẩm báo, Bao Chứng kia ngoại trừ đen và thông minh ra, thì chẳng còn gì khác. À. Đường như còn có chút giao tình với Triệu Lão Lục. Có giao tình thì đã làm sao, Triệu Lão Lục căn bản là không đáng nhắc đến, người có giao tình với hần, vậy càng kém hơn nữa, càng không đáng nhắc đến.

Nhưng mà nếu muội muội thích, thì cứ tùy nàng đi.

Âm thác dương sai, hần không biết bên cạnh Bao Chứng, còn có một Công Tôn Sách.

Mãi đến khi Công Tôn Sách bị Phi Yến đánh, trúng độc và nội thương, tính mạng bị đe dọa. Phi Yến không biết nên làm sao liền khóc sụt sùi đến tìm hần giúp đỡ. Bàng Thống nghe xong sững sờ, sau đó mạnh mẽ đứng lên đá cái ghế ngã lăn, cảm thấy một ngọn lửa thiêu đốt vọt lên trên đỉnh đầu.

Hần nắm lấy bả vai của muội muội, khuôn mặt dữ tợn: “Người nói người nọ tên là gì?!”

So với phản ứng của Công Tôn Sách sau khi Triển Chiêu động vào Long Ngâm kiếm, cơn giận của Bàng Thống càng lớn hơn lớn hơn nhiều. Hai người này, lần đầu tiên nổi giận với đệ đệ muội muội đáng yêu, đều là vì chuyện của đối phương.

Công Tôn Sách bệnh sắp chết, Bàng Thống liền làm bừa. Lệnh điều động của Hoàng đế còn ở trong tay,

chậm trễ một ngày cũng không được, hẳn phải lập tức đi lục phủ ở ngoại thành.

Bao Chứng Triền Chiêu đều không có, Sở Sở trông nom lau mồ hôi cho Công Tôn Sách. Cách năm năm gặp lại y, vậy mà là dáng dấp phải chết không sống được như thế này. Gương mặt trắng xanh, ốm o gầy còm, làm cho người ta kinh hãi.

Sở Sở suy cho cùng là người tập võ, cảm giác có người, kiểm trước hết ra khỏi võ.

“Người là người nào? Vào bằng cách nào?”

Bàng Thống cũng không nhìn tới nàng, thuận tay mò lấy chén trà đánh rơi kiếm của Sở Sở, lần người đến phía trước điểm huyết ngũ của nàng. Sở Sở ngất đi, ngọn đèn dầu trong phòng như hạt đậu, yên tĩnh như cái chết. Công Tôn Sách trong mơ cũng đau, chỉ chốc lát như vậy, đã đau đến mức ra một đầu mồ hôi.

Bàng Thống giúp y vén sợi tóc trên mặt qua, sau đó lấy một đồ vật từ trong ngực ra đặt vào trong tay y. Đây là bình an kết năm đó hẳn lấy từ trên người của y, màu óng ánh sáng sữa của tơ lụa lúc đầu bị màu tối loang lổ phủ lên không còn nữa. Loang lổ chính là máu. Máu trên chiến trường của Bàng Thống. Một trận chiến tiếp một trận, thường không rảnh để băng bó miệng vết thương, da tróc thịt bong lại một lần nữa cảm vũ khí lên ngựa. Vì thế miếng bình an kết này nhiều lần ngâm trong máu, gần như không nhìn ra được màu sắc ban đầu.

Tuy rằng là vật cầu phúc dân gian, Bàng Thống lại cảm thấy nó rất linh nghiệm. Có một lần hẳn trúng ám tiễn của quân địch, ngã trên sa trường hôn mê bất tỉnh nhân sự. Vào đêm biên giới phía tây đột ngột lạnh như trời đông giá rét, hẳn cảm thấy mình sắp chết rồi, không phải bị thương chết mà là bị lạnh chết. Nhưng vào lúc này, ngực dần dần dâng lên một cơn ấm áp, cái ấm này giống như ngọn đèn hạt đậu nhỏ trên bàn, cuộn cuộn không ngừng sưởi ấm trái tim hẳn không cho nó ngừng đập. Đến khi Bàng Thống tỉnh lại, từ trong đông thi thể bò ra ngoài. Trong ngực hẳn chỉ có bình an kết này.

Lại nhìn y thật sâu một lần, Bàng Thống xoay người bước đi.

Công Tôn Sách là nam nhân, nam nhân sống đến lớn như vậy nếu không bị chút thương chịu chút khổ, cũng không thể tính là nam nhân. Thương a đau a, đều là nên có theo lẽ thường tình, chỉ cần đến cuối cùng có thể sống tiếp là tốt rồi. Cho nên Bàng Thống đi, thật sự đi. Cầm lệnh bài của phụ thân đến Thái y viện tùm mấy thái y ném cho Phi Yến. Liền thật sự đi rồi.

Triệu Trinh sợ hẳn ở trong triều cùng Bàng Thái sư kẻ xương người họa, bàn bạc cùng Bát Hiên Vương, biên cảnh Tổng Liêu có vẻ như đang thiếu người, vì thế điều động hẳn đi trấn biên, càng xa càng tốt. Bàng Thống có khinh thường Triệu Trinh thêm nữa, vẫn hiểu đạo lý quân lệnh như sơn. Chậm trễ lâu, để cho người ta tùm được thóp.

Trước khi đi dặn Phi Yến: “Dùng tiền cũng được, dùng người cũng được, bất kể như thế nào, nhất định phải cứu Công Tôn Sách về.”

Đối với khuôn mặt nghiêm nghị như sắt của nhị ca, Phi Yến sợ hãi gật đầu. Nàng nghĩ lần này là thật sự gặp rắc rối rồi, nhị ca từ trước đến nay chưa từng quan tâm người khác sống a chết a, đại cữu cữu chết hẳn cũng không khóc, nhưng lần này lại thay đổi sắc mặt.

“Không có tiền không có người, cứ đến hỏi cha. Người nói hần là công tử của Tri phủ Lư Châu, cha sẽ giúp người.”

Phi Yến cúi đầu, cắn môi, hốc mắt cũng đỏ. Bàng Thống thở dài, đi qua xoa xoa đầu của nàng.

“... May mà người là muội muội của ta.”

Phi Yến không nghe ra được, đây là một câu đằng đằng sát khí. May mà người là muội muội của ta. Ý ngoài lời là, nếu như không phải vậy, ta sớm đã giết người. Phi Yến không nghe ra, nếu nghe ra nhất định sẽ khóc lên.

Trước khi đi, Bàng Thống cũng không để cho người ta biết quan hệ giữa hần và Công Tôn Sách.

12. Chương 12

Những chuyện rắc rối sau đó, nói rõ ra thì hướng chính của bộ truyện này sẽ bị rối, rối sẽ không tốt. Người xem mệt, ta nói cũng mệt. Nói sơ qua thì vẫn có thể. Ví dụ như ba người Bao Triễn Sách sống chết bên nhau, càng trở nên gần bó keo sơn như bóng với hình. Ví dụ như Công Tôn Sách trải qua sự kiện bị mù, quan hệ tình cảm với Bao Chứng tiến triển một bước dài, lúc trước là giao tình tâm đầu ý hợp, lúc sau là giao tình sinh tử. Cũng tranh cãi chùng mực, cũng trưng ra sắc mặt cho Bao Chứng xem, thậm chí dần dần bắt đầu nhân nhượng Bao Chứng.

Trải qua kiếp nạn, con người luôn phải thay đổi một chút, Công Tôn Sách trở nên hiền hòa nội liễm. Dừng lời của Bao đại nương và Công Tôn lão gia mà nói: A Sách trưởng thành rồi, hiểu chuyện rồi. Tiểu Triễn Chiêu cũng trưởng thành rồi, hiểu chuyện rồi. Chỉ có Bao Chứng càng sống càng trở lui, được một tác lại muốn tiến một thước, luôn luôn dăm lấy A Sách ra trêu đùa. Yên tâm thoải mái hưởng thụ lòng tốt của A Sách đối với hần.

Lại nói trong những năm Lư Châu Tam Tử phá án liên miên kia, Bàng Thống cũng không nghỉ ngơi. Kiếm quét tứ phương, lập vô số quân công, đánh đến mức về sau chẳng còn gì có thể đánh nữa. Trong quân nhàm chán, ngày ngày đều chờ mong tiểu quốc nơi biên cương khiêu khích. Một hồi nhận được tin báo của cha hần, nói là có thể cùng Cao Ly đấu võ. Bàng Thống cao hứng, múa kiếm một đêm, lại vào lúc nửa đêm điểm binh một lần. Qua một hồi sau cha hần lại gửi tin báo, nói là không đánh nữa. Không đánh nữa, cũng tại tên Bao hắc thán kia quá thông minh, không những thông minh, mà còn đối nghịch với cha hần ở mọi chỗ, đáng ghét muốn chết.

Trong thư không có nói đến Công Tôn Sách. Nhưng Bàng Thống biết Công Tôn Sách đứng trong cái bóng của Bao Chứng, đi theo hần, chống đỡ cho hần, trợ giúp hần. Hắc trình thám, tuần bác học, tiểu đầu trục

đánh không chết. Ngay cả trấn nhỏ nơi biên cương cũng có thể nghe tiếng đọc lạnh lạnh. Bàng Thống nghe thấy tiếng tăm của Bao Chửng thế nào thế nào, liền giận Công Tôn Sách không tranh giành. Lúc quen biết thời thiếu niên, lời nói và kiến thức của Công Tôn Sách tất nhiên luôn khiến người ta vô cùng khâm phục, cùng với trí tuệ tài năng lộ rõ, phong thái tiến lui thỏa đáng. Một người phát ra hào quang xâm lấn sắc bén như vậy, không nên đứng phía sau người khác. Ở lĩnh vực nào y cũng có thể một mình đảm đương một phía. Hà cớ gì phải làm cánh tay của người khác.

Bàng Thống cảm thấy khó chịu từ tận đáy lòng.

Làm cánh tay của người khác. Hẳn nghĩ tới chính mình. Vì thế cũng vì chính mình mà cảm thấy khó chịu.

Mỗi khi Triệu Trinh thu được tin chiến thắng, ở đâu ở đâu ở đâu lại đánh thắng, hẳn vừa vui vừa lo. Vui là biên giới phòng thủ kiên cố không người phạm đến. Lo chính là con của Thái sư tay cầm trọng binh, Thái sư càng chẳng sợ hãi gì hoành hành bá đạo. Bàng Thống một đường thăng chức thành Trấn biên Tướng quân, thăng chức đến không thể thăng nữa, chẳng lẽ phải phong thành vương khác họ? Theo như xu thế này trở đi, sớm muộn gì cũng phải phong. Phong vương, phong đến nơi nào, cũng là một khối tâm bệnh.

Công Tôn Sách bên kia, cảm giác đối với Bàng Thống thật phức tạp. Vừa yêu vừa hận, đó là thái độ của cô gái nhỏ, Công Tôn Sách làm không được, chỉ có thể nói là “tâm tình thật mâu thuẫn”. Là một con dân Đại Tống trung quân ái quốc, y kiên quyết đứng về phía trận doanh của tiểu Hoàng đế, vì thế ở phía đối lập với con của Bàng Thái sư. Bàng Thống công cao chấn thủ, y không thể không vì tiểu Hoàng đế toát mồ hôi, cảnh giác với nhất cử nhất động của Bàng Thống. Về phương diện khác, chiến công của Bàng Thống tốt đẹp danh thơm, lập quốc uy cho Đại Tống, không khâm phục cũng không được. 72 thân binh lấy một địch trăm, mỗi một người đều là cao thủ do tự tay hắn đề bạt. Thiện binh thiện chiến, là tướng tài khó cầu trên đời. Công Tôn Sách không giống với những thư sinh khác, y hiểu rất rõ đối với một quốc gia mà nói quân sự mạnh yếu có bao nhiêu quan trọng, bởi vậy cũng hiểu rất rõ đối với Đại Tống mà nói Bàng Thống có bao nhiêu quan trọng.

Lúc này Bàng Thống lại quay về kinh thành ở một khoảng thời gian ngắn. Khi đó nhóm của Bao Chửng vẫn còn ở kinh thành, mắt của Công Tôn Sách vẫn còn mù. Triệu Trinh nhận được tấu chương của Bàng Thống nói là muốn về thăm cha mẹ, hẳn liền ăn ngủ khó yên. Bao Chửng là tri kỷ không sai, đáng tiếc hắn đơn thuần, không hiểu chính trị. Công Tôn Sách là nhân tài về chính trị, đáng tiếc vào lúc ấy Triệu Trinh vẫn chưa khai thác điểm này, chỉ cùng Bát Hiền Vương bàn bạc. Không để hắn về chắc chắn không thỏa đáng, Thái sư sẽ kháng nghị đầu tiên. Thả hắn về, lại vừa phách người thay thế, để ngừa việc hắn mang binh mã đến.

Không ngờ tới lần này Bàng Thống quay về kinh, chỉ dẫn theo mười mấy Phi Vân Ky, là chân chính về hưởng thụ thiên luân kèm tâm hoa vấn liễu. Theo tin báo, hắn cùng một danh kỹ hoa danh là Tứ Đức cô nương rất hòa hợp, có khi mấy ngày mấy đêm ở trong thanh lâu, vui đến quên cả trời đất. Không nhớ đến Thái sư phủ, cũng chẳng nhớ đến phủ Tướng quân được ngự ban.

Triệu Trinh yên tâm, ngày nghe thấy mấy lời nhiều chuyện, cơm cũng ăn nhiều hơn một chén. Mà Công Tôn Sách nghe thấy chuyện này, tức đến mức sắc mặt đại biến.

Y còn cho rằng Bàng Thống là một nhân vật, kết quả mới đánh thắng vài trận, liền bắt đầu sống cuộc sống xa hoa trụy lạc của lão đầu. Thất vọng, thật thất vọng. Nhưng mà y mơ hồ cảm thấy không thích hợp,

đường như Bàng Thống không phải là dạng người đó, không phải nói hấn sẽ không đi miên hoa túc liễu, nam nhân này mà... mà là nói, Bàng Thống hấn sẽ không vì nữ nhân, mà buông bỏ khát vọng.

Sự ăn ý lý giải cùng tín nhiệm giữa Công Tôn Sách và Bao Chứng, là thời gian xây dựng mà thành. Tâm hữu linh tê giữa Công Tôn Sách và Bàng Thống, lại là linh tê chân chính. Cho dù xa cách bao nhiêu năm, cho dù đôi bên thay đổi như thế nào, y chỉ cần nhìn một cái là xem nhìn thấu hấn. Mặc dù mắt y hỏng rồi không nhìn được nữa, dùng tai nghe, cũng có thể nghe ra chút bất thường.

Chuyện cần nhắc đến ở đây là, lúc nhận được mấy lời nhiều chuyện này Bao Chứng cũng ở đó. Nhưng mà tâm tư của Bao Chứng không bì kịp Công Tôn Sách tinh tế, cho nên căn bản Bao Chứng không nghe thấy, thật ra nghe thấy được, cũng gió thoảng qua tai quên mất.

Bàng Thống miên hoa túc liễu, quả thật có dụng ý miên hoa túc liễu của hấn. Điểm này sẽ không nói rõ, chuyện của Linh nhi, chuyện Tây triều, mọi người đã biết. Về phần một ít ẩn tình khác, kẻ hèn này sẽ giải thích tình tường trong phiên ngoại sau này. Đã nói qua hướng hành văn chính không thể loạn, đến chỗ này loạn rồi, lại loạn nữa thì không được.

A ~ chỗ này có vị cô nương hỏi Bàng Phi Yến và Công Tôn Sách ngụ Bàng Sách kết quả thế nào, phần diễn của Phi Yến còn hay không. [...] * Nếu Bàng Tam tiểu thư ở cổ đại biết, biết vậy mà vẫn có người nhớ thương phụ nữ trong sáng tác đam mỹ, nhất định sẽ xuyên không mà đến cảm tạ cô nương người!

(*m sẽ chủ động cắt bớt những phần tác giả lảm nhảm =)) k ảnh hưởng tới cốt truyện)

Bàng Phi Yến thích Công Tôn Sách, tất cả mọi người đều biết, ngay cả Bàng Thái sư cũng biết. Đối với chuyện này Thái sư cũng “tâm tình thật mâu thuẫn”, một mặt cảm thấy đây là duyên phận chưa dứt với Công Tôn (không phải Công Tôn này, là Công Tôn kia), mặt khác lại cảm thấy hời cho nữ nhân sinh tên nhãi con này (là Công Tôn này). Mâu thuẫn, thật mâu thuẫn. Chuyện này gác lại sẽ nói trong phiên ngoại.

Bàng Thống là người cuối cùng biết muội muội của hấn thăm mền Công Tôn Sách. Biết từ miệng của mẫu thân, hơi hơi chịu chút kinh ngạc. Cái này người ta gọi là huyết mạch tương liên, người mà Bàng Thống hấn cảm thấy có hứng thú, muội muội của Bàng Thống hấn, cũng sẽ cảm thấy có hứng thú, có hứng thú đến sau này, trở thành thích, chuyện này chẳng có gì ngạc nhiên. Bản thân Công Tôn Sách lớn lên rất thu hút người, giọng điệu nho nhã cũng thu hút người, bất kể nữ nhân nào thích y, đều không kỳ lạ.

Nhưng mà tâm tình của hấn một chút cũng không mâu thuẫn. Hai người bọn họ muốn ở chung một chỗ, Bàng Thống chỉ có hai chữ: Mơ tưởng. Trai tài gái sắc môn đăng hộ đối, tính ra cũng là quen biết nhiều đời, tại sao mơ tưởng? Hấn cũng nói không nên lời, tóm lại là có hấn ở đây, chuyện này không có khả năng. [=)))]

Vài lần bóng gió khuyên bảo không có kết quả, rốt cuộc hạ nhãn tâm. Một đêm nọ trăng sáng sao thưa, hấn mời muội muội đến phủ Tướng quân dạo chơi hoa viên. Tựa như khi còn nhỏ, Phi Yến bốc quả quýt lúu rúu ồn ào không ngừng, Bàng Thống dù có nghe hay không, cũng kiềm chế sự nhàm chán, cưng chiều nàng bầu bạn với nàng.

Cô gái đang trong tình yêu, cho dù nói đến chủ đề gì, cuối cùng cũng phải dẫn dắt đến trên người tình lang. Bàng Thống chính là chờ điều này, hấn cho lui tôi tớ, thâm trầm nhìn Phi Yến. (diễn sâu =)))

Phi Yến nói: “Ca người làm sao vậy?”

Bàng Thống hỏi: “Người thật sự thích Công Tôn Sách?”

Phi Yến đỏ mặt, nũng nịu ngượng ngùng, không cho câu trả lời chính diện, chỉ nói: “Hấn mù, nhưng người giống như hấn, mù cũng là nhân tài kiệt xuất tài đức tuần tú. Ta không chê hấn. Về phần cái tên Lục Tương Tương hứa hôn trong bụng mẹ kia, hừ...”

“Mất mù cũng được, hứa hôn cũng được, người nhìn trúng ai, dù sao cũng không làm khó được cha và ta.” Bàng Thống thở dài: “Không nói điều này. Loại chuyện này, vốn dĩ không nên từ người làm ca ca là ta mà nói. Nhưng mà cha hấn thường hay ở triều đình, không biết chuyện bên ngoài, mẹ là nhân gia nữ tặc, lại càng không biết.”

Phi Yến mở to đôi mắt tối đen như mực, chờ câu sau của hấn. Nhưng Bàng Thống lại không muốn nói quá sâu.

“Công Tôn Sách và Bao Chứng qua mấy ngày nữa mới đi, người tự mình đến nhìn đi, người nhìn hai người bọn họ, thì sẽ biết. Đó quả thật là...” Lại một tiếng thở dài: “Người chính là muối muối ruột của ta a.”

Nói hết như thế, không nói nhiều nữa. Bàng Thống rời nhà nhiều năm, ở trong quân doanh luyện ra một thân phong thái không giận tự uy, không phải là Nhị ca nàng có thể ôm cổ làm càn. Phi Yến cũng không hỏi nhiều, do Phi Vân Kỳ hộ tống về phủ Thái sư. Ngày hôm sau nàng dậy thật sớm, chạy tới nhìn lên Công Tôn Sách.

13. Chương 13

Lư Châu Tam Tử ra khỏi khách điểm, không biết muốn đi làm chuyện gì. Công Tôn Sách mặc một bộ xiêm y áo trắng chữ màu mực, diện mạo sạch sẽ, ánh mắt sáng trong, chợt nhìn thấy, tuyệt đối không thể nhận ra y là người mù. Triển Chiêu cầm trong tay một xâu thức ăn đi ở phía trước, Bao Chứng đỡ Công Tôn Sách, chậm rãi theo phía sau.

Đi được một đoạn, Công Tôn Sách nhíu lông mày. Bao Chứng vội vàng hỏi: “Chỗ nào không thoải mái?”

Công Tôn Sách nói: “Không. Chính là quần áo có chút khó chịu, nhăn nhăn...”

Bao Chứng nói: “Sao có thể nhăn? Ta đã theo như lời người nói trước khi ngủ gấp kỹ quần áo rồi mới đưa cho người mặc a.”

Công Tôn Sách khó chịu vươn một tay vào trong cổ áo, kéo kéo, nói: “Không đúng, bộ này không phải của ta. Chất liệu này thô... Bao Chứng!”

Bao Chứng không khỏi sờ vào cổ áo, cũng phát giác nói: “Thảo nào hôm nay nội sam sao mà chật như vậy... Ai ai ai! Công Tôn Sách, ngươi là một quân tử! Trên đường phố mà dùng động thủ a! Đợi lát nữa ta sẽ giúp ngươi thay chẳng phải được rồi sao!... Đều tại ngươi tối qua cứ quần lấy ta, buổi sáng cũng chưa tỉnh hẳn đâu, làm sao phân biệt rõ quần áo a...”

Công Tôn Sách khinh thường nói: “Ta quần lấy ngươi? Vậy ngươi là dục cự hoàn nghênh* cầu còn không được!”

(*Muốn đón nhận nhưng giả vờ cự tuyệt/ Muốn từ chối nhưng vẫn đón nhận)

Triển Chiêu lui về phía sau vài bước nói chen vào: “Mặc kệ các ngươi ai quần lấy ai, hơn nửa đêm, làm phiền lẫn nhau một chút. Bao đại ca ngươi hưng phấn kêu oa oa, có để cho người ta ngủ không? Ta vẫn đang cao lên, giấc ngủ rất quan trọng!”

...

Cuộc nói chuyện của ba người làm cho Phi Yến dần dần dừng chân lại, ở trong đám người hỗn độn hóa thành một pho tượng cảm mến xệch khóc không ra nước mắt.

Tốt thôi. Công Tôn Sách mất mụ, thân là bạn tốt Bao Chứng ở sát bên sẵn sóc cũng ở trong tình và lý. Cái gì là “kêu oa oa”, không lưu tâm. Bàng Tam tiểu thư không tin tã. Tiếp tục theo. Theo tới giữa trưa, ba người vào một quán ăn, ngồi vào chỗ.

Bao Chứng kêu vài món ăn, đều là mùi vị thanh đạm, xong rồi hỏi Công Tôn Sách một câu: “Mấy thứ đó được chưa?” Công Tôn Sách gật gật đầu. Tiểu nhị mang lên chén đĩa bát đũa, Bao Chứng lại kêu mang một bình nước, nói: “Càng nóng càng tốt.” Sau đó đem bát đũa trước mặt Công Tôn Sách, toàn bộ đặt vào trong nước nóng một lần, nói: “Được rồi, lần này sạch sẽ rồi.” Công Tôn Sách muốn lấy chiếc đũa, Bao Chứng nhanh tay lẹ mắt, giơ lên không trung cách khỏi tay y: “Ai đừng chạm, rất nóng.”

Thức ăn lên, Bao Chứng đem tôm đã lột vỏ, cá đã bỏ xương đặt vào trong bát của Công Tôn Sách, làm không biết mệt, mãi đến khi Công Tôn Sách nói được rồi được rồi đừng làm đi làm lại nữa ăn của người đi, lúc này mới ngưng nghỉ. Ăn cơm nói chuyện, hắn thay Công Tôn Sách múc canh gấp rau, không dùng mắt nhìn y cũng biết y cần gì. Công Tôn Sách làm rơi mấy hạt thông ở trên đùi, Bao Chứng lập tức phẩy đi cho y, chiếc đũa của Công Tôn Sách bị lệch, nước canh dính lên gò má, vậy mà Bao Chứng lại dùng mu bàn tay lau cho y. Công Tôn Sách cũng không trốn, nhìn giống như bắt đắc dĩ lại giống như tình nguyện mà hơi ngượng bên mặt cho hắn lau.

Triển Chiêu cười hì hì nói: “Bao đại ca thật tốt với Công Tôn đại ca. Trải giường gấp nệm bưng trà rót nước, giống như tiểu nương tử diễn trong kịch nam*.”

(*Loại hình nghệ thuật sân khấu miền nam)

Công Tôn Sách làm bộ võ lên đầu nó, nói: “Gọi người Giới Sắc người còn không chịu, hay là phạm vào sắc giới rồi? Tiểu nương tử trong kịch nam, người thật sự rất dễ tâm a?”

Bao Chứng nói: “Công Tôn đại ca của người là mệnh thiếu gia, mười ngón tay không dính xuân thủy. Hiện giờ xa nhà ngàn dặm, mắt cũng không thuận tiện, không biết khó chịu bao nhiêu đâu? Ta với hắn là quan hệ gì a? Ta không hầu hạ hắn, ai hầu hạ hắn?” Nói rồi đùng một cái vào vai của y: “Có phải hay không Công Tôn Sách?”

Công Tôn Sách bật cười, nhu hòa kéo dài thanh âm, nói: “Người a...”

Phi Yến rốt cuộc không nghe nổi nữa. Trong mắt đầm lệ, cúi đầu chạy ra bên ngoài, bắt tri bắt giác chạy tới phủ Tướng quân, ngay lập tức vọt vào trong cửa. Phi Vân Kỳ thấy là tam tiểu thư, cũng không dám ngăn cản. Trơ mắt nhìn nàng vượt qua hoa viên, không chút trở ngại chạy ào vào phòng ngủ của Bàng Thống.

Phòng ngủ liền với một gian thư phòng nhỏ, Bàng Thống đang đọc sách, thấy muội muội khóc thiên hôn địa ám, hắn suy xét một chút liền biết nắm chắc rồi. Giả vờ giả vịt tiến đến vỗ vỗ vai lưng của nàng an ủi nàng. Phi Yến lại đâm vào gối đầu của Bàng Thống, hu hu khóc lóc kể lể: “Bọn họ... Hai người bọn họ, sao có thể như vậy... cứ như vậy trên đường, trước mặt nhiều người như vậy...”

Bàng Thống nói: “Công Tôn Sách a, là thông minh, tuần tú, nhưng mà không phải độc nhất vô nhị? Nhị ca tìm cho người một nhân vật còn hơn Công Tôn Sách gấp trăm ngàn lần, tức chết hắn, a?”

Món nghề này của Bàng Thống chơi đùa thật sự cao minh, chiến thuật tâm lý, còn dùng tới binh pháp. Nhớ từ nhỏ hắn đã luôn thay đổi cách thức gạt... A, không đúng, Bàng Thống nam nhi bảy thước, xem thường chuyện gạt người, đánh lừa, là đánh lừa, từ nhỏ đã đánh lừa Phi Yến để tiêu khiển. Lừa nàng con lừa lớn lên sẽ thành ngựa, lừa nàng nữ nhân cũng mọc râu chẳng qua là siêng cạo hơn nam nhân thôi. Đứa nhỏ bị lừa gạt mà lớn lên, một chút cảnh giác cũng không có, Bàng Thống nói cái gì nàng tin cái nấy. Bàng Thống nói, người nhìn thấy hai người bọn họ, thì sẽ hiểu, ai...

Tiếng “ai...” này than rất có thâm ý, hơn nữa Tống triều nam phong thịnh hành, thêm vào đó hai người kia quả thật có chút thân mật. Nhiều nhân tố giáp công, Bàng Tam tiểu thư không khỏi nghe theo lời nhủ của nàng.

Ở đây kẻ hèn này phải giải thích một chút lời thoại của Bàng Thống. Muốn nói gạt người, thật ra không thể tính là như vậy. Bàng Thống: “Công Tôn Sách và Bao Chứng qua mấy ngày nữa mới đi (đến khi đi rồi ta sẽ không dễ đánh lừa người), người tự mình đến nhìn đi (mắt thấy mới thật), người nhìn hai người bọn họ, thì sẽ biết (ta cũng nghe thấy, thân mật a). Đó quả thật là (quả thật là rất dễ cho người hiểu sai)...” Lại một tiếng thở dài (tăng mạnh cảm tình): “Người chính là muội muội ruột của ta a (nếu đổi thành người khác ta còn không dễ xuống tay).”

Vì thế Bàng Thống vô tội. Muốn trách thì trách Bàng Tam tiểu thư rất không CJ (thuần khiết).

Thật ra nếu Phi Yến có đủ nhẫn nại nghe tiếp, sẽ nghe thấy Công Tôn Sách nói: “Người a... không phải là sợ Bao đại nương trách tội sao? Ngọc bội của nhà ta không dễ nhận như vậy chứ gì? Hối hận rồi? Không dễ trả lại phải không? Được. Người cứ hầu hạ bổn thiếu gia cho tốt, trở về ta sẽ nói hai câu tốt đẹp cho người...”

Bao Chứng nói: “Chẳng phải sao, hối hận chết ta. Ngày nào đó người thành thân, ta tự tay trao ngọc bội vào trong tay tân nương tử, đổi thành nàng tiếp tục hầu hạ người. Ngọc bội nhà của người, quả thật là kẻ ước bán mình a!”

Trước một đêm rời Lư Châu, Bao đại nương nói với Bao Chứng: “Hắc thán a, A Sách được nuông chiều từ bé, không giống với người, ta thương hắn không thể ít hơn thương người! Huống hồ, người nhận đồ gia truyền của người ta, được lư của mẹ cũng nhận rất nhiều chiếu cố của Công Tôn đại nhân. Người phải biết báo đáp ơn. Công Tôn Sách cùng người đi ra ngoài, mệnh hệ của hắn toàn bộ ở trên người của người, trở về thiếu một sợi tóc, đừng trách vì nương tâm ngoan thủ lạt...”

Những lời này đều bị Triển Chiêu nghe hết, sau đó đến báo cáo với Công Tôn đại ca của nó làm trò cười. Công Tôn Sách mỉm cười, cười giống một con hồ ly, sau này đem đùa bạn cùng nhau lớn lên lăn qua lật lại, sai bảo triệt để.

Nô dịch và bị nô dịch, là trò chơi giữa hai người. Công Tôn Sách tâm cao khí ngạo, ánh mắt hồng rồi, làm chuyện gì cũng phải cần sự trợ giúp của người khác, điều này không thể nghi ngờ chính là thử thách sự tự tôn của y. Bao Chứng mượn mệnh lệnh của mẹ, danh chính ngôn thuận làm sai vặt cho y, y cũng thuận thể mà nhận. Tất cả sẵn sóc đều thành vui đùa, toàn bộ đều suy nghĩ tới cảm thụ của Công Tôn Sách.

Tâm của Công Tôn Sách, quá tinh tế quá khéo léo quá miễn cưỡng, mà lại còn quá quật cường. Bao Chứng hiểu biết y, còn hiểu biết hơn hiểu biết chính mình, cho nên lựa chọn một phương thức không làm cho y khó chịu. Lại nói, hôm nay đổi thành Bao Chứng mất mù, sự chăm sóc của Công Tôn Sách dành cho hắn, chỉ có thể càng cẩn thận nhiều hơn.

Lại nói đến cái “hưng phần kêu oa oa” trên đường lúc này. Bao Chứng chăm sóc Công Tôn Sách, sinh hoạt hằng ngày đều cùng một chỗ. Công Tôn Sách mất mù nhiều ngày, không thể đọc sách, không thể viết chữ, đầu óc sắp gỉ mất. Kéo Bao Chứng chơi cờ, Bao Chứng nói: “Ta không đánh với người, cờ mồm của người còn lợi hại hơn ta chơi cờ, đã nhiều năm rồi, ta chưa từng thắng người.” Công Tôn Sách nói: “Người ở chỗ của Hoàng Thượng nhìn không ít ván cờ tuyệt diệu, không muốn thử sao? Ta không chơi cờ đã lâu, đầu óc tê cứng rồi, người nắm chắc phần thắng trong tay a, thật sự không muốn thử?”

Hai người ngồi vào chỗ chơi một ván, kỳ nghệ của Bao Chứng quả nhiên tiến nhanh, khiến cho Công Tôn Sách rất tận hứng. Vì để giữ lấy hắn, ban đầu Công Tôn Sách cố ý thua hai bàn, Bao Chứng hưng phấn, điên cuồng gọi lớn: “Bút đâu bút đâu? Ta phải vẽ bàn cờ này lại bảo tồn chứng cứ! Triển Chiêu! Mau gọi tiểu nhị lấy giấy bút đến!!”

Ván cờ tiếp theo, đều để cho Bao Chứng thắng hiểm. Giả vờ thua cũng là một môn kỹ thuật, từ lúc bé Công Tôn Sách luyện ra ở chỗ cha của y, thua phải tỉnh bơ hồn nhiên thiên thành, phải tự nhiên, phải thuận lý thành chương. Còn không thể thua quá nhiều, thua nhiều, thứ nhất đánh mất mặt mũi Công Tôn Sách y, thứ hai, ai tin a?

Công Tôn Sách đã qua cơn nghiện cờ, hơn nữa chứng thực rằng sách dạy chơi cờ quý báu trong đại nội chỉ được cái danh, hay là nói, đầu óc của y thông minh đến mức thần nhân cảm phần. Y bỏ lại quân cờ nói: “Đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có chính sự.” Bao Chứng la lớn: “Như vậy sao được! Công Tôn Sách người đừng thua rồi chơi xấu a! Tiếp tục!” Công Tôn Sách bịt cái miệng của hắn còn không kịp: “Khẽ tiếng chút khẽ tiếng chút, ồn ào cái gì? Bây giờ đã là giờ nào rồi?!” Bao Chứng cười hắc hắc: “Sợ ta ồn ào để cho người ta biết người thua chứ gì? Vậy phải đánh với ta hai ván nữa. Ta không la lên.”

Hạ hai bàn nữa, Công Tôn Sách không khách khí, giết hắn một mảnh giáp cũng không chừa, đến hết bàn, quân cờ của Bao Chứng bị ăn rào rào không còn thấy nữa.

Công Tôn Sách vỗ vỗ tay: “Hết hy vọng rồi? Hết hy vọng thì ngủ. Qua trải giường nệm cho bổn thiếu gia.”

Bao Chứng nói: “Đó là ta vận may không tốt.”

Công Tôn Sách cười nhạo, nói: “Vận may? Người cho là đang đánh bài lá sao? Đó là người ngốc!”

Bao Chứng vừa trải giường vừa nói: “Vậy lúc trước sao có thể thắng? Có thể thấy chơi cờ cũng dựa vào vận may.”

Công Tôn Sách lắc đầu, rất nhiều lúc, y cũng không biết Bao Chứng là thông minh hay là ngốc. Hoặc là có một đường kẻ ngăn cách, ngốc đến cực điểm, liền thông minh. Trái lại chính y, liền tiếp thua Bao Chứng. Cũng bởi vì y thông minh đến cực điểm, liền thành ngốc.

Đây là giải thích chính đáng cho sự kiện “kêu oa oa”. Nhưng mà kẻ hèn này không nói, Bàng Tam tiểu thư cũng không thể biết được? Cho nên Phi Yến a, sự hy sinh của người là số mệnh đã định tránh không thể tránh, nhận đi, a?

Bàng Thống dù sao vẫn yêu thương muội muội ruột Phi Yến này, nói là làm, đợi đến khi cảm xúc của nàng bình thường trở lại, liền tìm cho nàng một người trẻ tuổi có giọng điệu như Công Tôn Sách. Không phải người làm quan, nhưng rất có của cải. Tuần tú, nhã nhặn, hòa ái dễ gần, quan trọng là, hắn thích Phi Yến hơn Công Tôn Sách, trong mắt chỉ có Phi Yến. Lúc đầu Phi Yến không để ý đến hắn, gặp nhiều lần hơn, hai bên hiểu nhau sâu đậm, trái tim thiếu nữ dần dần chuyển đổi tượng. Vốn dĩ nàng đối với Công Tôn Sách cũng chỉ là xuân tâm thiếu nữ đơn thuần, chưa nói đến mức kinh thiên động địa bao nhiêu.

Qua vài năm, Bàng Thống người tốt (?) làm đến cùng, làm người mai mối của muội muội mình. Mười dặm hồng trang, nở này nở mặt gã Phi Yến ra khỏi phủ. Trong bữa tiệc vui tân lang đến kính rượu cho anh vợ, Bàng Thống dùng sức vỗ vỗ bả vai tân lang: “Phi Yến là mạnh mẽ chút, ngang ngược chút, nhưng mà dù có thế nào, nàng cũng là muội muội của Bàng mẫu, là cô nương tốt.” Nói xong lại vỗ hai cái.

Lời này có sức lực giống như bàn tay vỗ trên vai, tân lang run chân một trận. Hắn thề với trời, nếu có nửa điểm có lỗi với Phi Yến, hoan nghênh anh vợ đến xử tử hắn ngay tại chỗ.

Bàng Thống thật vừa lòng.

Không sai, chính là thật vừa lòng. Hắn không cho rằng có chỗ nào có lỗi với muội muội. Phi Yến và Công Tôn Sách, nhìn thế nào cũng thấy chẳng xứng đôi, hắn chỉ chia rẽ có chút thủ đoạn mà thôi. Theo như lời của Phi Yến sau khi đã làm vợ người ta nhớ về chuyện cũ: “Công Tôn Sách, hắn mở miệng có bao nhiêu xảo quyệt a? Gả cho hắn, mỗi ngày phải bận đầu vô mồm. Hắn còn bụng dạ hẹp hòi, còn thích tức giận. Nghe nói hai năm gần đây làm ngổ tặc. Đôi tay kia nha... ban ngày sờ người chết, ban đêm... chắc chắc... cũng chỉ có Bao Chứng chịu được.”

Ngoại trừ câu cuối, làm cho Bàng Thống không mấy sáng khoái.

Lại qua vài năm, Bàng Sách rõ ràng thiên hạ, lời của Phi Yến sửa thành: “Đôi tay kia của Công Tôn Sách nha~ ban ngày mổ não của người chết, sửa dạ dày, ban đêm... chắc chắc... cũng chỉ Nhị ca chịu được.”

Tuy rằng cũng một câu cuối cùng, vẫn là làm cho Bàng Thống không mấy sáng khoái.

Trên đây, đã nói rõ về quá khứ của Bàng Sách và ngục Bàng Sách không sai biệt lắm. Bây giờ chúng ta trở về Song Hỷ trấn, dùng phương thức viết thuận chiều, tiếp tục kể tiếp.

14. Chương 14

Hãy để mạch suy nghĩ và ánh mắt của chúng ta rút ra khỏi hồi ức của Bàng Sách [...] trở về. Trở về Song Hỷ trấn Phong Nguyệt lâu ánh dương vừa lúc gió mát quang đăng cảnh xuân tươi đẹp, trở lại lúc Bàng Sách gặp lại bách chuyển thiên hồi một ánh mắt hóa vạn năm, trở lại một câu nói khí phách mạnh mẽ “Bàng Thống” của Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách nói: “Bàng Thống?!”

Da Luật Tuần Tài nói: “Phi Tinh Tướng quân Bàng Thống?”

Bàng Thống nói: “Chính là tại hạ.”

Nữ nhân bên cạnh hỏi: “Phi Tinh Tướng quân này là ai a?”

Bọn đàn bà con gái. Không kiến thức, thật không kiến thức. Sống đến lớn như thế, vậy mà ngay cả danh hiệu Phi Tinh Tướng quân cũng chưa từng nghe qua. Cũng tạm là còn có Tiểu Man đứng ra giải thích. Chả trách sao ngay từ đầu Bàng Thống thích nàng. Nam nhân mà, đều thích mặt mũi, công lao vĩ đại được cô gái ca tụng lạnh lạnh, mà còn là ca tụng lạnh lạnh trước mặt Công Tôn Sách, như thể bảo sao người ta không cao hứng cho được?

Các nữ nhân hoan hô nhảy nhót. Không cần quay đầu nhìn lại, Bàng Thống cũng biết trong khoảnh khắc nhìn thấy hắn Công Tôn Sách thở dài nhẹ nhõm. Vì thế Bàng Thống tự mình cảm thấy khá hài lòng. Loại

cảm giác tốt đẹp này thường phát sinh trong những ngày lúc trước, trong địa giới có hần bảo vệ, toàn bộ dân chúng trong thành trì đều hoan hô nhảy nhót thả pháo nhẹ nhõm. Nhưng mà hiện giờ xem ra, sự nương nhờ của nhiều người như vậy, cũng không bằng một ánh mắt tín nhiệm của Công Tôn Sách.

Sau đó ba bên bắt đầu thảo luận vấn đề có cần đánh một trận hay không. Theo ý của Bàng Thống, tốt nhất là đánh một trận, mấy ngày không hoạt động gân cốt, kim luân của Phi Vân Kỳ cũng sắp gỉ sét. Thuận tiện để cho Công Tôn Sách nhìn xem, thế nào gọi là đánh trận, đánh trận là một chuyện có hàm lượng kỹ thuật cỡ nào. So với y mười năm gian khổ học tập mai kia một cuộc thi đình khó hơn rất nhiều, không phải ai ai đều làm được.

Công Tôn Sách cất cao giọng nói không được, một khi khai chiến thì vĩnh viễn không có một ngày bình yên. Ý muốn của Bàng Thống chính là vĩnh viễn không có một ngày bình yên. Nước loạn mới bắt được cá. Đánh trận càng nhiều, bách tính càng ủng hộ hần, cách mục tiêu cuối cùng của hần gần thêm một bước. Huống hồ khoái cảm thắng lợi, thật sự không gì sánh bằng. Khi thắng lợi có Công Tôn Sách bên cạnh chứng kiến, vậy khoái cảm đó càng không gì sánh bằng.

Công Tôn Sách thể đơn lực mỏng, không biết là chưa ăn điểm tâm hay buổi tối không ngủ đủ giấc, thanh âm rõ ràng là không đủ trung khí, nói nhiều, sắc mặt có chút trắng bệch, làm sao có thể cùng hai vị tướng quân so giọng. Mắt thấy sẽ động thủ. Bao Chứng không biết từ góc nào chạy đến phá rối. Khí thế khi Bao Chứng lên sàn rất là có khí thế. Chậm rãi, nắm giữ đại cuộc, quả thực có vài phần phong cách của Bàng Thống hần.

Bàng Thống dù chưa từng gặp Bao Chứng, nhưng sớm đã nghe về tướng mạo kỳ lạ của người thông minh nhất Đại Tống. Vừa nhìn thấy, có chút bất ngờ. Theo như lời đồn đãi trên phố mà nghĩ, Bao Chứng là quái thai làn da đen thui, trên trán có hình trăng lưỡi liềm chạm nổi. Không ngờ người thật lại rất có tinh thần, ngũ quan tuấn lãng, nhất là ánh mắt sáng, đen nhưng không đáng ghét, dấu ấn trăng lưỡi liềm cũng rất có mùi vị không giống người thường.

Nghe nói hậu cung nữ tử vì để có được ánh nhìn của Hoàng đế nên chấm nốt ruồi, có lẽ trăng lưỡi liềm của Bao Chứng cũng có cái tuyệt diệu hiệu quả như vậy. Hần vừa vào sân, tầm mắt của mọi người chuyển từ trên người của Bàng Thống đến trên người của Bao Chứng, trong đó Công Tôn Sách là trước nhất.

Bàng Thống thấy đầu ngón tay của Công Tôn Sách hơi run rẩy, tiếp đó là Tiểu Man Triển Chiêu, trước khi nghênh đón còn cho Bao Chứng biểu tình kinh hỷ xen lẫn với khó có thể tin. Mà ánh mắt của Bao Chứng trong chớp mắt tiếp xúc với Công Tôn Sách liền biến thành mềm mại, một tay cầm lấy cánh tay y, còn bóp bóp. Vì thế ánh mắt của Công Tôn Sách lại càng mềm mỏng đến mức chảy ra nước. Ôn nhu tràn mặt, mừng vô cùng. Giống như mẫu thân tìm thấy đứa con đi lạc nhiều năm của mình.

Bàng Thống nghĩ: Với sự thân mật của hai người này, không những có thể quảng bay Phi Yến, mà ngay cả ta cũng bị quảng bay.

Bàng Thái sư và Bao Chứng là đối thủ một mắt một còn, thiên hạ đều biết. Bàng Thống cảm thấy mình có nghĩ vụ thay phụ thân làm gì đó, tiện tay, trêu chọc Công Tôn Sách. Uy hiếp Bao Chứng vài câu, quả nhiên ý cười trên mặt Công Tôn Sách đã không thấy tăm hơi, ánh mắt trừng Bàng Thống có chút ngoan độc. Nói thật ra, Công Tôn Sách vẫn là không cần dùng ánh mắt thể hiện sự ngoan độc thì tốt hơn. Ánh mắt mềm mỏng trơn bóng, bờ môi nhạt như màu nước gấc gao mím chặt, nói không rõ là đang trừng người

hay là đang câu dẫn người, tóm lại là làm cho người ta tâm ngứa.

Bao Chứng nói: “Chúng ta đi đến phòng của Thể Diệp.”

Trên đường đi đến phòng của Thể Diệp, Bàng Thống cố ý đi sát Công Tôn Sách. Bàng Thống dính Công Tôn Sách, Công Tôn Sách không dễ dính vào Bao Chứng. Ba đại nam nhân dính chung một chỗ, không nói đến chuyện đi không thông đường, thật sự có chút quỷ dị. Ở bên cạnh chịu đựng nhượng bộ mấy lần, chỉ đổi được Bàng Thống chen tay chen chân dính lại càng gần, trên mặt mang vẻ trêu tức cười nhìn y.

Công Tôn Sách vươn tay làm động tác mời, nhỏ giọng nói: “Tướng quân đi trước.”

Bàng Thống nói: “Gọi Tướng quân gì, khách khí như vậy. Mới này chẳng phải còn chỉ tên gọi họ hay sao?”

Công Tôn Sách nói: “Lúc này là hạ quan thất lễ. Mời Bàng Tướng quân đi trước.”

Bàng Thống nói: “Nhưng mà ta thích đi chung một chỗ với người.”

Phong Nguyệt lâu là một chỗ nhỏ, tranh chấp vài câu, đã đến phòng của Thể Diệp. Trong khoảnh khắc sai bước vào phòng, Bàng Thống ghé vào bên tai của Công Tôn Sách nói: “Người cần phải cố gắng giúp đỡ tri kỷ của người a!” Vừa nói, vừa dùng tay áo lau lau thanh chủy thủ không biết lấy từ đâu ra, nghiêng đầu cười với Công Tôn Sách. Công Tôn Sách lấy một hơi muốn cãi lại, đúng lúc Triển Chiêu quay đầu tìm Công Tôn đại ca của hắn. Nhìn thấy Công Tôn Sách và phần tử nguy hiểm đi chung một chỗ, lập tức làm ra tư thế gà mái bảo vệ con kéo Công Tôn đại ca của hắn đến bên cạnh mình. Mãi cho đến khi Bao Chứng phá án, một tắc cũng không rời.

Vốn tưởng rằng chỉ có Bao Chứng cùng y thân mật, thì ra tiểu tử choai choai Triển Chiêu này cũng có phần. Ba người này, rất được a...

Hắn tạm thời ngồi vào chỗ, Triển Chiêu kéo Công Tôn Sách, đứng ở chỗ cách xa Bàng Thống nhất. Bao Chứng bắt đầu lải nhải cần nhần đem những điểm hấp dẫn hồi hộp đã thiết kế dần dần bóc ra. Hắn trêu chọc Công Tôn Sách: “Cầm kỳ thi họa, không gì không giỏi, là đệ nhất tài tử Đại Tổng.”

Cùng một câu, đổi thành Bàng Thống nói như vậy, Công Tôn Sách nhất định sẽ nghiêm mặt chẳng hiểu tại sao lại tức giận, giống như bị đùa giỡn. Nhưng mà Bao Chứng nói, y chỉ liếc nhìn cho Bao Chứng một ánh mắt hơn dỗi. Đúng vậy. Chính là hơn dỗi. Cái loại ánh mắt nữ hài tử chỉ vào trán nam hài nói: “Đáng ghét ~ người thật là xấu ~”. (đúng nha, ai k nhớ có thể coi lại đoạn này =))))

Người ở đây đã nhìn quen động tác tiếp xúc lẫn nhau giữa hai người bọn họ, coi mấy chuyện này là bình thường. Lúc Công Tôn công tử trợ lại Phong Nguyệt lâu, đừng nói ánh mắt, ôm ôm kéo kéo đều là chuyện thường ngày. Chỉ có Bàng Thống nhìn thấy hàm răng đều lên men.

Sau đó nói đến “vật chương” của Công Tôn Sách, Bàng Thống nhin không được nói tiếp: “Chương, chính

là Công Tôn Sách, quá hiểu rồi.” Nói xong từ xa xa chuyển cho Công Tôn Sách một ánh mắt cười, bị Công Tôn Sách tránh được.

Lúc trước Bao Chứng phá án, từ trước đến nay chỉ có Công Tôn Sách bên cạnh vừa đắp vừa vá, giải thích những chỗ hần chưa nói rõ. Bây giờ con của kẻ thù bình thủy tương phùng lại có thể một lời nói toạc nút thắt của hần. Thật sự là nhân sinh nở hoa khắp nơi, nói người ta không thích thú sao được.

Khi cao hứng, gương mặt đen giống như có chút e lệ mà cười, chỉ đông nói tây, thần kinh bán loạn, mắt nhìn Bàng Thống cười ngây ngô: “Bàng Thái sư nói không sai!”

Công Tôn Sách sững sốt, nghĩ đầu óc tên này rốt cuộc là tốt hay không tốt a? Hần đang coi ai mà gọi Bàng Thái sư vậy?

Công Tôn Sách tâm tư tỉ mỉ, nhưng những người khác không phát hiện ra Bao Chứng đáp sai lời, dường như ngay cả chính Bàng Thống hần cũng không để ý tới.

Bao Chứng còn đang kéo tơ lột kén nói về vụ án, một câu chia thành ba câu mà nói, thế nào cũng phải có người hỏi một câu tại sao, hần mới vừa lòng tiếp tục đi sâu vào. Cái gì gọi là khoe khoang? Đây mới gọi là khoe khoang. Tật xấu đến chết cũng không sửa được, tất cả đều là lòe thiên hạ.

Một lần Bao Chứng vô cùng xem trọng chỉ số thông minh của Bàng Thống, giống như trẻ con tìm thấy bạn chơi mới, chỉ vào đám người không có manh mối, lập luận sắc sảo hỏi Bàng Thống: “Bàng Tướng quân, người thì sao?”

Bàng Thống lật thanh thủy thủ nói: “Đây là người đang kiểm tra ta sao? Ta ghét nhất người khác kiểm tra ta.”

Công Tôn Sách liếc nhìn hần thầm cười, nghĩ người giả vờ giả vịt, người rõ ràng thích nhất người ta kiểm tra người. Người khác không kiểm tra người, người khoe khoang thế nào được a?

Phi đao ra khỏi tay, cắm vào trong tường không quá nửa tấc, lại lách cách rơi xuống. Tiểu Man miệng tiện, là người đầu tiên đứng ra chê cười vào mặt Bàng Thống phi đao cũng phi không xong. Công Tôn Sách vẫn luôn có một loại tâm lý mâu thuẫn, y có thể bắt giả từ sắc* với Bàng Thống, đó là chuyện của y. Bất luận kẻ nào khác, cũng không thể xem thường Bàng Thống. Văn lược võ công của Bàng Thống y đã hiểu biết rõ từ nhiều năm trước, so với người khác càng hiểu nhiều hiểu sâu. Người như vậy, ai có thể khinh thường hần? Ai có tư cách xem thường hần? Giỡn chơi cũng không được.

(*không khách khí chỉ trích chuyện của người khác, không chừa cho người ta mặt mũi)

Vì thế Công Tôn Sách mỉm cười tán thưởng Bàng Thống một tiếng: “Tướng quân quả nhiên trí dũng song toàn, bội phục.” Vừa dứt lời, ý cười của Bàng Thống càng sâu thêm một chút, mấy miếng vàng phía sau tường âm âm đồ sụp xuống hiện ra rõ rệt. Đây là chuyện nằm trong dự kiến của Bao Chứng và Công Tôn Sách, họn họ chỉ chú ý nghiệm chứng kết quả, khiếp sợ nhất chính là Triển Chiêu.

Người bình thường xem náo nhiệt, người trong nghề mới hiểu được môn đạo bên trong. Các khối vàng xếp chồng vào nhau, sức nặng khó có thể tính toán. Bàng Thống ngồi mông không xô dịch nửa phần, phi một đao lại có thể chấn động làm sụp vách tường do khối vàng xây thành. Công phu thật sự rất cao a! Chiêu thức phi đao ấy gọi là gì? Trên giang hồ chưa từng nghe qua.

Triển Chiêu nhìn Bàng Thống, nghĩ khi nào cùng hắn đánh một trận thì tốt rồi.

Bao Chứng tiếp tục mổ xẻ vụ án của hắn, chậm rãi trật tự, giống như Công Tôn Sách xử lý một khối tử thi. Lóc thịt thấy xương mới có thể cho ra kết quả cuối cùng.

Bao Chứng nói: Còn có một người, còn có một người, chưa từng xuất hiện cùng hắc y nhân.

Công Tôn Sách kinh hoàng trong lòng, nói: Không thể, không thể, không thể là nàng.

Ánh mắt hai người nhìn nhau đều chứa một tầng lệ mỏng manh.

Bàng Thống rất không thích Công Tôn Sách và Bao Chứng tâm ý tương thông nói về chuyện hắn không biết.

Sau đó, vụ án này hắn không xem đến cuối cùng, nhìn thấy hung thủ tự sát, Công Tôn Sách run giọng ôm nam hài kia vào trong lòng, hắn bước đi.

Bộ dạng thất thổ suy tàn của Công Tôn Sách, hắn không nhìn được.

Song Hỷ trấn là nơi Công Tôn Sách nhớ đến nhiều nhất. Trái ngược với Lư Châu Biện Kinh, trấn nhỏ kia càng khắc cốt ghi tâm thêm một chút. Ở đó y tìm lại bạn thân thất lạc nhiều năm, bị giam trong trường của quân địch một ngày một đêm, gặp lại Bàng Thống, cùng với lần đầu tiên yêu một người.

Không giống hảo cảm đối với Thường Vũ và Phi Yến, lần này là yêu chân chính, y thật tâm muốn chăm sóc cho nữ tử không thể nói này một kiếp một đời. Nàng không nói chỉ cười với y, y liền cảm thấy vui vẻ, và còn tràn đầy dũng khí. Không phải yêu thì là gì.

Nhưng mà tại Song Hỷ trấn, y lại mất đi nàng.

Chỉ vì nàng không phải là nàng, mà là hắn.

Nàng biến thành hắn, đó vẫn còn là tình yêu sao? Chính Công Tôn Sách cũng không biết. Chỉ biết khi hắn ngã vào trong lòng y, đó thật sự là loại cảm nhận long trời lở đất, tâm đau tâm thương tâm vỡ tâm chết, thoáng chốc nỗi đau chiếm cứ toàn bộ.

Đây là lần đầu tiên Công Tôn Sách ôm hắn, lúc trước hắn vẫn là thân phận nữ hài tử, cho dù có thích nàng bao nhiêu, vì tránh hiềm nghi, muốn ôm lại không thể ôm. Bây giờ tốt rồi, hắn là nam hài tử, không cần phải cấm kỵ điều gì, thân thể nho nhỏ gầy teo, chảy máu, phát run, từng chút từng chút trở nên lạnh như băng.

Hắn nói: Công Tôn đại ca thật xin lỗi. Đại ân đại đức, Hồi Phong, đến kiếp sau hồi báo.

Công Tôn Sách không biết mình có ân đức gì với hắn.

Hắn hứa hẹn với các nàng Xuân Đào một kiếp sau, nhưng đối với Công Tôn Sách chỉ có một câu xin lỗi. Xin lỗi đã lừa y, xin lỗi trong lúc vô ý đã có được tình yêu của y, thực xin lỗi, hắn phải cô phụ y, phải rời khỏi y mà đi.

Ong bướm thành đôi.

Có lẽ, như vậy tốt nhất.

15. Chương 15

Chương trước vì Mộc Lan đệ đệ, có một chút bi thương nho nhỏ. Nhưng kẻ hèn này mang danh mẹ ruột, buồn không quá sâu, buồn không quá lâu, lại quay về phong cách cũ. Công Tôn Sách cũng nói, như vậy, tốt nhất. Tử vong không phải là biến mất, mà là kết cục. Mộc Lan lựa chọn kết cục cho chính mình, lại tự tay kết thúc kết cục của mình, không thể không nói điều này như một loại cách thức tự mình thành toàn. Các vị quan khách, cùng với mọi người ở Phong Nguyệt lâu, cùng với Công Tôn Sách, đều nên thệ giả dĩ hĩ*, nghĩ thoáng một chút.

(*Thệ giả dĩ hĩ, sinh giả như tử: Người còn sống phải sống vui vẻ để linh hồn người chết được an bình)

Mộc Lan chết, người thương tâm nhất, không phải Công Tôn Sách thì không còn ai khác.

Công Tôn Sách mí mắt hồng hồng, môi mỏng trắng bệch, càng buồn đau, cả người giống như lung lay theo gió. Triển Chiêu và Tiểu Man các nàng thấy lo lắng, muốn đi an ủi, bị Bao Chửng vươn hai tay ra ngăn cản toàn bộ.

Bao Chửng nói: “Để cho hắn một mình yên tĩnh một chút, lát nữa sẽ tốt thôi.”

Các nữ nhân lấp bắp không chịu đi. Triển Chiêu nói: “Nghe Bao đại ca không sai đâu. Trên thế giới này, người hiểu Công Tôn đại ca nhất, chính là Bao đại ca.”

Người gặp qua Công Tôn Sách, thường sẽ từ ngoại hình của y mà nảy sinh ra phán đoán sai lầm, đánh giá y là người sâu muộn yếu ớt, là nam nhân cần được người khác che chở, từ Bao đại nương đến Triển Chiêu, đều nhận định như vậy. Vì thế Bao đại nương thường thay đổi phương pháp hàm canh tắm bổ cho y, Triển Chiêu không rời mắt bảo hộ y chu toàn, chỉ sợ y va chạm vấp ngã.

Người duy nhất không xem như vậy là Bao Chứng. Công Tôn Sách, ở trong lòng hắn chính là người sắt không gì cản nổi. Nhớ đến năm đó ở Thiên Hồng thư viện, trong lớp cưỡi ngựa bắn cung, Viện trưởng lão dẫn ra một con ngựa màu son của Tây Vực, đã tính chưa thuần, rất bạo liệt, vài bạn học luân phiên bị nó hất từ trên lưng xuống. Công Tôn Sách nói: Bao Chứng, ngươi thử xem. Bao Chứng nói: Ta không cần mạng nữa hay sao a. Công Tôn Sách ném cho hắn một cái nhìn khinh bỉ, y kéo dây cương nhảy lên.

Công tử tri phủ Lư Châu, nếu bị ngựa đá chết, Thiên Hồng thư viện cũng nên đóng cửa cho êm chuyện. Viện trưởng phát hiện mình chinh học sinh chinh quá trốn rồi, hoảng sợ đủ kiểu, kéo Bao Chứng nói: Đi đi đi, mau đưa Công Tôn xuống! Bao Chứng nhìn ngựa kia lên xuống bình bịch cũng nóng lòng, nhưng mà không có cách, hắn tiến tới, không những không cứu được Công Tôn Sách, bản thân cũng bị cuốn vào.

Công Tôn Sách không phải Triển Chiêu không phải Bàng Thống, đứng ra thuần ngựa, gần như là dựa vào dũng khí của thiếu niên. Kiên trì chẳng được bao lâu đã bị quăng xuống, lăn trên mặt đất mấy vòng mới dừng. Bao Chứng đến dìu y, Công Tôn Sách hít một hơi lạnh khí, kêu lên: Đừng đụng ta! Đau! Cởi quần áo xuống nhìn, vết bầm tím trên lưng còn lớn hơn cả tấm lưng, trong lòng bàn tay bị chà sát mất một tầng da, cộng thêm cái móng tay cũng bị rút mất, toàn bộ tay phải đau đến mức bất giác run rẩy.

Bao Chứng nhìn thấy những vết thương này, chân đều mềm nhũn. Công Tôn Sách chỉ kêu Bao Chứng mua chút rượu thuốc về lau cho xong chuyện. Bao Chứng vừa lau cho y, vừa nhẹ nhàng hít hà ở trong miệng. Lau đến chỗ đau cực kỳ, thân mình của Công Tôn Sách run lên, Bao Chứng kinh sợ mà kêu ra tiếng, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Công Tôn Sách nói: Ta cũng chưa kêu ngươi kêu cái gì? Sao ngươi còn đau hơn ta a?

Cái này cũng chưa tính là gì, trâu bò chính là ngày hôm sau Công Tôn Sách còn dám tham gia cuộc thi đánh đàn. Tay đứt ruột xót, mỗi một nốt nhạc đều giống như ngón tay gọt trên dao. Bao Chứng liên tục van lạy Công Tôn Sách, nói Công Tôn Sách ngươi ngừng đi, coi như ta xin ngươi, a? Công Tôn Sách nói ngươi ít quản chuyện của ta. Ta không thi, để các người thắng, ta rất ghen khuất a. Thi xong rồi, y nhắm mắt cắn răng, đem vải băng liền da dính thịt trên đầu ngón tay kéo ra... Bao Chứng nhin không được nữa phát điên gào to: Công Tôn Sách! Rốt cuộc ngươi có phải là người hay không a?!

Công Tôn Sách của hiện giờ đã không còn tính khí tranh mạnh hiếu thắng không sợ chết không sợ đau của thời thiếu niên, thân kiều thị quý bắt đầu chú ý đến sức khỏe của bản thân. Nhưng mà tính kiên cường ở trong xương vẫn còn. Gần như là kiên cường tự ngược. Đối thành Bao Chứng, người trong lòng chết, còn không khóc thành lệ nhân. Nước mắt của Công Tôn Sách lại lăn a lăn trong hốc mắt, từ đầu đến cuối, vẫn không rơi xuống.

Bạn bè mười năm rồi, Bao Chứng ở trước mặt Công Tôn Sách khóc không ít lần. Nhưng mà hắn chưa từng nhìn thấy Công Tôn Sách khóc, cái loại khóc nước mắt từ vành mắt rơi xuống, một lần cũng không có. Cũng có thể đã khóc rồi, nhưng mà không khóc trước mặt người khác, đây là lòng tự tôn của Công Tôn Sách.

Cho dù vào thời điểm nào, Bao Chứng đều sẽ bảo vệ sự tự tôn của Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách ở trong phòng Mộc Lan lau người chải đầu cho hấn, cũng lau sạch son phấn trên mặt, khôi phục thành hình dạng nam nhi. Y lại tự tay ôm hấn đặt vào trong quan tài. Không lâu trước đây, lúc Bao Chứng vẫn còn là Đại Bao, hấn lấy tất cả tiền để dành của mình mua quan tài tốt nhất Song Hỷ trấn cho Công Tôn Sách giả chết, lần này quan tài phát huy công dụng. Vốn là quan tài chuẩn bị cho Công Tôn Sách, hiện giờ để Mộc Lan ngủ bên trong, cũng coi như là một loại nhân duyên.

Chôn cùng Mộc Lan, chỉ có vòng tay bằng đá đen bị rút mất nửa miếng đá, cùng với chiếc quạt giấy có vẽ mưa bụi Giang Nam của Công Tôn Sách.

Lo liệu xong tất cả, người đầu tiên Công Tôn Sách gặp được là Da Luật Tuấn Tài. Da Luật Tuấn Tài ôm kiếm mà đứng, hắt cằm nhìn y. Tư thế này, Triển Chiêu làm ra là suất, Bàng Thống làm ra là ngạo, Da Luật Tuấn Tài làm ra, có vẻ rất có hỉ cảm.

Nhưng mà lúc này đây, Công Tôn Sách không thậm cười nhạo hấn. Y tiến đến phía trước một bước, hành lễ một lần với Da Luật Tuấn Tài, nghiêm chỉnh đứng đắn, tiêu chuẩn đúng mực, giống như hành lễ với phụ tử khi còn đi học.

Da Luật Tuấn Tài sững sốt nhận một cái vái lạy của y. Công Tôn Sách nói: “Trước đây có nhiều bất kính với Tướng quân, vẫn mong Tướng quân bao dung.”

Da Luật Tuấn Tài thoáng cái liền tỉnh táo, lắc lư đầu đắc ý vô cùng: “Người Tổng các người rằng nhon miệng bén, bản Tướng quân đại nhân rộng lượng...”

Còn chưa nói xong, Công Tôn Sách mở tay áo, lại vái lạy Da Luật Tuấn Tài một lần.

“Tướng quân nghĩa khí, suy nghĩ nhân từ, tránh được sinh linh đối địch. Công Tôn Sách vô cùng cảm kích, ta thay muôn dân trăm họ trong thiên hạ, tạ ơn tại đây.”

Tâm nguyện của Da Luật Tuấn Tài được đền bù, âm thầm sảng khoái nhận hai lạy của y, lại cảm thấy rất ngượng ngùng. Hấn nghĩ bọn Trung Nguyên thật kỳ quái, người khác bội phục tướng quân xông pha chiến đấu, y lại bội phục tướng quân treo bảng bãi chiến. Thì ra ở chỗ này của Công Tôn Sách có được mặt mũi, cũng không phải chuyện gì khó. Tiếc là hấn phải quay về Đại Liêu, bằng không ở lâu thêm một khoảng thời gian, với sự anh minh thần võ văn võ song toàn hiệp can nghĩa đảm phong lưu phóng khoáng của hấn, còn không làm cho Công Tôn Sách bội phục chết sao.

Người thứ hai gặp, là Bàng Thống. Bàng Thống tự ý vào phòng của Công Tôn Sách, ngồi bên đó uống rượu đợi y. Công Tôn Sách vừa mở cửa, thấy một bóng đen ngồi bên bàn, suýt chút nữa bị hù chết.

Bàng Thống nói: “Nhiều năm không gặp, lá gan của hiền đệ, vẫn không thể nào lớn a.”

Công Tôn Sách đưa lưng về phía hắc: “Tướng quân có gì cần làm sao?”

Bàng Thống nói: “Khó có được lúc con mèo nhỏ của ngươi không có ở đây, vì huynh tới tìm ngươi uống rượu.”

Các vị quan khách ngươi có thấy không? Bàng Thống gọi Triển Chiêu là gì? Mèo nhỏ, mèo nhỏ a! Danh xưng có tính dự đoán trước biết bao a!! Ai ~ vị quan khách này có lời cần nói. Cái gì? Lão Lục phong Ngự Miêu là ăn cắp bản quyền của Bàng Thống? Lời này của ngài không đúng rồi, muốn mất đầu a. Không, ta không phải nói hoài nghi Hoàng đế ăn cắp bản quyền phải mất đầu, ta nói, ngươi gọi Hoàng đế là Lão Lục, vậy phải mất đầu.(tác giả lảm nhảm ==)

Bàng Thống gọi Triển Chiêu là con mèo nhỏ, cũng bởi vì thân thủ đẹp đẽ của Triển Chiêu. Triển Chiêu ở trước mặt Bao Chửng và Công Tôn Sách, nói hắc đi hướng đông hắc không đi hướng tây, chẳng phải là ngoan như con mèo sao. Cùng với Công Tôn Sách, ngả ngửa dựa dựa, cọ cọ xát xát, ai cách Công Tôn đại ca của hắc gần một chút, hắc liền nhìn chăm chăm không buông tha, hoàn toàn là tính tình của một con mèo.

Công Tôn Sách nói: “Triển Chiêu sẽ lập tức trở lại. Còn nữa, hạ quan không uống rượu.”

Bàng Thống cười ha ha, mang theo chút ám muội: “Trở lại? Trở lại phòng của ngươi?”

Sau khi đến Song Hỷ trấn Triển Chiêu theo sát bên cạnh bảo hộ Công Tôn Sách, hai người ngủ chung trên một chiếc giường. Tình tiết này trước trước sau sau bị Xuân Đào Hạ Tang Tiểu Man âm thầm cười mấy chục lần. Công Tôn Sách có một tật xấu hay ngại ngùng, hễ là chuyện thật bị nói trúng không muốn thừa nhận, thanh âm sẽ cất cao tám độ đến phản bác. Vì thế gần như là quát to, từng chữ dừng một chút nói: “Không phải chuyện liên quan đến Tướng quân!”

Bàng Thống cười cười, chuyển hướng đề tài: “Thúc Trúc hiền đệ vẫn giống như lúc trước, không hiểu được tri ân báo đáp a. Không báo đáp thì cũng thôi. Tại sao ngay cả một câu cảm tạ cũng không có?”

Công Tôn Sách nói: “Quân đội bảo vệ biên cảnh là chuyện thuộc bốn phận của Tướng quân, tại sao lại nói tạ ơn?”

Bàng Thống nói: “Ngươi là thật sự không rõ hay giả vờ không rõ. Ta chỉ mong sao đánh nhau mới tốt. Da Luật Tuấn Tài khởi binh cần một cái cớ, ta tiêu diệt Liêu binh, cũng cần một cái cớ.”

Công Tôn Sách quay đầu lại tức giận nói: “Vì muốn một cái cớ, ngươi nhẫn tâm hy sinh Song Hỷ trấn?”

Bàng Thống nói: “Song Hỷ trấn tổng cộng bao nhiêu người? Lấy một Song Hỷ trấn, đổi một trận chiến tranh, ta có thể làm cho nước Liêu không còn sức đánh trả trong vòng mười năm. Thúc Trúc ngươi thông minh tuyệt đỉnh, bút tính toán này, tại sao tính không ra a.”

“Tướng quân vì sinh mạng của đại đa số người, có thể hy sinh mạng của số ít người. Hạ quan trăm phương

ngàn kể, là muốn ngay cả mạng của số ít người này cũng bảo vệ được.” Công Tôn Sách quay đầu đi: “Tướng quân nếu không đi, vậy hạ quan cáo từ.”

Bàng Thống lại gọi một tiếng Thúc Trúc, kêu đến mức làm cho Công Tôn Sách dừng chân lại.

Bàng Thống nói: “Lời tuy là nói như vậy, nhưng mà ta ngày đi ngàn dặm đêm đi tám trăm mang viện binh đến, cứu dân chúng khỏi nguy nan, đây là sự thật mà? Sự thật là như thế, người dù sao cũng nên cảm tạ ta chứ?” Hắn lật lại chén trà rót đầy rượu: “Ngồi xuống cùng ta uống chén này, cứ coi như cảm tạ đi.”

Công Tôn Sách nói: “Tại sao là ta cảm tạ người?”

Bàng Thống nói: “Bởi vì, ta chủ yếu là tới cứu người a.”

“Cứu ta?” Công Tôn Sách nhướng lông mi: “Không phải Tướng quân hôm qua bói toán...”

Bàng Thống ha hả cười: “Điều này người cũng tin? Dựa vào bói toán đánh trận, chức Tướng quân này của ta cũng làm quá hoang đường rồi. Nước Liêu tụ tập năm ngàn binh mã ở ngoài biên cảnh ba trăm dặm, bụng dạ khó lường, ta há có thể không biết, há có thể không chuẩn bị.”

Con người Công Tôn Sách chuyển động, một chút liền thấu suốt: “Nói cách khác, sau 72 Phi Vân Kỳ, còn có rất nhiều binh mã. Chỉ chờ quân Liêu động thủ với Song Hỷ trấn, liền...”

Bàng Thống nói: “Không sai.”

Công Tôn Sách thật sự toát mồ hôi thay Da Luật Tuấn Tài. Cái gì gọi là bọ ngựa bắt ve hoàng tước ở phía sau, với tính khí đầu đá bữa bãi thô bạo của Da Luật Tuấn Tài, qua tám trăm năm nữa, cũng không là đối thủ của Bàng Thống.

Bàng Thống trưng ra biểu tình thanh khiết thiện lương: “Người xem, vốn dĩ tất cả đều ở trong kế hoạch, nhưng mà vì cứu người, đành phải vứt đi.”

“Là Bao Chứng phá được án, mới làm cho hai vị Tướng quân không có cơ.”

Đã đến hoàng hôn, trong phòng cửa sổ đóng chặt, càng trở nên mờ tối. Công Tôn Sách không thấy rõ mặt của Bàng Thống, nhưng mà y biết, hắn tới cứu y, không phải là đang nói dối.

Không phải đang nói dối?

“Người biết ta bị giam trong trướng của quân Liêu, người sắp xếp mật thám ở bên cạnh ta?”

Bàng Thống uống một ngụm rượu, không phủ nhận.

Công Tôn Sách tức giận cực: “Không thể nghĩ đến Tướng quân có thể làm ra loại hành vi tiểu nhân này.”

“Cho phép Triển Chiêu theo sát bên cạnh bảo vệ người, lại không cho phép ta phái người theo người? Người thân là sứ hòa đàm Tổng Liêu, công việc lớn nhỏ ở biên cảnh Đại Tống, hết thảy đều ở trong phạm vi quản lí của bản Tướng quân.” Cảm thán một tiếng, Bàng Thống lại bỗng nhiên cười thật sự vui vẻ: “Cũng khó trách Công Tôn công tử không muốn bị người đi theo, đầu tiên là được các nữ tử thanh lâu vây quanh, sau lại được Triển thiếu hiệp ôm ngang, tiếp theo lại ở trên đường lồi lồi kéo kéo cùng Bao Chửng. Trái giữ phải ôm, diễm phúc không cạn a.”

Công Tôn Sách tức giận mắng: “Đầy miệng đều là nói hươu nói vượn!”

Lúc này Công Tôn Sách không hề hay biết về nam sắc nam phong nam nam yêu nhau, chỉ cho rằng Bàng Thống đang nói hươu nói vượn. Nhưng mà các vị quan khách thông minh như băng tuyết đang ngồi xem, nên nghe ra mùi vị dấm chua trong lời trêu chọc của Bàng Thống. Bởi vậy kẻ hèn này không thể không thán một câu, ở trước mặt ái tình, ở bên trong thâm mền, Bàng suất thật ra không khác gì các ông chồng đồ kỵ nghi thần nghi quỷ trông gà hóa cuốc a.

16. Chương 16

Công Tôn Sách khó chịu, nhưng không có ý muốn đi, đứng nghiêng người, vẻ mặt nghiêm nghị. Ánh lam chiều mênh mông ngoài cửa chiếu lên trên mặt y, làn da óng ánh trơn bóng, giống như một khối ngọc. Con người của y, hơi thở yên tĩnh xinh đẹp, cũng như một khối ngọc. Lanh ngọc sắc sảo góc cạnh tinh quang tỏa bốn phía lúc thiếu niên, dần dần bị năm tháng mài thành noãn ngọc dịu dàng khắp chốn nhai nhụi như mỡ, hình dáng và tính chất, khác nhau rất lớn.

Bàng Thống buông chén trà, thở dài: “Cứ bởi vì ta giấu diếm mình là con của Bàng Thái sư, nhiều năm như vậy, người còn chưa nguôi giận? Đến mức mỗi lần nhìn thấy ta, đều tỏ thái độ hung dữ vậy sao?” Giọng điệu là trầm tĩnh, nhưng Công Tôn Sách có thể đoán được khuôn mặt của hắn đang cười cười, nhìn mình giống như đang thưởng thức một món đồ chơi.

Công Tôn Sách có chút hẹp hòi, có chút biệt nữ, nhưng tuyệt đối không đến mức vì chuyện của mười năm trước mà để ý đến bây giờ. Thái độ xa cách lạnh nhạt với Bàng Thống, đó là vấn đề về lập trường. Công Tôn Sách đứng ở lập trường của tiểu Hoàng đế, đứng ở lập trường của Bao Chửng, đứng ở lập trường thiên hạ yên ổn, tất nhiên ở vào thế không cùng tồn tại với phụ tử Bàng thị.

Chuyện này cũng đáng tiếc, bỏ qua không nói đến lập trường, Bàng Thống là người Công Tôn Sách khâm phục từ đáy lòng. Cùng với việc tình cờ gặp gỡ thời niên thiếu, còn thêm một phần dây dưa không nói rõ.

“Bàng Tướng quân không phải tướng phòng thủ, mà là chiến tướng. Tướng quân đi đến đâu, liền biểu hiện cho việc nơi đó phải khai chiến, trong lúc tuyệt vọng, chẳng lẽ hạ quan không nên nghiêm túc một chút?”

Bàng Thống cười không tiếng động, nói: “Thì ra Thúc Trúc nhìn nhận ta như vậy.” Nghe không ra trong giọng nói là cảm xúc như thế nào, dường như nghiêm túc hơn bình thường. Một ngụm uống cạn chén rượu, không nói chuyện nữa.

Im lặng hồi lâu, Công Tôn Sách thăm hỏi hận lời nói nặng vừa rồi, hòa hoãn biểu tình muốn nói gì đó, Triển Chiêu ở bên ngoài gõ cửa: “Công Tôn đại ca, người có ở bên trong không?”

Công Tôn Sách vội vàng đáp: “Ta đang nghỉ ngơi, người đến sảnh trước đợi ta, ta sẽ tới.”

Lúc này trong phòng một mảng u ám, sau khi Công Tôn Sách bị mù vài năm trước, thị lực vẫn không thể khôi phục lại trình độ ban đầu. Hai mắt tối mịt đi về phía cánh cửa, không để ý bị vấp cái ghế.

Từ xưa đến nay cho dù là trong bộ truyện nào, mỹ nhân bị vấp tảng đá khúc gỗ đầu lâu, đều không ngã trên mặt đất, mà là an an ổn ổn ngã vào trong lòng của nam chính anh tuấn đẹp trai. Xét thấy Công Tôn Sách là mỹ nhân, xét thấy Bàng Thống rất suất, lại xét thấy bộ truyện này vốn là một bộ cầu huyết, vì thế Công Tôn Sách an an ổn ổn ngã vào trong lòng Bàng suất.

Nhưng mà điều cần phải giải thích rõ ở đây là, Bàng Thống đi đỡ Công Tôn Sách, đó không phải là ý định ban đầu của hắn. Công Tôn Sách sợ người ta biết quan hệ cũ của hai người bọn họ như vậy, về điểm này, làm cho Bàng Thống rất không vui, vấp ngã làm ra chút tiếng vang dẫn Triển Chiêu chạy ào vào mới tốt. Hắn thật muốn nhìn xem, Công Tôn Sách làm sao giải thích được chuyện cùng Phi Tinh Tướng quân tối lửa tắt đèn ở chung một phòng.

Sở dĩ vẫn đỡ Công Tôn Sách, là vì một thứ ngày nay người ta gọi là phản xạ có điều kiện. Bàng Thống là người luyện công, chỉ cần chút ánh sáng là có thể nhìn thấy mọi vật không chút trở ngại, thấy Công Tôn Sách ngã ập trên mặt đất mà không chút nhúc nhích, vậy quá khó rồi. Khó giống như biết Công Tôn Sách bị giam trong trường của địch mà không ra tay cứu giúp vậy.

Công Tôn Sách sắp té ngã, đỡ một chút là được rồi. Nhưng mà lúc Bàng Thống giữ chặt cánh tay của Công Tôn Sách, cảm xúc lạnh lạnh của quần áo bên dưới lập tức làm cho hắn yêu thích không buông tay. Đỡ cũng đỡ rồi, vậy thuận tiện ôm đi. Cổ tay không dấu vết mà kéo, Công Tôn Sách liền ngã vào trong ngực hắn.

Công Tôn Sách hơn hai mươi tuổi, hình dáng đã cố định, cố định ở độ cao ngang mũi Bàng Thống. Kiếp này muốn cao thêm là rất khó khăn, vì thế cuối cùng y vẫn thấp hơn hắn. Bàng Thống luyện chính là thuần dương nội công, một năm bốn mùa giống như ăn ****, cả người nóng rực. Mà Công Tôn Sách là người cả năm giống như một pho tượng bằng sứ rơi vào hầm băng. Hai người tựa vào nhau, băng hỏa lưỡng trọng thiên*. Nhưng mà nhiệt độ cơ thể của đối phương áp vào trên người, lại thoải mái vừa đúng như vậy.

(*Băng hỏa lưỡng trọng thiên: hình dung trong một thời gian ngắn tiếp nhận hai loại tình thể tương phản rất lớn, mà hai loại tình thể này còn ở tình trạng đỉnh cao cực độ)

Bàng Thống cảm thấy thoải mái khi có cái thấm lạnh, có mùi hương thảo được lúc ôm lấy Công Tôn Sách. Công Tôn Sách cảm thấy thoải mái ấm áp dễ chịu, nhưng cũng không thừa nhận, vừa đứng vững lập tức

tránh thoát khỏi cái ôm của Bàng Thống.

Cửa vừa mở ra, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào. Bàng Thống xoay người uống cạn chén rượu rót cho Công Tôn Sách mà y không chịu uống, nói: “Đáng tiếc rượu hoa quế tinh thuần như vậy, còn dư nửa bình, người không uống, ta chỉ có thể đi tìm tri kỷ của người uống.”

Công Tôn Sách trải qua một trận đấu võ mồm này, bị thương tích tụ giải tỏa ra được rất nhiều, y quay đầu lại dùng đôi mắt trong như nước kia trừng Bàng Thống, tự cho là rất có lực uy hiếp: “Người muốn làm gì Bao Chứng?”

Bàng Thống cảm bình rượu đi ra bên ngoài, khi đi sượt qua nhau, yên nhiên nhất tiếu* cười với Công Tôn Sách: “Chẳng làm gì, chỉ là ta cảm thấy, ta và Bao Chứng rất hòa thuận.”

(*cười duyên)

Thành ngữ yên nhiên nhất tiếu này, là có chút mùi vị son phấn. Nhưng mà dưới ánh trăng, nét cười nhàn nhạt ánh mắt êm dịu kia của Bàng Thống, vài phần ôn nhu, vài phần nghiền ngẫm, vài phần khiêu khích. Ngoài từ yên nhiên nhất tiếu kia, thật không tìm thấy từ ngữ thích hợp hơn để miêu tả.

Công Tôn Sách bị hấn cười yên nhiên như vậy, có một chốc ngây người. Sau khi hoàn hồn lập tức đến sảnh trước tìm Triển Chiêu. Triển Chiêu càng tiếp cận càng gần, hít khụt khịt, lo lắng hỏi Công Tôn đại ca người uống rượu? Công Tôn Sách nói không a. Nghĩ nghĩ, có thể là mùi rượu lúc nãy của Bàng Thống bám lên người. Y nóng lòng tránh đi chủ đề này, nói: “Người tìm ta làm gì?”

Triển Chiêu kéo kéo lưng Công Tôn Sách, nhỏ giọng nói: “Công Tôn đại ca, ta thấy Bao đại ca đang khóc.”

Công Tôn Sách chịu không nổi ba điều của Bao Chứng nhất. Một là lúc thoát tuyến, dường như không khác gì đồ ngọc. Lời nói ra có thể tức chết người. Hai là lúc trở nên cảm tính, gần như chẳng khác gì nữ nhân. Dễ dàng rơi vào trong u buồn không thể tự kiềm chế. Sau khi ở Song Hỷ trấn, lại thêm một điều thứ ba. Điều thứ ba là bánh bao. Mở miệng ngậm miệng bánh bao, vừa tỉnh ngủ mở mắt, chuyện đầu tiên là nhìn xem bữa sáng có bánh bao hay không, giống như trẻ con tìm sữa. Đáng ghét.

Người khác thấy Bao Chứng là chàng trai to lớn đen thui, khỏe mạnh, nhân hậu, rất giống như người từng trải qua sóng gió mà thành. Thật ra, làm gì có. Tâm của Bao Chứng, ấm như sợi bông mềm mùa xuân, không phải là trẻ sơ sinh, mà là trẻ con. Cực dễ dàng bị thương, cực dễ dàng bị thương đau xót. Cho nên nói, người không thể nhìn tướng mạo. Tổ chất bên trong của Công Tôn Sách và Bao Chứng, hoàn toàn bất đồng a.

Công Tôn Sách và Triển Chiêu tìm được Bao Chứng, quả nhiên thấy hắn đang ngồi trên thềm đá, ngẩng đầu, rơi nước mắt với ánh trăng.

Phong Nguyệt lâu thu nhận nữ tử loạn thế muốn sống lại không có đường, cũng thu nhận Bao Chứng nghèo túng lưu lạc. Giống như một ngôi nhà, trải qua là những ngày khổ sở, nhưng mà có mọi người gắn bó bên

nhau tựa vào nhau cùng chịu đựng, bên trong cái khổ phẳng phất vị ngọt. Mộc Lan nói với các nàng Xuân Đào, kiếp sau, các người là tỷ tỷ của ta, tỷ tỷ ruột thịt. Mộc Lan xem các nàng là tỷ tỷ, vậy xem Bao Chửng là ca ca. Công Tôn Sách biết Bao Chửng, là người tình thâm ý trọng nhất, thời gian hơn một năm, cũng đủ để hấn khảm Mộc Lan vào trong lòng, coi như người thân.

Ba người ngồi sóng vai, Công Tôn Sách đặt tay gác trên đầu gối của Bao Chửng. Đen có thể hấp thu nhiệt, tên Bao Chửng này, cũng ấm một năm bốn mùa. Tay của Công Tôn Sách bóp bóp lại vỗ vỗ, trong lòng rất là dễ chịu, dựa qua cả nửa thân người. Thật tốt a. Ba người lại ở chung một chỗ. Lần này quay về kinh, y phải đi xin cho Bao Chửng một chức quan, một chức quan có thể ngày ngày phá án. Hoàng đế coi trọng Bao Chửng, tám phần sẽ giữ hấn lại kinh thành. Bởi vậy, ba người có thể giống như trước đây, không sợ trời không sợ đất trừ ma diệt tà.

Bao Chửng vươn hai tay ra, Công Tôn Sách liền cùng hấn nắm chặt, không giống như cách nắm tay với Triển Chiêu, mười ngón tay ôm chặt lòng bàn tay dán vào nhau, giống như tay phải và tay trái của mình nắm với nhau, hợp ý như vậy.

Nói chẳng mấy câu, Hạ Tang đến gọi mọi người ăn cơm, kêu xong xoay người lại, bị Bàng Thống xuất quỷ nhập thần làm giật mình. Người có khinh công, đi đường nhẹ như lông hồng, Bàng Thống lại còn là lông hồng trong lông hồng, một đường đi tới, Triển Chiêu lại không phát hiện.

Bàng Thống cầm bình rượu trong tay, mỉm cười thẳng nhìn Bao Chửng.

Công Tôn Sách không nghĩ tới Bàng Thống sẽ thật sự tìm đến Bao Chửng. Hai người kia, đột nhiên gặp nhau, vẫn là kẻ thù, có thể có lời gì để nói? Có thể có lời gì tốt mà nói? Bàng Thống thích đùa giỡn như mèo vờn chuột mà dồn người ta vào đường cùng. Bao Chửng đâu, lá gan vừa nhỏ, băng khoản lại nhiều, đầu óc đơn giản, bị hai ba câu của Bàng Thống dọa ngốc thì phải làm sao?

Triển Chiêu không trông kỹ Bao đại ca của hấn như vậy, cùng ở Phong Nguyệt lâu, cho rằng Bàng Thống hấn không dám thế nào, quét mắt liếc hai người một cái liền thức thời rời đi. Công Tôn Sách nghiêng mắt nhìn Bao Chửng, sắc mặt của Bao Chửng bình tĩnh mỉm cười điềm đạm, thật không giống như thái độ đối mặt với kẻ thù. Công Tôn Sách dùng ánh mắt hỏi: Người có muốn ở cùng một chỗ với hấn hay không? Bao Chửng hơi hơi gật đầu một cái.

Công Tôn Sách nhớ đến lúc trước Bàng Thống nói “ta và Bao Chửng rất hòa thuận”, y dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Bao Chửng từ trên xuống dưới một lần, nghĩ thì ra không phải Bàng Thống nhất sương tình nguyện* a, các người thật đúng là rất hòa thuận, khi nào bắt đầu kết giao tình tại sao ta không biết? Đưa lưng về phía Bao Chửng, cho Bàng Thống một ánh mắt cực kỳ không tốt, tràn ngập ý tứ cảnh cáo: Đừng nói lung tung a, người thử nói một câu lung tung xem. Bàng Thống tiếp xúc với ánh mắt của y, biểu tình không thay đổi, từ chối cho ý kiến.

(*nhất sương: từ một phía)

Chúng ta đọc sách xem phim, thường xem thấy bên trong nói tiểu cô nương có một đôi mắt to trong veo như nước biết nói. Trong veo như nước có thể, có thể nói là nói linh tinh. Ánh mắt có thể nói, sao còn cần đây thanh quản để làm gì. Đây đều là vì lúc trước chúng ta chưa quen biết Công Tôn công tử, quen biết

Công Tôn công tử rồi, thì sẽ không sinh ra nghi hoặc như vậy nữa. Ánh mắt của người nào đó chẳng những có thể nói, mà còn có thể nói nhiều hơn miệng, còn dễ hiểu, còn vi diệu, còn mang nhiều ý tứ hàm xúc khác.

Bàng Thống nhường lông mày với Bao Chứng, nâng bình rượu cầm ở trong tay, ý mời không cần nói rõ. Công Tôn Sách vẫn lo lắng, nhíu lông mày, đi qua sân vừa rẽ, sải bước bắt kịp Triển Chiêu Hạ Tang, một tay một người ấn vào trong góc tường, ngón trỏ đặt ở trên môi làm ra động tác đừng lên tiếng.

Nói như vậy, chuyện hiện giờ Công Tôn Sách đang làm gọi là nghe lén, nói văn thơ một chút, là nghe trộm. Hạ Tang không xa lạ gì với nghe lén nghe trộm, nữ hài tử trong Phong Nguyệt lâu nhân nhả không có chuyện làm liền lấy nhiều chuyện làm vui, ngay cả Công Tôn Sách bàn việc công các nàng cũng nghe đến chân tường, nghe xong lấy làm đề tài nói chuyện, bộ dáng giống như mình rất hiểu quốc sự. Trên mặt Hạ Tang ứng đỏ phát nóng là bởi vì Công Tôn công tử dựa vào nàng quá gần, quá gần quá gần rồi, gần đến mức nàng chẳng còn thấy hứng thú với nhiều chuyện...

Mà Triển Chiêu là thiếu hiệp quang minh lỗi lạc một đời, ngoài bắt người xấu ra nghe lén đây là lần đầu tiên, trong lòng lặng lẽ thuyết phục chính mình: Bàng Thống là người xấu, Bàng Thống là người xấu... Ta đang bảo vệ Bao đại ca, ta đang bảo vệ Bao đại ca...

Ba người bọn họ núp ở chỗ không xa nghe lén, là coi thường Bàng Thống. Triển Chiêu không nói, người tập võ hô hấp dài nhẹ tim đập vững vàng, tĩnh như mây mềm, Bàng Thống không để tâm thật sự không thể phát hiện. Công Tôn Sách tâm mạch ổn định, cũng là người yên tĩnh từ trong ra ngoài. Nữ nhân kia coi như xong, dường như rất khẩn trương, hô hấp âm âm vang tiếng giống như trâu, tay không ngừng xoắn không biết là vòng tay hay vòng cổ, hạt châu chạm ở một chỗ, phát tiếng lách ca lách cách.

Nếp nhăn trên mặt khi cười của Bàng Thống càng sâu thêm một chút. Được thôi, nghe lén, sẽ để cho các người nghe đủ.

Bao Chứng bày ra hai cái bát, muốn chuẩn bị chút nước giếng rửa. Bàng Thống nói: “Vậy là được rồi, làm gì chú ý nhiều như vậy.” Bao Chứng ngoan ngoãn ngồi xuống, mặt mang biểu tình cực kỳ nhu thuận.

Bao Chứng là như vậy, đối mặt người quen, ví dụ như Công Tôn Sách, nhìn hắn mở miệng tổn hại người đi, biết nói biết giảng còn có thể chế giễu. Nhưng mà đối mặt người xa lạ, chẳng thể nào quen thuộc. Hắn lại còn ngại ngùng, nhả nhả, nho nhả lễ độ càng thêm nhượng bộ, mười gậy đánh cũng không ra một cái thối. Hơn nữa hắn từ xưa đến nay có một loại sợ hãi đối với quan trường. Giống như sự sợ hãi của trẻ con với người lớn, sợ hãi như người đơn thuần với chuyện đấu đá, sợ hãi như tiểu dân chúng với hoàng thân quốc thích. Là loại tâm tính né tránh tai họa và thị phi. Gặp, cung kính, không gặp, có thể trốn bao xa thì trốn bao xa.

Bao Chứng rất lễ phép kính rượu cho Bàng Thống, nói: “Cảm ơn người đã cứu ta, cứu Song Hỷ trấn.”

Công Tôn Sách nghĩ: Người cái đồ tự mình đa tình...

Quả nhiên Bàng Thống nói: “Ta không cứu người, ta chỉ muốn thắng.” Trên mặt Bao Chứng có chút xấu hổ, tay nâng chén rượu cương cứng trên không trung chậm rãi hạ xuống. Bàng Thống phát biểu chỉ rõ

động cơ xong, tiếp tục nói: “Nhưng mà cũng tốt a, bây giờ người vẫn còn sống.” Trong nháy mắt kích hoạt biểu tình của Bao Chứng lên, cười đến gọi là hàm tu đại khiếp*, đặc ý a!

(*hình dung biểu tình của nữ nhân vừa e thẹn vừa sợ hãi)

Công Tôn Sách nhìn không hiểu. Tại sao hai người bọn họ, giống như quen biết đã lâu.

Lại tiếp tục nói, Bàng Thống không ngoài dự đoán của Công Tôn Sách bắt đầu hù dọa Bao Chứng, hận thấu xương, lăng trì xử tử, hận đến ngứa răng này nọ. Bao Chứng công bình chấp pháp hiên ngang lắm liệt không sợ quyền quý, đều là sự thật. Nhưng đó là lúc liên quan đến vụ án, liên quan đến phải trái rõ ràng. Bao Chứng không quan không chức, dựa vào cái gì đấu với Bàng Thái sư? Nếu chỉ một mình, muốn mạng có mạng, không sợ. Chỗ trí mạng là ở quê nhà vẫn còn một mẹ già. Bàng Thái sư động không được Bao Chứng, hận cực liền động mẹ của hắn cũng thuận tay mà?

Phàm nhân đều có nhược điểm, nhược điểm của Bao Chứng là Bao đại nương. Hắn tâm tự nặng, cực kỳ đơn thuần cực kỳ hiếu thảo. Mấy câu ngoan độc cũng đủ làm cho hắn trước khi về Lư Châu bất an khó mà ổn định.

Không thể để cho Bàng Thống nói tiếp, Công Tôn Sách dùng cây quạt vỗ vỗ vai của Hạ Tang, sử dụng ánh mắt. Hạ Tang từ trong sắc đẹp của Công Tôn công tử tỉnh lại, tay vòng bên miệng kêu to: “Bao đại ca, ăn cơm thôi!”

Trong lòng Bàng Thống biết là Công Tôn Sách giả trò quý, cũng không làm khó, cười cười nói: “Người đi đi.”

Bao Chứng là người nhân hậu, không gì quan trọng hơn ăn, không nỡ để người ta đói bụng, mời Bàng Thống: “Cùng nhau?”

Bàng Thống nói: “Không được. Ta là người không được hoan nghênh.” Thoáng dừng một chút: “Bởi vì, ta chỉ đem đến cho người ta tuyệt vọng.”

Những lời này không nghi ngờ gì chính là nói với Công Tôn Sách đang trốn ở trong góc tường. Nhiều năm không gặp, y lại chẳng may may hoan nghênh hắn. Chỉ khi hắn mang binh đến giải vây cho Song Hỷ trấn, y mới hoan nghênh — coi hắn như vũ khí mà sử dụng.

Ngấm lại làm người ta thương tâm a.

Trong góc, Công Tôn Sách càng không dễ chịu. Ê ẩm, cô đơn, có vài phần không nỡ và hối lỗi, ngũ vị tạp trần, chính mình cũng phân biệt không rõ. Nếu Bàng Thống là Nhị ca Bàng gia Bàng Ủy Ly, nhiều năm xa cách hôm nay mang binh đến cứu, y tuyệt đối không đến mức đối xử lạnh nhạt với hắn như bây giờ, cảm kích còn không kịp, nhất định cùng hắn thâu đêm uống rượu ngồi kề nhau tâm sự, cùng nhau ôn lại chuyện cũ. Nói về Đạp Nhật, nói về Long Ngâm kiếm, nói về cảnh vật kinh thành năm đó. Nhưng hắn là Bàng Thống, là Bàng Thống con của Bàng Thái sư, tay cầm trọng binh đã tâm bưng bưng, không còn giống như

vậy.

Nhưng mà trong nội tâm, y chưa từng đánh đồng Bàng Thống và tuyệt vọng. Giống như chuyện lần này ở Song Hỷ trấn. Một trấn hơn vạn người, binh mã vừa động, toàn bộ đều phải chết. Nếu không phải Bàng Thống, sợ rằng không ai có thể cứu được.

Mang đến cho người ta tuyệt vọng là chiến tranh, mà không phải là Bàng Thống, chưa bao giờ là Bàng Thống.

Bình rượu hoa quế kia của Bàng Thống tựa như rượu Cao Lương của Da Luật Tuấn Tài, giống như chỉ cần uống rượu thôi, có thể uống đến thỏa mãn uống đến no, say mê thích thú, cổ chấp khác thường.

Bao Chứng trước khi đi, ánh mắt lấp lánh giành bình rượu qua, rót cho Bàng Thống một ly đầy.

Động tác này bao hàm kính phục, thưởng thức, thân thiện, khẳng định, cùng an ủi. [...] Con người chính là có chút ý vị người tài yêu mến người tài. Bàng Thống chiến công hiển hách không ai không kính trọng, Bao Chứng vừa thông minh vừa đúng mực, rất hợp với tính tình của Bàng Thống.

Bao Chứng nhìn bóng dáng của Bàng Thống nở nụ cười.

Mà Bàng Thống đưa lưng về phía Bao Chứng, nở nụ cười.

Bàng Thống nhớ Công Tôn Sách từng nói: Nếu người không phải Bàng Thống, vậy chúng ta chính là bằng hữu.

Hắn cũng rất muốn nói với Bao Chứng: Nếu người không phải Bao Chứng, vậy chúng ta chính là bằng hữu.

Nhưng điều này là không thể.

17. Chương 17

Đêm nay là đêm trước khi ly biệt, tất cả mọi người đều uống say.

Uống đến khi hưng trí dâng cao, không biết là ai lơ lơ kêu một tiếng “Mộc Lan, lại mang rượu đến đây!”, tất cả mọi người dừng lại, sau đó các nữ tử mượn rượu phát động, ôm Bao Chứng khóc ô ô, khóc xong lại trách hắn, trách hắn không nên phá án này. Dù sao Phi Tinh Tướng quân cũng đến rồi, không cần phá án, Song Hỷ trấn cũng có thể bình yên vô sự, Mộc Lan sẽ càng không chết, bốn tên kia gieo gió gặt bão, chết đáng đời. Vì thế ánh mắt Bao Chứng cũng ướt, nói ta cũng không có cách a ta cũng không muốn a, nhưng mà ta thông minh như vậy thì phải làm sao a! Nghĩ nghĩ, hắn nhảy lên nói không đúng a, nếu ta không

phá án, vậy Bàng Thống sẽ giết ta sao? Âm cuối biến mất trong bàn tay trắng như phấn của các nữ tử.

Triển Chiêu không quen cái ẩm ỉ về đêm của chỗ ăn chơi, hơn nữa còn đang cao lên, đặc biệt thêm ngủ, chịu không đến nửa đêm liền trở về phòng. Công Tôn Sách từ trước đến nay không phải là người uống rượu, uống ít mấy chén đã có chút say, sau đó nhắc đến Mộc Lan, trong lòng phiền muộn, hung hăng rót thêm một hồi, nếu không phải Triển Chiêu ngăn lại, chỉ sợ lúc này đã say ngã rồi.

Một mình ngồi trong viện đón gió lạnh cho tỉnh rượu. Đêm khuya vạn vật đều yên tĩnh, bỗng nhiên nghe được tiếng kiếm uy cũ sinh phong trong viện cách vách. Công Tôn Sách tuy là nhất giới thư sinh, nhưng vài năm nay cùng Bao Chứng Triển Chiêu cũng coi như hành tẩu giang hồ, thanh âm đao kiếm quấy trộn không khí, y đã rất quen thuộc.

Theo tiếng động đi tìm, quả nhiên thấy người nọ. Phong Nguyệt lâu nối liền với dịch quán của quan phủ, Lễ bộ thị lang ở Phong Nguyệt lâu, dịch quán trống không tất nhiên đưa cho Tướng quân ở. Đối lại lúc tỉnh táo, Công Tôn Sách nghe được động tĩnh sẽ vội vã tránh đi hẩn, gấp mặt, một hồi đầu khẩu hai bên chẳng cảm thấy hứng thú. Nhưng lần này chẳng phải say sao. Say rồi, đầu óc không dễ sai sử, hết thấy đều do tâm.

Bàng Thống múa kiếm dưới trăng là cảnh tượng như thế nào, Công Tôn Sách cũng miêu tả không được, bởi vì y say, chỉ biết xem, không biết nhớ. Không có hoa lê trời chiều phối hợp, dường như có cảm giác sắc bén hơn so với mười năm trước. Kiếm phong kia quét ở trên mặt đều là lạnh. Đây không phải là kiếm pháp động tác đẹp múa cho Công Tôn Sách xem những năm trước, đây là kiếm giết người, từng chiêu thức cực kỳ có lực đạo, ngay cả ánh trăng cũng lạnh, chiếu lên thân kiếm sát trắng, giống như ảnh ngược đồng băng ngâm ở trong hồ nước.

Công Tôn Sách nhìn si mê mất. Nhưng Bàng Thống ngừng kiếm. Hẩn đã sớm phát hiện ra y, chẳng lẽ con mèo nhỏ không dạy hẩn, lúc người khác múa kiếm không thể đứng gần bên cạnh sao? Rất dễ dàng bị ngộ thương.

Công Tôn Sách nói: “Bàng Thống, sao lại là ngươi.”

Bàng Thống lấy một miếng vải mềm lau kiếm, nói: “Lời này của Công Tôn đại nhân rất kỳ quái, ngươi tìm đến trong viện của ta, tại sao hỏi ngược lại ta?”

Công Tôn Sách nói: “Đây là viện của ngươi sao? Đây là viện của ta, là ta tới trước. Sau đó cùng Bao Chứng ở Phong Nguyệt lâu, mới để ngươi kiếm chút lời. Bàng không ngươi và 77 Phi Vân Kỵ kia đều phải ngủ ngoài đường...” [=)))]

Giọng nói của Công Tôn Sách coi như minh mẫn nhưng rõ ràng đang hồ ngôn loạn ngữ. Bàng Thống muốn nói Phi Vân Kỵ của ta từ khi nào biến thành 77 người rồi? Không ở dịch quán ta không thể bao cái khách điểm sao mắc gì phải ngủ ngoài đường? Hẩn quay đầu lại thấy Công Tôn Sách đang tựa lên cửa vòm, mũi có chút lệch, lung tung phe phẩy chiếc quạt. Ở dưới ánh trăng, hai gò má ửng hồng trắng nõn, ánh mắt là hai hồ nước gợn sóng, miệng hơi hơi mở ra hô hấp, giống như rất nóng.

Bàng Thống nhìn thấy bộ dáng này của y, cũng cảm thấy có chút nóng. Hắn buông kiếm, lại chăm chú nhìn y, nói: “Công Tôn Sách, ngươi say rồi.”

Công Tôn Sách ngẩng mặt, nói: “Ngươi mới say.”

Vì thế Bàng Thống xác định y thật sự say rồi. Công Tôn Sách say cũng thật thú vị, vô cùng muốn phô trương thanh thế, vô cùng muốn nói chuyện, đặc biệt muốn chiêu miêu đậu cầu* đến chứng minh mình tỉnh táo. Rượu hậu quan kỳ phẩm**, có thể thấy y là người có tính tình quật cường cỡ nào.

(*Có ý giống như trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng có ý nhiều chuyện, thích vô gớp vui

**Nhìn cách cư xử sau khi uống rượu có thể thấy được phẩm chất con người)

Bàng Thống nói: “Lại đây, đừng đứng ở đó, ban đêm lạnh.”

Công Tôn Sách nói: “Ta không qua, ta dựa vào cái gì phải qua? Dựa vào cái gì là ta qua?”

Bàng Thống nhìn con ma men trước mắt, lòng bỗng chốc trở nên mềm mại. Công Tôn Sách say, giống như không còn là Công Tôn Sách. Chẳng phải thông minh, chẳng phải lý trí, tùy theo tính tình mà nói chuyện làm việc, khiến người ta yêu mến.

Ở lúc hoàn khổ, Bàng Thống có rất nhiều rất nhiều ác thú. Sau khi nhập ngũ, cuộc sống mặc dù không cô đơn nhưng rất nhàm chán, ác thú lại tăng thêm một ít. Thích người trong lòng ngốc ngốc, là một trong những loại ác thú khá độc đáo của Bàng Thống. (Cho nên kẻ hèn này muốn nói: Bàng suất, thật ra Đại Bao ngốc càng hợp với khẩu vị của lão nhân gia ngài ngài có muốn hay không.... * bị kéo ra đánh hội đồng*)

Bàng Thống nói: “Được rồi, ngươi không qua, ta qua.” Hắn đi qua, mùi rượu xộc vào mũi. Bàng Tướng quân hẳn nói hết lời muốn y cùng uống một chén rượu tạ ơn y không chịu, đảo mắt lại cùng nữ tử thanh lâu uống rượu đến mức đầu lưỡi cũng to lên. Cởi áo ngoài khoác lên người Công Tôn Sách. Công Tôn Sách nói: “Ngươi cho ta quần áo của ngươi làm gì?”

Bàng Thống nói: “Hoặc là mặc áo vào, hoặc là đừng đứng nơi đầu gió.” Công Tôn Sách vừa lột áo trên người ra vừa nói: “Trên quần áo của ngươi đều là mồ hôi, bắn chết, ta mới không cần.”

Bàng Thống lại bị chọc vui vẻ, người nào đó, mười năm như một không biết suy xét a: “Nghe nói người ở Lư Châu cũng coi như là một đại phu, tại sao không biết sau khi uống rượu nếu gặp gió sẽ bị phong hàn?”

Công Tôn Sách nói: “Sao ta lại không biết.”

“Vậy còn không đi vào.”

Công Tôn Sách nói rất nghiêm túc: “Ta đi vào, người khác chẳng phải sẽ biết được hai chúng ta quen biết hay sao?”

Đây là kiểu lô- gíc gì? Giống như bây giờ đứng ở thềm cửa nói chuyện nửa ngày, mới làm cho người ta chú ý chứ?

Ngốc rồi, y quả nhiên ngốc rồi.

Bàng Thống cười cười: “Quen biết với ta lại xấu hổ khó nói như vậy sao?”

Công Tôn Sách thành thật trả lời: “Ừ.”

Bàng Thống có chút ủy khuất: “Bởi vì cha ta là Bàng Thái sư?”

Công Tôn Sách lắc lắc đầu, nói: “Không phải vậy.” Bàng Thống nhìn y, chờ y nói tiếp. Công Tôn Sách bị ánh mắt của hắn thúc giục đành phải không tình không nguyện mà nói tiếp: “Bao Chửng Triền Chiêu bọn họ nhất định phải hỏi chúng ta quen biết như thế nào...”

Bàng Thống càng cảm thấy kỳ quái: “Quen biết ở kinh thành a. Chuyện này có cái gì khó nói?”

Nói tới đề tài này Công Tôn Sách liền buồn bực, lúc thiếu niên bị đùa giỡn, ám ảnh cả cuộc đời, không kiên nhẫn mà ồn ào: “Hai người bọn họ ngớ ngẩn, nhất định phải hỏi cho ra nguyên nhân kết quả, ta... sao mà ta nói a?”

“Sao mà ta nói a ~” một câu này, thanh âm thấp đi, mang theo chút giọng mũi kiềm nén. Nhẹ nhẹ, dẻo dẻo, mềm mềm, giống như một khối sợi bông theo gió đêm thổi vào trong lồng ngực của Bàng Thống, khó bắt khó gỡ, ngứa không chịu được. Thì ra Công Tôn Sách cũng chặc đoan trang, giả vờ như người xa lạ giả giống như thật, rốt cuộc là vì nỗi niềm khó nói vừa đáng yêu vừa buồn cười như vậy a?

Lần này Bàng Thống thật sự nhịn không được, bật cười ha ha. Công Tôn Sách sợ người ta nghe thấy, dùng một tay che miệng hắn.

Ngón tay Công Tôn Sách vì nhiều năm cầm bút lật sách giải phẫu thi thể, có một tầng chai mỏng, uống rượu vào, không còn cái lạnh như băng của ngày thường, mà khô ráo, ấm áp, giữa khe hở các ngón tay còn có mùi rượu thoang thoảng. Y là say đến hồ đồ say đến ngốc rồi, Bàng Thống là gì, là một con sói a! Có thể không phân biệt thời gian nơi chốn tùy tiện sờ loạn được sao? Con sói này vừa mới luyện võ, khí huyết trên người đang hùng hực, lúc này y trắng trợn sờ hắn, đây chẳng phải tự mình muốn bị ăn sao?

Ánh mắt của Bàng Thống trong thoáng chốc vừa sáng vừa đỏ, đỏ đó là sung huyết, sáng là kích động. Công Tôn Sách ngửi ra trong không khí có nhân tố bất ổn, buông tay ra nói không còn sớm nữa người nghỉ ngơi đi ta cũng đi nghỉ ngơi đây. Bàng Thống sao có thể thả y đi nghỉ ngơi? Một tay ôm ngang eo (tham khảo cái ôm của Triền Chiêu), ôm Công Tôn Sách đến góc tường vươn tay không thấy năm ngón thích hợp làm

chuyện phi pháp.

T chờ cái chap này lâu lắm rồi a!!!!!!!!!!!! * kích động lật bàn*

Nhưng đừng trông mong quá nhiều, này là thanh thủy văn =)))

*

Spoil chap sau:

“*Ủy Ly...*”

“*Thúc Trúc, trong lòng người, có ta, đúng không?*”

“*Thúc Trúc, người có biết không, ta đối với người...*”

18. Chương 18

Công Tôn Sách cảm thấy có chút nguy cơ, lưng dán sát vào vách tường, nói: “Tối khuya rồi, người lại muốn làm gì?”

Câu này hỏi rất hay, muốn làm gì, chẳng phải thừa dịp tối khuya sao?

Bàng Thống nói: “Chẳng làm gì, luyện võ mệt mỏi, người cho ta nghỉ nhờ chút.” Nói xong cũng không quan tâm Công Tôn Sách có bằng lòng hay không, thân mình đã dựa lên rồi. Cầm gác lên vai của Công Tôn Sách, hai tay vòng qua thắt lưng của y.

Nhắm mắt lại, Bàng Thống vùi chóp mũi vào trong mái tóc của Công Tôn Sách hít một hơi thật sâu, mùi thảo dược và mùi rượu hòa trộn vào nhau, thành một mùi thơm lạ lùng khiến người ta say say. Lúc này mới phát hiện ra thật sự mệt mỏi, nhận được tin tức Công Tôn Sách bị giam trong quân doanh nước Liêu, hần mang theo 72 Phi Vân Kỳ ngựa không dừng vó chạy hai ngày một đêm, đã chạy chết hết mấy con ngựa. Thân thể mệt mỏi là thứ yếu, người Liêu dã man hung tàn, Công Tôn Sách rơi vào trong tay bọn họ, nếu ngoài miệng còn không chịu thua, không biết phải chịu đau khổ thế nào. Bàng Thống nghĩ đến đây, tâm giống như bị rán ở trong dầu, một chút cũng không khoa trương, một chút cũng không văn vẻ, chính là bị rán ở trong dầu, lửa nhỏ dầu ấm, cũng không phải đau, chính là gian nan như thiêu như đốt.

Cứ như vậy, gặp mặt rồi, y còn không xem hấn là gì đâu. Tựa như bây giờ, cho hấn dựa vào cũng chẳng mất đi miếng thịt, Công Tôn Sách còn không bằng lòng, lăm bằm lằm bầu oán trách không để yên. Bàng Thống thật muốn cắn một miếng lên cái miệng của y, để xem y còn có thể nói được gì không. Nhưng mà không dễ dàng gì có cơ hội ôm y, sẽ không muốn động, vừa động sẽ dọa y sợ, vậy mất nhiều hơn được.

Công Tôn Sách không tính là thấp, cũng không tính là gầy, nhưng muốn tránh thoát Bàng Thống là rất khó khăn. Say đến mức choáng váng u mê, cũng không muốn giãy dụa, đứng tiếp nhận sức nặng và nhiệt lượng của Bàng Thống, trong miệng không biết đang nói cái gì. Nói đến mệt, mặt tựa vào ngực của Bàng Thống lừ đừ buồn ngủ. Nghĩ người này cũng thật tốt a, ảm như vậy, chỉ dựa vào hấn, cũng không còn cảm nhận được gió lạnh trăng lạnh đêm dài chưa hết của biên cương. Đáng tiếc là bản, trong quần áo có vị gió cát. Còn đáng tiếc là cứng, tựa vào trên người hấn giống như tựa vào tấm ván gỗ. Đáng tiếc nhất chính là, sao hấn chính là Bàng Thống? Sao hấn lại là Bàng Thống con của Bàng Thái sư?

Nghĩ như vậy, trong lòng một dòng hoài niệm ôn nhu trào dâng, giống như về đến thuở thiếu niên, dề xanh bên bờ sông, gió trăng không giống như biên cương, nhưng người bên cạnh là một, là người từ trước đến nay chưa từng thay đổi, là người cứu giúp tương trợ trong lúc nguy nan. Y chưa từng cảm ơn hấn, nhưng hấn vẫn luôn bằng lòng sưởi ấm y như vậy.

Thấp giọng gọi một tiếng: “Úy Ly...” Thanh âm kia vọng ra từ ngực của Bàng Thống, sầm muộn tan đi, vừa nhẹ, vừa giống như tiếng trẻ con nức nở.

Bàng Thống nghe thấy liền run lên, mấp máy miệng, cái gì cũng chưa nói, siết chặt vòng tay thêm một chút, lòng mảy may khê nhú lại.

Cứ đứng như vậy, cũng không biết đã qua bao lâu, ánh trăng lên cao trên đỉnh đầu, lại trượt tới nơi chân trời, nghiêng nghiêng chiếu rọi xuống. Gió đêm trở lạnh. Bàng Thống vẫn không nỡ buông tay. Tối nay Công Tôn Sách say, say không tỉnh táo, mới nhu thuận đến như vậy. Say này, làm sao còn có cơ hội như thế a. Nhìn y nhiều một chút cũng phải bị hung hăng trừng về.

Bàng Thống đánh bạo, tay chậm rãi di chuyển trên lưng Công Tôn Sách, lưu luyến nhẹ nhàng vuốt ve. Thấy Công Tôn Sách chưa phát hiện chưa phảng kháng, lá gan không khỏi lớn thêm, sức tay nặng lên, diện tích sờ tới cũng rộng lên, rốt cuộc sờ đến thất lưng của Công Tôn Sách—

Về chuyện sờ đến thất lưng này, kẻ hèn này không dám khẳng định. Theo bản thân Bàng Thống nói, hấn sờ Công Tôn Sách, đó là cách vỗ về tình bạn không mang theo bất cứ ý tình dục nào, cho nên giới hạn ở phần lưng. Mà căn cứ theo lời của Phi Vân Kỳ số đi tiểu đêm đêm đó (nhân chứng yêu cầu giấu số) tận mắt chứng kiến, chắc chắn tay của Bàng Tướng quân sờ thất lưng của Công Tôn đại nhân. Không phải là cánh tay vòng qua, mà là lòng bàn tay vuốt ve, không chỉ một lần, không chỉ một lát, không chỉ... ách... Bởi vì nhân chứng nhìn thấy tận mắt từ chối ra mặt đối chứng song phương với Bàng Thống, cho nên tính chân thật và tính tình cậy của chứng cứ phải chờ bàn bạc lại.

[...] Có sờ thất lưng hay không kẻ hèn này không biết, nhưng mà a, Bàng Thống sờ vào ngực của Công Tôn Sách, đó là chắc chắn.

Sau khi Bàng Thống nhìn rõ thứ trong tay, nói: “Thúc Trúc, trong lòng ngươi, có ta, đúng không?”

Một câu dùng bốn chỗ ngừng, đủ để thấy nội tâm của Bàng Thống kích động và nóng lòng cỡ nào, không dám tin chắc, lại trông mong dào dạt.

Dưới ánh trăng, thứ Bàng Thống cầm trong tay chính là bình an kết năm đó lấy từ trên người Công Tôn Sách, cùng hắt vào sinh ra tử vô số lần, sau đó lại trả cho Công Tôn Sách phù hộ y hết bệnh.

Bình an kết vẫn là hình dạng như lần cuối cùng Bàng Thống thấy nó vài năm trước, không tân trang, cũng không cũ đi. Vết máu khô cạn trên mặt, sợi tơ bị đứt, dây hoa vẫn không đổi. Viên ngọc châu trên gút thắt, ban đầu cũng không trơn bóng như vậy. Mấy năm Bàng Thống nhập ngũ rảnh rỗi liền nắm nó ở trong tay, bao nhiêu năm bị thấm khí huyết làn da của hắn, thật sự đã ủ sơn ngọc thành ngọc bích bóng lưỡng.

Công Tôn Sách là người muốn sạch sẽ nhất, một chút bẩn một chút bụi, y cũng không chịu dính. Nhưng lại đem bình an kết bẩn nhuộm máu này đặt ở trong ngực kẻ sát áo trong.

Bàng Thống rất muốn biết, đây là ý gì.

Công Tôn Sách không đáp.

Bàng Thống lại nói: “Thúc Trúc, người có biết không, ta đối với người...” Những lời sau đó, nói không nên lời.

Lúc Bàng Thống thăm viếng trà trộn thanh lâu, hồng tú** khắp các lầu đều gọi mời, nổi danh lan xa. Ngay cả những kẻ bán nghệ không bán thân, không bán nghệ cũng không bán thân, toàn bộ hắn đều bách chiến bách thắng, đối phó nữ nhân và đối phó nam nhân đều rất tài giỏi. Nhưng đây không giống, Công Tôn Sách không giống. Chấp niệm của Bàng Thống đối với y, là sở hữu, mà không phải đạt được. Đạt được nam nhân nữ nhân khác, giống như đạt được một món đồ, là thân phận, là để khoe ra. Công Tôn Sách không phải món đồ, y là nhân vật có thể ngang vai ngang vế cùng Bàng Thống, là một nam nhân. Muốn làm cho y cam tâm tình nguyện thuộc sở hữu của hắn, mới là mục đích.

(*Tay áo đỏ ~ hình ảnh các thanh lâu nữ tử thường đứng trên lầu vẫy tay áo gọi khách.)

Trước hoa dưới trăng, nghiêm túc chính thức thổ lộ với một nam nhân tài giỏi, đối với Bàng Thống vẫn là chuyện khó khăn. Đây là lần thẹn thùng trăm năm mới có một lần của Bàng Thống. Thật ra, hắn thấy quyết tâm thách thức chính mình một trận cũng không sao, coi như diễn tập cho lần thổ lộ không nghiêm chỉnh mai sau, dù sao Công Tôn Sách cũng không nghe thấy.

Tại sao không nghe thấy? Công Tôn Sách say đến nửa đêm, lại có cái ấm của nhiệt độ cơ thể của Bàng Thống, làm gì có đạo lý không ngủ cho được? Nhưng mà Công Tôn công tử của chúng ta nằm say dưới ánh trăng là nằm say có trình độ. Đầu tiên không phải là nằm, là đứng, tiếp theo, rõ ràng y say đến mức toàn bộ ý thức rơi vào ngủ say, mắt lại mở một nửa, tạo thành dấu hiệu giả đang tỉnh táo.

Bàng Thống nghĩ: Thảo nào, sờ mó nửa ngày cũng không giận, ta còn tưởng...

Làm chuyện gì cũng đều là nhất sương tình nguyện.

Trong khe hở đôi mắt nửa mở của Công Tôn Sách có vài điểm sáng sáng, giống như hai ngôi sao trên bầu trời rơi vào bên trong. Bàn Thống thở dài, lấy tay vuốt mắt Công Tôn Sách nhắm lại. Động tác này hẳn đã làm quen ở trên chiến trường, người ta là chết không nhắm mắt, y là say không nhắm mắt, trợn mắt đứng ngủ, rất dọa người.

Nhưng mà Công Tôn Sách say, thật sự là... ánh mắt ôn nhu sùng nịch không chút che giấu không chút kiêng kỵ, lại nhìn xem, nhìn thấy trước mắt sương mù nổi lên như ảo như mộng. Thật không hiểu là Công Tôn Sách say rượu, hay là Bàn Thống say người trong lòng ngực này.

Cuối cùng vẫn không nỡ để y ngủ dưới bầu trời sao trong màn sương đêm như vậy. Đưa về Phong Nguyệt lâu không tiện, chẳng phải con mèo nhỏ ở chung phòng với y sao? Nếu y không muốn để cho người ta biết hai người bọn họ quen biết, vậy không cho người ta biết. Nhìn y giả vờ như thật, lén lén lút lút trêu chọc y, cũng là một loại thú vui.

Luồn tay dưới đầu gối bế Công Tôn Sách lên, muốn ôm về trong dịch quán, mới vừa quay người, liền đối mặt với đôi mắt như ma trời cách đó không xa.

Bàn Thống không hoảng loạn có tật giật mình, chỉ là bỗng nhiên phát hiện, nếu so sánh, đôi mắt trong như nước của Công Tôn Sách không tính là sáng, phong nền đen thui chấm hai điểm sáng như xé không mà ra, vậy mới có lực xuyên thấu, vậy mới gọi là nhìn thấy mà giật mình.

Bàn Thống nói: “Bao Chứng?”

19. Chương 19

Nửa thân kia của Bao Chứng cũng lách ra từ sau cửa vòm. Bàn Thống mê tình Công Tôn Sách, tính cảnh giác ngàn tột trăm luyện trên chiến trường đều yếu đi. Không thể phát hiện Phi Vân Kỳ số đi tiểu đêm có thể tha thứ, người ta là tình anh, công phu rất cao mà. Nhưng mà ngay cả Bao Chứng không có công phu đứng cách mấy trượng rình coi cũng không phát hiện được, cái này thuộc sai lầm cấp thấp.

Bàn Thống thầm than trong lòng: Cái gọi là hồng nhan họa thủy, đều nhất định có đạo lý.

Hai điểm ma trời của Bao Chứng cố định ở trên người Công Tôn Sách, trong thanh âm trầm lắng: “Tướng quân đây là...”

Bàn Thống không giải thích không khấn trương, rất mặt dày rất trong sáng vô tư nói: “Người tới rất đúng lúc, đem Công Tôn Sách về đi.”

Bao Chứng thấy nhiều xú nam nhân có ý đồ mưu ma chước quỷ đối với Công Tôn Sách, cho nên rất quen thuộc kiểu ánh mắt cỏi áo Công Tôn, tháo dây lưng Công Tôn này của Bàng Thống. Mấy tên nam nhân kia ngại thân phận Tri phủ công tử của y, đa số đều là ý dâm. Một số ít tăng lên đến trình độ nhìn gian, đều bị ác ý tay không vỡ gạch của Triển Chiêu uy hiếp. Vốn tưởng rằng Công Tôn Sách càng lớn, hiện giờ còn làm quan, những người như thế không còn nữa chứ? Còn chưa kịp mừng cho y, lại tới phiên người này. Đây chẳng những nhìn, còn ôm. Triển Chiêu lại không có ở đây. Cho dù ở đây, loại tạp kỹ đập vỡ gạch, Bàng Thống còn không để vào mắt, chưa biết chừng phải đánh một trận. Hai nam nhân vì Công Tôn Sách đánh nhau, vậy Công Tôn Sách nhất định sẽ tạc mao...

Bao Chứng cố gắng hết sức lấy giọng điệu sắc bén, đứng ra giữ gìn danh dự của bạn thân: “Công Tôn Sách ta nhất định phải đưa về, nhưng mà, Tướng quân đây là...” Ý của Bao Chứng là, chuyện này đã bị bắt tại trận rồi, chẳng lẽ không cần giải thích sao? Thật sự không cần giải thích sao?

Cho nên nói, tên Bao Chứng này, rất ngốc rất ngây thơ. Hắn tưởng là phá án sao, tìm được sơ hở liền phán hình phạt. Loại chuyện kia giữa hai người (không nên hỏi loại chuyện kia là loại chuyện nào), chỉ có trời biết đất biết Phi Vân Kỵ số biết, tùy tiện bịa lời nói dối liền cho qua.

Bàng Thống nhướng lông mày nói dối: “Bản Tướng quân đang thảo luận chỗ sơ hở của thư nghị hòa Tống Liêu cùng Công Tôn đại nhân, sao, việc công của Công Tôn đại nhân, Bao công tử cũng phải hỏi tới?”

“Bản việc công, bản đến hôn mê sao?”

“Không phải hôn mê, là say. Lúc Công Tôn đại nhân tới tìm ta đã say rồi. Về phần tại sao say, nên hỏi các người a. Công Tôn Sách thân là Lễ bộ thị lang, trong lúc đảm nhiệm chức trách lại hoa tửu* đến say. Chậc... người nói nếu Hoàng đế biết, có thể cách chức hắn hay không?”

(*uống rượu có kỹ nữ hầu hạ)

Bao Chứng không nói gì, chỉ có hai ánh mắt sáng ngời lướt vài lần trên người của Bàng Sách. Dẫu Bàng Thống nhân lực hơn người, cũng không thấy rõ trong đêm tối trên gương mặt đen của Bao Chứng là biểu tình gì.

Bao Chứng im lặng đỡ lấy Công Tôn Sách, đương nhiên không phải bế ngang, nếu bàn về sức lực, hắn không thể mạnh hơn Công Tôn Sách bao nhiêu. Gian nan giữ thẳng Công Tôn Sách, để cho y dựa vào trên vai mình, sau đó phát hiện hai người không có cách nào đi được. Không có ai hỗ trợ, muốn công cũng không công được.

Bàng Thống khoanh tay nhìn Bao Chứng lảo đảo qua lảo đảo, cuối cùng như trong dự kiến, đợi đến khi hắn xấu hổ nói: “Vẫn là làm phiền Tướng quân...”

Ôm Công Tôn Sách quay về Phong Nguyệt lâu. Trên đường đi Bao Chứng nói: “Tướng quân đi đến chỗ nào?” Bàng Thống nói: “Đưa hắn về phòng.” Lời vừa nói ra liền phát hiện bất thường, Bao Chứng bên kia dường như biết được điều gì mỉm cười. “Triển Chiêu đã ngủ say, đừng kinh động hắn, đêm nay Công Tôn Sách ở trong phòng của ta.” Câu nói này một chút ý xấu cũng không có, ngay thẳng đến mức Bàng Thống

cũng không có ý hiểu lầm bọn họ điều gì.

Đặt Công Tôn Sách trên giường của Bao Chứng, Công Tôn Sách ngủ say, từ hồ ly biến thành con thỏ, Bàng Thống còn muốn nhân lúc có ánh đèn mà nhìn nhiều thêm một chút, Bao Chứng liền vươn tay thả rèm xuống. Cung kính nói: “Bàng Tướng quân, mời.” Mời cái liền mời hẳn ra xa Phong Nguyệt lâu hơn mười trượng.

Bàng Thống có một cảm giác vớ vẩn như là lừa lấy con gái của người khác còn chưa kịp phong lưu đã bị cha mẹ đuổi đến, sau đó bị đốc thúc trả lại rồi bị đuổi ra khỏi nhà. [=))]

Bao Chứng hẳn thì tính là gì của Công Tôn Sách a?

Mười vạn phần không vui.

Không quá hai canh giờ nữa, trời sẽ sáng, trước hừng đông, có người đến gõ cửa phòng Bao Chứng. Bao Chứng nửa đêm quấy rối chuyện tốt của người ta, lúc này đang ngủ ngon, thật sự không muốn tỉnh dậy. Lúc trước cùng giường với Công Tôn Sách, giấc ngủ của Công Tôn Sách rất nông, có chút động tĩnh đều là Công Tôn Sách dậy. Bây giờ Công Tôn Sách say chết rồi, liền đến phiên hẳn.

Xê dịch cánh tay của Công Tôn Sách gác lên ngực hẳn, sau đó nhét kỹ góc chăn cho y, khoác áo dậy mở cửa. Ngoài cửa một hắc nam nhân không quen biết đang đứng.

Nam nhân nói: “Đây là Tướng quân của chúng tôi đưa cho Công Tôn đại nhân.” Rất có kính ý dùng hai tay đưa qua một bao vải. Bao Chứng nói cảm ơn, buồn ngủ mơ hồ tiếp nhận.

Đến khi Bao Chứng ngủ bù đủ tỉnh lại, Công Tôn Sách còn chưa tỉnh. Bao Chứng xuống giường, trông thấy bao vải mỏng trên bàn kia, loại vải ngoài của cái bao, bằng tơ, in hoa, so với chất liệu quần áo trên người của hắn quý giá gấp năm trăm lần. Hắc y nhân kia nói, là “Tướng quân” đưa cho “Công Tôn đại nhân”. Bao Chứng rốt cuộc không nhận được mở bao vải ra nhìn.

Bên trong là một bộ y phục xanh nhạt, vạt áo viền hoa thêu màu lục, áo trong đai lưng áo ngoài vải sa mỏng, mọi thứ đều đủ, tinh xảo vô cùng. Quần áo đẹp không nói, chất liệu vô cùng tốt, mềm mại thoáng khí không nhăn, là loại Công Tôn thiếu gia mặc từ nhỏ tới lớn mà Bao Chứng nhận chút ban thưởng của Hoàng Thượng mới mặc được. (bà dìm Đại Bao quá lớ hà ==)

Trong khoảng thời gian ngắn, tể bào trình thám hoạt động dữ dội, nhớ đến mùi hoa quế trên người Công Tôn Sách và bình rượu hoa quế rõ ràng chỉ còn nửa bình của Bàng Thống, nhớ tới một màn tối hôm qua, còn nhớ đến Bàng Thống vui vẻ ôm Công Tôn Sách đi thẳng về phòng của y, nghĩ đến tính quái gở không phải áo xanh áo trắng không mặc của Công Tôn Sách. Vậy giống như phá án, nhân chứng vật chứng đều có đủ, trong chớp mắt liền hiểu thấu.

Bao Chứng gỡ y phục của người ta lên tâm loạn như ma. Công Tôn Sách ở trên giường đã tỉnh, vừa tỉnh liền gọi: “Triển Chiêu!”

Bao Chứng vô thức đáp: “Ồi!”

Công Tôn Sách quay đầu lại thấy hấn, nói ta gọi Triển Chiêu người ơi cái gì, sau đó tỉnh táo lại, nhìn quần áo trong trên người của mình và Bao Chứng, nhìn quay bốn phía: “Sao ta lại ở đây?”

Bao Chứng trả lời một nẻo: “Tôi hôm qua người đi đâu?”

Công Tôn Sách say không phải điên, có thể không nhớ rõ tối qua sao, không những nhớ rõ, mà quả thực là rõ ràng trong mắt, ánh trăng mũi kiếm lời nói tiếng cười, trong lòng lập tức lại trúc trắc. Úp úp mở mở nói: “Ta... ngày hôm qua ta có chút say, ở trong sân hóng mát...”

Bao Chứng dùng giọng điệu thăm vấn vụ án hỏi: “Một mình người?”

Công Tôn Sách liếc hấn một cái: “Nói thừa!”

Trong chớp mắt tim của Bao Chứng vỡ thành từng mảnh từng mảnh, vỡ thành một đồng thủy tinh trên mặt đất, chân trần giẫm lên vừa đâm vừa đau vừa lạnh. Hấn đau thương buồn bã nghĩ: Hấn gạt ta, hấn gạt ta, hấn gạt ta... Giữa chúng ta chưa từng có bí mật, xa cách hai năm, vậy mà lại nảy ra bí mật lớn như vậy. Tại sao hấn phải gạt ta? Sao hấn có thể gạt ta chứ! Hay là, hấn thực sự cùng Bàng Thống...!!!

Tiếng lòng này rất giống tiếng lòng của bà vợ tóm được ông chồng nuôi vợ bé ở bên ngoài trong phim tám giờ. Mà sự khác biệt của tình bạn bè thân thiết và tình yêu tan vỡ cũng ở trong này, bà vợ bị lừa gạt có thể sẽ tranh cãi âm ỉ cho hồ ly tinh một cái tát. Nhưng là bạn bè của Công Tôn Sách, là Bao Chứng hiểu Công Tôn Sách nhất thế giới, hấn chỉ có thể dùng trái tim mềm mại nhưng cứng cỏi của mình im lặng thừa nhận sự bất công của y với tình bạn... (căn bản là k dám tát “hồ ly tinh” kia thôi =)))

Đoạn này, ách... chính là muốn giải thích, Bao Chứng quá hiểu Công Tôn Sách là kiểu người biệt nữ dễ dàng thẹn quá thành giận thế nào. Chuyện y không muốn nói, chuyện y không muốn người khác biết, hấn tốt nhất đừng hỏi. Hỏi ra rồi y có thể mấy ngày liền mỗi ngày 12 canh giờ trưng ra bản mặt nghiêm nghị, ai chịu nổi a. Không nói thì không nói, ai thích biết chuyện của hai người. Cái đó người ta gọi là, con lớn rồi, không theo mẹ nữa...

Bao Chứng không nhảy bén ở phương diện tình yêu nam nữ, nhưng không phải không nhảy bén đối với tính tình của Công Tôn Sách, chỗ nào là địa lôi, chỗ nào là nói nhẹ, chỗ nào phải cẩn thận chậm chậm, hấn rất hiểu. Cho nên, có những chuyện hấn sẽ nhiều chuyện với Triển Chiêu cùng nhau chê cười y, bức y đến mức túng quẫn, có những chuyện, vĩnh viễn sẽ không làm như vậy.

Đầu óc Công Tôn Sách bỗng nhiên thanh tỉnh, hỏi: “Ta quay về đây như thế nào?”

Bao Chứng nói: “A? À... ta... buổi tối trở về phòng, người đã... ở đây.”

Ký ức cuối cùng của Công Tôn Sách rõ ràng là ở cùng Bàng Thống. Y nhúu mày, cũng dùng giọng điệu

thăm vấn phạm nhân hỏi: “Một mình ta?”

Bao Chứng cũng liếc y một cái: “Nói thừa.”

Sau khi say đi rồi hướng cũng có, Công Tôn Sách không đấu khẩu với hắn, đứng dậy mặc quần áo. Bộ y phục màu trắng vừa sờ liền thấy bẩn, tối hôm qua cọ lên trên tường, màu trắng không chịu bẩn nhất. Y nhìn chăm chú bộ y phục trong tay Bao Chứng, kiểu dáng màu sắc kia, là thuộc về riêng một mình Công Tôn công tử y, giặt qua so lên trên người.

“Cho ta a?”

Bao Chứng nói: “A? À... ừ...”

Công Tôn Sách hoài nghi nhìn hắn: “Người cho?”

Bao Chứng nói: “A? À... ừ...”

Công Tôn Sách càng hoài nghi: “Sao người lại nghĩ đến chuyện mua quần áo cho ta a?”

Bao Chứng oán hận mắng trong lòng, nói người và Phi Tinh Tướng quân kia thông đồng cấu kết không muốn cho người ta biết ta không vạch trần người xem như ta tốt bụng, sao còn buộc ta che lấp cho hai người các người. Hắn ấp áp ứng ứng nói: “À... ta thấy người nhiều ngày như vậy chưa thay y phục, chẳng phải sợ người không quen sao. Hơn nữa người đường đường là một Thị lang, càng không thể mặt xám mày tro trở lại kinh thành.”

Công Tôn Sách xóa đi lòng nghi ngờ, mặc lên trên người từng cái từng cái, vừa mặc vừa khen ngợi: “Không tồi a Bao Chứng, trước kia người mua quan tài cho ta, lại mua quần áo cho ta. Ở Phong Nguyệt lâu học được cách chăm sóc người khác a!”

Bao Chứng thở phì phì lầm bầm: “Ta không chăm sóc người khác lúc nào a ta không chăm sóc người có thể lớn như vậy sao?”

Đầu mi Công Tôn Sách khẽ động, nói người thăm thì cái gì vậy? Bao Chứng nói đâu có, ta khen người mặc đẹp.

Công Tôn Sách nói: “Đó là tất nhiên, bản công tử mặc cái gì cũng đẹp.”

Công Tôn Sách mặc bộ quần áo này, là đẹp cực kỳ. Bao Chứng đã sớm quen y luôn yêu nghiệt thuần khiết như vậy, nhưng vẫn nhìn chăm chăm. Y phục màu xanh biếc như tích tụ nước dài đến mắt cá chân, bên ngoài phủ một tầng sa mỏng như sương xanh nhạt trong suốt. Quần áo tôn lên con người, người càng tôn lên quần áo. Xanh xanh biếc biếc mờ mờ ảo ảo thanh thoát như tiên duyên đáng thon gầy. Vì thế cả

người giống như trúc điệp thanh* từ trong nước ngoi lên, mà còn là trúc điệp thanh thành tinh...

(*rắn lục =))))))

Đây là so sánh của Bao Chứng hẳn đối với bạn thân, rõ ràng trình độ văn học không bì kịp với kẻ hèn này. Trúc điệp thanh là cái gì, đó là rắn a, có thể so sánh Công Tôn công tử với rắn sao, đây chẳng phải thiếu đạo đức sao. Đổi lại nói, Công Tôn công tử mặc bộ y phục này, tựa như phường chức nường hỗn độn trong gió đêm mùa hè... A? Phường chức nường là cái gì? Lên thuyền một chút sẽ biết thôi ~ đó là cảm giác màu lục trong suốt, thân hình chính chu. Giống, thật sự rất giống...

Chắc chắn sau khi Hủ Trúc tìm hiểu phường chức nường là cái gì, sẽ lôi tác giả vào trong hậu trường uốn nắn.

20. Chương 20

Công Tôn Sách mặc xong, vô cùng vừa lòng. Khen Bao Chứng biến mất hai năm phẩm chất tu luyện đều đi lên, màu sắc tốt, kiểu dáng tốt, chất liệu tốt, mọi thứ đều tốt, duy nhất một khuyết điểm nhỏ, là đường như hơi lớn một chút. Chẳng lẽ cách hai năm, Công Tôn Sách y sẽ phát triển thêm sao?

Bao Chứng được y khen một trận mãnh liệt, miễn cưỡng cười, cũng không cảm thấy vui vẻ. Vốn dĩ, đây không phải khen hắn, nhận công lao thay người ta, trong lòng cực kỳ hư hão. Nhìn chằm chằm vào thân ảnh xanh biếc của Công Tôn Sách, Bao Chứng bỗng nhiên quát: “Đội đã dừng động đây!”

Công Tôn Sách ngưng lại: “Làm sao vậy?”

Bao Chứng nhìn y từ gần đến xa mấy lần, lại lật quần áo của y từ trong ra ngoài mấy lần. Sau đó bắt đầu nghiêng rỗng nghiêng lợi buồn nôn trong ngực, giống như ăn bánh bao nhanh quá bị nghẹn. Nhưng mà cái nghẹn này, cũng là không nuốt xuống nổi.

Hắn nuốt khan một ngụm nước bọt, gian nan nói: “Công Tôn ta phát hiện, quần áo này thật ra cũng không phải là rất thích hợp với người...”

Công Tôn Sách nói: “Ai ~ lớn chút cũng không sao, ta rất thích.” Võ vai hắn: “Cảm tạ a. Người mau mặc quần áo đi, ta ở sảnh trước đợi người.”

Bao Chứng nhìn bóng dáng y sâu não: “Ta không phải có ý đó...”

Lúc điểm tâm quần áo mới của Công Tôn Sách thành công khiến cho quần chúng nhân công trong Phong Nguyệt lâu xôn xao. Người này khen chất liệu tốt, người kia khen màu sắc đẹp, tiến lên ba chân bốn cẳng sờ nắn bộ quần áo màu xanh này. Người có tật khiết phích, không thích bị người ta chạm. Nhưng mà không dễ trở mặt với các nữ hài tử, Công Tôn Sách đau khổ chịu đựng.

Thật ra các nàng làm gì nhìn trúng chất liệu vải này, Song Hỷ trấn cũng coi như trọng trấn mậu dịch Tổng Liêu, có thể chưa thấy qua loại vải này sao? Công Tôn đại nhân muốn đi rồi, mượn cơ hội này sờ nhiều vài lần là chính đáng, năm nào tháng nào mới có thể chạm tới nam nhân suất như vậy a! [=)))]

Tiểu Man nhìn nhìn (vuốt vuốt), phát hiện chỗ không thích hợp: “Ai, các người có thấy, bộ y phục này của Công Tôn công tử rất quen mắt hay không?”

Các nữ tử lui vài bước nhìn xa, đều gật đầu: “Là có chút... rất giống đã gặp qua đâu đó...”

Công Tôn Sách cúi đầu nhìn chính mình: “Có sao?”

Triển Chiêu nuốt xuống một miếng bánh bao nói: “Ai! Nói như vậy, ta cũng thấy...”

Bao Chứng lập tức nhét một cái bánh bao vào miệng của Triển Chiêu: “Mau ăn mau ăn, còn phải gấp rút lên đường. Cái kia, Tiểu Man, mang cho ta nhiều bánh bao chút a ta ăn trên đường, nhân gì cũng phải có.” Thành công chuyển hướng lực chú ý của các nữ nhân.

Công Tôn Sách nghi hoặc lại cúi đầu nhìn kỹ bộ quần áo này lần nữa, nhưng vẫn cứ không nhìn ra cái gì. Điều này có ý giống như mắt không nhìn thấy lông mi, người thường không nhìn rõ những thứ gần mình nhất. Nếu có thể tìm người mẫu đến thử y phục này, lại lui ra sau vài bước nhìn xem, cẩn thận như Công Tôn, nhất định sẽ phát hiện: Kháo! Đây chẳng phải kiểu dáng quần áo của Bàng Thống sao?

Đúng vậy. Đây đúng là kiểu dáng y phục của Bàng Thống, ngoại trừ màu sắc và hoa văn viền khác nhau, những cái khác giống nhau như đúc. Vốn dĩ, là do một thợ may làm ra. Bàng Thống phải từ biên ải quay về kinh thành, dù sao cũng phải chuẩn bị chỉnh chu đi gặp cha mẹ của hắn. Vội vàng may mấy bộ cẩm y, thợ may đem quần áo đã may xong đến giao hàng, hắn nhìn thấy, chế tác thiết kế thật đúng là khá tốt, bên ngoài phủ một tầng vải mỏng mềm mại như sương, đặc biệt làm hắn nhớ đến một người.

Phất tay lên, nói: “Theo kiểu dáng này, làm thêm một bộ.”

Thợ may nói: “Vẫn là màu đen?”

Bàng Thống nói: “Xanh lá đi, phải non một chút giòn một chút.”

Non một chút giòn một chút, hắn tưởng chất liệu này là dưa leo sống chắc. Thợ may đỏ mặt hôi lạnh: “Chỉ sợ Tướng quân không thích hợp với màu xanh...”

Bàng Thống cười: “Ai nói là ta mặc, ta tặng người khác, dáng dấp của người nọ sao...” Hai tay vung lên ra dấu: “Cao xấp xỉ như vậy... nhưng mà hai năm nên cao lên rồi, người xem rồi nói rộng vài tấc đi.”

Bàng Thống rất dễ mất tốc độ lớn lên của Công Tôn Sách, hắn không nghĩ đến người ta không có cao tới

như vậy. May xong y phục màu xanh lá Bàng Thống giữ ra nhìn, vui vẻ, lúc trước thật không để ý, bây giờ so sánh hai bộ, chẳng phải làm thành một đôi với y phục của mình sao? Tốt. Thật tốt. Vậy càng phải đưa cho Công Tôn Sách.

Nhiều năm không gặp, quà tặng Bàng Thống đưa cho Công Tôn Sách, lại là một bộ y phục. Có một câu nói rất hay a, nam nhân tặng y phục cho nam nhân, là vì muốn tự tay cởi nó ra. Bàng Thống có phải có ý nghĩ vừa phong lưu vừa hạ lưu như vậy hay không, kẻ hèn này không thể biết được.

Mang theo bộ y phục màu xanh này bên người, nghĩ đến kinh thành sẽ phái người đưa đến Thị lang phủ cho y. Nhưng mà đêm qua ôm Công Tôn Sách trở về phòng, phát hiện áo trắng của y bẩn rồi. Trước khi rạng sáng đi trước một bước, kêu Phi Vân Kỳ đưa qua cho y. Dù sao nhìn cái cười có phần mang theo thâm ý kia của Bao Chứng, tám phần là hiểu rồi. Hiểu thì cứ hiểu đi, cũng không che giấu nữa.

Bao Chứng hiểu cái gì nha, hần cái gì cũng không hiểu, chỉ hiểu rằng Bàng Thống dường như có sắc tâm với Công Tôn Sách, Công Tôn Sách dường như lại không muốn người ta biết Bàng Thống có sắc tâm với y. Bao Chứng là người rất CJ (thuần khiết) rất trì độn a, hoa đào rơi trên người hần hần cũng không biết, có thể hiểu chuyện người khác sao?

Vì thế Công Tôn Sách bị che mắt, mặc cái bộ y phục tình nhân làm cho Bao Chứng nôn muốn chết này, trèo đèo lội suối, về tới nơi Bàng Thống đang đợi — kinh thành.

Vào kinh thành còn chưa kịp rửa cái mặt, Hoàng Thượng đã phái người gấp gấp chặn ba người bọn họ ở ngay trên phố. Cho dù là trong lòng bất cứ ai, ba người bọn họ giống như ba viên sơn tra đường dính dính mặt trên một cây que không thể phân ra. Muốn ăn một viên trong ba viên, hai viên còn lại nhất định chạy không được.

Bao Chứng hai năm không gặp Hoàng Thượng, rất nhớ hần, trong lòng có một phần bức thiết âm ỷ. Hần nói: “Vây, cứ đi thôi.”

Đi đến hoàng cung rẽ một cái, rẽ đến phòng tiếp khách chuyên dụng của Bàng Thái sư. Ngay ánh mắt đầu tiên Công Tôn Sách bước vào phòng liền nhìn thấy Bàng Thống. Y Phục viên lông ở vạt áo, đối diện với sứ đoàn nước ngoài lại tùy tiện chẳng để tâm ngồi trên ghế, chỉ thiếu điều bắt chéo chân. Người này, ở Song Hỷ trấn còn có vài phần khí khái tướng quân, trở lại kinh thành tẩy sạch gió cát thay y phục, liền trở lại bộ dáng phong lưu linh hoạt của nhiều năm về trước. Mà cách ăn mặc như vậy, quả thật thần vận thanh hoa hơn rất nhiều so với khi ở Song Hỷ trấn.

Công Tôn Sách vào phòng, Bàng Thống cũng nhìn thấy y đầu tiên. Bộ y phục xanh biếc kia mặc ở trên người, mờ mờ ảo ảo, quả thật rất đẹp. Đáng tiếc hôm nay hần không mặc bộ đen kia đến, nếu không, hắc...

Trước đã nói qua, Bàng Thống là người vô pháp vô thiên trong Bàng gia. Hần cũng chẳng sợ mặc bộ y phục tình nhân đến lại cười tùm tùm nhìn chăm chăm mãnh liệt Công Tôn Sách như vậy, sẽ làm cho lão nhân gia nhà hần phát hiện sơ hở. Người làm cha khác không dám nói, người cha Bàng Thái sư này, nhất định có thể phát hiện sắc tâm mắt của con trai, người từng trải mà!

Chính hấn vào lúc Công Tôn Sách bước vào, cũng nhin không được mà nhìn nhiều hai lần. Nhưng mà nhìn sẽ bức, còn không bằng không nhìn. Lòng mảy cái mũi và bờ môi, emn càng lớn càng giống nữ nhân đã chết kia, môi mỏng cảm nhọn, giống cả một bộ bạc mệnh. Nhưng mà cũng may ở khí chất có chút hương vị giống như cha nó thời còn trẻ. Giống như có minh châu bên cạnh, chiếu sáng con người*. Đôi mắt kia, cũng giống cha nó.

(*ý giống như gần mực thì đen gần đèn thì sáng)

Bàng Thái sư xuân tâm khoan thai nhộn nhạo, cũng không quên chính sự. Chính sự chính là chinh Bao Chứng, gia tăng áp lực vô hình cho hấn, tăng cường cảm giác áp bức khi làm nhân vật phản diện của mình, đừng vừa mới đi hai năm, quay về đã quên mất Bàng Thái sư hấn là ai.

Thái sư nói: “Nếu người chết ở trong tay người khác, vậy lão phu sẽ hối hận cả đời.”

Bao Chứng nói: “Để đáp tạ ân sủng của Thái sư, ta nhất định nhảy nhót vui cười chăm sóc lúc lâm chung cho lão nhân gia ngài...”

Bàng Thống cảm thấy bất ngờ nhìn về phía Bao Chứng, nghĩ người cùng ta nói chuyện là bộ dạng tiểu tức phụ nén giận, tại sao với cha ta lại không biết tôn kính người già chứ? Thì ra miệng lưỡi của người rất biết ăn nói a ~ thú vị thật thú vị.

Công Tôn Sách cũng trách cứ nhìn thoáng qua Bao Chứng, nghĩ người và Bàng Thái sư là nhân dân mâu thuẫn nội bộ, lúc này có người Đông Doanh ở đây, các người một già một trẻ đấu mồm mép, chẳng phải đem mặt mũi của Đại Tổng vứt đến phía bên kia biển sao?

Sau đó Thái sư khiêu khích người Đông Doanh, bắt đầu ra một câu đồ cân não cho Bao Chứng. [...] Công Tôn Sách vừa nghe, đã nghĩ ra đáp án. Câu hỏi này không khó hơn câu hỏi thư nghị hòa của nước Liêu bao nhiêu, tưởng chừng như một bài lật ra từ trong sách. Y nghĩ ra đáp án liền yên tâm, thì từ ca phú không dám nói, về phương diện câu đố, Công Tôn Sách y nghĩ ra được, Bao Chứng không có lý nào không nghĩ ra được.

Bao Chứng phát tay, thành thực, giải câu đố ra. Đại Liêu cũng được Đông Doanh cũng tốt, những sứ đoàn ngoại quốc này đều nhàm chán như vậy. Trăm lần bẻ cũng không cong, càng chèn ép càng đứng vững mạnh. Biết thì tìm chuyện thêm bức, không biết còn cho rằng bọn họ là vai phụ cho Bao Chứng, tăng thêm quốc uy cho Đại Tổng.

Bởi vì trình độ của kẻ hèn này trước sau đều dừng ở mức độ của An Quốc Thái đại nhân, vấn đề này không hiểu cũng không giải đáp được, chỉ số thông minh tuyệt diệu của Bao Chứng, kẻ hèn này khó mà nói. Trình độ trí lực của Bàng Thống hiển nhiên là cao hơn kẻ hèn này một chút, vì đáp lại phong thái của Bao Chứng mà vỗ tay nhiệt liệt.

Đối với hành vi phóng túng này của Bàng Thống, Công Tôn Sách cũng không muốn nhìn, nghĩ người điên rồi, trước mặt người ngoại quốc ngồi cũng không yên khoa tay múa chân...

Bàng Thống làm khó Bao Chứng, thứ nhất là trút giận cho phụ thân, thứ hai là chọc Công Tôn Sách. Bản thân hắn khá là tán thưởng Bao Chứng, thậm chí còn có chút thích. Hắn nghĩ mục đích đánh giấc của hắn chính là chấn hưng uy phong của đất nước, bây giờ Bao Chứng không đánh mà thắng, liền thắng người Đông Doanh một trận, sao hắn không thích được.

Trong lòng Thái sư biết rõ loại câu đố này không đố ngã được Bao Chứng. Lúc trước từng ra nhiều câu đố càng khó hơn nhiều cho hắn, cũng không đố ngã được hắn, với chỉ số thông minh của người Đông Doanh, câu đố có thể khó bao nhiêu? Nhưng mà chuyện nào ra chuyện đó, nên chèn ép, vẫn phải chèn ép: “Không ngờ chạy vật ở trong kỹ viện, cũng có thể phát triển trí năng.”

Công Tôn Sách nhìn qua Bàng Thống, âm ỷ tức giận, dùng ánh mắt nói: Bao Chứng làm tạp vụ ở kỹ viện, là người nói phải không?

Bàng Thống cười cười rất vô tội: Không có. Thật sự không phải ta.

Công Tôn Sách lườm: Ta tin người mới lạ.

Đều nói tần suất bốn mắt nhìn nhau của Bao Chứng và Công Tôn Sách cao, cao đến mức làm người ta cảm phần. Nam nữ nói chuyện tình yêu, ánh mắt cũng không giao thoa vương vấn không dứt như vậy. Một khắc nhìn không thấy ánh mắt đối phương, giống như không có cách nào sống được, giống như không sống nổi. Gặp phải chuyện khó làm, con người giống như mọc ở trên người của đối phương. Đây là quan điểm của phần tử Bao Sách Sách Bao. Đương nhiên rất có đạo lý, cũng là sự thật. Mà trao đổi ánh mắt giữa Bàng Sách, là tâm tình thâm truyền đạt thâm tuôn ra như dòng thác. Người khác khó có thể phát hiện, bọn họ cũng sẽ không để cho người khác phát hiện, ánh mắt chạm một cái liền tránh, không để lại dư vị.

Sự khác biệt giữa hữu tình và gian tình, đại khái cũng là nằm ở chỗ này mà thôi.

21. Chương 21

Ra hoàng cung, đến chơi phủ Trịnh Vương một chuyến. Bao Chứng chỉ cho rằng có thể cùng Hoàng Thượng ôn lại chuyện cũ, không ngờ tiểu Hoàng đế chẳng hỏi hắn kể biến mất hai năm một câu, trái lại ngồi bên giường nữ nhân nào đó than thở cả nửa ngày. Cả nửa ngày là nửa ngày rất dài, trà đặt trước mặt Bao Chứng cũng đã lạnh. Lời Hoàng đế nói với nữ nhân kia, tiếng nào tiếng nấy bùi tai, làm Bao Chứng rất đau lòng.

Hoàng đế xoay mặt lại nói với Bao Chứng: “Tìm không thấy người, Bát Vương cũng đi rồi, Ti Ngôn lại bệnh, phụ tử Bàng thị ra sức khi dễ ta, ta ngay cả người nói chuyện cũng không có, thật sự không có cách nào sống qua thời gian này.” Bao Chứng đồng cảm sâu sắc, lộ ra biểu tình thương tiếc. Hoàng đế sấn nhiệt dả thiết* đưa ra yêu cầu, lúc này Bao Chứng ngoài một chữ vâng ra, còn có thể nói được gì.

(*rèn sắt khi còn nóng, tranh thủ thời cơ)

Hoàng đế là hoàng đế có chút phúc hắc, am hiểu sâu thuật đế vương. Anh hùng chặt đầu cũng vì một tiếng khóc của hồng nhan, thúc giục anh hùng xông pha khói lửa, từ trước đến nay, không ngoài hai chữ tình nghĩa. Bởi vậy chiến thuật lôi kéo là chiến thuật cao cấp nhất trong các loại chiến thuật. Mà lôi kéo giữa nam nhân với nam nhân, lại còn là cao cấp nhất trong những loại cao cấp nhất, không thể tu luyện một sớm một chiều.

Nhưng mà nói xong với Bao Chứng như vậy, lại thật sự dâng lên vài phần ủy khuất. Bát Vương Bao Chứng Ti Ngôn, những người thân tín đều dồn dập rời xa hẳn. Sự rung chuyển của Bàng Thái sư đối với hoàng quyền không cần phải nói. Gần đây biên quan yên ổn, vì thế trong kinh thành lại thêm một Bàng Thống, thật sự là muốn bức chết người. Cũng may Bao Chứng trở về rồi, Bao Chứng là lực lượng dự bị hữu lực nhất của hắn. Có Bao Chứng, hắn sẽ nắm vững vài phần thắng lợi. Nhưng mà sau khi nhìn thấy hắn, sự yên ổn dần dần trong nội tâm dường như chẳng hề liên quan đến thắng lợi.

Một năm trước hắn bức Bao Chứng rơi xuống vách núi, giống như đem tâm can tì phế của mình vứt xuống theo Bao Chứng, đau không thể đỡ, tê tâm liệt phế. Nếu không phải có Trịnh Vương cùng với tôi tớ giữ chặt, hắn cũng đã nhảy xuống cùng. Sau đó cũng không nhảy, cũng bởi vì Trịnh Vương bọn họ ngăn cản. Cúi đầu, thấy ánh đèn lồng màu lam chiếu trên hoàng bào hiện ra một con rồng cưỡi mây bay lên cao, trong đêm tối lại sinh động lượn quanh trên ngực hắn, giống như một hình xăm dùng lửa ủi lên. Hắn không thể quên số mệnh và sứ mệnh của cô gia quả nhân dưới lớp long bào này.

Hoàng đế cùng Bao Chứng đứng trước tấm bia đá, Hoàng đế vung một cái lưới cho Bao Chứng. Chết thì thôi, không chết, vẫn phải theo như kế hoạch ban đầu mà làm tiếp, có chút sửa đổi, thay đổi không lớn. Bỗng nhiên nghĩ, đối với Bao Chứng mà nói, nếu như có một ngày biết được từ đầu đến cuối mình bị tri kỷ lừa, còn chẳng bằng chết đi.

Thanh âm ấm áp của tiểu Hoàng đế, lấp đầy vào khe hở không phòng bị nhất ở nơi sâu trong nội tâm của Bao Chứng. Vì thế lên núi đao xuống biển lửa, vạn lần chết không chối từ.

Công Tôn Sách đối với Bao Chứng tận tâm tận lực, huynh đệ ruột cũng không hơn thế. Trước khi về kinh liền phái người đón Bao đại nương từ Lư Châu đến, vì làm cho Bao Chứng vui vẻ, để cho Bao đại nương yên tâm. Phủ Thị lang tuy rằng không đến mức xa hoa, tốt xấu gì nấu cơm có đầu bếp sinh hoạt hằng ngày có nha hoàn, thoải mái hơn so với cuộc sống ở Thanh Thiên được lư. Bao đại nương xem Công Tôn Sách như con của mình, Công Tôn Sách không phải không xem lão nhân gia ngài như nửa người mẹ. Thật sự hòa thuận vui vẻ tốt đẹp như người một nhà.

Sở dĩ cũng giữ lại Tiểu Man, mặc cho nàng làm loạn trong bếp phủ Thị lang một trận, đó là vì Công Tôn Sách y hiểu phong tình, hiểu phong tình của Tiểu Man đối với Bao Chứng, vui với việc giúp người khác hoàn thành tâm nguyện. Cô nương Tiểu Man này, người cũng như tên, man là man chút, dã là dã chút, ở chung lâu, vẫn có thể nhìn ra vài phần hồn nhiên đáng yêu. Nếu có thể nhả nhận một tí, đừng luôn động tay động chân lôi lôi kéo kéo y, vậy thì càng tốt.

Đối với tâm tính này của Công Tôn công tử kẻ hèn này rất muốn nói: Y quả nhiên là mệnh trời sinh bị người lừa giỡn nha! Trốn tránh nam nhân động tay động chân lôi lôi kéo kéo, điều này quần chúng có thể hiểu. Nhưng mà nữ tử động tay động chân lôi lôi kéo kéo, y cũng muốn trốn, còn sợ, còn hồi hộp đổ mồ hôi lạnh, ai... Thật không biết nên nói gì mới tốt.

Bao Chứng mẹ con đoàn tụ, Tiểu Man chỉnh đốn và cải cách phòng bếp phủ Thị Lang, Triển Chiêu ăn hai con gà quay, những chuyện này xảy ra trong nửa ngày, không cần kể chi tiết. Việc làm chúng ta phải kể đó là sau khi đêm đến Bàng Tướng quân thăm dò phủ Thị lang.

Bình thường Bàng Thống đến phủ nhà ai ai, người ta mở rộng cửa son vẩy nước quét sân thành ý nhiệt tình đón chào, cho dù là hoàng cung, cũng là Hoàng đế đi cửa nào, hẳn đi cửa đó. Muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, thái giám kêu một tiếng Bàng Tướng quân yết kiến còn chưa xong, hẳn đã ngồi trước mặt Lão Lục thưởng trà.

Chính bởi vì đi chỗ nào cũng oanh oanh liệt liệt, ngẫu nhiên cũng có lúc muốn không đi đường bình thường. Trèo tường phủ Thị lang chính là một chuyện rất kích thích rất có tính thách thức. Nghe nói hầu hết chuyện yêu đương vụng trộm và gian tình của dân gian, đều từ con đường không bình thường này mở đầu. [=)))]

Theo tin báo của Phi Vân Kỳ số , đêm đó Tướng quân sớm ăn cơm tắm gội thay y phục rửa mặt chải đầu, sau đó đi ra từ cửa hông phía tây nhà mình. Một số Phi Vân Kỳ quen tính đi theo hai bên, Bàng Thống phát tay, nói: “Các người lo chuyện của mình đi.”

Nhóm Phi Vân Kỳ cúi đầu, không nói. Ý là chuyện Tướng quân ngài phải lo chính là chuyện chúng ta phải lo.

Bàng Thống nói: “Chuyện này không thể dùng các người, cũng không cần các người.”

Trên mặt nhóm Phi Vân Kỳ đều trưng ra biểu tình tiểu hài tử bị vứt bỏ. Bắt đầu từ ngày theo Tướng quân, 72 người thành 3 ban, lúc nào cách hẳn nửa bước? Tướng quân tắm rửa vệ sinh dạo thanh lâu, bọn họ đều trông giữ ở ngoài cửa. Tối nay Tướng quân trang điểm (?) đổi mới hoàn toàn sắc mặt vui vẻ, chắc là muốn đi làm chuyện gì khó lường. Sao có thể không cần bọn họ? [=))))]

Bàng Thống nghiêm mặt: “Sao? Rồi chiến trường, lời của bản Tướng quân không dùng được phải không?”

Thể xác và tinh thần của nhóm Phi Vân Kỳ run lên, thối lui một bước, vẫn im lặng cúi đầu như cũ.

Biểu tình như bị chồng ruồng bỏ của mấy đại nam nhân này làm cho Bàng Thống cảm thấy vừa buồn cười vừa không đành, cũng chính là ở trước mặt hắn, những Tu La hán tử này mới có thể trưng ra bộ dạng như bị chồng ruồng bỏ. Ngẫm lại mấy năm nay, các Phi Vân Kỳ theo hắn vào sinh ra tử xung phong đi đầu, vẫn chưa hưởng thụ tư vị nhân sinh. Hắn gọi một người tiến đến: “Người tới phòng thu chỉ lấy chút bạc, dẫn bọn họ đến phố XX thả lỏng thả lỏng.” Nói xong, nhếch một bên miệng ám muội cười, không ngoài dự kiến nhìn thấy mặt của các nam nhân đều đỏ bừng.

Bàng Thống chỉ tiền xúi giục thuộc hạ đi phiêu kỹ, là ý nghĩ tốt trong đầu khi xuân tâm nảy nở: Ta đi gặp người trong lòng, vứt bỏ các người là rất không trọng nghĩa. Các người mặc dù không có người trong lòng, đi gặp các cô nương cũng tốt, thành nam thành bắc, mọi người tự mình tiêu hồn.

Nhưng mà ngoài dự kiến của hắn chính là, các Phi vân Kỳ đỏ mặt không phải vì liên tưởng đến các cô

nương phố XX, mà là vì nụ cười của Bàng Tướng quân. Trên chiến trường sát phạt quyết đoán không cảm thấy, về kinh một tay che trời, cũng không cảm thấy. Hiện tại, giờ phút này, dưới ánh trăng, Tướng quân một tầng tóc rối trên vai, áo lông trắng đệm dưới gò má, mắt tuấn mi tú tươi cười tà ác, một quý công tử chơi đêm phóng túng...

Máu của các Phi Vân Kỳ thật sôi trào, còn sôi trào hơn lúc đánh trận với người Liêu. Trông theo bóng dáng càng lúc càng xa của Bàng Thống, quả thật không khắc chế được mãnh thú hồ chi dục khởi* trong nội tâm...

(*Hình dung thứ trong bức tranh rất thật, giống như kêu một tiếng sẽ từ bức tranh đi ra)

Dưới đây là ghi chép của kẻ hèn này và Phi Vân Kỳ số sau khi đó.

Phi Vân Kỳ số *thở dài*: Chúng ta cũng là người, cũng là nam nhân. Mặc dù không dám mơ tưởng Tướng quân, nhưng mà đối mặt với sự mê hoặc đột nhiên như vậy mãnh liệt như vậy, khắc chế không được cũng là bình thường mà...

Tác giả *nặng nề gật đầu*: Bình thường bình thường, cho nên mấy người các người, liền đem Tướng quân... quả thật, Bàng Thống có lợi hại hơn nữa, cũng hai đám khó địch lại ... *im lặng đếm* tám tay...

Phi Vân Kỳ số : Lời này của cô nương không thể nói lung tung. Tướng quân như thế nào với chúng ta, đó là một phần tận trung tận chức làm tròn bổn phận, chúng ta như thế nào với Tướng quân, đó là phẩm đức trái với chức nghiệp...

Tác giả: Nói như vậy, các người hy vọng Tướng quân như thế nào các người???

Phi Vân Kỳ số *xấu hổ*: Cô nương người lại nói linh tinh...

Tác giả: Lại nói, đem đó các người lĩnh tiền thật sự đi đến phố gì đó sao?

Phi Vân Kỳ số *nghe nghiêm mặt*: Không có. Chúng ta lấy tiền đi mua rượu. Sau đó ngồi ở đình nghỉ mát hồi tưởng lại ngày gặp gỡ tình cờ với Tướng quân...

Tác giả: Vậy, nội tâm mãnh thú xử lý như thế nào?

Phi Vân Kỳ số *bất đắc dĩ*: Đó là cô nương người viết bậy, chúng ta đối với Tướng quân, trong lòng chỉ có nai con nhảy loạn, không dám có mãnh thú...

Tác giả:.....

Đuổi đi Phi Vân Kỳ, Bàng Thống một đường đi về phía bắc, thẳng đến phủ Thị lang. Thị lang phủ là nhà của Công Tôn Sách, ở nhà, tính cảnh giác của Triền Chiêu cũng không cao, cũng không kể cận Công Tôn Sách như vậy, ăn cơm chiều no rồi liền bị Bao đại nương đuổi đi ngủ.

Bàng Thống vượt tường vào trạch, toàn bộ thị vệ trong trạch đều làm ra vẻ đầu gối, còn không hữu dụng bằng chó trong Bàng phủ. Hắn thấy mẫu tử Bao thị đang nói chuyện trong viện, thấy Tiểu Man ở trong bếp làm bánh bao nhân nấm hương, thấy một đôi nha hoàn đang ở ngoài sương phòng nhiều chuyện về Công Tôn Sách.

Người này nói: “Công Tôn đại nhân thật sự là Đệ nhất mỹ nam tử Đại Tống danh bất hư truyền. Hầu hạ hắn, không cho tiền công ta cũng làm.”

Người kia nói: “Người cứ mơ giấc mộng hoàng lương làm phu nhân của người đi! Công Tôn đại nhân không thích có người hầu hạ gần bên, ngày mai lại phải đi. Người a, không có cơ hội đâu.”

Người này ngay lập tức khóc lóc thảm thiết: “Lại phải đi? Phủ Thị lang hắn cũng chưa ở được hai ngày. Chuyến này đi khi nào mới trở về a. Ta đã nghĩ dâng trà bưng nước cho hắn, đến gần nhìn hắn.”

Người kia cười hì hì: “Công Tôn đại nhân người không cần nghĩ nữa. Hầu hạ tốt Bao đại nương, Bao đại nương vui vẻ, có thể sẽ gán ghép người cho Bao công tử.”

Hai người đùa giỡn một trận. Bàng Thống cười, cười đến khóe miệng, cười không đến đáy mắt, xoay người rời đi. Nghe trộm người ta nói chuyện là việc rất không có phẩm chất, nghe lén tiểu nha đầu nói chuyện càng không có phẩm chất đến cực điểm. Nhưng mà hễ là chuyện có liên quan đến Công Tôn Sách, không phẩm chất hắn cũng nhận.

Sau khi Bàng Thống quay về kinh nghe nói, ngày Công Tôn Sách thụ phong Lễ bộ thị lang yết kiến Lão Lục, đúng lúc Lão Lục đang ở trong thư phòng gấp gỡ quần thần. Công Tôn Sách mặc bộ bạch sam vẽ cảnh trúc của y mà đi, ba quỳ chín lạy, Lão Lục nói bình thân, sau đó y đứng lên, sau đó các đại thần đều không nhìn Lão Lục mà toàn bộ nhìn y.

Tất cả đều là cự thần gần đất xa trời, không như Bàng Thái sư gừng càng già càng cay, sắc là sắc không nổi. Chỉ là vì con gái cháu gái cháu chắt nhà mình mà rung động. Tôn Thái phó kiên quyết muốn giới thiệu con gái 28 tuổi mặt rỗ chưa xuất giá nâng khăn sửa túi cho Công Tôn Sách. Cháu gái của Lý Thượng thư bấy cái xuân xanh, người làm ông đã muốn tính toán thay cho nàng. Trong đó Giản Hàn lâm làm người ta cảm phần nhất, Giản gia chỉ có bốn con trai, hắn không biết xấu hổ mà nói với Công Tôn Sách: “Công Tôn đại nhân là nhân tài thanh hoa tướng mạo nhân phẩm vẹn toàn, rất có phong thái của phụ thân, rất xứng với khuyển tử, rất xứng.” Thần tử chung quanh đều sững sốt, Công Tôn Sách cũng ngẩn ra một lúc lâu, cười hão không đáp, chỉ cho rằng hắn già hồ đồ mới không so đo.

Hiện giờ không những đồng nghiệp trong quan trường nhìn chằm chằm Công Tôn Sách như sói ác nhìn mồi, nữ tử trên phố vậy mà cũng không biết xấu hổ có ý định với Công Tôn Sách. Nguy hiểm, thật nguy hiểm. Phi Yến bảo đảm nói rằng Công Tôn Sách giữ mình trong sạch, nam nhân hơn hai mươi tuổi, tay nữ hài tử cũng chưa từng nắm qua. Càng không hiểu chuyện, càng không có lực tự chủ. Ai biết mấy nha đầu này có thể sắc tâm nổi lên thừa dịp đêm tối xông vào phòng ngủ của Công Tôn Sách cưỡng ép mê hoặc hay không.

Nếu đạt được, vậy sẽ nguy to rồi. Hắn biết Công Tôn Sách nội tâm nhận thức bảo thủ như thế nào, chim nhận rời đàn, cả đời chỉ thừa nhận một phối ngẫu.

Thừa dịp đêm tối xâm nhập phòng ngủ của Công Tôn Sách mê hoặc cưỡng ép, những câu này quen mắt phải không? Có thể không quen mắt sao? Đây chính là chuyện Bàng Thống quân đang chuẩn bị làm. Người ta quyến rũ Công Tôn vậy gọi là không biết xấu hổ, hắn quyến rũ lại cho là chuyện nên làm. Chỉ cho quan ăn bào ngư, không cho dân ăn bánh bao. Hành vi của Bàng Thống sớm bị một câu của Đại Bao ngốc bao quát.

Đoạn của PVK, cười muốn đau bụng luôn =)))

Spoil chap sau:

“Tại sao Mộc Lan của Song Hỷ trấn kia có thể, mà đổi thành ta, lại là hồ ngôn loạn ngữ? Hắn chẳng phải cũng là nam đó thôi!”

“Bởi vì ngay từ đầu ta không biết hắn là nam.”

“Người cũng có thể giả vờ không biết ta là nam a!”

22. Chương 22

Bàng Thống tìm được phòng của Công Tôn Sách, rất là mất chút thời gian. Văn nhân ít nhiều đều có chút dở hơi, bệnh dở hơi của Công Tôn Sách ngoại trừ khiết phích, còn có chứng giam mình tự phát. Sương phòng phía đông rộng rãi đông ẩm hạ mát y không ở, một mình chạy đến viện nhỏ phía bắc tự cách ly mình ra, làm người ta phải tìm.

Trèo tường đẩy cửa đi vào, trong phòng mù mù mịt mịt, phẳng phất còn có mùi thảo dược nhàn nhạt, mùi là loại mùi trên người Công Tôn Sách, xen lẫn trong hơi nước, triền miên đi vào tim vào phổi. Bàng Thống thầm hưng hăng vỗ đùi, nếu không phải nghe trộm hai nha đầu nói chuyện, lúc này đã có thể thấy được Công Tôn Sách tắm rửa. Chuyện tốt trăm năm có một vậy mà đã bỏ qua, thật sự làm người ta đau như thắt.

Đi tiếp vào phía bên trong, Công Tôn Sách đang cúi đầu viết nhanh dưới ánh đèn. Khuôn mặt như chất chứa chuyện gì khóe miệng khẽ cười, nhìn bộ dạng, thứ đang viết tám phần là một bức thư tình. Nghĩ Công Tôn Sách trước giờ làm việc rất có trật tự, nhưng giờ vừa mới tắm xong, bồn tắm còn chưa sai người

đem ra ngoài, mặc trung y, tóc ướm vắt trên vai, gấp gáp không kịp chờ đợi viết một bức thư. Ngoại trừ thư tình ra thì còn có thể là gì? Viết chiết tử bí mật cho Lão Lục? Viết cho Lão Lục y sẽ dùng giấy viết thư có màu hồng phấn sao?

Cũng may chậm một chút như vậy, sớm đến đây, sao có thể gặp được chuyện này.

Bàng Thống tựa phía sau màn che, im không tiếng động âm thầm nhìn y hồi lâu, nhìn đủ xuất thủy phù dung* này từng phân từng hào, những phần thiếu mất trong mấy năm trước đây, cũng bù vào kỹ càng. Công Tôn Sách của hiện tại, sẽ không còn có người nghi ngờ y là nữ phần nam trang. Vẻ thanh tú đẹp dễ này là vẻ thanh tú hành vân lưu thủy của văn nhân dòng dõi thư hương, phong lưu gợi tình, như mây đêm nhẹ thổi, không chút dính dáng đến nữ tính. Nhưng mà phần tinh tế và tâm hồn thú vị kia, dường như cũng chẳng dính dáng đến nam nhân.

(*chỉ dung mạo đẹp dễ ~ người đẹp)

Bàng Thống vì chỗ bắt nam bắt nữ của người trong lòng mà khuynh đảo, khuynh đảo xong xuôi, chậm rãi thông thả bước về phía Công Tôn Sách. Công Tôn Sách vốn là người rất nhạy bén, lực chú ý đặt trên lá thư mới để cho Bàng Thống được may mắn nhìn cả nửa ngày. Nhưng mà trong phòng nhỏ, bị một người sống tiếp cận như thế, sao có thể không phát hiện? Vừa phát hiện gương mặt, gác bút xuống muốn đứng lên. Bàng Thống ở phía sau ẩn bả vai y xuống, nói: “Thúc Trúc, là ta.”

Công Tôn Sách cắn môi, ngồi xuống cũng không quay đầu lại: “Tại sao luôn là người?”

Bàng Thống nói: “Đúng vậy, luôn là ta.”

Công Tôn Sách nói: “Tướng quân chính là mệnh quan triều đình, tự tiện xông vào nhà dân là tội gì, chẳng lẽ không biết sao? Chỗ của hạ quan không phải là nhà dân, là nhà quan. Tự tiện xông vào nhà quan, tội thêm một bậc. Biết pháp mà phạm pháp, lại thêm một bậc. Tướng quân...”

Những câu còn lại đều bị một tấm khăn che đi không còn. Bàng Thống phiền nhất chính là điểm này của y, mỗi lần gặp mặt, mồm miệng cần nhả câu nhàu nói không ngừng, lời thân thiết một câu cũng không có, mấy thứ đạo lý lại là cả bao cả bao.

Công Tôn Sách muốn túm tấm khăn xuống, Bàng Thống trước một bước nắm lấy tóc của y, dùng khăn lau cho y, tư thế cực kỳ thuần thực, biểu tình cực kỳ tự nhiên, giống như một công nhân kỳ lưng trong phòng tắm hành nghề đã nhiều năm, giống như lau tóc cho người ta đã quen. Thật ra làm gì có a, trong Bàng phủ nô tỳ thành đàn, đừng nói đệ đệ muội muội không cần hấn chăm sóc, chính tóc của Bàng Thống, cũng có nha hoàn lo liệu.

Hắn vì Công Tôn Sách cúc cung tận tụy một hồi. Những năm trước, một người ở Lư Châu học bài một người nhập ngũ ở biên cương, hắn đã bỏ lỡ những năm tháng y trưởng thành, những năm đó là lúc có thể gia tăng tình cảm giành được tín nhiệm. Gặp lại, Công Tôn Sách đã phác ngọc thành khí*, muốn thân cận rất khó. Bàng Thống nhớ đến lời của phụ thân dạy bảo hắn: Lúc ta ở tuổi của người, người đã có thể nâng kiếm chém một sân đầy người. Đến nay Bàng Thống vẫn còn độc thân, con cái tất nhiên không có, nhưng

nếu như hần có một đứa con, tắm xong vắt tóc ướt lên vai giường oai. Người làm phụ thân thấy được, quát mắng một tiếng, ấn nó ngồi lên đầu gối mình lau khô cho nó, tiểu hài tử chống cự không có kết quả, về mặt bực tức, lằm bằm lầu bầu...

(*mài ngọc thành vật ~ ý như mọi chuyện đã xong rồi, k thể sửa chữa)

Bàng Thống thở dài trong lòng: Chính là như thế này a.

Tính biệt nữ của Công Tôn Sách khiến cho tình thương người cha của Bàng Thống nảy sinh, đây là một hiện tượng tốt. Có câu nói, tình yêu đến cuối cùng cũng thuộc về tình thân. Tình cảm mãnh liệt luôn luôn thiêu đốt, không phải chuyện tốt, rốt cuộc có một ngày thiêu đến choáng đầu, vậy những chuyện đã qua đều sai lầm. Phải từ từ chậm rãi mà yêu, mới có thể bình ổn lâu dài.

Mà Công Tôn Sách ngoại trừ Bao Chửng Triển Chiêu, sau 15 tuổi không còn để cho người khác lại gần như vậy. Cho dù là Bao Chửng Triển Chiêu, cũng chưa từng lau tóc thay y. Không được tự nhiên đến mức không xong, nhưng mà tóc ở trong tay người khác, vừa động liền đau, không thể không khuất phục.

Bỗng nhiên lại nhớ đến mấy tháng trước Da Luật Tuấn Tài của nước Liêu kia, đêm tối tìm y nói chuyện chính sự, hần cũng cười tùm tùm kéo tóc của y, dùng cái tay bẩn dính dầu mỡ, vuốt một lọn tóc lớn. Được thôi, làm mình làm mẩy với đầu tóc của y, hôm nào cắt phẳng đi, xem bọn họ còn có thể thế nào.

Công Tôn Sách nói: “Mong Tướng quân buông tay, hạ quan không làm phiền Tướng quân đại giá.”

Bàng Thống đang thầm thích thú, sao có thể buông tay. Điều nói khuê phòng chi nhạc, lấy vẽ mây làm vui. Bàng Thống nói, khuê phòng (?) chi nhạc, lấy lau tóc làm vui. Tóc của Công Tôn Sách vừa mịn vừa mềm, quần giữa các ngón tay, từng sợi từng sợi nhẹ nhàng lạnh lạnh, mà tính khí con người lại cứng rắn như vậy ương bướng như vậy. Tóc theo tính tình mà dài, lời này cũng không thấy đúng.

Bàng Thống nói: “Thúc Trúc người tuổi cũng không còn nhỏ nữa, mà không đem dài như thế, nên cưới một phòng nương tử thêm áo thêm chăn biết lạnh biết ấm mới phải... Như thế, cũng có thể yên lòng nổi vương bận của lệnh tôn.”

Công Tôn Sách nghe thấy câu cuối cùng, vội vàng che thư lại. Che lại cũng đã muộn, Bàng Thống bận tay bận miệng, mắt cũng không nhàn rồi. Chỉ chốc lát nói chuyện, đã sớm đọc toàn bộ bức thư trên bàn của Công Tôn Sách một lượt. Thì ra là thư viết cho cha của y, từng câu trong thư tha thiết, thỉnh thoảng yêu cầu dằn dò những tật xấu của phụ thân, quan hệ phụ tử không phải tốt bình thường. Tốt đến mức hơi có chút thân mật, có đứa con nào viết thư cho phụ thân, mà dùng giấy màu hồng phấn xông hương vậy kim tuyến in hoa?

Công Tôn Sách nói: “Việc tư của hạ quan, không phiền Tướng quân quan tâm.”

Bàng Thống nói: “Vi huynh quan tâm việc chung thân đại sự của hiền đệ, cũng là thiên kinh địa nghĩa thôi.” Nói xong ngừng tay, cúi người ghé sát vào bên tai y, tiếng nói chuyện toàn bộ thổi vào trong tai y:

“Nói đến chuyện biết lạnh biết ấm thêm áo thêm chăn, người thấy vi huynh thế nào?”

Trò đùa này chơi lớn rồi. Mặt của Công Tôn Sách đỏ ửng lên, tóc cũng không cần, đá ngã cái ghế bịt tai nhảy dựng lên tránh khỏi Bàn Thống, cảnh giác đứng dựa vào cây cột. Buồn cười chính là tấm khăn trắng vẫn còn phủ trên đầu, sợi tóc khô một nửa rũ xuống vài phần, hỗn độn che trước lông mi đôi mắt. Rất giống hình tượng của thiếu nữ gặp phải trẻ hư phi lễ chưa thành, nhưng mà biểu tình uy phong giới nghiêm xâm lấn kia lại cường hãn hơn thiếu nữ rất nhiều.

Công Tôn Sách nói: “Tướng quân chớ lấy hạ quan ra đùa giỡn.”

Bàn Thống chậm rãi đến gần, lại là biểu tình ủy khuất: “Ta giống như đang đùa giỡn?”

Công Tôn Sách nói: “Giống.”

Bàn Thống nói: “Vậy người nhìn nhầm rồi, nhìn kỹ lại xem.”

Công Tôn Sách bị hấn đứng kề sát gắt gao, phía sau là cây cột, lui không được. Đây phải trách Triển Chiêu, bảo vệ Công Tôn đại ca của hắn quá gắt quá chu đáo, nhưng lại không cho y thường thức phòng sói. Nếu như Công Tôn công tử có nhiều kinh nghiệm bị vây quanh một chút, vậy y sẽ biết khi có sói vào phòng, muốn chạy phải chạy ra phía cửa, chứ không phải tự động tìm góc chết.

Nếu đã ở trong góc chết, ánh mắt có trốn nữa, không khỏi đánh mất thân phận của Lễ bộ Thị lang. Trốn cái gì nha, đại cô nương mới trốn! Thẳng tắp hung hăng nghênh đón, không khách khí mà nhìn. Nhìn thấy trên mặt Bàn Thống một nửa là ám muội, một nửa là ôn nhu, nhìn sâu hơn, lại dường như có vài phần chân thật.

Bàn Thống cũng nương ưu thế thân cao, từ trên cao nhìn xuống Công Tôn Sách. Tại góc độ ánh đèn này, phát hiện chớp mũi của Công Tôn Sách tròn tròn vênh vênh, cực kỳ không tương xứng với khuôn mặt tuấn tú của y. Vì thế hắn cười, cái cười này, cười bay mất mấy phần chân thật đáng quý kia.

Công Tôn Sách tức giận, kéo cái khăn trên đỉnh đầu ném xuống đất, hai tay đẩy Bàn Thống. Công Tôn Sách suy cho cùng là nam nhân, ra sức dùng lực đẩy liền đẩy hắn ra. Mà Bàn Thống suy cho cùng là tướng quân, tóm lấy vai của Công Tôn Sách, lại ấn y về trên cây cột.

Công Tôn Sách thật sự có chút giận: “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

Bàn Thống nói: “A? Người rồi? Không gọi ta Tướng quân sao?”

Công Tôn Sách chống cự tiêu cực, không nhìn hắn không đáp lời.

Bàn Thống nói: “Người xem, từ trước đến nay đều là như vậy. Ta nói lời thật, mọi người đều coi như

đang nghe chuyện đùa. Lúc ta nói đùa, mọi người lại coi nó như thật.”

Công Tôn Sách nhìn chăm chăm hắn từ trên xuống dưới vài lần, nói: “Đây là vấn đề về nhân phẩm của Tướng quân.”

Bàng Thống bị mắng mặt mày hớn hở, nói: “Ta muốn giải thích, người thấy ta đang đùa giỡn, đúng lúc chứng minh bây giờ ta đang rất nghiêm túc.”

Công Tôn Sách lập tức lại mở to mắt: “Toàn lời hồ ngôn loạn ngữ.”

Bàng Thống nói: “Tại sao Mộc Lan của Song Hỷ trấn kia có thể, mà đổi thành ta, lại là hồ ngôn loạn ngữ? Hắn chẳng phải cũng là nam đó thôi!”

Công Tôn Sách nói: “Bởi vì ngay từ đầu ta không biết hắn là nam.”

Bàng Thống nói: “Người cũng có thể giả vờ không biết ta là nam a!”

Công Tôn Sách tức giận nói: “Uổng cho người là một Tướng quân! Lời này cũng nói ra khỏi miệng được!” Lại khinh bỉ nhìn hắn: “Bộ tôn vinh này của Tướng quân, thứ cho hạ quan giả vờ không tới.”

Bàng Thống bình tĩnh đại ngộ nói: “Thì ra Thúc Trúc nghi ngờ vì huynh không đẹp bằng Mộc Lan đệ đệ...” Nhấn mạnh hai chữ đệ đệ, ý định cường điệu lên.

Mộc Lan là nốt ruồi chu sa trong lòng của Công Tôn Sách, tỳ vết xinh đẹp, không được tùy tiện đụng vào. Tối nay hai lần ba bận bị Bàng Thống lấy ra trêu chọc, thật sự có chút ỉn giận. Bàng Thống hết lần này tới lần khác không có nhân giới, lại thêm một câu: “Ta thật muốn biết, nếu Mộc Lan còn sống, người sẽ làm thế nào với hắn.”

Vấn đề này Công Tôn Sách cũng từng nghĩ qua, đêm khuya yên tĩnh không ngừng nghĩ trăm ngàn lần, nhưng nghĩ không ra đáp án. Nếu như là nữ tử, cho dù tàn tật, cho dù xuất thân thấp hèn, cho dù thân gánh tội nặng, Công Tôn Sách y cũng sẽ không ghét bỏ. Nhưng mà là một nam nhân, y phải làm thế nào với hắn? Mộc Lan chết rồi, là Mộc Lan có lỗi với y. Nhưng nếu Mộc Lan còn sống, y sẽ càng có lỗi với Mộc Lan.

Công Tôn Sách nghiêng đầu đi, biểu tình có chút không bình thường. Bàng Thống nhận thấy được, cũng thu lại vẻ tươi cười buông vai của y ra, thoáng lui về phía sau một chút, y cũng không động đậy, đưa tay ra sau lưng tựa vào cây cột, cúi đầu, hơn phân nửa tóc che lấy mặt, giống như đang âm thầm nuốt lệ.

Công Tôn Sách ở trước mặt Bao Chứng Triển Chiêu, không chịu để lộ sự đau lòng. Mà Bàng Thống gạt nhả trêu chọc y, y liền bài sơn đảo hải chống đỡ không được. Công Tôn Sách ở trước mặt người khác giả vờ xa lạ giả vờ đến mức cơ bản không có một chút sợ hãi. Sau lưng người khác ở cùng Bàng Thống, y có giả vờ thế nào cũng giả vờ không giống, trăm ngàn chỗ hở, giống như về đến lúc thiếu niên, tâm tình thoải

mái, hỉ nộ ái ố toàn bộ đều khó có thể điều khiển mà hiện lên trên mặt, một câu cũng chịu không được.

Đây là chỗ khác biệt giữa Bàng Thống và Bao Chứng Triển Chiêu.

Bàng Thống tự cảm thấy quá đáng, nhưng quả thật không nghĩ đến, một câu mà thôi, đã thật sự tổn thương y. Có thể thấy là đã nghiêm túc, có thể thấy là đã dễ tâm. Thoáng chốc sự đổ kỵ với Mộc Lan đệ đệ cũng bài sơn đảo hải. Hắn xoay lưng lại đi đến trước thư án, lấy một vật từ trong ngực ra đặt ở trên bàn.

Công Tôn Sách thấp giọng lạnh lùng nói: “Cái gì vậy, ta không cần.”

Bàng Thống cũng nghiêm mặt nói: “Quan hệ với người Đông Doanh không dễ xây dựng a! Người Liêu tuy rằng hung tàn, nhưng nếu thật sự phải ở chung với nhau, tốt xấu gì cũng có vài phần trượng nghĩa. Người Đông Doanh này... hừ...” Hắn cười lạnh: “Ta dò xét rồi. Hộ tống thần khí nhưng lại mang đến 200 thị vệ, còn là cao thủ được tuyển chọn kỹ lưỡng. Đây là tín phù của ta, lẽ như ngươi muốn điều binh khiển tướng, cũng dùng được.”

Buổi chiều Hoàng đế mới phân công việc cho Bao Chứng, nhanh như vậy Bàng Thống đã biết nhất thanh nhị sở. Công Tôn Sách nhận thấy chút khác thường, thần kinh lập tức căng thẳng, quẳng xuống Mộc Lan nhi nữ tình trường, sải bước đến phía trước một bước nhìn bóng lưng của hắn, cảnh giác nói: “Hạ quan tuy bất tài, Lễ bộ Thị lang nhị phẩm, sẽ không điều động được binh lính trong nha môn sao?”

Bàng Thống nói: “Sớm vài ngày sẽ điều động được, còn hiện giờ sao, không điều động được.”

Từ khi Bàng Thống quản lý công việc lớn nhỏ của quân giới, mặc dù không hoàn toàn nắm giữ tướng lĩnh tứ phương, binh lính thủ thành nha môn ở các địa phương hắn đều nhạt như nhạt từng quan từng quan tiền, đã thu thập nắm chặt ở trong tay. Số lượng khá là khả quan a...

Công Tôn Sách thay Hoàng đế rùng mình một cái.

Về mặt thông báo của Bàng Thống vì sự đau lòng của Công Tôn Sách và sự hiềm nghi của Công Tôn Sách mà kết thúc, nhưng mà mục đích thông báo đã đạt được rồi. Nhìn cũng nhìn đủ, tóc cũng sờ đủ, chính sự cũng đã làm. Yên lặng đứng trong phòng của y trong chốc lát, nên đi. Nên đi lại luyện tiếu, lấy quần áo của y qua vổ vổ, bộ màu xanh biếc, là y phục hắn tặng cho y.

Hắn đột nhiên quay người lại, Công Tôn Sách không kịp thu hồi ý thù địch và cảnh giác trong ánh mắt. Bàng Thống hơi hơi có chút bị thương, nhưng chỉ là hơi hơi, tính tình của trẻ nhỏ, tâm nhân vừa tử mĩ vừa nặng vừa trung thành, không trách y, chỉ trách lập trường của hai người bọn họ quá không hợp. Xoay chuyển lại không được, từ từ xoay chuyển thôi, coi như hắn cùng y dây dưa vậy.

Đem bộ y phục màu xanh lá kia khoác lên trên người của Công Tôn Sách, khó có được Công Tôn Sách không trốn, ánh mắt giấu đi hoài nghi, chỉ còn lại nghiêm túc và một mảng lãnh ý. Bàng Thống phớt lờ cười cười, thay y sửa sang sợi tóc rũ trước ngực, Công Tôn Sách vẫn không trốn.

Bàng Thống ôn nhu nói: “Sáng sớm mai phải đi rồi. Vậy ta cũng đi đây. Sớm nghỉ ngơi đi.” Nói xong lại là cười. Sau đó cũng không quay đầu lại, trèo tường leo viện, đường nào đến đường đó về.

Công Tôn Sách đi đến phía trước thư án, cầm lấy tín phù nhìn, là khối lệnh bài của Phi Vân Kỳ.

Công Tôn Sách nghĩ: Cái này nên giấu kỹ, bị Bao Chứng Triển Chiêu nhìn thấy, y và Bàng Thống, có một trăm cái miệng cũng không nói rõ được.

Sau đó khối lệnh bài này quả thật rất hữu dụng. Một chuyến đến Già Diệp tự, Thiếu tướng quân đùa giỡn ngang ngược, Bao Chứng than ngắn thở dài sầu khổ suy nghĩ, không biết đang nghĩ cái gì, cũng không biết muốn nghĩ đến khi nào. Vẫn là Công Tôn Sách có tư vị nam nhân, một câu “đi sắp xếp một số chuyện” chấn kinh tứ tọa*, suất không chịu được.

(*Hình dung việc lên tiếng rất độc đáo, mới lạ, khiến người khiếp sợ, thường có ý ca ngợi)

Nhưng mà đến nha môn, thân phận Lễ bộ Thị lang quả nhiên không điều động được một binh một tốt, y thâm ngoan độc mắng Bàng Thống lòng muôn dạ thú ở trong lòng, bất đắc dĩ, không cam không nguyện móc ra lệnh bài vung loáng qua một cái trước mặt sĩ quan. Cần phải cực nhanh vung loáng lên một cái, Triển Chiêu ngay cạnh bên, bị hấn nhìn thấy thì tính thế nào?

Sĩ quan kia giật mình, nói: “Cho phép tiểu nhân nhìn lại một lần.”

Vì thế Công Tôn Sách lại tức giận lấy ra vung lên một lần nữa.

“Thấy rõ chưa?”

Sĩ quan nói: “Thấy rõ thấy rõ rồi. Đại nhân muốn bao nhiêu binh, thì có bấy nhiêu binh.”

Công Tôn Sách lườm hấn một cái, nghĩ các người nhận lương bổng của Hoàng Thượng, lại chỉ nhận thức binh phù thân binh của Bàng Thống. Vậy thì tính là cái gì? Người thứ chó má ăn cây táo rào cây sung.

Sĩ quan kia ăn cây táo rào cây sung không sai. Mà hành vi và phần uất của Công Tôn Sách, cũng có một câu có thể hình dung: Nhận của Thái Sơn, y còn không cảm tạ mặt đất a. Cầm binh phù, y còn không cảm tạ Bàng Thống a. Bàng Thống làm người tốt, chỉ nhận được mắng chửi thôi.

Nhưng mà nói lại, chỉ cần Công Tôn Sách bình bình an an, Bàng Thống bị mắng cũng chịu. Cho nên nói Bàng Thống này a, ở chỗ của Công Tôn Sách, thật đúng là có vài phần phẩm chất riêng biệt của Long Ngâm kiếm — Hảo kiếm (hảo tiện)* a!

23. Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Già Diệp tự, tuy rằng Bàng Thống không lên sân khấu, nhưng quả thật là có mục đích rõ ràng mà nhắc đến. Đầu tiên phải nhắc đến chính là vấn đề về mối tình đầu của Triển Chiêu. Đối tượng mối tình đầu của Triển Chiêu là một tiểu nha đầu Đông Doanh, tiểu nha đầu chỉ cao cỡ Cự Khuyết, võ công không kém, nhưng mà ngốc ngốc, nói nhiều tiếng Hán một chút liền lú lười. Công Tôn Sách và Bao Chứng vụng trộm nói về điều này, đều cười cười cho là việc không đáng lo. Lúc Công Tôn Sách ở tuổi Triển Chiêu, 17 18 đi, từng rất quý mến một cô gái dân tộc thiểu số bán sơn phần. Sự quý mến của thiếu niên đa phần không bệnh mà chết, hướng hồ đất Tống Đông Doanh tuy rằng nói chỉ cách một dòng sông, nhưng mà cái gọi là giai nhân, ở bên kia bờ sông, cầu mà không được, ngụ mị tư chi*... Hai vị đại ca cũng không thấy đường tình của tiểu đệ khả quan.

(*bản gốc là ngụ mị cầu chi, một câu trong bài Quan Sư – Thi Kinh: tương tư nhớ mong người yêu ở trong mộng)

Quả nhiên tiểu nha đầu sau khi khiêu khích xuân tâm của Triển Chiêu, một đường lác trổng bỏ, rẽ sóng vượt gió quay về quê cũ. Chỉ để lại một con búp bê vải đầu tròn như quả trứng cho hấn. Một con búp bê vải, một cái trổng bỏ, hai đứa nhỏ giống như chơi đồ chơi, tín vật trao đổi cũng là mấy món đồ chơi.

Triển Chiêu suy cho cùng là người tập võ đầu óc giản đơn tứ chi phát triển, ôm búp bê hai buổi tối, sau đó liền sinh long hoạt hổ tốt lên. Đâu giống Công Tôn Sách, tâm tư văn nhân, vừa phiền muộn vừa tỉ mỉ, Phong Tranh cô nương không hòa nhã với y vài lần, y còn không biết thẹn mà sốt ruột chơi trò u buồn...

Sự việc tiếp đó, thật làm cho Công Tôn Sách khó chịu. Bí ẩn của tam đại thần khí, thì ra chỉ là trò đồ chữ cấp thấp. Trò đồ chữ, nên là sở trường của Công Tôn công tử, sao có thể để cho Bao Chứng đoạt tiên cơ chứ. Cho nên nói, quan điểm và thứ bậc rất quan trọng, mà vận may còn quan trọng hơn quan điểm và thứ bậc. Bao nhiêu lần Bao Chứng phát hiện bí quyết mấu chốt, Công Tôn Sách đều không để tâm không chú ý bỏ lỡ. Ai...

Trở lại kinh thành, vẫn là mặt chưa kịp rửa, Bao Chứng ngựa không dừng vó đem đáp án tìm được đi gặp Hoàng Thượng. Lần yết kiến này là tự giác tự động, không ai áp giải bọn họ. Nhưng ánh mắt của Bao Chứng lại hoang mang.

Sự linh tê giữa Công Tôn Sách và Bao Chứng sớm đã vượt ra ngoài ngôn ngữ, y chỉ cần liếc mắt nhìn hấn, suy nghĩ của hấn y đều hiểu được. Vì thế Công Tôn Sách đuổi Tiểu Man Triển Chiêu về phủ Thị lang trước báo bình an cho Bao đại nương, chính mình bầu bạn cùng hấn như tân bộ mà đi về phía hoàng cung, dọc đường yên lặng không nói.

Tới cửa hoàng cung, Bao Chứng do dự nói: “Người... vào một chuyến cùng ta đi.”

Công Tôn Sách nghĩ, người suy nghĩ ra đáp án đến khoe khoang với Hoàng Thượng, ta ở bên cạnh làm gì nha? Y cười vỗ bả vai hấn: “Người đi đi. Đem phần thưởng Hoàng Thượng ban về cho ta là được. Ai! Nếu là mỹ nữ người cứ tự mình giữ lại đi.”

Bao Chứng nhu thuận bị vỗ, trên mặt nửa phần vui đùa cũng không có, nói: “Công Tôn, ta cảm thấy không tốt lắm.”

Công Tôn Sách nói: “Cảm giác sau khi phá án của người có lần nào tốt chưa?”

Bao Chứng nghĩ nghĩ: “Thật đúng là... không có.”

Công Tôn Sách mang vẻ mặt bất đắc dĩ, dùng giọng điệu trêu chọc Triển Chiêu ở Già Diệp tự nói: “Hai người đi, vậy chắc chắn dư thừa.” Y chậm rãi phỉ phỉ y phục của mình: “Chi bằng vậy đi, ta đi gặp Hoàng Thượng, người đi gặp mẹ của người.”

Sải bước đến phía trước một bước, bị Bao Chứng túm một cái kéo về, biểu tình vô cùng thành khẩn: “Gần vua như gần cốp. Vẫn là ta đi gặp Hoàng Thượng, người đi gặp mẹ của ta.”

Còn gần vua như gần cộp nữa chứ, nếu thật sự giành mất cơ hội gần cộp này của hần, hần nhất định sẽ buồn bực cả một đêm.

Công Tôn Sách cười thầm nhìn theo Bao Chứng vào cửa cung, sau đó y rẽ mấy góc đường tìm một tiệm bán tô đường. Mỗi lần Triển Chiêu nhận tiền tiêu vặt ở chỗ Công Tôn Sách sẽ đi mua tô đường hiếu kính Bao đại nương, đồ Bao đại nương tâm hoa nô phóng nhéo mặt hần kêu bảo bối. Chuyện mượn hoa hiến phật này, thật làm người ta khó chịu.

Lần này Công Tôn Sách không cam lòng rút phía sau người khác, các loại hương vị tô đường đều mua một ít, bao thành ba hộp lớn. Tô đường rất nhẹ, nhưng mà bên trong gói thêm bánh đậu hạt sen nặng trĩu. Tiểu nhị tiệm tô đường nhìn y trắng nõn văn nhược, nói có cần đem đến phủ cho ngài hay không? Công Tôn Sách nói không cần. Đương nhiên không cần. Tự tay mang về mới gọi là hiếu tâm. Ba hộp lớn, xách đi trước mặt tiểu nhị, làm cho tiểu nhị kia chịu chút kinh ngạc nho nhỏ. Xách đi không kỳ quái, có thanh tú yếu ớt hơn nữa, tốt xấu gì cũng là nam nhân. Kỳ quái chính là vị công tử này vậy mà cử trọng nhược khinh* như thế, coi tô đường như lông hồng, hai ngón tay móc lên quai hộp, cứ thế xách lên.

(*nâng vật nặng mà nhẹ như không)

Công Tôn Sách đã không phải là Công Tôn Sách đánh đàn viết chữ trước kia, làm nghề tác, không có chút sức lực không được, não của người chết không phải dễ mở, tay chân người chết cũng không phải dễ di chuyển. Rèn luyện hai ba năm, Triển Chiêu không dám nói, lực trên cánh tay của Bao Chứng chưa chắc lớn hơn y. Đây là một chuyện Công Tôn Sách khá đắc ý mấy năm nay. Nhưng mà y đã quên bắt đầu từ khi ở Thiên Hồng thư viện, sức lực của Bao Chứng dường như cũng chẳng lớn hơn y.

Bên cạnh tiệm tô đường là tiệm bán bút mực cổ, tên của tiệm này đặt rất hay: Bát Quái* hiên. Cho dù là tên tiệm hay là đồ bán trong tiệm, đều làm Công Tôn Sách tâm ngứa. Xách hộp thức ăn đi vào, ông chủ vừa ngừng đầu thấy khách quý, vội kêu người dâng trà xuân Long Tĩnh chiêu đãi.

(*Bát quái là một nhó ký hiệu mang ý nghĩa tượng trưng ở thời cổ đại. Bát quái còn có nghĩa là nhiều chuyện, buôn dưa lê ==")

Công Tôn Sách nói: “Không cần vội. Ta xem rồi đi.”

Vì thế chủ tiệm mang đến nghiên mực Đoan Khê bút lông Hồ Châu mới nhập đưa cho y xem. Công Tôn Sách nhìn nhìn, vừa ý một cây bút lông sói màu tím và một con dấu bằng đồng ngọc. Vừa muốn mở miệng mua, ngoài cửa có giọng nam cao dịu dàng vang lên: “Ông chủ Tiền người không tốt a, đã nói để lại cho ta, sao lại để người khác chạm vào?”

Công Tôn Sách quay đầu lại, nhìn thấy một công tử mi thanh mục tú. Tuổi trên dưới 20, vẻ mặt cử chỉ có khí chất của dòng dõi thư hương, mặc một bộ áo gấm nguyệt sắc mặc mai*. Bộ áo gấm này và bộ Công Tôn Sách mặc ở Song Hỷ trấn rất giống, chỉ là một cái mặc mai một cái thúy trúc, một cái bằng gấm một cái vải bông.

(*mặc là màu mực tàu)

Công tử kia xa xa nhìn Công Tôn Sách, sau đó không nhìn y nữa, chỉ liếc đồng ngọc trong tay y: “Xin lỗi, ngọc này ta đặt trước rồi, công tử bỏ thứ mình thích đi.”

Rõ ràng là người có phong độ của người trí thức mười phần, sao vừa mở miệng lại hà khắc đến mức tâm thường. Công Tôn Sách thờ ơ đánh giá hần, ngạo khí hùng hổ dọa người, tám phần là gố thù hoa của nhà quan lớn nào đó.

Ông chủ Tiền lau mồ hôi, giới thiệu Công Tôn Sách cho vị công tử kia: “Vị này, vị này là Lễ bộ Thị lang Công Tôn đại nhân...” Ý là đây cũng là người có chức vị, chức vị cũng không nhỏ, tính khí của ngài nên thu lại đi.

Công tử kia vừa nghe thấy tên tuổi của Công Tôn Sách, trong ánh mắt lập tức bắn ra một luồng ánh sáng hung ác, mạnh mẽ quay đầu xoay một cái, dùng ánh mắt khoét y từ đầu đến chân một lần, giọng nói lên cao tám độ: “Lễ bộ Thị lang thì làm sao? Lễ bộ Thị lang có thể chiếm đoạt những thứ người ta yêu thích sao? Luôn phải có thứ tự trước sau chứ? Ngọc này ta vẫn phải đặt!”

Ông chủ Tiền tuân mỗ hơi lạnh không dám động đây, chỉ dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn Công Tôn Sách. Công Tôn Sách thấy thái độ này của ông chủ Tiền liền biết lai lịch của công tử này không nhỏ, ở trước mặt Lễ bộ Thị lang cũng dám hoành hành ngang ngược, thật muốn biết cha của hắn là ai.

Không đành lòng khó xử người làm ăn, sự lạnh lùng trên mặt Công Tôn Sách đột nhiên trở thành cái cười coi thường: “VẬY thì, cứ đưa cho vị công tử này đi.”

Một câu êm đẹp, rơi vào trong lỗ tai của công tử này, lập tức lại nổi giận: “Cái gì gọi là đưa cho ta? Ta nói cho người biết! Cái này vốn dĩ là của ta...”

Ông chủ Tiền giảng hòa đúng lúc, cầm đồng ngọc được gói kỹ trong hộp gấm hồng dùng hai tay dâng lên. Hàng lông mày mỏng của công tử kia lại nhướng lên: “Làm gì? Đây là thứ tốt gì? Đáng để ta nâng nó về sao?”

Ông chủ Tiền luôn mồm vâng dạ: “Phải phải phải, ngài đi trước ngài đi trước. Chốc lát ta sẽ phái người đưa đến phủ Tướng quân... Mời ngài, mời ngài...” Tiền hắn giống như tiền thần đi lên cửa xe ngựa. Mà công tử kia trước khi lên xe ngựa, còn dùng đôi mắt xinh đẹp lấp lánh nhu quang của hắn trừng mắt nhìn Công Tôn Sách, tràn đầy sát khí. Nhưng tại vì rất xinh đẹp, vì thế càng giống như đang nũng nịu, Công Tôn Sách gần như cho rằng hắn đang ném ánh mắt quyến rũ cho mình.

Ông chủ Tiền quay mặt lại đi vào, vẻ cung kính và sợ sệt trên mặt liền chẳng thấy đâu, toàn là chán ghét, chỉ thiếu phun một ngụm đàm trên mặt đất. Công Tôn Sách bị nhận ý thù địch chẳng hiểu tại sao, hỏi: “Đây là công tử nhà ai? Tính tình thật gay gắt.”

Ông chủ Tiền giận trừng mắt về phía cửa chính, khinh bỉ nói: “Công tử? Ta phi

Chính là thứ bán...” Vừa nhìn thấy gương mặt lịch sự nhã nhặn của Công Tôn Sách, lập tức chuyển giọng điệu, cúi lưng chấp tay: “Đáng chết đáng chết, ở trước mặt Công Tôn đại nhân nói ra từ dơ bẩn.” Công Tôn Sách xua tay, ý bảo ông chủ Tiền cứ phát huy đặc sắc của bốn tiệm. Ông chủ Tiền khó có lúc gặp được đại nhân vật hứng thú hợp với mình, vô cùng vui sướng, thông cổ họng: “Người này nha, nói đến rất dài...”

Công Tôn Sách phiền nhất cái nói đến rất dài này: “Nói đơn giản.”

“Nói đơn giản.... nếu bàn đến, cũng tính là công tử danh môn. Cha trước kia là học sĩ Bảo Văn các. Sau đó a, cũng không biết sao lại phạm tội, cả nhà người bị giết, người lưu đầy. Người này là con út, năm đó mới 11 tuổi. Thánh thượng niệm tình hắn còn nhỏ, sung vào Nhạc tịch* giữ ở kinh thành.”

(*chế độ Nhạc tịch bắt đầu từ thời Bắc Ngụy đến năm đầu Ung Chính thời Thanh, đem thê tử con cháu của tội phạm tù binh nhập vào danh sách dân đen riêng biệt, chịu sự phân biệt đối xử và áp chế của xã hội. Người trong Nhạc tịch, tham gia vào phần lớn hoạt động âm nhạc truyền thống xã hội, đảm đương chủ mạch văn hóa âm nhạc truyền thống Trung Quốc. Phần lớn thân phận ti tiện, cùng loại nô lệ, là người múa hát mua vui – Theo baike)

Công Tôn Sách thưởng thức bút lông sói có cán bút bằng sứ, gật đầu nói: “Ừ. Nhìn ra được, là người có dòng dõi.”

“Đừng nhìn gia cảnh của hắn đã bại, tính tình cũng không bại! Đánh một bản hát một khúc cho quan to kẻ quý còn phải coi tính tình, không vui thì không nhúc nhích, vì chuyện này mà chịu đòn không ít. Ngài nhìn lại khuôn mặt của hắn kia, so với phụ nữ còn đẹp hơn, người muốn có chủ ý với hắn tất nhiên...” Nói đến đây, nhớ đến gương mặt của Công Tôn Sách dường như cũng xinh đẹp hơn phụ nữ, câu này liền giống như ném đá giấu tay, miễn cưỡng nuốt xuống đoạn tình sử ướt át phía sau. “Tóm lại a, hắn là phượng hoàng rất dài không bằng con gà. Mãi đến khi gặp Bàng Tướng quân...”

Bàn tay đang chơi đùa cây bút của Công Tôn Sách dừng lại: “Bàng Tướng quân?”

Ông chủ Tiền kinh ngạc: “Ai cha ~ Bàng Tướng quân ngài cũng không biết? Phi Tinh Tướng quân — Bàng Thống a!”

Những lời này nếu như bị Bàng Thống nghe thấy, nhất định sẽ kêu Phi Vân Kỳ thưởng cho ông chủ Tiền, khen hắn rất biết nói chuyện. Phi Tinh Tướng quân Bàng Thống, mà không phải là Bàng Thống con của Bàng Thái sư, không uống công hắn liều mạng trong cảnh sống chết mười mấy năm. Nhưng mà nếu biết

đem hấn làm nam chính trong phi văn* nhiều chuyện với Công Tôn Sách, nhất định sẽ để cho Phi Vân Kỳ uồn nắn ông chủ Tiền.

(*chuyện xấu, sex scandal =)))))

Công Tôn Sách nghiêm mặt nắm lấy cây bút, ánh mắt từng chút từng chút biến lạnh.

“Bàng Tướng quân này a, hắc ~ năm năm trước, có một hồng nhan tri kỷ — Đệ nhất danh kỹ kinh thành — Tứ Đức cô nương của Tê Phượng lâu! Công Tôn đại nhân ngài là người giữ bổn phận, ngài nhất định không biết, cô nương kia a! Xinh đẹp, cao quý, thướt tha uyển chuyển, giống như tiên nữ. Cảm kỳ thi họa, cái nào cũng thạo. Công đức dung ngôn, không thiếu thứ gì. Tiểu nhân may mắn gặp một lần, ai cha ~ đó gọi là một...”

Công Tôn Sách kiềm chế cơn tức giận, ánh mắt thẳng băng, nói: “Được rồi. Nói trọng điểm.”

“Phải phải. Trọng điểm...” Chuyện tình yêu, có cái trọng điểm gì? Phải bỏ đi nhiều viên hoa hồng phấn như vậy, ông chủ Tiền đau lòng a. “Trọng điểm đi, từ khi Tứ Đức cô nương nhìn thấy Bàng Tướng quân, trái tim thiếu nữ đã thâm thừa nhận rồi. Đóng cửa từ chối tiếp khách, chỉ săn sóc một mình Tướng quân. Ta đoán Bàng Tướng quân muốn lấy người ta về, nhưng phủ Thái sư là nhà chồng thế nào a, có thể muốn một **** vào cửa? Tứ Đức cô nương và Bàng Tướng quân hòa hợp ba năm, liền mất tích. Ta dự đoán, là Thái sư...” Im lặng làm tư thế cắt cổ, Bàng Thái sư tâm ngoan thủ lạt đã đi vào lòng dân.

“Tứ Đức cô nương mất tích, Bàng Tướng quân cũng không sốt ruột, cũng không truy cứu, không quá nửa năm, liền cùng người này hòa hợp. Ai nha... người ta đều nói Bàng Tướng quân bạc tình, nhưng ta thấy, Tướng quân là lấy hấn đến chọc tức Thái sư. Đại nhân ngài nghĩ a, nữ quan không cho lấy, hấn liền kiếm nam quan về nhà làm cha hấn ghê tởm. Không đến một năm thay hấn cởi bỏ thân phận Nhạc tịch, hôm nay mua đàn cho hấn ngày mai mua mực cho hấn, giống như dạy dỗ Trạng nguyên lang, rất bỏ công sức. Ngài nói hấn là một tiểu quan, muốn học những thứ này để sử dụng làm gì a? Ai kêu Tướng quân thích kiểu này.... Thái sư đi vào phủ Tướng quân của con hấn phải chạm mặt nam yêu tinh này, khó coi biết bao a? Dám chắc sẽ hối hận a, chi bằng năm đó chấp nhận Tứ Đức cô nương, người ta tốt xấu gì cũng là nữ...”

Ông chủ Tiền đang nhiều chuyện đến cao trào, chợt nghe thấy “cách cách”, tiếng nứt toác lạnh lạnh. Vừa nhìn, kinh hãi, cây bút lông sói cán bút bằng sứ nung ở trong tay Công Tôn Sách vỡ thành từng đoạn, mảnh sứ vỡ rơi đầy trên quầy.

Công Tôn Sách cũng giật mình phản ứng lại, trong chớp mắt cười tí mắt với ông chủ Tiền: “A. Nát rồi. Đùng vội, ta bồi thường theo giá tiền cho người.”

“Không phải ý đó, Công Tôn đại nhân, tay của ngài...”

Công Tôn Sách chuyển mắt nhìn nhìn tay: “Tay không sao, là sứ này quá mềm.” Lửa giận quanh thân tán loạn, toàn bộ trút vào trong tay, y ra sức vỗ cái hộp điểm tâm bên cạnh. “Được rồi, ta đi trước. Cáo từ.”

Ông chủ Tiền tiến bước Công Tôn Sách, sau đó ngậy người trước mảnh sứ vỡ. Đậu hủ mềm thì có, đồ sứ mềm thật sự chưa từng nghe qua. Mềm sao? Không thể a, chỗ của hấn là cửa hiệu lâu đời trăm năm a. Nếu mềm, người ta viết bút vẽ, sẽ đập bắn hiệu a.

Lấy đầu ngón tay đâm một chút vào mảnh vỡ, lập tức vạch ra một đường máu.

Ông chủ Tiền mút ngón tay, nhớ đến truyện võ hiệp “Nghịch thủy hàn” mới xem mấy ngày trước, ánh mắt sáng lên, bưng tỉnh đại ngộ: Chiêu thức ấy, cùng với chiêu thức Cổ Tích Triều dùng chưởng lực làm vỡ “Thất Lực” không khác a! Cho nên bút này, không phải là Công Tôn đại nhân bóp nát. Đó là bị nội lực của Công Tôn đại nhân chấn vỡ! Một cái là sách làm bằng giấy một cái là bút làm bằng sứ, vậy Công Tôn đại nhân của chúng ta, chẳng phải còn hơn Cổ đại hiệp một bậc a!

May mà Công Tôn đại nhân tu dưỡng tốt, mới này không nổi bão với công tử kia. Nếu không với thân thể nhỏ của công tử kia, có cứng nữa cũng cứng hơn cán bút bằng sứ sao? Công Tôn đại nhân tức giận, còn không chường vỡ hấn sao?

Bát quái võ lâm phải đến tiệm cơm quán rượu nghe. Bát quái văn nhân quan trường, phải đến tiệm bút mực đồ cổ này vợ vét. Vì thế ông chủ Tiền gom mảnh sứ vỡ lại, để làm bằng chứng cho chuyện bát quái sai

này. Tựa đề hẳn đã nghĩ xong rồi: Công Tôn Sách — Cao thủ võ công ẩn nấp trong triều đình.

Ông chủ Tiền trạm ngâm thâm than: Công Tôn đại nhân, không đơn giản a....

Công Tôn Sách hùng hùng hổ hổ đằng đằng sát khí trở về phủ Thị lang. Bao Chứng còn chưa có về. Bao Chứng gặp Hoàng Thượng, bình thường luôn phải ở lại ăn chút điểm tâm chơi ván cờ. Tiểu Man đang nấu cơm. Bao đại nương và Triển Chiêu đi ra nghênh đón y.

Bao đại nương ở dưới ánh mặt trời nhìn kỹ y, nói: “A Sách, người gầy đi... Ai! Sao sắc mặt còn trắng xanh trắng xanh... Ô Già Diệp tự bị lạnh hỏng rồi. Ta lục được hai tấm da không biết là da gì ở phủ Thị lang của người. Một tấm đen một tấm trắng, vào đông sẽ làm cho người và Bao hắc thán mỗi người một cái áo viền da. Trắng cho người, đen cho nó, nổi bật biết bao nhiêu...”

Công Tôn Sách miễn cưỡng cười, nhét hộp điểm tâm vào lòng Bao đại nương: “Đại nương, đây là mua cho người. Ta về phòng trước. Ăn cơm lại gọi ta.” Sau đó người liền trốn mất.

Triển Chiêu nói: “Công Tôn đại ca lại làm sao vậy?”

Bao đại nương nói: “Tâm tư của người đọc sách, người bớt đoán đi.”

Mở hộp điểm tâm ra, Bao đại nương ai nha một tiếng, Triển Chiêu sáp lại nhìn. Từng cái nhân bánh đủ mọi màu sắc lộ ra trần trụi, tô đường đã thành bột mịn rải ở tầng dưới, hộp thứ hai thứ ba đều như vậy.

Triển Chiêu kinh hãi nói không nên lời: “Đây! Đây là!!”

Bao đại nương nói: “Đây là loại mới? Đại khái là lấy nhân chấm với bột tô đường ăn. Ta đi pha trà.”

Triển Chiêu sững sốt trong thoáng chốc, sau đó kêu la với không khí: “Không phải a đại nương! Trên nắp hộp có chữ ần! Đây là bị nội lực chấn vỡ a!”

Đại nương đã đi xa, không nghe thấy.

Triển Chiêu trầm ngâm thâm than: Bạc nội công này, không đơn giản a...

Tô đường

花生酥組合

花生酥糖

花生香又脆 麥芽純又甜
慢火熬煮的微甜幸福
讓我們重回兒時的幸福時光

三星蔥花生糖

嚴選宜蘭當地砂地花生
粒粒圓潤飽滿且香甜十足
獨創搭配三星蔥
勾勒專屬宜蘭風味

芝麻酥糖

芝麻香 麥芽甜
純手工低温烘焙的堅持
留住營養更留住芝麻香
讓我們重溫懷念的美味~

24. Chương 24

Công Tôn Sách chắc chắn không tham tập luyện tuyệt thế nội công gì. Sở dĩ ra tay bắt phạm, đó là vì nộ khí mạnh mẽ tán loạn trong nháy mắt nổi lên nhâm đốc nhị mạch. Nếu như bị Diễn Hối đại sư thấy, nhất định sẽ tiếc hận chính mình bỏ sót một mầm non luyện võ.

Công Tôn Sách quay về phòng, nhớ ngày đó Bàng Thống chính là thừa dịp cửa không khóa mà lẻn vào, y xoay người kiên quyết chốt cửa lại, bỏ nhào lên giường đi ngủ. Vẫn tức giận. Tức giận đến mức thân mình cương cứng ở trong chăn run lên, hơi thở trong mũi đều nóng.

Hay cho hắc Bàng Ủy Ly, hắc cà lơ phát phơ đùa giỡn người khác đến chết cũng không đứng đắn, đó là báo ứng cha hắc thất đức, nhưng mà đùa giỡn người khác lại đùa giỡn đến trên đầu của Công Tôn Sách y. Công Tôn Sách y là gì? Đệ nhất tài tử Đại Tổng kiêm Lễ bộ Thị lang trẻ tuổi nhất từ khi Đại Tổng khai triều đến nay, với thân phận địa vị và chỉ số thông minh của y, có thể bị người ta trêu đùa lừa gạt sao? Coi y là ai? Con hát hay tiểu quan?

Những thứ đó đều không quan trọng. Quan trọng là, khi hắc đùa cợt y, kêu y là Thúc Trúc a...

Công Tôn Sách lại giận đến mức muốn đập đồ. Uống cho y còn thật sự vì lời thổ lộ của Bàng Thống mà phí tinh thần một trận, tuy rằng kết quả hao tổn tâm tư suy nghĩ, là không có kết quả.

Mơ mơ hồ hồ ngủ trong chốc lát, sau đó Bao Chứng về, sau đó liền ăn cơm. Bao Chứng từ hoàng cung trở về, trên mặt có loại u buồn nhân nhật của chứng u buồn thời kỳ trưởng thành và sầu lo suy nghĩ. Vì thế Công Tôn Sách không thể biểu hiện tâm sự lên trên mặt. Hai người bọn họ chính là như vậy, lúc nên ăn ý thì ăn ý, lúc nên bù trừ thì bù trừ. Lúc này Bao Chứng đã không vui, nếu Công Tôn Sách lại không vui, Bao đại nương sẽ buồn lo biết bao a.

Sau buổi tối, Bao Chứng nhét một tờ giấy vào trong lòng bàn tay của Công Tôn Sách, ánh mắt muốn nói lại thôi. Công Tôn Sách nhất thời liền , nghĩ y một giai công tử tiêu sái siêu phàm, mảnh giấy nhỏ đầu tiên cả đời nhận được lại là do nam nhân đưa, mà nam nhân này còn là Bao Chứng.

Trên giấy viết: Dạ bôn*.

(*bôn trong từ bôn tẩu ~ chạy gấp rút, chạy trốn, 2 chữ có ý chạy trốn trong đêm =)))))

Công Tôn Sách lại vì hai chữ này một chút.

Hoa khai lương đoá, các biểu nhất chi*. Công Tôn Sách ở đây chuẩn bị dạ bôn. Bàng suất của chúng ta cũng không nhân rồi, trước tiên nhận được tin tức Công Tôn Sách quay về kinh thành, chà chà tay, nóng lòng muốn thử xem sao. Sớm ăn cơm chiều, sớm đuổi Phi Vân Kỳ đi, sớm trang điểm ăn diện, sớm lách qua tường sau phủ Thị lang dạ thám (dò xét ban đêm) lần thứ hai.

(*Phương pháp tự sự hay được dùng trong tiểu thuyết, nghệ thuật nói hát..., ý là: hai sự việc, trước tiên nói đến một trong hai. Đồng nghĩa với câu “chuyện phân hai đầu”)

Chỗ này, làm cho kẻ hèn này bị lộn, bỗng nhiên phát hiện lúc trước hình dung sai hành vi dạ tham của Bàng Thống, đây không gọi là dạ tham, đây nên gọi là dạ tập. Không sai. Tập của tập kích. Như thế mới có thể nói lên dã tâm của Bàng Thống. Nhưng mà văn đã công bố giống như nước đã hắt đi, không thu về lại được. Chỉ hy vọng các vị quan khách cùng kẻ hèn mặc niệm tấy nảo: Đây không gọi là dạ thám, đây gọi là dạ tập, gọi là dạ tập, dạ tập, dạ... tập...

Bàng Thống lần thứ hai dạ tập Thị lang phủ, quen lối quen đường, trực tiếp từ bên ngoài đường hẻm vượt vào. Không phải hấn sợ Triển Chiêu, chỉ là nếu như bị tóm được, rêu rao ra ngoài rất không dễ nghe. Tình cảm về tình cảm, mặt mũi về mặt mũi. Phi Tinh Tướng quân gặp gỡ Lễ bộ Thị lang vào ban đêm — vượt tường gặp mặt. Đây giống nói cái gì?

Vào sân, đèn trong phòng còn sáng, nhưng mà lần này, cánh cửa đã khóa chặt.

Có thể không khóa chặt sao? Công Tôn lần này giận thành gì rồi. Quả nhiên có trêu chọc thì sẽ có phản trêu chọc, ngã hô một lần sẽ thông minh thêm một chút, còn mong chờ y đêm không khóa cửa dẫn sói vào nhà sao? Không có cửa đâu!

Tuy là nói như thế, nhưng mà khi Công Tôn Sách thu dọn xong hành lý vừa ngẩng đầu, Bàng Thống đã đứng cách y vài bước dưới ánh đèn mím cười nhìn y, cũng không biết đã nhìn bao lâu, trong mắt đều là nhu tình mật ý.

Lần này Công Tôn Sách không có bị dọa sợ, nhú mày, lạnh mặt, hỏi: “Người vào bằng cách nào?”

Bàng Thống cười rất gian xảo: “Cửa sổ của người không chốt.”

Công Tôn Sách buông bao vải trong tay xuống đi đến bên cửa sổ, quả nhiên không khóa. Phi Tinh Tướng quân vì dạ tập mà vượt tường trèo cửa sổ, cũng có thể nói là hy sinh không nhỏ. Nhưng mà Công Tôn Sách không cảm kích, một tay đẩy cửa sổ mở ra lớn hết cỡ, một tay làm tư thế mời. Dáng vẻ là dáng vẻ khách khách khí khí, miệng lại rất độc.

Y nói: “Cút.”

Bàng Thống nhìn, đầu mối này không đúng a. Tuy rằng Công Tôn Sách sẽ chẳng chờ đợi gặp hắn, gặp mặt rồi thường rất không kiên nhẫn mà nói một câu “sao luôn là người a!”. Nhưng mà, “cút”, hắn vẫn là lần đầu tiên nhận được.

Bàng Thống trái lại vén vạt áo ngồi xuống, còn bưng chén trà Công Tôn Sách đã uống qua uống một ngụm, trà hoa cúc cầu kỷ, mát lạnh hạ hỏa.

Công Tôn Sách vút cửa sổ, nổi giận đùng đùng đi qua giật cái chén dần mạnh xuống bàn, nước hắt ra, ướt tay áo.

Không bình thường, đứa nhỏ này thật không bình thường.

Bàng Thống nói: “Thúc Trúc người làm sao vậy?”

Công Tôn Sách vừa nghe Thúc Trúc càng tức giận thêm, cắn răng lại là một từ: “Cút!”

Bàng Thống nhú mày nói: “Sao đi một chuyến đến miếu lại trúng tà rồi? Ngoại trừ cút, chẳng lẽ, không còn gì khác tốt đẹp nói với vi huynh sao?”

Công Tôn Sách nói: “Có! Cút nhanh chút! Cút ngay bây giờ! Cút càng xa càng tốt!”

Lúc này Bàng Thống có chút ỉn giận, cho dù mấy năm làm tiểu binh, cũng không có ai nói chuyện với hắn như vậy. Túm Công Tôn sách qua ỉn y ngồi trên đùi mình. Đây vốn là phương pháp người lớn chế phục trẻ con, đối phó với người có chút tính khí trẻ con, chính là phải ỉn hắn xuống hắn mới bằng lòng nói chuyện đường hoàng. Nhưng mà xem ra ở chỗ của Công Tôn Sách, đây lại thành trò đùa không có ý tốt. Trở tay thụi một cái, đánh vào xương sườn của Bàng Thống.

Bàng Thống đau đến mức nhú máu, thật sự đau cực kỳ, xương sườn xương sườn, con người thật sự có loại xương không đủ cứng này. Công Tôn Sách là ngỗ tác bán thời gian, biết đánh chỗ nào đau nhất, ra tay nhanh chuẩn độ, có khí thế đầu bếp mổ trâu. Nếu sớm có một chiêu này, năm đó ở kinh thành, cũng không đến lượt Bàng Thống lên sàן cứu mỹ nhân.

Đau, nhưng khí lực trên tay giữ Công Tôn Sách vẫn không chịu giảm. Xem thường người ta phải không? Trên chiến trường mũi tên đâm vào thịt vẫn phải giết địch như thường, khoa tay múa chân này thì tính là gì. Nhưng mà trái lại xóa sạch cơn giận của Bàng Thống. Giai nhân tính tình và khí lực lớn lên trông thấy ở trong lòng, cần mạnh tay chút mới trôi buột được tay của y, mới có thể âm thầm thích thú.

Bàng Thống (kinh ngạc): “Rốt cuộc là làm sao vậy? Đột nhiên hận ta như vậy?”

Công Tôn Sách (phẫn nộ): “Chẳng sao cả! Người buông tay ra cho ta!”

Bàng Thống (kiên trì): “Không buông! Trừ phi người nói rõ cho ta!”

Công Tôn Sách (khinh thường): “Hạ quan không có gì hay nói với tướng quân!”

Bàng Thống (nhàn nhã): “Vậy cứ chờ đến khi có rồi nói tiếp.”

Công Tôn Sách (cos a di của Quỳnh Dao): “Người cái đồ vô tình vô nghĩa vô sỉ hạ lưu cố tình gây sự...”

Bàng Thống (vô lại): “Ừ ~ quả thật là như vậy ~”

Công Tôn Sách (phát điên): “Bàng Thống!!!”

Bàng Thống (chơi xấu): “Người có thể kêu to thêm chút nữa, gọi Triển Chiêu Bao Chửng vào nhìn xem, ta chẳng sao cả.”

Công Tôn Sách (không nói giã dũa):.....

Bàng Thống (cười dâm): “Khó chịu rồi khó chịu rồi, vặn gãy chân ghế chuyện nhỏ, vặn gãy (?) của vi huynh chuyện lớn.”

.....

.....

Làm một màn đối thoại nhằm chán vô vị không có ý nghĩa, chẳng khác nào hai học sinh tiểu học đấu võ

mồm. [...]

Hai người bọn họ, một người là Tướng quân chiến thắng tứ phương, một người là Thị lang bày mưu tính kế, nhưng chỉ khi ở trước mặt đối phương mới phát tính trẻ con như vậy. Đây chính là năng lực của bạn bè cùng nhau lớn lên, là bạn bè cùng nhau lớn lên chân chính. Nhớ năm đó ở trước mặt hần Công Tôn Sách từng bị người vây quanh đùa giỡn, từng nằm sấp trên lưng ngựa mà ngủ như chó con rồi ngã xuống, từng uống trà bị sặc, từng ngủ chảy nước miếng. Trò hề gì cũng đã trưng ra, cũng chẳng kém tai hồng mặt đỏ như bây giờ. Còn Bàng Thống, năm đó ở trước mặt y câu tam đáp tứ* với con gái chủ tiệm bán quạt, chơi bời lêu lổng, không nghi ngờ gì chính là tên hoàn khổ lộ nguyên hình, cũng không kém chơi xỏ lá như bây giờ.

(*đùa giỡn nữ nhân)

Cái này gọi là gì? Cái này gọi là vò nứt không sợ mẻ, cái này gọi là lợn chết không sợ nước sôi. Hình tượng của hai người ở trước mặt đối phương đã lật mở hết sạch trơn, còn cần giữ gìn cái gì mà giữ gìn! Không đoan trang nữa, kẻ sát vật lợn, vật đến mức tóc tai tán loạn vạt áo xiên vẹo hơi thở không xong. Mãi đến khi giờ dạ bốn đã đến, Bao Chứng ở ngoài cửa hạ thấp giọng gọi: “Công Tôn! Công Tôn! Xong chưa?”

Công Tôn Sách một chút cũng không dám động, bình ổn hô hấp, hướng ra phía ngoài kêu: “Đợi chút nữa! Ra ngay!”

Bao Chứng đảo qua đảo lại ở ngoài cửa: “Tùy tiện mang chút đồ lên đường rồi mua tiếp! Nếu không ta giúp người thu dọn?” Công Tôn Sách tức giận nói: “Đứng qua một bên đợi đi!” Bao Chứng lập tức không ra tiếng.

Bàng Thống cười xấu xa, giả bộ muốn mở miệng, Công Tôn Sách làm khẩu hình miệng: “Người dám!”

Bàng Thống ghé vào lỗ tai của y nói: “Người thấy ta có dám hay không.” Sau đó cảm giác thân thể của Công Tôn Sách thoáng chốc căng thẳng.

Lúc này mới biết ngoan ngoãn, vừa nãy còn hung dữ vô cùng. Lúc ngoan ngoãn như vậy không phạt y, vậy khi nào mới phạt?

Bàng Thống nói: “Bây giờ người có thể nói cho ta, khó chuyện chuyện gì rồi chứ?”

Công Tôn Sách nói: “Buông ra! Ta không khó chịu!”

Bàng Thống nói: “Thôi vậy. Người không nói ta tự mình đi thăm dò. Nhưng mà...” Mặt vui vào giữa cổ của Công Tôn Sách im ỉm cười, cười giảo hoạt lộ ra răng nanh, sau đó cắn một miếng vào da thịt cổ non mềm. Cái cắn này hơi dùng chút sức lực, tuy rằng không rách da, nhưng đầu răng đã cắm vào trong thịt....

Công Tôn Sách kêu to: “A!!!”

Bao Chứng gấp đến mức đâm vào cánh cửa: “Làm sao vậy làm sao vậy? Này! Công Tôn!”

Bàng Thống ngậm da thịt trên cổ của y không buông ra, lực cắn kinh người. Công Tôn Sách động cũng không dám động, đẩy cũng không dám đẩy. Nếu động sẽ đau, nếu đẩy, cổ sẽ chảy máu. Nhịn nước mắt nói ra ngoài cửa: “Không có gì... con chuột... là con chuột...”

Bao Chứng nói: “Người khi nào cũng sợ chuột rồi? Ta sợ chuột người còn chê cười ta, giờ cũng biết sợ rồi sao? Này! Ta nói người, nhanh chút a!”

Công Tôn Sách dùng tư thế khuất nhục chịu đựng cái cắn khuất nhục. Cắn đến khi Bàng Thống qua cơn nghiện, khoe mắt ngắm Công Tôn Sách, gò má phần hồng đôi mắt rưng rưng, thật sự là xuân tình nhộn nhạo. Bàng Thống thấy y nhộn nhạo, cũng liền nhộn nhạo, giống như ăn kẹo mà mút, hút, liếm vùng da thịt mẫn cảm bị cắn đỏ lên...

Công Tôn Sách giật mình, sau đó triệt để bạo phát, không biết vớ được cái gì cứng cứng ở trong tầm tay, liền dùng nó thăm hỏi Bàng Thống.

Đinh linh cách coong, phách linh cách cách coong coong linh cách...

Bao Chứng lại gõ cửa ở bên ngoài: “Lại làm sao vậy lại làm sao vậy? Không có chuyện gì chứ?”

Công Tôn Sách thở hồng hộc: “Không có gì! Ta đập con chuột!!!”

Đêm đó Bàng Thống về nhà, trên người đều là xanh từng mảng từng mảng. Xương sườn đặc biệt nghiêm trọng, mỗi một lần hít thở đều đau đến trong ngực. Công Tôn Sách này, nhìn không ra, xuống tay thật sự độc. Vì Bàng Thống hẳn là người có công phu, đổi thành Bao Chứng, vậy chắc chắn sẽ bị đánh chết (Bao Chứng: Ta làm gì dám như thế với hắn a...). Cũng vì hắn là Bàng Thống, không nỡ đánh trả, cũng không nỡ áp chế y trong cơn giận dữ, trơ mắt trúng mấy gậy. Đổi thành kẻ có công phu khác, hừ, còn không dè y trên mặt đất lột sạch...

Bàng Thống vuốt vết bầm tím tự tay Công Tôn Sách gây ra cười đến mức ****, rất ****, cũng không quên đòi chân tướng cho mình. Gọi Phi Vân Kỳ tỉ mỉ hỏi chuyện chiều nay. Công Tôn Sách bước vào kinh thành, vậy tuyệt đối nằm dưới sự nắm giữ của Bàng Thống, mỗi một tiếng nói mỗi một cử động trong cung ngoài cung đều có người nhìn chăm chăm. Đây thật sự không phải có ý xấu, cũng không phải hội chứng Othello*. Chỉ bởi vì chơi rất vui, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nhìn thấy Công Tôn Sách vì Bàng Thống không gì không biết mà mở to hai mắt không nói nên lời, thú vị, thật thú vị.

(*Đây là căn bệnh cực hiếm, gây ra sự nghi ngờ, và hoang tưởng. Người mắc bệnh này thường tự nghĩ rằng một nửa còn lại đang lừa dối mình mặc dù không có bằng chứng hoặc sự thật không phải là như vậy.)

Vừa hỏi xong, chuyện gì cũng hiểu được.

Giữ lại công tử sa sút kia hầu hạ bên cạnh, tất cả đều là ý tốt thiện chí, cho dù thật sự có cái gì... ai, nam nhân à, hơn nữa là một nam nhân có thân phận có địa vị, ai có thể không có cái kia kia. Nhưng mà công tử sa sút ngàn ngàn vạn vạn, tại sao cứ khẳng khẳng chọn hắn? Sao Công Tôn Sách không hỏi, tại sao chọn hắn? Hai người chẳng phải đã gặp mặt sao? Hình chiếu của thúy trúc trong hồ nước, thành mặc mai. Không thể nói là song sinh, nhưng dù sao cũng giống họ hàng gần. Sao chính Công Tôn Sách không cảm thấy chứ?

Bàng Thống cũng dần mạnh chén trà trong tay lên trên bàn, nước hắt ra ngoài, ướt bên tay áo.

Thải kỳ phiêu phiêu* chưa kịp sắp xếp, khéo như vậy, liền đập vào chính chủ.

(*từ câu “Hong kỳ bất đảo, thải kỳ phiêu phiêu”: Hong kỳ (cờ đỏ) là chỉ vợ, thải kỳ (cờ màu ~ cờ nhỏ nhỏ hình tam giác vắt thành 1 dải đó) là tình nhân, ý của câu là quan hệ với vợ và quan hệ với tình nhân đều duy trì tốt)

Lật thuyền ở cổng ngầm lật rất...

Hắn cũng không cảm thấy Công Tôn Sách ăn dấm chua, nói ra thật mất mặt, chỉ có Bàng Thống ăn dấm chua của Công Tôn Sách, Công Tôn Sách còn chưa đến mức ăn dấm chua của Bàng Thống. Người ta đối với hắn, vẫn chưa đến mức đó. Hắn vượt ba bức tường trong ngoài, dịu dàng như vậy khấn thiết như vậy bày tỏ tâm ý, được thôi, lần này toàn bộ công toi. Công Tôn Sách coi hắn ăn no rửng mỡ đến vui đùa là vẫn còn may, coi hắn đang đùa giỡn y, vậy phiền toái rồi.

Xem thái độ của Công Tôn Sách đêm nay, chuyện dĩ nhiên là đã phiền toái.

Bàng Thống nói: “Đồng Lộ, lập tức phái người theo Công Tôn Sách và Bao Chứng. Đề phòng Triển Chiêu, theo cách xa chút. Mất dấu cũng không sao, biết đại khái phương hướng là được.” Ngưng một chút, thở dài một hơi: “Ta sẽ tới sau.”

Thủ lĩnh Phi Vân Kỳ Đồng Lộ lĩnh mệnh mà đi, Bàng Thống lại trầm giọng quát về phía sau bình phong: “Ra đây! Còn học được nghe lén?”

Đi ra đúng là công tử mặc cẩm phục mặc mai, trong tay gắt gao nắm chặt hộp đựng đồng ngọc. Cao ngạo ngẩng đầu, nhưng không dám nhìn Bàng Thống, trong mắt có một tầng nước mắt...

Bàng suất xử lý thải kỳ nhà hắn, kẻ hèn này không nhiều lời. [...]

Nhưng mà căn cứ vào tin báo của Phi Vân Kỳ số , công tử kia khóc một đường chạy ra khỏi phòng ngủ của Bàng Thống, tuy rằng Bàng Thống lại phái người tìm về, nhưng mà về cũng không phải về phủ Tướng quân. Sau đó lại căn cứ theo bát quái do ông chủ Tiền của Bát Quái hiên đồn ra, công tử này hoàn toàn thất sủng bị đuổi ra khỏi nhà, phỏng chừng vẫn là Bàng Thái sư giở trò quỷ (Bàng Thái sư: Ta oan a... TAT). May mà Bàng Tướng quân hào phóng, phí chia tay cho không ít, để hắn có thể tự mình lập môn hộ.

Mà Bàng Tướng quân sau khi nản lòng với nữ nhân, dường như cũng mất đi tin tưởng với nam nhân. Có người trong quan trường lấy lòng hấn dâng tặng mỹ nhân, hấn cũng nhận, nhận rồi cũng không có kết quả, không nghe nói có ai bám được lên cao được chuyên sủng trong phòng. Cho nên ông chủ Tiền phỏng đoán, Bàng Tướng quân nảy sinh oán hận với gia đình chuyên chế phong kiến lễ giáo này, dùng độc thân đến kháng nghị, dùng tình một đêm đến trốn tránh. Ai... nổi chua xót của nhà giàu sang quyền thế a... [=)))]

Nhóm ba người chạy trốn trong đêm chạy đến mức mệt vô cùng, lúc hừng sáng gặp Tiểu Man sớm ở phía trước đợi bọn họ, vì thể thể xác và tinh thần đều mệt lử.

Bao Chứng nhẹ giọng oán giận Công Tôn Sách: “Đều tại người buổi tối đập chuột, vang đình đình đang đang, làm cho nàng phát giác.”

Triển Chiêu nói: “Cái gì? Công Tôn đại ca, người còn dám đập con chuột? Không chê bẩn a?”

Nhắc tới “con chuột” Công Tôn Sách liền bốc nguyên một đồng lửa ở trong lòng, tức giận trừng mắt nhìn bọn họ, vô thức sờ sờ cổ. Tiểu Man quan tâm nhất đến soái ca, liếc nhìn một cái, liền kêu lên: “Ai nha! Công Tôn đại ca cổ của người bị thương rồi a!”

Bao Chứng Triển Chiêu xoay một cái đến vây quanh, Công Tôn Sách làm sao có thể để bọn họ nhìn cái này? Che rất kín. Bao Chứng thấy sắc mặt của y khách thường, vậy không thể không xem, cứng rắn cạy tay của y ra nhưng chết cũng cạy không ra, ầm ĩ thành một đoàn.

“Công Tôn người đừng che ta thay cha người quan tâm người! Nhìn một cái thôi...”

“Bao hắc thán người còn nháo ta sẽ thay mẹ người thu thập người! Cút xa một chút...”

Tiểu Man sử dụng ánh mắt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu gật gật đầu, lách đến phía sau chột lét Công Tôn Sách. Công Tôn Sách cảm thấy ngứa không chịu được, tiền phương trong nháy mắt thất thủ.

Thứ nên bại lộ, đều đã bại lộ.

Triển Chiêu rất CJ phần nộ nói: “Công Tôn đại ca! Ai dám cắn người? Ta đi trút giận thay người!”

Bao Chứng tuy rằng cũng rất CJ, nhưng dù sao trưởng thành đã lâu, khá hiểu sự đời. Ho khan một tiếng, cúi người đổ mặt nói: “Công Tôn, người là quân tử a... còn chưa thành thân đâu... ai...”

Miệng của Tiểu Man xấu nhất, nguây nguẩy đầu nhìn trời: “Công Tôn đại ca, cô nương kia, sức lực cũng không nhỏ a... miệng cũng đủ lớn a...”

Công Tôn Sách thật sự muốn chết đi cho xong.

Sau đó Bao Chứng mơ giấc mộng không nên mơ, đem toàn bộ chuyện đổ lên trên người Công Tôn Sách. Nghĩ hẳn một thanh niên có chí tiến thủ thuần khiết đôn hậu của thế kỷ 11, sao có thể có ý nghĩ bậy bạ đối với Tiểu Man? Điều tại Công Tôn Sách, rất không quân tử, hại hẳn suy nghĩ vẫn vơ.

Mà về vấn đề “rốt cuộc là nhìn thấy thân thể của ai” Công Tôn Sách đã bức Bao Chứng đến , trả thù mối thù dầu rằng.

25. Chương 25

Bàng Thống trên đường lần theo tung tích của Công Tôn Sách nhận được tin tức Lưu Nghĩa chết. Hẳn thâm than như thế thì hay rồi, việc công việc tư đều tụ lại một chỗ, thật sự tiện đường. Nhưng sao lại khéo đến mức này. Phủ của Lưu Nghĩa còn có Linh Nhi, đừng lại để Công Tôn Sách gặp được mới tốt.

Bàng Thống không hổ là nhân tài kiệt xuất của một thế hệ thần côn thông quý thần cảm thiên địa. Nghĩ cái gì đến cái đó, đoán cái gì chuẩn cái đó.

Công Tôn Sách nhìn thấy Lưu phu nhân, một mỹ nhân nhã nhặn lịch sự, bỗng nảy sinh kính ý. Lưu phu nhân nhìn thấy Công Tôn Sách, giống như bạn tri kỷ đã lâu, trong ánh mắt vui mừng mang theo tìm tòi nghiên cứu, hơi hơi gật đầu: “Đại danh của Công Tôn đại nhân như sấm bên tai. Hôm nay gặp mặt, quả thật vinh hạnh...”

Công Tôn Sách làm quan chỉ mấy tháng, cũng chưa lập được chiến tích gì vẻ vang, sao đại danh đã truyền tụng đến địa phương nhỏ này? Chẳng lẽ, khi Lưu đại nhân còn sống, thích bàn chính sự cùng phu nhân?

Bàng Thống và Công Tôn Sách đến nơi nhỏ bé này trong cùng một ngày. Nhưng mà người đầu tiên gặp mặt, lại không phải là đối phương. Lúc Công Tôn Sách đang ở Lưu phủ gặp một cái thái kỳ khác, Bao Chứng đang trốn trốn núp núp ở trên đường truy đuổi Bàng Thống. Bộ y phục màu đen kia, bộ ở Song Hỷ trấn, cùng bộ của Công Tôn Sách làm thành một đôi, có hóa thành tro hắc cũng nhận ra, oán niệm a.

Bàng Thống thoáng quay đầu lại, hoảng sợ. Oa ~ một tiểu thanh niên mặt đen áo trắng thở hổn hển như trâu đuổi theo phía sau. Hắn chỉ thích bị nữ nhân đuổi, cũng không thích bị nam nhân đuổi, thay đổi Công Tôn Sách là nam nhân này, vậy còn dễ nói. Bao Chứng? Miễn đi. Nhếch một bên khóe miệng khẽ cười, dùng khinh công bước nhanh. Đang nghĩ vút cmn đi, nghe thấy phía sau oanh một tiếng. Quay đầu nhìn lại, Bao Chứng không biết giẫm phải cái gì, ngã trên mặt đất bò cũng bò không dậy được, một đám người vây quanh hắn xem náo nhiệt.

Cứ như vậy, mà còn đòi đuổi theo nam nhân...

Đến nơi gặp mặt Phi Vân Kỳ, còn chưa mở miệng hỏi, Phi Vân Kỳ rất hiểu phong tình giành nói trước: “Công Tôn đại nhân đang ở lễ tế của Lưu phủ...”

Bàng Thống neho mắt.

Lư Châu tam tử ngồi vào chỗ của mình, tiếp đó một đám giả thần giả quỷ lại đến. Bao Chứng Công Tôn Sách là những người trong số ít người theo chủ nghĩa duy vật của thế kỷ 11, phiên nhất là thứ này, cũng khinh thường thứ này nhất. Đối với hết thầy quỷ thần Triển Chiêu đều không có ý kiến, không ý kiến, thì không nói đến tin hay không.

Nhưng mà lần này lại rất có ý kiến.

Triển Chiêu nhìn thấy Trại Văn Vương kia liền vui vẻ. Nhìn Bao Chứng một cái nhìn Trại Văn Vương một cái, sau đó nhìn chăm chăm Công Tôn Sách cười thầm. Bao Chứng ngây ra một lát liền hiểu được, bụng liền rút gân...

Bộ quần áo của Trại Văn Vương, chẳng phải là bộ Công Tôn Sách đã từng mặc qua sao! Uống cho y tự xưng là phẩm vị phi phạm, quả nhiên phi phạm, cùng phẩm vị với tên bán tiên.

Công Tôn Sách phát hiện hai người thầm trao ánh mắt, sau đó cũng phát giác cái chuyện xuyên việt cùng Trại Văn Vương mặc đồ tình nhân này, một trái một phải hung hăng trừng bọn họ: Nhà người ta đang làm tang sự! Đứng đắn chút!

Nhóm thuật sĩ giang hồ vì chuyện phụ trách thỉnh linh mà cấu xé lẫn nhau, bỗng nhiên lại có người đến thăm hỏi, Cao Giáp rống giận: “Lại một kẻ lừa đảo tới!” Thật ra lúc này, ý nghĩ trong lòng của Công Tôn Sách cũng đang là: “Lại một kẻ lừa đảo tới!”

Ngoài cửa một âm sắc hoa lệ hùng hồn vang lên: “Là ta!”

Công Tôn Sách lập tức thốt lên: “Là hấn?!”

Hấn dùng tư thế ra sân trang phục ra sân góc độ ra sân ở Song Hỷ trấn mà ra sân lần nữa, kinh hoàng một phòng nam nữ.

Bao Chứng nghi hoặc nhìn cái ót của Công Tôn Sách: Nhìn nhìn, người còn chưa vào phòng đâu, đã ‘hấn’ rồi? Còn ‘hấn’? Thân thiết quá a tên cũng không dùng, giao tình gì đây a.

Bàng Thống nói: “Kẻ thần côn lừa đảo kia, chính là ta Phi Tinh Tướng quân, Bàng Thống.”

Công Tôn Sách nghĩ: Coi như ngươi tự mình hiểu mình.

Bàng Thống đi qua bên cạnh nhóm ba người, suy nghĩ của ba người không giống nhau.

Triển Chiêu nghĩ: Phải có một trận đánh ác liệt (?)...

Công Tôn Sách nghĩ: Là hắn? Sao vẫn là hắn? Sao luôn là hắn?...

Bao Chứng nghĩ: Yêu ~ ngài thật sự mặc quần áo tình nhân đến sao? Mặc đến cũng vô dụng a Công Tôn người ta không có mặc a! Ha ha ha...

Bàng Thống đi qua bên cạnh nhóm ba người, suy nghĩ của Bàng Thống cũng hoàn toàn khác biệt.

TO Triển Chiêu: Phải có một trận đánh ác liệt (?)...

TO Công Tôn Sách: Không sai. Đúng vậy... là ta là ta, vẫn là ta...

TO Bao Chứng: Yêu ~ nhìn ánh mắt của ngài còn rất vui vẻ, mới nãy ngã rất đau phải không? Ha ha ha ha...

Bàng Thống đến đây, Bàng Thống chính là lão đại. Lưu phu nhân quỳ gối cúi chào, giải thích với hắn: “Tướng quân nhất định sẽ trách tội những chuyện mê tín này, chỉ là phụ nhân nhớ chồng tha thiết, cho nên mới...”

Bàng Thống nói: “Phu nhân, chẳng lẽ ngươi đã quên biệt danh của ta rồi sao? Biệt danh của ta gọi là Phi Tinh Tướng quân, vốn dĩ sở trường về thuật phi tinh, bằng không...” Ánh mắt trực tiếp mà ám muội ném về phía Công Tôn Sách, vừa hài hước, vừa sắc bén: “Bằng không, ta sao có thể công vô bất khắc*?”

(*bách chiến bách thắng)

Bao Chứng Triển Chiêu cũng theo ánh mắt gian tình tỏa ra bốn phía của Bàng Thống mà âm thầm liếc nhìn Công Tôn Sách.

Triển Chiêu CJ cười, nghĩ Bàng Thống hẳn muốn công vô bất khắc hẳn nhìn ngươi làm gì nha? Ngươi không hiểu vô công, có cái gì đáng để hắn công*? Nếu nhìn phải nhìn ta...

(*chữ công này cũng là chữ công trong công thụ, để vậy ai hiểu thì hiểu =))))

Bao Chứng nghĩ: Ai nha, trước mặt công chúng lại đùa giỡn rồi. Công Tôn sẽ không tặc mao chứ... Hắn không dám nhìn nhiều, thoáng nhìn một cái liền quay lại: Cho dù tặc mao, ta cũng xem như không thấy là được...

Công Tôn Sách không tặc mao, ngồi ngay ngắn làm như không thấy, chỉ là tặc trong ba ánh mắt mang theo khác thường ấy không được tự nhiên mà di chuyển cái cổ.

Bàng Thống đề nghị dùng phương thức thi đấu để lựa chọn người chủ trì lễ thỉnh linh. Mọi người đều nói được. Vì thế Bàng Thống đi dâng hương cho Lưu Nghĩa, mọi người ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Bao Chửng suy cho cùng là Bao Chửng, đầu óc chặt chẽ, quơ được chút sơ hở liền suy luận ra: “Lưu Tuấn phủ hôm qua mới chết, cho dù Bàng Thống có cánh có thể ngày bay ngàn dặm, nhưng vì tin báo tử vẫn chưa đến kinh thành... ta cảm thấy, hắn đang theo dõi chúng ta...”

Bao Chửng đã tìm ra chân tướng. Công Tôn Sách vẫn nghĩ không thông: “Không phải chứ, chuyện liên quan đến Thiên Mang là chuyện cơ mật sao có người ngoài biết...”

Chuyện này lại liên quan gì đến Thiên Mang? Được rồi, Bàng Thống muốn biết Thiên Mang nên phải theo dõi các người. 72 cao thủ đỉnh cao để đó không dùng, chính mình đi theo? Tự mình đi theo? Nguyên soái biên quan hẳn cũng rảnh đến khủng hoảng...

Cho nên Công Tôn Sách, người mới thật sự là người không hiểu phong tình.

Ở buổi thi đấu linh thuật, mấy trò tạp kỹ nhỏ nhặt này Bàng Thống Bao Chửng và Công Tôn Sách đều nhìn thấu. Bao Chửng không nói, Bàng Thống cũng không nói, nhưng mà Công Tôn Sách nhìn không được muốn nói. Bàng Thống thích nhìn bộ dạng hăng hái tràn đầy tự tin của Công Tôn Sách, rất có hứng thú nhìn y bla bla làm người ta lúng túng.

Công Tôn Sách nói xong, ngồi vào chỗ hướng về phía Bao Chửng ngọt ngào cười một cái: Không cần người ra tay, mấy cang của mềm này ta có thể xử lý. Bao Chửng cũng nhẹ cười hàm súc hồi đáp y: Ủ! Ta biết người làm được.

Tất cả những chuyện này ở trong mắt của Bàng Thống, lại không phải là như vậy. Chưa bao lâu, Công Tôn Sách chỉ trưng ra cái mỉm cười ngọt ngào như vậy với Ủy Ly đại ca và Đạp Nhật. Bây giờ thì không phải, đừng nói cười một cái, gặp nhau rồi khuôn mặt đó còn kéo dài hơn mặt của Đạp Nhật. Hắn liền khó hiểu, Công Tôn Sách người không cười với Triển Chiêu không cười với Tiểu Man, tại sao cứ khăng khăng cười với Bao Chửng? Còn cười âm thầm như vậy...

Tin đồn vô căn cứ chưa hẳn không có nguyên do, Phi Yến mặc dù có chút ngốc, nhưng cũng không đến mức quá ngốc, nếu hai người bọn họ thật sự không có chút gì người người ta ta, có thể thoáng cái đã quật ngã Phi Yến sao?

Chuyện này, hừ, khó nói...

Bây giờ Bàng Thống còn hừ, đợi lát nữa, có lúc cho hắn hừ.

Phong Đại gia nói: “Mời vị nào lên đây, hạ độc vào trong chén.”

Hễ là chuyện hại người Bàng Thống đều có hứng thú, nhảy lên đài đổ độc vào trong chén. Đổ xong rồi cười,

nghĩ sao độc này giống muối ăn lúc ăn các món dân dã khi hành quân đánh giặc.

“Tiểu Man cô nương, cô lên đi.”

Tiểu Man bị điểm danh, đi đến bên cạnh hắn, con người hướng về phía trước bỗng đảo qua, cho hắn một cái nhìn “ta không vừa mắt ngươi”. Bàng Thống là tính phong lưu, đi đến đâu cũng phải tiện thể trêu chọc tiểu cô nương, chỉ điểm Tiểu Man, là thói quen không mang bất cứ hàm nghĩa nào trong đó. Nhưng mà cái đảo mắt này của Tiểu Man, lại đảo cho hắn vui vẻ. Người dám đảo mắt với hắn, ngoại trừ Công Tôn Sách, cho tới bây giờ, cũng chỉ có cô nương này. Đảo mắt nhìn hắn làm gì? Hắn làm gì nàng mà nàng phải đảo mắt nhìn hắn? Thú vị thật thú vị.

Những kẻ thua trong cuộc đấu thuật bắt đầu chơi xấu. Ánh mắt của Bàng Thống như có tính dự đoán mà thoáng nhìn về phía Công Tôn Sách, quả nhiên Công Tôn Sách đứng dậy chủ trì công đạo.

Phong Đại gia nói: “So tài thuật số, há có thể đánh cược tính mạng con người. Ta không có bỏ độc, thứ ta bỏ chính là muối.”

Bàng Thống nghĩ: Thật đúng là...

“Công Tôn công tử, có can đảm nếm thử?”

Công Tôn Sách đưa một tay ra sau lưng, trường thân ngọc lập*, tiếp nhận cái chén nhấp một ngụm nhỏ. Ở góc độ của Bàng Thống, chỉ có thể thấy một bên mặt hơi ngẩng lên của Công Tôn Sách, mí mắt hơi híp lại, uống nước rất nghiêm túc.

(*dáng đứng thon thả)

Y nghiêm túc uống nước, Bàng Thống nghiêm túc nhìn y, nhìn đến mức phải gọi là thể xác và tinh thần đều dễ chịu. Trên đời thật sự có người như vậy, nhất cử nhất động đều phong tình. Nhìn động tác uống nước này, không bình thường, thu hút ánh mắt của người khác, khí chất xuất phàm, cảnh đẹp ý vui.

Phong Đại gia thấy có thể đắc thắng, nhưng mà phía sau hoàng tước vẫn còn có một phong thư của Thiên Vấn cô nương gài đó. Bao Chứng cầm thư xem, xem xong đưa cho Công Tôn Sách.

“Ngươi xem xem, biết có ý gì không?”

Trò chơi đoán chữ, Công Tôn Sách sao có thể không biết, trong lòng mơ hồ có chút hứng thú với Thiên Vấn cô nương.

Bao Chứng nói: “Dẫn ta đi nhìn xem.”

Bàng Thống đứng lên, Công Tôn Sách cướp bước mà đi cùng một chỗ với Bao Chứng. Lăn ở Song Hỷ trấn, bị hấn vương tay vương chân đã nhận được bài học rồi.

...

Không biết hôm nay trước khi ra khỏi cửa Bàng Thống có bốc cho mình một quả không, cũng không biết quả đựng phải tình địch thì là quả gì. Nhưng mà Bàng Thống dẫn đầu đi đến cổng biệt viện của Thiên Vấn, lập tức cảm thấy bất thường.

Chỗ này, hoa mai trôi nổi tử đằng bám tường, chắc, có yêu khí a... [=)))]

Vào trong phòng, tình địch còn đang ôm tỳ bà che nửa mặt xuất hiện. Đương nhiên lúc này Bàng Thống vẫn còn chưa biết nữ nhân ngồi bó gối giả vờ thần bí này ngày sau sẽ là tình địch của hấn, chỉ cảm thấy chút bất thường. Bao Chứng cũng cảm thấy có chút bất thường, cách bức màn liếc nhìn một cái, liền quay đầu đi không muốn nhìn lại.

Quả nhiên ngay sau đó, Công Tôn Sách phần diện hàm xuân* nói về phía sau bức rèm trúc: “Tại hạ, Công Tôn Sách.”

(*Trong câu “Phần diện hàm xuân uy bất lộ, đan thần vị khả tiểu tiên văn.”: Khuôn mặt xinh đẹp động lòng người không để lộ tôn nghiêm, môi đỏ chưa mở đã nghe tiếng cười của nàng)

Ai cũng chưa hỏi y là ai, y tại hạ cái gì mà tại hạ? Ở trước mặt hấn mà bắt đầu nhộn nhạo với một nữ nhân lai lịch bất minh. Bàng Thống lập tức cắt ngang lời y: “Được rồi, không cần giới thiệu, chúng ta trở về vấn đề chính đi.”

Hấn là người quen tính phong độ chân thành với nữ nhân nhất, lần này cảm giác nguy cơ mãnh liệt, phong độ cũng không cần, không dùng xưng hô ‘cô nương’ mà trực tiếp dùng ‘ngươi’.

“Nói ngươi làm thế nào đoán được Phong Đại thắng trận tử thí này.”

Lưu phu nhân cảm thấy Bàng Thống không vui, điều chỉnh bầu không khí mời Tướng quân ngồi. Trước khi Bàng Thống ngồi, còn quăng cho nàng một ánh mắt tràn ngập chán ghét rõ ràng.

Vận mệnh a, là một chiếc xe, một chiếc xe hư không có phanh và tay lái, ầm ầm chạy về phía trước, chẳng hề vì người chán ghét hay cự tuyệt mà chuyển bánh. Cho dù ngươi là Trấn biên Đại Tướng quân.

Vì thế khi Thiên Vấn cô nương như một u hồn từ chỗ tối bay ra, gương mặt của Công Tôn Sách như một đóa hoa nhỏ đắm chìm trong cảnh xuân, phần phần đỏ bừng, gió nhẹ thổi, run rẩy ung dung.

Thật sự, động tâm.

Công Tôn Sách nghĩ: Cô nương này, rất khác biệt a...

Bao Chứng hiểu rõ hết thấy nội dung trong tất cả biểu tình của Công Tôn Sách, vì thế lập tức trở mặt xem thường, nghĩ Công Tôn Sách người không phải chứ, chưa từng thấy cô nương xinh đẹp hay sao, nàng ta? Còn không đẹp bằng người... (*like*)

Cho nên nói, Bao Chứng và Thiên Vấn cô nương ngay từ đầu đã không hợp khí tràng. Nói không hợp vẫn còn khách khí, nói không thích cũng vẫn còn khách khí, chuẩn xác mà nói, là không mong thấy nàng, là phiền nàng. Phiền nàng chen giữa ba nam nhân bọn họ riu rít chút, phiền nàng lạnh mồm lạnh miệng đoạt mất độc quyền làm Công Tôn Sách kinh ngạc, càng phiền nàng làm cho Công Tôn Sách giống như ăn **** mà suy sụp tâm tình mặt ủ mày chau. Đời này chưa bao giờ không mong đợi gặp một cô nương như vậy, bị nàng vượt qua. Rốt cuộc nàng có cái gì tốt a? Giấu đầu lộ đuôi ra vẻ huyền bí, thật sự làm mù mắt X của Công Tôn Sách...

Về điểm này, Thiên Vấn, cũng chính là Phong Tranh cô nương sau này, chính nàng cũng tự hiểu rõ. Bao đại ca từ trước đến giờ chưa từng nhiều lời với nàng một câu, thường xuyên không nhìn nàng xem nàng như trong suốt, nếu nàng bổ nhào lên trên người của Công Tôn Sách, Bao đại ca nhất định sẽ cho nàng một cái nhìn trông trắng nhiều trông đen ít, giống như biểu tình của bà mẹ chồng biến thái chán ghét nàng dâu, khiến cho nàng khá bất an khá nghi hoặc. Sau này nàng tính một quẻ, đây đều là vì bát tự của Bao đại ca và nàng không hợp. Thật ra nàng vẫn nên tính một quẻ, ngoại trừ Bao Chứng, còn có người không hợp bát tự với nàng. Há chỉ có không hợp, quả thực là số mệnh tương khắc người chết ta sống, chỉ đợi cơ hội xử nàng.

Thiên Vấn nói: “Mời Công Tôn công tử chỉ giáo chữ viết của ta.”

Công Tôn Sách nhìn rồi tán dương nói: “Tốt. Thể chữ lệ xuất nhập như lễ khí* Long Tuyền, hiếm có, hiếm có.”

(*đồ vật các quý tộc người Hán thời cổ đại sử dụng trong hoạt động lễ nghi cử hành hiến tế, tiệc thưởng, chinh phạt và mai táng, dùng để thể hiện thân phận, cấp bậc và quyền lực của người sử dụng ~ ý là khen có khí phách hay đại loại)

Bàng Thống nghĩ: Hừ! Đây thì tính cái gì, chữ Khải của ta mới là tinh túy của Nhan Chân Khanh, có cơ hội, nên để người xem chữ của ta.

Thiên Vấn nói: “Ta có thể đoán được con số công tử đang nghĩ trong lòng.”

Công Tôn Sách viết hai chữ, sau đó cùng Thiên Vấn thông qua cửa sổ linh tê đến đọc tâm, mười số ở hàng đơn vị, quả nhiên linh nghiệm.

Bàng Thống nghĩ: Hừ! Đây thì tính cái gì, nếu để ta bốn mắt giao triền nhìn mắt người như vậy, ta cũng có thể đoán ra. Nhưng mà người để ta nhìn sao? Không để ta nhìn a!...

....

Ăn dấm chua này, nháy mắt liền chuyển dời thái độ chanh chua đối với Bao Chứng. Thế cho nên trước khi thỉnh linh, hai người ở Thiên Nhất lâu trò chuyện rất vui. Công Tôn Sách từ xa đã nghe thấy tiếng cười của Bàn Thông, tiến vào nhìn, hắc, đi một vòng lớn tìm Bao Chứng, thì ra đang ở chỗ tối như mực lạnh như băng này làm tư tưởng với người ta. Trên mặt của Bàn Thông dường như mang ý cười, khóe miệng của Bao Chứng cũng cong cong. Chẳng phải là làm tư tưởng sao.

Bắt đầu từ Công Tôn Sách, Bàn Thông thích có người vô lễ với hắn, người vô lễ mới có giá trị kết giao. Sự vô lễ của Bao Chứng là trong bông có kim, là lấy lui làm tiến, là bất động thanh sắc. Tốt, thật sự rất tốt, đủ thông minh, đủ can đảm, đủ sắc bén, cùng Công Tôn Sách vẫn cảnh giao bôi*, hắn không kém cỏi.

(*ví với tình bạn có thể đồng sinh cộng tử, cùng chung hoạn nạn)

Công Tôn Sách dùng ánh mắt hoài nghi nhìn thẳng Bao Chứng: Mới nãy cùng Bàn Thông nói cái gì mà vui vẻ như vậy, xong rồi người phải cho ta một lời giải thích. Nhìn Bàn Thông: Người ít trêu ghẹo hắn!

Bao Chứng nhận được ánh mắt của y, rất không vui lòng: Ánh mắt của người có ý gì a? Giống như bắt kẻ gian dân. Ai, lại nói, người bắt gian của ai đây? Phàn nàn nhìn Bàn Thông: Điều oán người...

Bàn Thông nhìn về phía Công Tôn Sách, bất mãn: Bao Chứng này cũng không phải người sinh, ta cùng hắn nói chuyện không được sao? Quản nhiều như vậy... Lại nhìn về phía Bao Chứng: Xem ra phụ tử của ta, đều có chút thích người.

Ánh mắt của ba nam nhân giao tiếp giữa không trung, ma sát, va chạm, tia lửa lẹt xẹt.

Trong buổi thỉnh linh, Bàn Thông đi lướt qua bên cạnh Công Tôn Sách, đứng vững rồi không di chuyển chỗ. Người này cũng đủ hạ lưu, ánh mắt quần chúng nhìn chăm chăm mà cái gì cũng làm không dứt, đứng sát bên y cũng có thích cho được. Công Tôn Sách bị hắn dính, lông mi khẽ động, giống như luyện Lăng ba vi bộ, lui sau một bước, sang phải một bước, lên trước một bước, vô hình chen trong đám người, đẩy Triển Chiêu về phía Bàn Thông. Triển Chiêu bị đẩy lão đảo, nghi hoặc nhìn Công Tôn đại ca, lại quay đầu nhìn thấy Bàn Thông. Hiểu rồi. Ôm kiếm hừ: Có ta ở đây, người ít đùa giỡn ngang ngược với Công Tôn đại ca của ta.

Đây là đùa giỡn ngang ngược? Đây rõ ràng là đùa giỡn lưu manh.

Buổi thỉnh linh kinh hoàng liên tục, Bao Chứng phát hiện không chỉ ba chỗ khả nghi, kéo Công Tôn Sách đến đình nghi mât động não. Công Tôn Sách ăn cơm chiều xong đã mệt rã rời, làm sao còn động não được, cùng ngồi ngốc một lát, liền muốn về phòng ngủ. Bao Chứng đột nhiên nói: “Những cái khác trước hết không nói, ta vẫn còn lo về Bàn Thông.”

Nhắc tới Bàn Thông, Công Tôn Sách tự nhiên sẽ chú ý: “Hắn thế nào?”

Ánh mắt sáng rực của Bao Chứng nhìn y: “Hắn nói, hắn theo dõi chúng ta mà đến.” Chỗ này hắn móp méo lời nói của Bàng Thống. Rõ ràng Bàng Thống nói: Ta theo dõi “người” mà đến. Đâu có nói “các người?” Bao Chứng đoán chắc “người” này của Bàng Thống chỉ đến là ai, lấy nó thăm dò phản ứng của Công Tôn Sách.

Rõ ràng Công Tôn Sách không được tự nhiên, một câu cũng không nói, nhắc chân bước đi, nghĩ nghĩ, lại quay lại: “Triển Chiêu, người ngủ cùng ta.”

Tiểu Man vừa nghe liền hoa lệ phun lên. Từ Song Hỷ trấn đến Già Diệp tự, Triển Chiêu tỉnh hay ngủ đều nhắm mắt theo đuôi Công Tôn Sách, đến đâu cũng là một phòng. Song Hỷ trấn là bảo vệ bên người, Già Diệp tự là sưởi ấm bên người. Nơi này đường đường là phủ Tuần phủ, vừa không cần bảo vệ vừa không cần sưởi ấm. Chẳng lẽ Công Tôn Sách được hắn ngủ cùng đến nghiện rồi?

Ai nói không cần bảo vệ. Bàng Thống ở đây, Công Tôn Sách nghĩ tới hắn liền đau cổ, rất cần bảo vệ.

Triển Chiêu nói: “A? Bây giờ đã ngủ? Ta còn chưa buồn ngủ a...”

Công Tôn Sách nói: “Nằm chút người sẽ buồn ngủ. Đến đây đến đây. Người có còn muốn cao hay không?”

Triển Chiêu chờ Bao Chứng lên tiếng, Bao Chứng hiểu rõ cười: “À, Các người đi đi. Lát nữa ta cũng đi ngủ.”

Chờ hai người đi xa, Tiểu Man dùng giọng điệu trong dò xét mang theo hứng thú của nữ đồng nghiệp hỏi Bao Chứng: “Ai! Ta nói, Triển Chiêu từ nhỏ đã ngủ cùng Công Tôn Sách? Người lớn như vậy rồi, thật là...” Che miệng cười trộm.

Bao Chứng ôm cánh tay chống cằm nghĩ về vấn đề, thuận miệng đáp: “A? Không phải a. Từ nhỏ Triển Chiêu ngủ cùng ta, sau này hắn sáng sớm đã phải dậy luyện công, đổi thành Công Tôn và ta ngủ. Hai năm nay ta không ở đây, hai người bọn họ mới ngủ cùng một chỗ thôi.” Nói xong quay lưng, lại lâm vào trầm tư.

Đừng nhìn một loạt ngủ ngủ ngủ này, thật ra thật sự rất đơn thuần. Ba người phá án ở bên ngoài làm gì có điều kiện tốt một người một phòng? Không chen chung giường đã là không tồi rồi. Bởi vậy ngủ này chỉ mang ý sắp xếp phòng ngủ. Nhưng mà lối suy nghĩ của đồng nghiệp nữ dù sao cũng không đơn giản không CJ giống như người bình thường, vốn định nghe bát quái niên hạ công giữa Triển Chiêu và Công Tôn Sách, không ngờ người mình ngưỡng mộ trong lòng cũng trộn lẫn vào không chỉ một chút.

Tiểu Man ngửa mặt lên trời thở dài: Ba nam nhân này a!!!

Triển Chiêu là người từ chối nói không buồn ngủ không buồn ngủ, vừa dính lên gối đã ngủ sâu, Công Tôn Sách trái lại không ngủ được. Trên bàn thấp một cây nến nhỏ, ánh mắt trưởng đau.

Bàng Thống theo sát bọn họ mà đến, vậy người hắn theo sát là ai, không cần nói cũng biết. Rốt cuộc hắn

muốn làm gì? Trong nhà nuôi một tiểu công tử xinh xắn, còn đuổi theo người ta mấy trăm mấy ngàn dặm đũa giỡn, thật sự có tật xấu.

Nhưng mà, luôn cảm thấy mục đích chuyến đi này của hắn, không phải đơn giản như vậy. Theo dõi là thật, mà không chỉ vì theo dõi.

Tựa vào đầu giường trong chốc lát, bên ngoài rộn ràng nhốn nháo vừa hết vừa kêu. Triển Chiêu hành tẩu giang hồ tập thành thói quen ngủ tỉnh, hễ ở bên ngoài, ngủ có sâu mấy cũng chưa lại một lỗ tai nghe động tĩnh, lúc này trở mình bò dậy: “Công Tôn đại ca, làm sao vậy?”

Thần kinh của Công Tôn Sách cũng cứng lại: “Không biết. Đi xem xem.”

Hạ nhân ở Lưu phủ đều tụ tập ở trong viện vẽ mặt hoảng sợ, Lưu phu nhân ôm ngực, ngồi trong đình nghỉ mát toàn thân run rẩy, góc áo lụa trắng run rẩy như một cánh hoa không ngừng bị nước mưa tạt vào, yêu kiều mảnh mai.

26. Chương 26

Công Tôn Sách hỏi đại khái sự tình, lập tức gọi người đưa Lưu phu nhân về phòng nghỉ ngơi, sau đó giải tán tôi tớ, chấp tay sau lưng đợi nhóm Bao Chứng trở về. Đầu mày tuy rằng nhú chặt, nhưng một chút cũng không lo lắng. Có Bàng Thống ở đây, y sẽ không lo lắng. Cứ coi như y tự mình đa tình, luôn cảm thấy, chỉ bằng việc bọn họ là bằng hữu của hắn, Bàng Thống sẽ bảo vệ bọn họ chu toàn.

Đợi khoảng hơn một khắc, Triển Chiêu nhện không được muốn đến sau núi tìm người, Công Tôn Sách nói: “Đợi thêm chút nữa.” Nói được một nửa, Bao Chứng dìu Tiểu Man vào phòng, Bàng Thống đi theo phía sau. Về mặt của Bàng Thống cũng nghiêm túc cẩn thận hiếm thấy, ngay cả một thân hắc y cũng trở nên trầm trọng, nhưng mà gương mặt nhìn thấy Công Tôn Sách, liền nhướng mày cười.

Buổi tối vốn định mượn chỗ Lưu phủ tiến hành dạ tập, không ngờ trong phòng có hai tiếng hít thở, đèn còn sáng. Trộm nhìn qua khe hở cửa sổ, Triển Chiêu ngủ ở phía giường trong, một bàn tay của Công Tôn Sách gác lên trên người của hắn, ngậy ngốc không biết nghĩ cái gì. Vì thế hắn xoay người rời đi. Đêm dài đằng đẵng không có ý định muốn ngủ, tính toán đi chọc Bao Chứng, ai ngờ gặp phải một trận dạ tập chân chính.

Bàng Thống cười với Công Tôn Sách, cười rất ngả ngớn. Công Tôn Sách không nhìn được bộ dạng công tử phóng đảng của hắn, xoay người, đối lưng với hắn.

Cánh tay của Tiểu Man bị lưỡi đao xẹt một đường, đau đến mức kêu to ôi chao ôi chao. Bao Chứng nói: “Phải mời một đại phu a.”

Tiểu Man nói: “Khuya như vậy làm gì còn có đại phu a.”

Bàng Thống nói: “Tìm đại phu làm gì, bỏ gần tìm xa, chỗ ta có sẵn thuốc đây.”

Công Tôn Sách xuất phát từ tò mò của thầy thuốc, nhin không được dùng khốe mắt liếc cái mà hắn gọi là linh đơn diệu dược, vừa nhìn thấy bình sứ hắn lấy ra từ trong ngực, ngay sau đó vút một cái quay đầu về.

Còn cần nói sao, chẳng phải là bình sứ kia sao. (Bình sứ Bàng Thống cho Công Tôn Sách ở chương 5)

Bàng Thống bằng bó miệng vết thương cho Tiểu Man, thật ra đây nên là việc của Công Tôn Sách, nhưng Công Tôn Sách không muốn có chút tiếp xúc với Bàng Thống, chỉ lo quay đầu đi, dùng mọi cách không để ý tới. Bàng Thống nói: “Kim sang dược này của ta, vô cùng hiệu nghiệm. Đảm bảo miệng vết thương của ngươi không để lại một chút sẹo.”

Công Tôn Sách nghĩ: Một loại thuốc người phải khoe như bảo bối mấy lần a? Đều là bọn giang hồ lừa gạt...

Tiểu Man không cảm kích: “Ta lại hy vọng để lại hai ba vết sẹo, rất khí phách!”

Bàng Thống phấn khởi: “Vậy sao? Người thích sẹo? Trên người của ta chỗ nào cũng có sẹo!” Ngụ ý giống như muốn cõi sạch đồ.

Trên người nam nhân có chút sẹo không tính là gì, không chừng Hoàng Thượng cũng có hai vết, nhưng mà chỗ nào cũng có... Công Tôn Sách thả lỏng nét mặt, nhớ đến thiếu niên thanh sam năm đó, xuất thân hào môn như bảo bối như châu báu, cũng chỉ trong lòng bàn tay phải cầm kiếm có một tầng chai mỏng. Bây giờ chỗ nào cũng là vết thương, nghe vào tai, có chút chua xót.

Kiểm danh kiếm lợi không có gì đáng trách, nhưng cũng không phải không vì giang sơn Đại Tống này a...

Tiểu Man kêu lên: “Đừng bảnh chọe a! Ta nói là nữ nhi. Nam nhân a...” Chuyển giọng điệu, chuyển thành đùa giỡn: “Vẫn là như Công Tôn Sách vậy, chải chuốt bảnh bao vẫn đẹp hơn.”

Công Tôn Sách nhú mày lườm nàng: Con gái con lừa nói cái gì vậy! Đều là Bao Chứng chiều quen...

Bao Chứng Triển Chiêu không dám thở mạnh, bắt đầu từ lúc thiếu niên, Công Tôn Sách không thích có người soi mói bình phẩm diện mạo của y, nói suất nói anh tuấn, vậy còn được, nói xinh đẹp nói dễ nhìn, vậy giẫm phải lỗi rồi. Bàng Thống làm sao biết y có tật xấu này, cười nhìn y, nghĩ: Ai, nếu ta nói người đẹp chắc chắn người sẽ không bằng lòng, nhưng đây là cô nương người ta nói a!

Công Tôn Sách quay đầu nhú mày, cả người phát ra một bầu lạnh khí, trong lòng chẳng hiểu tại sao lại cảm tức và ủy khuất: Tiểu Man là cô nương ta không so đo với nàng, người giúp một cô nương cùng nhau chế giễu ta người chết chắc rồi!

Bàng Thống bị lãnh khí phóng xạ đến, ngượng ngùng đứng lên, cười ha ha đi mất.

Tiểu Man bỗng nhiên vút cho bóng dáng hắt cái nhìn khinh thường: “Tiểu lí tàng đao, đáng ghét.”

Với nhĩ lực của Bàng Thống, những lời này hẳn nghe được nhất thanh nhị sở. Quả nhiên là vật hợp theo loài, nhận được điều tốt từ người ta chưa bao giờ biết nói tiếng cảm ơn, không cảm ơn cũng thôi, quay lưng còn muốn mắng. Tạo nghiệt a tạo nghiệt, may mà là Bàng Thống, làm người trượng nghĩa, ân đức như suối tuôn chẳng cần kiêu báo đáp như giọt nước.

Bao Chứng ở bên kia khuyên Tiểu Man: “Đừng như vậy, người ta tốt xấu gì cũng cứu người một mạng...”

Những lời này, Bàng Thống cũng nghe thấy, cười cười đi ra khỏi sân của bọn họ: Mấy người các người, tính ra Bao Chứng người phúc hậu nhất. Đừng trách ta luôn khi dễ người, quả hồng dù sao cũng phải chọn quả mềm mà bóp, ta muốn bóp Công Tôn Sách a ta bóp được hẳn sao...

Tiểu Man nghe xong câu của Bao Chứng bắt đầu cúi kính: “Được, ngày mai ta gả cho hẳn, ta lấy thân báo đáp ơn cứu mạng của hẳn!”

Biết rõ Tiểu Man là tức giận mà nói, Công Tôn Sách vẫn khấn trương trong lòng, nhìn thấy gương mặt thở phì phì của Tiểu Man, xác nhận là tức giận mà nói không thể nghi ngờ mới yên tâm. Sau đó không khỏi nghĩ: Kì quái a, ta khấn trương cái gì? Ta lại an tâm cái gì? À, đúng rồi. Ta đang khấn trương thay Bao Chứng, yên tâm thay Bao Chứng a!

[...] Công Tôn Sách là người tâm can trong suốt thông minh lanh lợi, nhưng năng lực nhận thức tình cảm của bản thân lại không đủ cao. Không biết tại sao mà thành, không biết tại sao mà tắt. Lại nói, rốt cuộc đối với Bàng Thống là tâm tư gì, y căn bản không muốn biết, không mong biết.

Bàng Thống về phòng, Công Tôn Sách đi vài bước đến ghé đá vừa nãy hẳn ngồi ngồi xuống.

Bao Chứng thờ ơ nhìn y: Chẳng phải người có tật khiết phích sao? Ghế người ta ngồi còn nóng hừng hực người đi đặt mông lên không chê bai chán ghét sao?

Chuyện không chê bai chán ghét vẫn còn ở phía sau. Công Tôn Sách rót thêm nước vào cái chén trước mặt, sắc mặt vui vẻ bưng lên uống một ngụm. Chén trà trước chỗ ngồi của Bàng Thống, tất nhiên là của Bàng Thống, sở dĩ phải thêm nước, vì nước trước đó đã bị Bàng Thống uống hết rồi.

Bao Chứng ầm giận a! Nghĩ ta và người thanh mai trúc mã lương tiểu vô xai* tình như thủ túc, nhưng món cá chiếc dưa của ta đã gặp người không chịu ăn nữa bánh trung thu ta đã cắn người cũng vút đi. A! Với một tên người ngoài trái lại người không chê bai a? Hơn nữa căn cứ vào mép chén môi dán lên nhìn ra được là cùng một vị trí... phì phì phì, người không ghê tởm ta ghê tởm.

(*hai đứa nhỏ vô tư, ví với bạn bè thuở nhỏ hồn nhiên chơi với nhau)

Đây là Bao Chứng oan uổng Công Tôn Sách, Công Tôn Sách nghĩ về tâm sự làm gì chú ý nhiều như vậy.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chính vì là vị trí của Bàn Thống đã ngồi y mới phớt lờ.

Triển Chiêu nói: “Ta có một câu hỏi, Bàn Thống này quyền cao chức trọng bộ dạng không tồi công phu không tồi, tại sao còn chưa thành thân a?”

Bao Chứng đang buồn bực ăn chua, bụng dạ khó lường nói: “Bàn Thống ta không biết, cái này hỏi Công Tôn bác học đi.”

Công Tôn Sách không nghĩ nhiều, kể đơn giản vắn tắt bí sử phong lưu về Tứ Đức cô nương của Tê Phượng lâu nghe được từ Bát Quái hiên một lần, nhưng không đề cập đến chuyện của công tử kia, Công Tôn Sách phát hiện chính mình đặc biệt không muốn nhắc tới hần.

“...Có lẽ a, nam nhân này, chính là tình cảm ngắn ngủi. Cảm giác mới mẻ qua đi, chẳng còn gì nữa.”

Nếu Bàn Thống nghe thấy câu này chắc hần sẽ đầm tường khóc rống. Nhớ thương Công Tôn Sách bao nhiêu năm đã sắp thành hôn vọng phu, nhưng bởi vì hình tượng liệt phu trung trinh vẫn chưa đáp nặn tốt, hết thấy khổ tâm toàn bộ đều toi công.

Tìm được thi thể, Bao Chứng chuẩn trước một bước. Bao Chứng không có cũng tốt, đỡ vướng tay vướng chân. Công Tôn Sách xử lý xong thi thể đi tìm hần, nói về chuyện năng lực tâm linh.

Công Tôn Sách nói: “Về năng lực tâm linh, mấy người chúng ta đều là kẻ ngoại đạo...”

Bao Chứng nói: “À... vậy nên tìm ai?”

Vào lúc này, thật ra trong lòng Công Tôn Sách và Bao Chứng có một ý nghĩ xẹt qua, đều là vị thần côn dẫn binh kia, đương nhiên, đây chỉ là xẹt qua mà thôi.

Buổi tối Công Tôn Sách gặp Thiên Vấn cô nương, liên tục rút ra ba quả Hàm, rút được như lọt trong sương mù choáng váng hồ đồ. Thiên Vấn cô nương không nói rõ ràng sắc mặt hoảng loạn có ý tiễn khách, không tiện điều tra kỹ. Công Tôn Sách quay về phòng, không có Triển Chiêu, chắc là ở lại cùng Bao Chứng xem xét sổ sách. Có Bàn Thống. Vẫn bộ dáng cũ ngồi bên bàn khoan thai uống trà, giống như ở nhà của mình.

Lần này Công Tôn Sách không nói với hần tại sao lại là người a tại sao luôn là người a, cũng không tạc mao, cũng không trưng sắc mặt, bình thản như đã biết trước từ sớm. Trở tay đóng cửa, đến ngồi ở phía bên kia bàn, rót cho mình một chén trà, vẻ mặt nặng nề như có điều suy nghĩ.

Sau một lúc lâu không tiếng động, Bàn Thống kéo dài giọng phá tan yên tĩnh: “Thúc Trúc a...”

Công Tôn Sách chặn ngang hần: “Người nói, ba cây quả Hàm, là ý gì?”

Đối với Phục Hy 64 quẻ Bàng Thống có chút suy luận*, lúc thiếu niên, luôn lấy đến dùng để lừa cô nương. Sử dụng chút mảnh khoe, rút ngẫu nhiên đều là quẻ Hàm, rút một lần không tính, đến ba lần bốn lần mới kêu là ý trời. Còn nói: “A ~ Hàm hanh lợi trinh, là quẻ phu phụ. Gần đây cô nương có hồng loan chi hỷ** a.” Vừa nói vừa dùng hai mắt phóng điện, vì thế các cô nương đều thuận theo vận mệnh.

(*ý là Bàng Thống hiểu thuật Phi Tinh nên từ đó suy ra được những quy tắc của quẻ Phục Hy

**việc mừng cưới hỏi)

Hồi ức về quẻ Hàm thật sự rất hạ lưu, thần kinh nào co rút: “Người rút ngẫu nhiên ra quẻ Hàm? Ở đâu? Với ai?”

Công Tôn Sách lườm hần một cái. Ý là: Ai cần người lo!

Lưới trời tuy thưa, báo ứng xác đáng, có câu Hàm quẻ nhân giả, nhân hoành Hàm quẻ chi*. Báo ứng của Bàng Thống, liền rơi trên người Công Tôn Sách.

(*Câu này chắc tác giả bịa:v theo mình hiểu giống như gậy ông đập lưng ông)

Bàng Thống hàm hồ nói: “Không có ý gì, dù sao không phải là ý tốt.”

Công Tôn Sách đứng lên phui phui vạt áo: “Không nói thì thôi. Mời Tướng quân về cho, hạ quan phải nghỉ ngơi.”

Bàng Thống làm gì chịu về như vậy, không có Triển Chiêu, ngàn năm một thuở a: “Chuyện ở Bát Quái hiên ngày người về kinh, ta đã biết.”

Công Tôn Sách chấp tay mà đứng, có chút khó chịu một tiếng.

“Tiểu công tử kia, ta đuổi đi rồi.”

Công Tôn Sách nói: “Gia phong trong phủ của Bàng Tướng quân, nên dàng hoàng nghiêm túc. Nhưng mà chuyện này không cần nói với hạ quan.”

Bàng Thống nói: “Ta còn biết hần đoạt mất một khối ngọc của người, tiếc là ngọc đó nát rồi, hôm nào ta bồi thường cho người.”

Công Tôn Sách nói: “Thứ Tướng quân phải bồi thường cho hạ quan rất nhiều!”

Bàng Thống kinh ngạc nhìn y: “Hả? Còn gì nữa?”

Công Tôn Sách nói: “Bình an kết.”

Bàng Thống nhìn chăm chăm gương mặt của y trong chốc lát, không biết y đơn thuần muốn đòi về một món đồ, hay là không đơn thuần muốn cả hai không dây dưa, ngoài đồ vật ra còn kết thúc cái gì nữa.

“Cái này không thể trả người, nó theo ta đã lâu, có cảm tình.”

Công Tôn Sách nhượng nhượng mày: “Không sao. Dù sao kiếm của Tướng quân vẫn còn ở chỗ của ta.”

Bàng Thống vui vẻ, vừa định nói điều này chẳng tốt sao hai ta thiếu đến thiếu đi không có kết thúc. Công Tôn Sách tiếp tục nói: “Đến lúc ta quay về Lư Châu, sẽ phái người giao trả cho Tướng quân.”

Bàng Thống thu lại nụ cười, buông cái chén trong tay xuống đứng lên đi đến trước mặt Công Tôn Sách, rũ mắt nhìn y, cảm giác áp bức nồng đậm đổ ập xuống. Đây không phải văn nghệ cường điệu xây dựng cường thế của Bàng Thống, người làm tướng quân, đứng trước thiên binh vạn mã, nếu không có chút khí thế và kiên quyết, thật sự không xong. Đây là thân kinh bách chiến tôi luyện ra.

Thân mình của Công Tôn Sách đứng rất thẳng, chiều cao tuy rằng không đủ, nhưng khí thế khó chống lại cũng tương đương. Khi ở Song Hỷ trấn ban đêm một mình xông vào Liêu doanh gặp Da Luật Văn Tài, không có chút khí thế và kiên quyết, cũng thật sự không xong. Ánh mắt thẳng tắp đến đón nhận, một thân khí khái biệt nữ.

Hai người đấu nhãn lực đấu hết nửa ngày, ai cũng không lui bước, lúc này lui bước vậy không phải là nam nhân, mất có xốt nữa cũng phải chống đỡ đến chết. Nhưng mà Bàng Thống lại bỏ trận bật cười. Cùng Công Tôn Sách giằng co, hẳn luôn thật sự không vùng dậy nổi. (>////<)

Ánh mắt của Công Tôn Sách, ánh mắt của nam nhân trưởng thành, không có to mà lấp lánh của lúc nhỏ, cũng không có nét ngây thơ đơn thuần của lúc nhỏ, nhưng mà hàng mi dày khuôn mặt xinh đẹp, mí mắt không biết là mệ hay là lấy tay dụi, tím đỏ nhàn nhạt, hơn cả đôi mắt tô vẽ của cô nương. Con người hắc bạch phân minh quang hoa ngận nước, như có thiên ngôn vạn ngữ. Dừng đôi mắt đẹp như vậy đến trừng người, chỉ có thể trừng làm người ta thần hồn điên đảo xương cốt nhũn ra thôi!

Nếu Bao Chửng Triền Chiêu biết Bàng Thống cũng nghĩ như vậy, sẽ hô to tri kỉ. Công Tôn Sách luôn luôn dùng đôi mắt chẳng có bao nhiêu lực kinh sợ này của y đến trừng người, trừng thành một mảng sóng gợn lẫn lẫn xuân về hoa nở. Tuy rằng bọn họ không bị kinh sợ nhưng phải giả ra bộ dạng bị kinh sợ tạm thỏa mãn lòng tự tôn của Công Tôn Sách, giả vờ vô cùng giả dối, chỉ có Công Tôn Sách coi như thật. Phải nói Công Tôn Sách cũng thật là, đã gặp tiểu công tử kia còn cười nói người ta có một đôi mắt xinh đẹp, tại sao đối với bản thân lại không giác ngộ a.

Bàng Thống cười ha ha, lại muốn gác cảm lên vai của Công Tôn Sách. Công Tôn Sách ghét nhất động tác này của hắn, thân thiết khi chưa cho phép đã khá đáng ghét. Cầm gác lên vai của y, giống như nói y thấp

bao nhiêu hấn cao bao nhiêu, đáng giận đến cực điểm. Muốn lui về phía sau, bị Bàng Thống lẹ mắt nhanh tay ôm thắt lưng cố định nguyên tại chỗ, cầm vẫn gác lên.

Tại sao tư thế của một cái ôm thân mật như thế ám muội như thế chính tông như thế, phải dùng “cầm gác lên vai” để ẩn dụ? Vì trong lòng của hai người Bàng Sách, đây chỉ là cầm gác lên vai, không phải là ôm, cũng không tính là ôm. Bàng Thống chỉ nghĩ đang gần gũi gần gũi về mặt thân thể với y. Nếu Công Tôn Sách vừa phát giác muốn tránh thoát nhưng lại tránh không thoát không khỏi có vẻ quá đàn bà, Bàng Thống cũng không phải giống như Bao Chửng tùy tiện vứt ra được, y dứt khoát cứng rắn trực tiếp không động đậy. Đều là nam nhân mà, y sợ hấn cái gì a?!

Bàng Thống im ỉm cười: “Thúc Trúc a, không nói ngươi là người thông minh thứ nhất thứ hai của Đại Tống, ít nhất, ngươi là Đệ nhất tài tử phải không?”

Công Tôn Sách nói: “Làm gì.”

Bàng Thống hừ một tiếng: “Làm gì? Ta thấy ngươi hữu danh vô thực.”

Công Tôn Sách chau mày.

Bàng Thống nói: “Từ xưa tài tử rất phong lưu, Công Tôn công tử, sao lại không hiểu phong tình như vậy a.”

Công Tôn Sách đại khái đoán được tiếp theo hấn muốn nói gì, trầm mặc không đáp lời, nếu đáp lại giọng điệu này, há chẳng phải tự mình tìm đùa giỡn? Từ lúc ở Song Hỷ trấn y đã nhìn ra tâm tư Bàng Thống đối với y. Nhưng mà xa cách rất nhiều năm, sao hấn bỗng nhiên có loại tâm tư này đối với y? Không biết. Nếu như có thể, y vĩnh viễn không muốn biết. Một người nam nhân đối với một người nam nhân khác, nếu có ý khinh nhờn đùa giỡn vậy là thiếu đánh, nếu như thật tình thật nghĩa, thì chính là nợ cả mạng.

Bàng Thống gối lên Công Tôn Sách, ngửi mùi vị trong mái tóc của y, đã là nhu trường bách chuyển*. Tất cả cảm tính và ôn nhu từ đan điền chậm rãi dâng lên, một đường ẩm tối trong ngực, tâm được sưởi ấm đến mềm nhũn. Cảm giác này, làm hấn nhớ đến lúc còn bé ôm Phi Yến còn bọc trong tã. Kiên định, ấm áp, vui sướng, như lấy được của báu quý giá nhất. Chỉ cần có thể bảo vệ nàng yên vui, núi đao biển lửa đều đi được. Mà đối với Công Tôn Sách, so với Phi Yến còn hơn một phần kích động và loại tình cảm độc chiếm. Bừng bừng khí thế, như si như say.

(*Hình dung tình ý triền miên, cuộn cuộn không ngừng)

Từ biệt nhiều năm, mất nhiều thời gian như vậy mới nhìn rõ lòng mình. Thời gian bỏ lỡ đã bỏ lỡ. Sau này còn muốn hấn ngồi yên nhìn từ xa làm quân tử chi giao, vậy không thể đủ. Những thứ đã bỏ qua, một ngày nào đó, đều phải bù vào gấp bội.

Qua đủ cơn nghiện thân thiết, Bàng Thống dời cầm thối lui một bước, mỉm cười nhìn ánh mắt của Công Tôn Sách. Tuy rằng trên mặt là cười, nhưng trong mắt đều là chân tình, tuôn ra mệnh mông đào dạt hướng

về Công Tôn Sách, ánh mắt thiêu đốt tâm phẫn con người.

“Công Tôn Sách, đừng giả ngu. Người biết ta vừa ý người.”

Đổi thành người khác nói như vậy, Công Tôn Sách sớm cho hắn cái tát tai vang dội. Từ nhỏ tới lớn (?), Công Tôn Sách phiền nhất có nam nhân vừa ý y, cho dù nam nhân này anh tuấn uy vũ quyền thế che trời vãn thao võ lược. Vô dụng! Y căn bản không thích khẩu vị này. Nhưng đối với Bàng Thống, Công Tôn Sách chỉ có thể động động cái cổ, sắc mặt lâm vào khó xử và ngưng trọng.

Bàng Thống là nghiêm túc, y không thể đánh một người nghiêm túc. Huống hồ, hắn là Bàng Thống.

Bàng Thống cười nhàn nhạt đợi câu trả lời của y. Công Tôn Sách hít sâu một hơi, giọng điệu chém đing chặt sắt: “Có thể được Tướng quân vừa ý, đó là tam sinh hữu hạnh.”

Bàng Thống cười cười, vừa muốn mở miệng, Công Tôn Sách vừa bắt đắ dĩ vừa thành khẩn nhìn vào mắt hắn, ý nặng tình sâu: “Nhưng mấu chốt là, ta không vừa ý người a...”

Ta không vừa ý người a ta không vừa ý người a ta không vừa ý người a... Sáu chữ này còn lợi hại hơn bất cứ ám khí nào, đánh thẳng vào phủ tạng của Bàng Thống, đánh cho hắn đầu văng mắt hoa khí huyết cuộn cuộn.

Lần thứ hai thông báo của Bàng Tướng quân, thuận lợi thu được kết quả xác thực. Tuy rằng kết quả này, không phải là kết quả hắn mong đợi.

Không mong đợi, nhưng cũng là trong dự kiến. Không nói đến thích nam nhân hay không, kiểu người như Công Tôn Sách, sẽ không thiếu người tình sâu thắm thiết đối với y, nếu giống như công tử kia, cho vài phần nhu tình đã khăng khăng một mực, vậy thì kỳ quái rồi, không phải là người có thể làm hắn yêu thích say mê. Muốn tóm Công Tôn Sách, lộ man man kỳ tu viễn hê*, không phải một sớm một chiều có thể thành công. Vẫn không thể bức bách gắt gao, phải lấy đánh vào tư tưởng làm đầu.

(*Câu trong bài Ly tao của Khuất Nguyên: “Lộ mạn mạn kỳ tu viễn hê, ngô tương thượng hạ nhi cầu tác” ý là đường tuy dài nhưng vẫn tận lực gắng sức theo đuổi mục tiêu của mình)

Tối hôm này, Công Tôn Sách giữ vững quyết tâm không thích nam nhân của mình. Tối hôm nay, Bàng Thống xác định phương châm chiến đấu mới của mình. Một người ngủ say, một người đón gió thở dài. Một chữ tình, ngăn trở người ta chính là ở chỗ cầu mà không được, trong ba bốn tháng bắt đầu từ Song Hỷ trấn, Bàng Thống vẫn trong giai đoạn đơn phương tương tư như cũ.

Mối tình đau khổ tuy rằng chẳng hề tiến triển, nhưng có khí thế càng ngăn cản càng gan dạ.

Bàng Thống cười lạnh với trăng: Công Tôn Sách người vững như thành đồng có thể vững hơn tám vạn thiết kỵ binh của nước Liêu? Tám vạn thiết kỵ binh ta đều đánh bại chẳng lẽ ta không đánh bại được

người? Giả dĩ thời nhật*, không đem người tròng trĩ trên giường của ta người sẽ không biết cái gì gọi là Phi Tinh Tướng quân bách chiến bách thắng...

Tác giả: Bàng Thống, người dịu dàng rồi...

(*Chỉ người nào đó rất có tiền đồ, chẳng qua giờ phút mấu chốt chưa tới, cần một khoảng thời gian tăng cường, ngày nào đó sẽ đạt được thành tích kinh người)

—

Chap này dễ thương ha:)))

Chap sau, chắc qua tết đi =))))

Spoil chap sau:

“Tiểu Man cô nương, ta thật sự càng ngày càng thích người.”

“Người thích ta?”

“Đúng vậy.”

Sắc mặt của Công Tôn Sách và Lưu phu nhân đột ngột thay đổi.

.....

“Cho dù người thích nam nhân hay là thích nữ nhân, hay là, nam nhân nữ nhân người đều không thích, ta chẳng sao cả — dù sao, người sớm muộn gì cũng là của ta.”

27. Chương 27

Tất cả mọi người ở trong Lưu phủ, tuy rằng không thể nói ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, nhưng có chuyện nhỏ chuyện lớn, Bàng Thống sẽ đi ra thể hiện uy phong. Bao Chứng đen đủi, đêm tập cùng thời gian cùng địa điểm cùng mặt nạ lại bị hắn nhìn thấy. Bên vách núi Cao Giáp chặt đầu mình rồi nhảy xuống, gọi lên cơn ác mộng của Bao Chứng. Trở về Lưu phủ toàn thân run lên.

Công Tôn Sách sợ lạnh sợ quỷ sợ bóng sợ gió, sợ một vài thứ không thiết thực, ngoài những thứ đó ra, lá

gan có thể tính là rất lớn. Bao Chứng không sợ quỷ không sợ lạnh không sợ bóng sợ gió, nhưng hẳn sợ những thứ có hình có dạng, sợ rất nhiều so với người bình thường. Chỉ khi ở trước mặt chân lý hẳn mới có chí khí hiên ngang xâm lấn, mà thật ra, trong xương cốt là người yếu ớt. [CTS sợ quỷ ='??']

Công Tôn Sách bắt mạch cho hẳn, chỉ là bị hoảng sợ bình thường, bình tĩnh lại thì không còn trở ngại. Sau đó tìm thấy thi thể của Cao Giáp, Phong Đại gia nhao nhao muốn rời đi. Công Tôn Sách khéo mồm khéo miệng lấp miệng hẳn vài câu, Bàng Thống đã đến.

Bàng Thống thích nghe y giải ứng đối bức người đến bức đường cùng, thích kiểu bộ dáng kiêu ngạo thần khí hiện rõ này. Tuy rằng chính hẳn cũng thường xuyên chịu thiệt bởi cái miệng của y.

Khách và chủ ngồi vào chỗ, Bàng Thống vừa bóc đậu phộng ăn, vừa bắt đầu bóp cái bánh bao mềm Bao Chứng.

“Linh lực giết người? Bao Chứng, người nói xem.”

Tiểu Man là người đầu tiên nhin không được, xông lên phía trước giành lấy đậu phộng trong tay của Bàng Thống, trách móc một trận. Chọc làm cho Bàng Thống cười to ha ha: “Thú vị, thật thú vị!” Tiểu Man nói: “Sai rồi! Ta là xinh đẹp thật xinh đẹp.”

Chẳng bao lâu trước đây, cũng từng có một thiếu niên mỉm cười nhướng mày dương dương tự đắc nói: “Sai rồi! Ta là thông minh thật thông minh!” Giọng nói tiếng cười giống như đang ở ngay trước mắt.

Bàng Thống liếc ngang nhìn Công Tôn Sách, Công Tôn Sách không tiếp ánh mắt của hẳn. Vì thế Bàng Thống nói: “Tiểu Man cô nương, ta thật sự càng ngày càng thích cô.”

Tiểu Man gật đầu hắc hắc cười: “Người thích ta?”

Bàng Thống nói: “Đúng vậy ~”

Sắc mặt của Công Tôn Sách và Lưu phu nhân đột ngột thay đổi. Công Tôn Sách mím chặt môi đảo mắt nhìn về phía Bàng Thống, ánh mắt nghiêm khắc nhìn kỹ càng. Còn Lưu phu nhân thì con ngươi chột vụt sáng.

Tiểu Man nói: “Người thích ta, còn ta thích Đại Bao, vậy chính là người cũng thích Đại Bao rồi.”

Bàng Thống hể chút là động sát khí, bắt lấy mấy chuyện nhỏ nhặt bức chết người. Bao Chứng nhận không nổi sự yêu thích của hẳn, cổ họng khô khốc, vẻ mặt xấu hổ, giống đang bị táo bón. Công Tôn Sách lại bị Tiểu Man chọc cho bật cười.

Bàng Thống đáp lại vô cùng nhiệt liệt về phi văn (sex scandal) thích Bao Chứng: “Ta cho người thời gian

hai ngày, tìm không được hung thủ, ta sẽ giết người.”

Ý cười của Công Tôn Sách toàn bộ không còn.

Bàng Thống mặc dù đang theo đuổi Công Tôn Sách, nhưng chuyện này không có nghĩa là hắn sẽ hạ lưu tình với nhóm người của y. Phương thức biểu thị tình yêu của hắn đối với Công Tôn Sách ngoại trừ đùa giỡn thì chính là khiêu khích. Ở một trình độ nhất định, hắn sẽ không hạ thủ lưu tình với Công Tôn Sách thân là một nam nhân. Hạ lưu tình chính là khinh thường y, Bàng Thống sao có thể khinh thường y.

Công Tôn Sách mắng trong lòng: Vô sỉ! Bao Chứng không quan không chức, người khi dễ hắn một tiểu dân chúng để làm gì a? Có gì cứ hướng vào ta này!

Bàng Thống cười: Ai, các người chẳng phải anh em sao? Chẳng phải mặc chung một ống quần sao? Hướng đến hắn chẳng phải tương đương hướng đến người.

Lần này lại tan rã trong không vui. Bao Chứng vô có vướng vào chức trách phá án trong kỳ hạn, Công Tôn Sách cũng bị liên lụy, Tiểu Man lại càng kêu la gào thét. Triển Chiêu vuốt ve chuôi đao, quả thật muốn tiến lên phía trước cho Bàng Thống ném thử chút lợi hại.

Công Tôn Sách nói Thiên Vấn cô nương thần bí khó lường, thật ra so với Thiên Vấn Bàng Thống càng không thể nắm bắt hơn. Công Tôn Sách chỉ có thể biết câu nào của hắn là thật câu nào là giả, nhưng thật giả có mức độ bao nhiêu, toàn bộ không biết.

Bàng Thống nói: Hai ngày không giao ra hung thủ, sẽ chết sẽ chết! Đây không phải là lời nói đùa, nhưng Công Tôn Sách một chút cũng không để trong lòng, y quá có tự tin đối với cái đầu của Bao Chứng. Nói lui một vạn bước, thật sự có một ngày đao đặt trên cổ của Bao Chứng, tham khảo lần cùng Da Luật Tuấn Tài, vẫn còn có Công Tôn Sách y đứng ra. Không phải y thị sủng sinh kiêu, y chắc chắn Bàng Thống không ra tay. Nếu thật sự ra tay được, Công Tôn Sách y cũng nhận.

Vì thế vào ban đêm, bốn người vẫn còn tâm tình rất tốt mà đi dạo chợ đêm. Công Tôn Sách dẫn theo Triển Chiêu, thanh thanh thơi thơi ăn bữa cơm chiều. Ngồi vào tiệm cơm, linh cơ hiện ra, trong tay cầm cái bánh bao một đường vừa ăn vừa chạy về Lưu phủ.

Vào Lưu phủ, Bàng Thống vừa ăn cơm no đang tản bộ ở trong viện. Nhìn thấy đoàn người sát khí đằng đằng, liền ngăn đón ở phía trước nở nụ cười: “Làm gì vậy?”

Công Tôn Sách lườm hắn một cái lách qua hắn đi về phía trước, sắc mặt âm trầm. Bàng Thống liền nhìn Bao Chứng. Bao Chứng ho khan hai tiếng, dè dặt giọng nói: “Bắt yêu.”

Chuyện thú vị như vậy, còn có Công Tôn Sách, hắn không thể không đi. Đến nơi trước tiên tìm một chỗ ngồi, ngồi vững vàng xem kịch cho tốt. Công Tôn Sách đối với Thiên Vấn có chút gì đó, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, chuyện đại nghĩa diệt thân, ai cũng không dám giành với y.

Bàng Thống một chút cũng không đau lòng cho y, ngược lại vui sướng khi người gặp họa. Khi mới quen biết tại kinh thành năm đó, hắn đã bói cho y một quả số mệnh, một nam nhân, mệnh tọa Thái Âm đau buồn nỗi đau của thiên hạ. Cô thần quả túc Liêm Trinh Kinh Dương cộng thêm một Linh Tinh, mà toàn bộ còn rơi vào cung phu thê*. Mệnh cô đơn trăm năm một thuở, cả đời này đều không có duyên với nữ nhân. Bẩm báo chân thực với Công Tôn Sách, Công Tôn Sách lại chẳng tin.

(*Cô thần quả túc: Sáng tối một mình)

Sao Liêm Trinh: Đặc tính: Uy quyền, quyền lực, hình ngục

Sao Kinh Dương: Sát phạt, cô đơn, bần hàn, bệnh tật, tai nạn

Sao Linh Tinh: Độc ác, sát phạt, cô đơn.)

Nhìn xem, trò chơi số mệnh này, làm người ta không thể không tin, một chút sắc đào hồng phấn vừa mới manh nha đã bị bóp chết trong nụ rồi? Nếu hắn là Công Tôn Sách, sẽ tìm một nam nhân giống như hắn mà sống qua một đời là được rồi, qua thế nào chẳng là qua a, thế nào cũng phải tìm cho được nữ nhân. Nghĩ Bàng Thống hắn văn võ toàn tài ôn nhu sẵn sóc tướng mạo đường đường, quan trọng nhất chính là một lòng say mê quyết không thay đổi đối với Công Tôn Sách, ngoại trừ không sinh con, những mặt khác có điểm nào không mạnh hơn nữ nhân a.

Bàng Thống quân đối mặt với Công Tôn Sách, tư duy đã loạn rồi. Lúc đầu so mình với Phi Yến, sau đó so mình với Mộc Lan, bây giờ so mình với Thiên Vãn. Kết quả so sánh là không có tính so sánh. Chẳng phải là không có tính so sánh sao, hắn một đại nam nhân cùng các tiểu cô nương (Mộc Lan:.....) PK*, vậy có thể P ra cái gì a.

(* Đồ sát, đối kháng)

Bàng Thống phát hiện, nhìn Công Tôn Sách phá đám người khác thật sáng khoái, nhìn Công Tôn Sách phá đám nữ nhân càng sáng khoái.

Bao Chứng giúp Công Tôn Sách nói vài câu, Tiểu Man nói: “Thì ra người đã sớm biết.” Bao Chứng nói: “Ừ... Nhưng mà nội dung Công Tôn công tử cùng người ta tâm sự dưới trăng, ta không biết.”

Bàng Thống nghĩ: Hôm qua Công Tôn Sách rõ ràng là đến cùng ta tâm sự dưới trăng... Nghĩ nghĩ đến ba cây quẻ Hàm của Công Tôn Sách, ánh mắt rét lạnh: Giỏi a, là nữ nhân người thấy sắc nảy lòng dụ dỗ trai nhà lành a! Chiêu ta chơi thừa tám trăm năm trước người cũng không biết xấu hổ lấy ra làm xấu mặt, hừ!

Lần này Bàng Thống đã đoán sai, ba cây quẻ Hàm, không phải là lừa gạt, quả thật là do ý trời. Vì thế khi hắn cho rằng nữ nhân này nên rút khỏi sân khấu lịch sử, nữ nhân này vẫn ngoan cố tồn tại ở nơi nào đó, làm người ta phẫn nộ.

Khăn che mặt của Thiên Vấn bị vạch trần tầng tầng, gần như đã đến tình trạng lỏa lồ. Cô nương lỏa lồ tự nhiên phải thẹn quá thành giận, nắm chặt nắm tay một quyền hướng đến ánh mắt sáng bling ~ bling của Công Tôn Sách.

.....

Mọi người =o=///:.....

Tiểu Man _ : Xuống tay còn nhanh hơn ta còn chuẩn hơn ta còn độc hơn ta, khí chất dũng mãnh không thể dùng lời để biểu hiện, cô nương người mới nên tên là Tiểu Man a.... a không, Đại Man, Man Man...

Bao Chứng O ///: Ai nha! Người đồ nữ nhân chết tiệt! Người ghen tỵ Công Tôn Sách xinh đẹp hơn người chứ gì!

Bàng Thống & Triển Chiêu _ : Ở trước mặt ta, người cũng dám ra tay với Thúc Trúc (Công Tôn đại ca)!!!

Công Tôn Sách =_@: Đau... a...

Gia đình Ất & Gia đình Giáp lập tức đỡ lấy Công Tôn Sách từ phía sau o(v)o: đụng được rồi đụng được rồi! (Ôm được rồi ôm được rồi!) Thất lưng của Công Tôn đại nhân a, quả nhiên là...

.....

Một trận nháo loạn....

Thân mình của Bàng Thống vừa động, Triển Chiêu đã lộ ra biểu tình hung ác nhất từ khi bước vào thời kỳ trưởng thành đến nay, vung một đao, đánh Thiên Vấn hôn mê.

Bàng Thống có chút phát cáu tách đoàn người đi ra, phẩy phẩy vạt áo: “Ai! Các người muốn làm cái gì a? Quả thật giống như một trò khôi hài...” Nhìn Công Tôn Sách đau đến mức ôm nửa bên mặt, thất lưng cũng không thẳng lên được, lửa giận càng ngày càng bốc lên: “Làm trò vớ vẩn!”

Bàng Thống chỉ nhìn thấy trò vớ vẩn thứ nhất, không nhìn thấy trò vớ vẩn thứ hai. Ấm chiêu của Thiên Vấn cô nương mọi chiêu đều không đâu, chiêu nào cũng có, tuy rằng thân rơi vào trận địa của địch, lại dò tìm cơ hội làm cho con mắt kia của Công Tôn Sách cũng thành gấu trúc.

Tiểu Man từ trước đến nay chưa từng thấy Công Tôn Sách nhận thua giống như hôm nay, vừa kinh ngạc vừa buồn cười. Dám can đảm khi dễ Công Tôn đại ca của hắn như vậy, Triển Chiêu đối với cô nương này chỉ còn lại ác cảm. Mà Bao Chứng vẫn như trước xem thường trở ra trở vào: Ai bảo người chuốc họa vào thân a, bây giờ biết sự lợi hại của nữ nhân rồi chứ...

Công Tôn Sách đính hai vành mắt màu xanh, bộ dạng buồn bực không vui lại giống như lâm vào thời kỳ thất tình. Một vị nam nhân đơn thân kim cương anh tuấn không biên giới quan to lộc hậu nhả nhận hiểu lẽ như vậy, nhưng luôn không được như ý trên phương diện tình cảm, quả thật giống như bị nguyên rủa.

Bao Chứng cùng Triền Chiêu trầm nghĩ: Người a, quả nhiên không thể quá hoàn mỹ, quá hoàn mỹ bị người ghen ghét vẫn còn may, bị trời ghen ghét, vậy không còn đường sống.

Ra cửa lại gặp Phong Tranh, đầu khẩu vài câu, quay về phòng, trong phòng sáng đèn, Công Tôn Sách vừa đẩy cửa đã kêu: “Triền Chiêu! Mau tìm chút thuốc đến cho ta!” Hướng mắt nhìn thấy Bàng Thống lại ngồi bên bàn uống trà. Hắn càng lúc càng tự nhiên thành thạo, chưa thấy ai dạ tập mà dám đốt đèn.

Bàng Thống cũng không ngẩng đầu lên đã nói: “Ai, đừng nhìn ta như vậy, ta đến đưa thuốc cho ngươi.”

Công Tôn Sách cũng không khách khí: “Đa tạ Tướng quân. Thuốc ta có để lại.”

Bàng Thống nói: “Vậy cũng không được. Cách chữa ứ thương và đao thương không giống nhau.” Nâng mắt nhìn y, giật mình: “Sao lại thêm một cái?!”

Công Tôn Sách xoay mặt đi, lập tức không cao hứng.

Bàng Thống nói: “Được được được, ta không hỏi.” Còn cần hỏi sao? Chắc là bàn tay tội ác của nữ nhân kia để lại, Triền Chiêu cũng quá sơ suất rồi. “Ngồi xuống.”

Công Tôn Sách đứng không động đậy.

Bàng Thống nói: “Vết thương này của ngươi nếu không qua năm ba ngày tuyết đối không tiêu đi. Ngươi không sợ xấu, ta không sao cả.”

Công Tôn Sách là một người rất mâu thuẫn, một mặt yêu sạch sẽ yêu đẹp đẽ, mặt khác lại không cho người ta nói, tặc mao nói: “Ngươi không sao, ta cũng chẳng sao. Coi ta là loại người gì! Dựa vào mặt mũi mà sống à?”

Bàng Thống chịu không nổi bộ dạng cao ngạo ngẩng mặt nhướng mày này của y, vừa thấy tâm liền ngứa ngứa, nở nụ cười: “Không dựa không dựa, là ta dựa vào mặt mũi của ngươi mà sống. Thúc Trúc ngươi là một quân tử, người ta nói quân tử dung mạo đoan chính. Còn là người làm quan, đừng để người ta chê cười.”

Những lời này nói vì đại nghĩa, Công Tôn Sách cũng không thể phản bác, bị hắn ấn ngồi lên trên ghế.

“Ngẩng đầu, đừng động đậy.”

Bàng Thống không biết từ chỗ nào lấy ra hai cái trứng luộc đã lột vỏ, còn nóng. Hắn lau thuốc lên vành mắt của Công Tôn Sách, lại nhẹ nhàng chạm rãi lần trứng luộc lên.

Một người đứng một người ngồi, Công Tôn Sách ngửa đầu, quả thật giống như đang mời hôn. Đương nhiên Công Tôn Sách không biết như vậy giống như đang mời hôn, chỉ cảm thấy không được tự nhiên.

“Trời không còn sớm nữa người nghỉ ngơi đi ta tự mình làm.”

Bàng Thống ngăn chặn tay của y, nói: “Đừng nhúc nhích.”

Công Tôn Sách bất động, cũng không nói nữa. Động tác trị thương của Bàng Thống cực tốt, nhẹ nhàng nhàng, thích hợp thỏa đáng. Trong căn phòng yên tĩnh, chậm chậm sinh ra một tia vui vẻ và ám muội. Vui vẻ là Công Tôn Sách, ám muội là Bàng Thống. Công Tôn Sách nghĩ đến lý luận về vẻ mặt lúc trước. Một người, ở trong những trường hợp bất đồng có những bộ mặt bất đồng. Bàng Thống ở trước mặt mọi người, ngang ngược ngông cuồng tự cao tự đại giờ đảo chém xuống. Mà ở trước mặt y, lại thành Bàng Ủy Ly khắp chốn nhân nhượng y chăm sóc y, nhận thua thiệt và cẩn thận, một chút phách lối cũng không có. Người nào mới là Bàng Thống chân chính? Hay hoặc là, giống như Phong Tranh nói, đều là hắn.

Bàng Thống lại không nghĩ nhiều như vậy, nhìn Công Tôn Sách ngoan ngoãn tuân theo, thậm chí thích thật nhiều, lại sinh ra mơ màng với bờ môi bạc như màu nước của y, nghĩ rất nghiêm túc rất xuất thần. Cổ tình Công Tôn Sách cái con người không hiểu phong tình này, không biết sợi gân nào bị lệch, bỗng nhiên trầm thấp phát ra một câu: “Bàng Thống, ta... chỉ thích nữ nhân.”

Động tác tay của Bàng Thống thoáng dừng lại, thở ra một hơi nói: “Vậy thì tốt a.”

Công Tôn Sách: “?”

Bàng Thống nói: “Ta đang nghĩ, nếu người không chỉ thích nữ nhân, bên người vừa Bao Chứng vừa Triển Chiêu, ta sẽ rất mệt a.”

Công Tôn Sách chống bàn muốn đứng dậy nổi bão, lập tức bị Bàng Thống ấn xuống, nâng cằm y lên tiếp tục lấy trứng gà áp lên vành mắt của y, cười nói: “Đừng nóng vội a. Ta nói nghiêm túc...” Thở dài: “Cho dù người thích nam nhân hay là thích nữ nhân, hoặc là, nam nhân nữ nhân người đều không thích, ta không sao cả — dù sao, người sớm muộn gì đều là của ta.”

Công Tôn Sách không biết Bàng Thống lấy đâu ra tự tin, tự tin nhất định có thể bề cong y, cong còn không tính, mà còn sớm muộn gì cũng là của hắn.

Nằm mơ sao?

“Bàng Thống, đừng ép ta.”

“Ta từng ép người lúc nào?”

Công Tôn Sách nghĩ nghĩ, ngoại trừ thói quen hay quấy nhiễu, muốn nói ép, thật đúng là chưa từng có.

“Quá khứ, hiện tại, về sau, ta cũng sẽ không ép người.”

Ánh mắt của Công Tôn Sách nguội lại, trứng gà bị lấy ra, tiếp đó môi hơi nóng, dường như bị cái gì thô ráp phát qua, mở to mắt, Bàng Thống đã cười đi ra ngoài.

Thuốc và hai cái trứng gà nóng khác còn vỏ đặt ở trên bàn, trứng gà lăn lăn sắp rơi từ mép bàn xuống dưới. Công Tôn Sách vội vàng đưa tay ra tiếp, quá nóng, nóng đến mức y vùng tay, nó rơi trên mặt đất vỡ mất vỏ. Y cũng không nhặt. Đột nhiên giống như tỉnh ngộ ra điều gì, tức giận nhìn ra ngoài cửa, y dùng mu bàn tay hung hăng lau môi của mình, nổi trận lôi đình.

“Bàng!!! Úy!!! Ly!!!”

Lưu phủ suy cho cùng là phủ quan, rắn chắc, đổi thành phòng ở khác, sớm bị thanh âm này chấn sụp.

Đối với chương này, chỗ tuyệt diệu là mập mờ sâu sa. Công Tôn công tử tại sao giận dữ, thứ thô ráp là thứ gì. Dâm giả gặp dâm, mọi người tự có cách nghĩ của mình. Bởi vì Phi Vân Kỳ số không ở hiện trường rình xem, kẻ hèn này cũng không thể ăn nói lung tung.

Thuốc của Bàng Thống có thể nói là thuốc tiên chữa thương, phối hợp với bài thuốc bí truyền trứng luộc, ngày hôm sau, vết ứ thương trên mắt của Công Tôn công tử tiêu hết blang ~ blang ~ như ban đầu, làm cho Bao Chứng Triển Chiêu rất là khâm phục tán thán.

Ngày này, hai người Bàng Sách ai cũng có nữ nhân bầu bạn. Công Tôn Sách lại cùng Phong Tranh tình cờ gặp gỡ, đang đại lợi phương đông, cộng với cỏ thơm mê hoặc. Bàng Thống bị Tiểu Man theo dõi.

Tiểu Man tự cho là theo dõi rất nhẹ nhàng, còn phía Bàng Thống nghe ra, động tĩnh của từng bước từng bước kia giống như voi vậy. Vừa mới vạch trần nàng, liền gặp người đánh lén. Cũng không biết sát thủ hạng ba từ chỗ nào tới, nghiệp vụ không tinh, cho rằng hần cùng cô nương nói chuyện liền lơ lửng. Giết hần không giết được, ngược lại bị thương chính mình.

Tiểu Man cũng bị thương, ôm cổ chân ai ôi kêu đau. Bàng Thống thật sự muốn tính cho nàng một quẻ, cô nương này năm nay gặp vận gì a, hôm trước mới bị thương tay, hôm nay lại bị thương chân, còn đều là ở bên cạnh nam nhân bị thương. Rõ ràng là nạn hoa đào.

Tiểu cô nương bị thương chân, miệng vẫn nhanh nhẹn như cũ, già mồm ắt lẽ phải, xoay Bàng Thống đến mức tìm không thấy hướng bắc.

Tính tình lộn xộn không biết suy xét rằng nhọn miệng lạnh đối trắng thay đen này... Bàng Thống rất muốn hỏi nàng: Đây, ngươi và Công Tôn Sách có quan hệ huyết thống phải không?

Tiểu Man nói: “Ta đau đau chết mất! Đi không được!”

Bàng Thống nói: “Vậy làm sao a? Ta công ngươi?”

Tiểu Man nói: “Cút ra! Vẫn chưa đánh ngươi đủ đâu, còn muốn ăn đậu hủ của ta...”

Bàng Thống trông xa, nhìn trời không nói gì. Nghĩ ta ăn đậu hủ của ai cũng sẽ không ăn của ngươi. Ngươi, vừa nhỏ vừa gầy, bộ dạng giống cọng giá, còn thất kiểu tóc của người Liêu, còn cách đậu hủ rất xa! Cũng chỉ có Bao Chứng coi ngươi như món ăn.

Tiểu Man không cần Bàng Thống công, Bàng Thống cũng không muốn công nàng. Nam nữ thụ thụ bất thân, đúng là câu này. Công trước ngực dán sau lưng quay về Lưu phủ, vận khí tốt chút, lại đụng phải Công Tôn Sách. Hắn làm sao ăn nói với y a. Sáng sớm đã bị bắt gặp cứu Linh nhi, lần này nữa, Công Tôn Sách chắc chắn sẽ nghĩ: A? Loại chuyện tốt anh hùng cứu mỹ nhân, sao luôn bị ngươi gặp được a? Cứu mỹ nhân, ngươi cứu rất mỹ chứ gì...

Công Tôn Sách nói, Bàng Thống có mặt nạ. Bàng Thống có mặt nạ, đối đãi già trẻ nữ nhân, lại là một cái mặt nạ hiền lành khác. Không công bên người, vậy làm cái sơn đầu* công thôi. Rất lâu rồi không làm sơn đầu, lòng bàn tay bị nhánh cây rạch một đường. Mò tìm bình thuốc trên người, mới nhớ ra tối hôm qua đã để lại bình thuốc cho Công Tôn Sách. Cười cười, đơn giản xử lý vết thương trên tay một chút. Là nên để lại bình thuốc cho Công Tôn Sách. Bàng Thống hẩn quanh năm ẩn hiện trong đao quang kiếm ảnh, thương a sọ a chẳng sao cả. Công Tôn Sách mà, vẫn là như Tiểu Man nói, bóng bẩy chải chuốt vẫn đẹp hơn một chút.

(*kiệu, cáng dùng để di chuyển ở miền núi, ai xem phim rồi thì biết ha)

Công Tiểu Man một đường, hai người hàn huyền một đường. Tiểu Man tuy rằng đã man một chút, nhưng thật ra là một cô nương không tồi. Sáng sủa, thẳng thắn, tính tình rất giống Phi Yến, thông minh hơn nhưng lại kém một phần thanh nhã so với Phi Yến, tóm lại tốt hơn cái gì Thiên Vấn lải nhải thần thần kia. Ánh mắt của Bao Chứng, cũng tốt hơn Công Tôn Sách một chút.

Bàng Thống bị câu “Ngươi từng gian Đại Bao” của Tiểu Man làm cho rất . Nghĩ không ra cô nương này chẳng phải thích Bao Chứng sao? Sao cứ luôn thích đem bọn họ sắp chung một chỗ a? Đều tại hắn dùng phương thức cách sơn đả ngư khiêu khích Công Tôn Sách, hỏa lực toàn tập trung trên người của Bao Chứng. Khi dễ Bao Chứng khi dễ quá lộ liễu trắng trợn, nếu khi dễ Công Tôn Sách, bây giờ chẳng phải là “Ngươi từng gian Công Tôn Sách” sao?

Như thế, rất tuyệt diệu.

Nghĩ đến điều này, tiếp theo liền tám tới chuyện người thông minh nhất thiên hạ. Bàng Thống vì Công

Tôn Sách bất bình thật lâu, hẳn rất ủng hộ Công Tôn Sách tìm một cơ hội tiêu diệt Bao Chứng. Nếu y sợ thấy máu, hẳn thay y xử. Người tâm cao khí ngạo như Công Tôn Sách, muốn y cúi đầu còn khó hơn muốn y chết, tại sao cam tâm khuất phục Bao Chứng đứng thứ hai? Khuất phục không tính, còn Tiêu không rời Mạnh bảo vệ mọi bề. Rất tổn công nghi ngờ a. Có lẽ nào, hai người này, thật sự có chút gì kia?

Càng nghĩ càng chân thực, càng nghĩ càng nghi hoặc.

Nửa đời trước của Bàng Thống, ngoại trừ thầy dạy siêu hình cho hắn, hắn vốn chưa từng phục ai. Nói phục cũng hơi quá, nhiều lắm cũng chỉ là kính trọng. Nửa đời trước của Bàng Thống, chỉ có thuộc hạ và đối thủ, cũng không có bạn bè. Một người trong số mệnh mang cô đơn và sát tính. Tình cảm của hai người Bao Sách, không phải hắn có thể dễ dàng có thể hiểu hết được.

Hi hi ha ha công Tiểu Man trở về Lưu phủ, sắp xếp ổn thỏa cho nàng, ra cửa rẽ ngoặt liền gặp nhóm Công Tôn Sách. Một hàng bốn người, thiếu một cô nương, lại thêm vào một cô nương. Bàng Thống nhìn chăm chăm cô nương được bổ sung, liền nổi giận. Sao nàng ta vẫn còn ở đây a? Đây chẳng phải nên giao cho quan phủ sao?

“Du sơn ngoạn thủy sao? Ta thật sự có chút bội phục ngươi...” Nói với Bao Chứng, nói xong rồi đi, không liếc nhìn Công Tôn Sách lấy một cái.

Bao Chứng nhìn chăm chăm vào quần áo trên người của Bàng Thống, cũng nổi giận. Từ Song Hỷ trấn trở về sau, hắn đặc biệt chú ý đến quần áo trên người của Bàng Thống. Bộ hôm nay, màu vỏ quýt. Màu vỏ quýt, màu vỏ quýt, Tiểu Man hôm nay cũng là màu vỏ quýt a a a!!!

Vọt vào phòng Tiểu Man, chất vấn một trận. Bao Chứng chỉ quan tâm Bàng Thống có phải có dụng ý xấu với Tiểu Man hay không. Nghĩ Bàng Thống người, hoa hoa công tử a, không mặc được quần áo tình nhân với Công Tôn Sách, chuyển hướng mục tiêu đến Tiểu Man! Tiểu Man là ai a? Là... là...

Là gì? Chẳng phải là một cô nương bám đuôi kiêm đối tượng mộng xuân của Bao Chứng ngươi mà thôi sao.

Mà chuyện Công Tôn Sách quan tâm cũng là người mà chính y cũng thấy ngoài ý muốn.

“Có người tập kích Bàng Thống? Sau đó thì sao?”

“Sau đó trái lại người nọ bị Bàng Thống làm bị thương.”

“Vậy, vậy sau đó?”

.....

Nói lấp lún, muốn nói không quan tâm, ai tin a? Y quá quan tâm.

Công Tôn Sách chưa từng thấy Bàng Thống một thân đều là vết thương là như thế nào, tuy rằng lúc này đối mặt cũng không nhìn ra hắn có gì không thích hợp, nhưng y biết hắn có một loại tính tình cứng rắn, đau đến chết cũng không khom lưng. Từ miệng Tiểu Man nghe thấy Bàng Thống gặp tập kích, cảm giác đó, cảm giác đó giống như lúc thấy Bao Chứng bẻ cây bút lông làm hai cắm lên trên đầu giả người chết, tim co rút phát lạnh phát đau, trong nháy mắt như vậy, đầu ngón tay đã lạnh thành băng.

Vì thế kẻ hèn này muốn nói Bàng Thống người biết đủ đi, Bao Chứng và Công Tôn Sách, đó là giao tình vào nước ra lửa, trải qua bao nhiêu năm. Người phát tay một cái là rất nhiều rất nhiều năm, rồi đột nhiên quay lại, vẫn có thể làm cho y vì an nguy của người mà đầu ngón tay băng lạnh. Người đáng giá rồi.

28. Chương 28

Đây là lần đầu tiên Công Tôn Sách chính mắt nhìn thấy Bao Chứng rơi xuống vách núi, bị người túm lấy cổ, vớt xuống như vớt một bao tải. Lúc ấy đầu óc nổ tung, từng mảng mơ hồ từng mảng trắng xóa, từng mảng âm âm vang loạn. Cùng Bao Chứng nhìn thấy hiện trường của vô số án mạng, lần này đổi thành Bao Chứng trở thành nhân vật chính, cảm giác này thật đúng là không đồng dạng.

Tiểu Man khóc la vừa lăn vừa bò bỏ nhào đến bên vách núi, nhào người ra muốn nhảy xuống theo, Công Tôn Sách túm lấy cánh tay của nàng ngăn nàng lại. Y đã xem nàng như nửa vợ bạn mà đối đãi, đối với Tiểu Man, có một loại quan tâm yêu ai yêu cả đường đi. Y nói Tiểu Man người không thể nhảy, tâm của Bao Chứng đối với người ta biết, nếu hắn chưa chết người đã chết, ta làm sao ăn nói với hắn a?

Tiểu Man dù có dã man hơn nữa, rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái, bị Công Tôn Sách giữ lấy, không thể cử động một chút nào, điên loạn khóc la nói: “Uổng cho người là bằng hữu tốt nhất của Đại Bao...”

Công Tôn Sách nuốt nuốt nước mắt nghĩ, ta đâu chỉ là bằng hữu tốt nhất của hắn! Tay chân còn là tim nữa a! Nếu không có người ở đây nháo loạn, nói không chừng người nhảy xuống, đã là ta a...

Phong Tranh và Bao Chứng là bình thủy tương phù, cảm tình hơi hợt, cho nên sau khi kinh sợ là người lí trí nhất. Trước hết đi vòng một vòng quanh vách đá, lại nhờ vào thị lực tốt, cúi người nhìn xuống. Phía dưới là vách núi cao vạn trượng mây mù tối mịt, nếu muốn sống, chỉ sợ khó. Nàng lắc đầu với Công Tôn Sách, ánh mắt của Công Tôn Sách liền ướt, quay đầu dùng sức nháy nháy mắt, làm cho nước mắt khô cạn trong hốc mắt. Bên cạnh còn có hai nữ nhân phải chiếu cố, y không thể quá tùy tính. Tìm Bao Chứng, chỉ bằng một mình y, là không được.

Dốc sức không chế xúc động quay đầu nhìn về vách núi của mình, bình tĩnh thanh âm nói: “Đi về trước đi, kêu Lưu phủ phái người xuống dưới sông tìm, đừng gấp, Bao Chứng nhất định không sao.”

Tiểu Man khóc đến mức không hít thở nổi, nói: “Không không không, chỗ nào ta cũng không đi, ta ở đây cùng Đại Bao...”

Công Tôn Sách nhìn xuống ý muốn khóc, thở dài nghĩ: Ta cũng muốn ở đây cùng Đại Bao a! Nhưng mà

làm sao được! Cách bầu bạn kiểu này, Bao Chứng thật sự sẽ chết chắc...

Cuối cùng Phong Tranh không thể khước từ ở lại cùng Tiểu Man. Công Tôn Sách nói: “Kính nhờ.” Phong Tranh gật gật đầu, ngồi xổm xuống để Tiểu Man dựa vào ngực của mình. Sau đó một mình Công Tôn Sách, bước sâu bước cạn quay về. Khi can đảm toàn bộ vỡ nứt, tinh thần rất hoảng hốt, trước mắt thiên toàn địa chuyển, vài lần dưới chân lão đảo, phải dừng lại.

Phong Tranh ngóng nhìn bóng dáng loạng choạng vội vàng, giống như bệnh tim phát tác, lồng ngực rất đau rất đau.

Vào Lưu phủ lập tức va vào khuôn ngực Bàn Thống. Bàn Thống cười đỡ lấy y, đang muốn trêu ghẹo, lại phát hiện hai tay của y đều lạnh băng, nhìn lại, không chỉ hai tay, khuôn mặt đều đã như kết băng, xanh xanh trắng trắng, một tầng mồ hôi mỏng.

Bàn Thống nhíu mi: “Người...”

Công Tôn Sách chớp lấy cánh tay của hắn, môi run đến không xong: “Người mang theo bao nhiêu Phi Vân Kỵ đến? Có bao nhiêu đều cho ta mượn, mau, mau lên!”

Bàn Thống chỉ mang theo hai Phi Vân Kỵ, nhưng hiện giờ đều được phái đi tiếp nhận quân địa phương của Cao Giáp, bên cạnh một người cũng không lưu lại.

“Xảy ra chuyện gì? Người đừng vội...”

Không biết từ khi nào Triển Chiêu từ phía sau đi ra, nhìn thấy Bàn Thống nửa đỡ nửa ôm che lấy Công Tôn Sách, biểu tình của Công Tôn Sách giống như rất sợ hãi, hắn lập tức liền phát giận, điểm mũi chân, dùng khinh công bay lướt qua đến trước mặt hai người, một tay kéo Công Tôn Sách qua, một tay vận chưởng phong, nhắm về phía Bàn Thống. Hắn cũng không có hàm dưỡng tốt núp trong bóng tối ho khan hai tiếng như Bao Chứng, hễ mà thấy có người không quy không củ với Công Tôn đại ca, mặc kệ hắn là thiên hoàng lão tử, trước hết đánh một trận rồi nói tiếp.

Bàn Thống ngăn cản một chưởng này, lui về phía sau một bước, cũng không quần lấy hắn mà đấu. Bây giờ không phải lúc đánh nhau. Bộ dạng kia của Công Tôn Sách, giống như thấy quỷ, rất làm cho người ta bận tâm.

Công Tôn Sách giữ chặt Triển Chiêu, kể vội vàng chuyện Bao Chứng rơi xuống núi một lần. Triển Chiêu nghe xong, ánh mắt liền đỏ, liền muốn đi tìm người. Bên cạnh Lưu quán gia nghe chuyện đuổi tới cũng ngăn cản hắn, nói: “Triển thiếu hiệp có điều không biết, con sông này địa thế kỳ quái hiểm trở, nếu không phải người bản địa, võ công dù có tốt cũng khó đi nửa bước...” Công Tôn Sách cũng giữ chặt hắn: “Thêm người một người cũng không nhiều. Để bọn họ đi đi.” An ủi vỗ vỗ tay hắn: “An tâm, Bao Chứng còn sống, ta có thể cảm giác được.”

Tay của Công Tôn Sách vẫn lạnh băng, vừa lạnh vừa ướt, không giống như người sống, bàn tay này dán lên

mu bàn tay của Triển Chiêu, Triển Chiêu càng không đi được. Sự uyển chuyển mà không thúc giục này của Công Tôn Sách, chỉ có Bao Chửng hiểu rõ ngọn ngành, người khác chỉ cho rằng y là nhược thư sinh phiêu diêu trước gió, vừa chạm liền nát. Triển Chiêu sợ hấn vừa đi, Bao đại ca tìm về được, lại phải đi nhất xác Công Tôn đại ca. Mà Bàng Thống lại rất canh cánh trong lòng câu “Ta có thể cảm giác được”. Ngoại trừ máu mủ tình thâm, cũng chỉ có giữa tình nhân mới có cảm ứng sinh tử. Y là người nào của Bao Chửng a y có thể cảm giác được? Hừ...

Lưu quản gia dẫn theo tất cả thị vệ tới xuống sông đi tìm. Những người khách dời bước về phòng khách. Lư Châu tam tử, hiện giờ chỉ còn lại nhị tử, chấp tay sau lưng vòng vo mấy vòng trong vòng, xoay đến mức Bàng Thống hoa mắt, kết quả chờ đợi vẫn là vô vọng.

Triển Chiêu lại nổi giận, hướng về Bàng Thống bắt lỗi vớ vẩn một trận. Thật ra Bàng Thống cũng lo lắng, chưa nói đến Bao Chửng là miếng thịt nơi đầu quả tim của Công Tôn Sách, không có Bao Chửng, không biết Công Tôn Sách sẽ giận trời oán đất như thế nào. Lại nói Bao Chửng người thông minh thú vị như vậy, chết một người ít đi một người, ít đi một người đáng tiếc biết bao a. Nhưng tính tình của hấn tự cao tự đại như vậy, Triển Chiêu rộng to hét lớn với hấn, hấn ngược lại sẽ ra về huyền bí chọc tức bọn họ.

Triển Chiêu vừa nhào ra, bị Công Tôn Sách giữ chặt. Bao Chửng không phải do Bàng Thống giết, y biết.

A phi! Cái gì giết, Bao Chửng căn bản chưa chết!

Đợi đến khi tìm bảy tám dặm còn chưa tìm thấy thi thể của Bao Chửng, Triển Chiêu đã thật sự nóng nảy. Vọt vào phòng của Bàng Thống muốn đánh người. Bàng Thống gặp phải ám toán hít phải khói mê, sát khí đang mãnh liệt, hai bên chạm nhau vừa đúng lúc, ăn khớp với nhau, cuộn tay áo lên bắt đầu đấu võ.

Công phu của Triển Chiêu tất nhiên là không còn lời để nói, Bàng Thống xung phong đi đầu chiến đấu anh dũng, võ công cũng thuộc hàng thượng thừa. Trong nhất thời, đánh đến mức khó phân khó giải thiên hôn địa ám gần bó hòa hợp. Hai người này, ai thương ai chết, Công Tôn Sách cũng không muốn nhìn thấy. Bị thương y vẫn phải chữa chết y vẫn phải chôn. Sau gáy nóng lên, dũng cảm đứng ra ngăn cản, kiếm của Bàng Thống rõ ràng đã đâm ra, lúc cách Công Tôn Sách nửa thước, lại tự động chệch hướng. Làm cho Triển Chiêu tìm ra cơ hội, Cự Khuyết nhảy ra, suýt chút nữa đánh thẳng vào mệnh môn.

Đêm nay rất kích thích, vừa nãy vì Bao Chửng lạnh cả tay, lần này, ngay cả chân cũng lạnh. Nhớ đến trước lúc lên đường, Bao đại nương nhét hai cây nhân sâm vào bao quần áo của y, nhân dịp này, tìm lấy ra ăn tẩm bổ. Công lực của hai người Bàng Triển khó phân cao thấp, cùng chịu một chương, trong miệng tí tách nôn ra máu.

Vì thế hai cây nhân sâm này, vẫn là cho hai người bọn họ ăn tẩm bổ đi...

Bên kia đang đánh nhau vui vẻ, bên này Bao Chửng trở lại, trở lại hoàn chỉnh nguyên vẹn. Tự cho rằng tìm được đường sống trong chỗ chết giống như rất giỏi, bày ra khí thế đến trấn áp, một câu dừng tay, âm âm vang dội.

Nửa bên mặt của Công Tôn Sách tắm trong ánh trăng màu lam, ôn nhu hiền lành nhìn hấn cười: Ta biết

người nha, không chết được...

Bao Chứng say mê: Ta cũng biết ta nha, không chết được...

Phong Đại gia nhắc nhở Lưu phu nhân nên trối Bàng Thống lại, Lưu quân gia đã sắp bị dọa vỡ mật, chuẩn đi tìm một cái còng tay. Bàng Thống mặc dù bị điểm huyết, nhưng không ai dám gần hấn, Triển Chiêu muốn đi đến tiếp nhận cái còng tay, Công Tôn Sách giữ hấn lại: “Để ta.” Triển Chiêu không chịu, nói: “Công Tôn đại ca! Huyết đạo của hấn bất cứ lúc nào cũng có thể được giải, rất nguy hiểm!” Bao Chứng dùng ánh mắt nhìn Triển Chiêu, Triển Chiêu giằng co trong chốc lát, đành phải vô cùng không bằng lòng để cho y làm.

Bàng Thống là anh hùng chân chính, anh hùng chân chính sao có thể thúc thủ chịu trối trước mặt mọi người chứ? Cho dù có bị bắt, người bắt hấn, cũng chỉ có thể, chỉ có thể là Công Tôn Sách của hấn.

Công Tôn Sách nhìn vào mắt của Bàng Thống, ánh mắt của Bàng Thống vẫn còn hung bạo sót lại, nhưng bị ánh mắt trong vắt của Công Tôn Sách nhìn trong chốc lát như vậy, sự hung bạo kia liền nhạt đi. Công Tôn Sách mở còng tay ra, chậm rãi mang vào hai tay cho hấn, cuối cùng, lại giương mắt nhìn hấn, trong ánh mắt không hề có an ủi, cũng không có nhu tình, một bộ thẳng thắn ngang nhiên.

Thấy rõ ràng rồi chứ, người bắt người, là ta, Công Tôn Sách.

Động tác này, biểu thị mơ hồ hình thức và thắng bại của cuộc đấu chính trị sau này. Bàng Thống dù có thần long hoạt hiện không ai bì nổi mà vậy vùng hơn nữa, sẽ luôn có người có thể trị hấn, hơn nữa trị phục được hấn. Nói Công Tôn Sách gan dạ hơn người trí tuệ siêu phàm cũng được, nói Bàng Thống anh hùng khó qua ải mỹ nhân cũng thế. Trị được chính là trị được, Bàng Thống luôn thua một nước cờ, không nhận thua không được.

Công Tôn Sách xoay người vừa đi, Bàng Thống đã vùng lên, mọi người chung quanh đều kinh hoảng run lên, đồng loạt lui về phía sau một bước lớn. Tiểu Phong Tranh hét lên một tiếng che mặt lại, rụt người về phía sau Công Tôn Sách. Vừa nãy phi tới ba cây ngân châm muốn hủy dung hấn, hấn chắc chắn muốn trả thù.

Bàng Thống chẳng nghĩ tới trả thù ai, chỉ là cả người khô nóng khó nhịn, vội vã muốn uống nước.

Công Tôn Sách nhìn Bàng Thống tóc tai bù xù có vẻ khá chật vật, có chút giật mình. Có thể thấy được, huyết đạo đã sớm giải, hấn thật sự thúc thủ chịu trối với y.

Tiếp theo là Show Time phá án của Bao Chứng. Vén ra từng tầng từng tầng, vén đến Linh nhi, một cái khăn lụa đoạt hết tất cả sự chú ý của Công Tôn Sách.

Nói Linh nhi nhắc Linh nhi, thì ra Linh nhi ngay tại bên cạnh. Bàng Thống luôn nói y giả vờ không quen biết giả giống như thật, y thấy kỹ xảo diễn xuất của Bàng Thống cũng rất không tồi. Còn nói bình an kết mang theo lâu, mang ra cảm tình, thì ra vật Bàng Tướng quân mang nhiều năm mang ra cảm tình rất

nhiều mà. Vừa nãy câu kết dụ dỗ Tiểu Man, “Muốn mạng của ta ta cũng cho người”, lát sau lại khui ra đoạn chuyện cũ phong lưu ở Tê Phượng lâu. Nợ tình vướng mắc, tính rồi tính, có thể tính ra một sọt.

Công Tôn Sách vô cùng phát hỏa đối với những chuyện này. Từ môi trường trưởng thành của y nhìn ra, giống như Bao Chứng, là gia đình thiếu mẹ chính tông. Từ sau khi y ba tuổi tang mẹ, có một thời gian người mai mối san bằng cánh cửa, Công Tôn Chân lại ôm tôn chỉ kiên định, từ đầu đến cuối cũng không tái giá. Chớ nói gì tái giá, ngay cả tiểu thiếp cũng không có một người. Hai phụ tử bình tĩnh lãnh đạm mà sống, với thân phận và địa vị của Công Tôn Chân, lúc ấy có thể nói là vô cùng hy hữu.

Có lẽ Công Tôn Sách mưa dầm thấm lâu, cũng có thể là di truyền phẩm chất một lòng từ phụ thân. Y từ nhỏ đã nhận định đạo lý bạn đời chỉ có thể có một người. Nam nhân khác, đoan tình biệt luyện cũng được, tam thê tứ thiếp cũng được, cho dù Hoàng Thượng còn trích bạc cho quần thần nuôi dưỡng thiếp thất. Những chuyện đó đều chẳng liên quan đến y. Ở phương diện sinh hoạt cá nhân, y chỉ lo thân mình, hoặc có thể nói, là khiết phích ở hai phương diện tinh thần và thân thể.

Vì thế Bàng Thống có vẻ như không thể tha thứ. Cho dù câu “Ta vừa y người” có phải là trêu ghẹo y hay không, đều không thể tha thứ.

Đặt ở đương thời, mâu thuẫn của hai người Bàng Sách gọi là gì? Đó gọi là ái tình quan có chênh lệch. Thật ra hai người này đâu chỉ là ái tình quan có chênh lệch, quả thực là tam quan đều không hợp. Nhân sinh quan của Công Tôn Sách là chủ nghĩa cấm dục và chủ nghĩa cộng sản, Bàng Thống thì hoàn toàn ngược lại với y. Hai bên là khinh thường lẫn nhau, là không thể nói lý với nhau.

Vụ án giải đáp đến cuối cùng, người chết sống lại, sau đó lại chết. Công Tôn Sách nhìn thấy không ít hiện trường hành hung, không biết vì sao, nhìn Bàng Thống giết người, kinh hãi khác thường. Bàng Ủy Ly luôn cười tủm tỉm với y, lúc giết người, biến thành một bức tượng Tu La. Mọi người còn chưa kịp kinh hô vì Lưu tuần phủ, Bàng Thống xoay cổ tay, cũng giết luôn Linh nhi, tốc độ cực nhanh, ngay cả Triển Chiêu cũng không kịp ngăn cản.

Bàn tay khó khăn lắm mới ấm lại được của Công Tôn Sách, lúc này lại lạnh thấu. Không phải không thấy tầng lệ mỏng trong mắt hắn, nhưng luôn cảm thấy, Bàng Thống như vậy, thật xa lạ.

Vụ án chấm dứt, nhóm người tụ tập trong phòng của Bao Chứng ngồi trong chốc lát. Nói xong chuyện nhìn thấy Phong Tranh ngồi trong đình nghỉ mát, lại hàn huyên trong chốc lát. Sau lại đi tìm Bàng Thống, nhưng đã chậm. Bàng Thống mang theo hai Phi Vân Kỳ, đang chuẩn bị không từ mà biệt. Công Tôn Sách ngăn hắn ở ngoài sân.

Về mặt của Bàng Thống không khác ngày thường, bên khóe môi vẫn mang theo ý cười, nhưng Công Tôn Sách nhìn ánh mắt hắn, rất khác với ngày thường. Nội liễm, lãnh đạm, thậm chí có ử rữ. Nhìn thấy Công Tôn Sách, cũng không phát tay cho thủ hạ lui, nhú mày cười nói: “Công Tôn đại nhân, đến bắt hung thủ giết người là ta sao?”

Công Tôn Sách muốn nói ta là một lễ bộ thị lang việc bắt hung thủ này không đến lượt ta quản chứ? Nhưng nhìn thấy hắn khác thường, liền chẳng thể nói được câu gì, mấy lần lắc đầu không thể nhận ra, thối lui một bước. Lúc Bàng Thống lướt qua y mà đi, lại xoay mặt nở nụ cười với y.

“Công Tôn đại nhân, đi đường cẩn thận.”

Công Tôn Sách không lên tiếng trả lời, Bàng Thống lại thở dài nói: “Nhưng mà ta lại hy vọng trên đường đi người gặp được nơi sơn minh thủy tú, liền noi theo Đào Uyên Minh, kết lư nhân cảnh, thả cúc đông ly*.” Quay đầu lại nghiêm túc nhìn mắt của y: “Ta thật sự hy vọng người, đừng trở về kinh thành nữa.”

Lúc đó Công Tôn Sách không thể hiểu ý tứ của hắn, chỉ cho rằng hắn vì cái chết của Linh nhi mà giận chó đánh mèo Bao Chứng, tiện đà cũng giận chó đánh mèo với y. Nhưng nghĩ lại, Bàng Thống tuyệt đối không phải là người hẹp hòi như vậy. Huống chi Công Tôn Sách y còn chưa giận, Bàng Thống khởi xướng nhất kiếm đoạn hồng nhan, giận cái gì chứ?

Đang nghiền ngẫm ý tứ trong lời nói, Bàng Thống cúi thấp đầu, nhẹ nhàng nói: “Dù sao người đi đến đâu, ta đều có thể tìm ra người.” Lại nhìn y, trên mặt đã khôi phục vẻ hài hước của những ngày trước, trước khi Công Tôn Sách kịp mắng người đã sai bước đi mất.

Một năm này, Công Tôn Sách vẫn còn trẻ, đầy bụng thi thư văn nghệ xã tắc kinh tế, khát khao dùng hết tất cả để tạo phúc cho lê dân. Quá nhiều sự nghiệp và khát vọng chưa hoàn thành, muốn y tránh đời ẩn cư, đó là không có khả năng.

Một năm này, Bàng Thống cũng chưa tính là già, chính là thời điểm tốt bỏ được một thân quả cảm kéo Hoàng đế xuống ngựa.

Một năm này, phát sinh rất nhiều chuyện, ngang vai ngang vế tiến bước phòng thủ ám tiễn thương nhân người chết ta sống. Mãi đến sau này, rất nhiều rất nhiều năm về sau, hồi tưởng lại, vô cùng có tư có vị.

*Câu trong bài Ẩm tửu 5 của Đào Uyên Minh, dịch theo chữ là: Xây nhà giữa cảnh nhân gian, hái cúc ở bờ gấu đông; ý chỉ những ngày tháng ẩn cư nhàn tản. Bài này khá hay, cũng có nhiều bản dịch.

29. Chương 29

Hai vụ án phượng hoàng câu hồn và tìm Thiên Mang ở Thổ thành, đó là chưa thấy Bàng Sách còn Bao Sách ngày ngày đều gặp. Bởi vì Bàng suất không lên sân khấu, vì thế giống như Già Diệp tự cho qua cho qua. Nhưng mà nếu thật sự cho qua hết toàn bộ, lại có vẻ đường đột, vậy cứ để kẻ hèn này lấy những ý chính kể chuyện.

Phượng hoàng trấn và Thổ thành, không có Ủy Ly ca ca, đã có Phong Tranh muối muối. Điên điên khùng khùng, cãi cãi nháo nháo, xảy ra nhiều chuyện không mấy tốt ngoài dự liệu, mấy màn này rất không được nhiều quần chúng nhân dân mong nhìn thấy. Trong quần chúng nhân dân này, lấy Bao Chứng làm đầu, lấy Triển Chiêu làm phụ, có một phần của ta, cũng có một phần của người.

Người nói người này có đáng trách hay không, Tiểu Man cũng điên điên khùng khùng cãi cãi nháo nháo xảy ra nhiều chuyện không tốt ngoài ý muốn, Bao Chứng không bực nàng, chẳng những không bực, còn rất thích rất nuông chiều. Dùng cách nghĩ của Bao Chứng là, Tiểu Man tuy rằng man, nhưng là man rất thẳng thắn, đáng yêu. Mà trong cách âm ỉ của Phong Tranh, nhìn thế nào cũng lộ ra không khí quỵến rũ. Tự mình nhào vào lòng Công Tôn Sách, làm càn xong còn kiêu, phất tay cho Công Tôn Sách một cái tát. Mẹ nó chứ! Mặt của Công Tôn Sách, vô cùng non mịn, có thể tùy tiện đánh bậy a? Nhớ lại thời thiếu niên, Bao Chứng mỗi ngày bị Công Tôn Sách chọc tức đến lộn ruột, nhưng có lúc nào nữ dùng một đầu ngón tay động y đâu? Chuyện bất quá tam, nàng lại đánh thành nghiệm. Công Tôn Sách sắc lệnh trí hôn*, cũng không so đo. Bao Chứng đứng ở lập trường của nhà mẹ đẻ, mắt thấy Công Tôn bị câu dẫn bị ầu ẩu, buồn bực biết bao a.

(*Bị nữ sắc làm mờ mắt)

Bao Chứng đối với Phong Tranh là không mong gặp kích lưu ám dưng*, cuối cùng dẫn đến cho Phong Tranh cô nương một đoạn chuyện đau lòng. Cái này, để sau hẵng nói.

(*chống đối ngầm)

Triển Chiêu cũng không quá thích Phong Tranh, nhưng mà chỉ vồn vện là không thích thôi. Hắn là tâm tính của trẻ nhỏ, lại là một võ nhân, tâm nhãn không có tinh tế như vậy, không quá thích phản ứng với nàng mà thôi. Chỉ có Tiểu Man hợp duyên với Phong Tranh, thường xuyên lú lú rít rít nói cười cùng một chỗ. Hai cô nương, đồ ngọc với đồ ngọc, kém cỏi với kém cỏi, là người chung một con đường.

Quần chúng nhân dân nghĩ như thế nào, đó không quan trọng. Quan trọng chính là Công Tôn Sách lạ lùng không rõ ràng về nàng cho nên không kiềm chế được, thích Tiểu Phong Tranh. Tình yêu Sách Tranh, đã từ chút manh mối phi văn, trở thành sự thật không thể tranh cãi. Bao Chứng, Triển Chiêu, người, ta, toàn bộ kháng nghị đều không có hiệu quả.

Trên đường đi đến Thổ thành, Bàng Thống phái hai sĩ quan giám sát bọn họ. Thật ra đến chỗ này, cuộc đấu giữa Công Tôn Sách và Bàng Thống đã bắt đầu. Công Tôn Sách nghĩ: Tốt a, tìm Thiên Mang đã có Bao Chứng động não, ta sẽ chuyên tâm mang theo hai người các người vui chơi. Nhưng mà không đơn giản như vậy, Bàng Thái sư đã bắt giữ Bao đại nương.

Trong đêm đó, Hoàng hậu nội định* của Triệu Trinh, Sài Quận chúa Tiểu Man chấp bút viết cho Bàng Thống một ngân phiếu khổng**, trong thư viết: Bàng Thống, người bảo hộ Bao đại nương lông tóc vô thương, ta sẽ gả cho người, một lời đã định. Nàng thực sự xem mình như hoa quả, nhưng thật ra, trong lòng của Bàng Thống, ngay cả cả chưa nàng cũng chưa bằng đâu.

(*quyết định nội bộ, ***ngân phiếu vô dụng, lời hứa suông)

Hoa quả chân chính Công Tôn Sách đã được gợi ý, cũng viết một bức thư cho Bàng Thống. Trên thư viết: Chớ hại Bao mẫu. Ký tên: Công Tôn Sách. Đối với Bàng Thống, mạnh bạo sẽ phản tác dụng, yếu thì Công Tôn Sách làm không được. Bốn chữ này, lời ít ý nhiều, đã nói rõ ràng những điều muốn nói.

Trong chuyện Bao đại nương bị giam này, Công Tôn Sách làm sai hai điểm. Thứ nhất, y oan uổng cho Bàng Thống. Giam lỏng Bao đại nương, đây không phải là chủ ý của Bàng Thống. Trong cùng một ngày Bàng Thống nhận được thư cấp tốc sáu trăm dặm của hai người, nghĩ nội dung của hai người này đối cho nhau thì tốt biết bao a, tiếp thư rồi mới biết thì ra cha hấn giấu hấn, giam một vị Bao phu nhân ở trong Bàng phủ. Nghe nói Bao phu nhân này cũng không phải là đèn hết dầu, trước hết chộc quần gia tức chết, sau đó lại ăn sạch nhân sâm đông trùng hạ thảo trong phủ, làm cho Bàng phu nhân, chính là mẹ của Bàng Thống, muốn ăn tổ yến cháo tổ yến nhưng nhất thời không có. Bàng phu nhân nghi ngờ nghe ngóng, lỡ mớ có chuyện như vậy, nghe nói tuổi tuy lớn, nhưng bộ dạng duyên dáng không sánh bằng. Vì thế cho rằng Bàng Thái sư thu dưỡng tiểu lão bà, còn dưỡng nàng thành không coi ai vào đâu, còn lên mũi lên mặt. Lập tức liền tức thành bệnh.

Bàng Thống nhận được thư, cãi cọ với phụ thân vài câu, lại bị mẫu thân gọi vào trong phòng khóc lóc kể lể, khó khăn mới thoát thân, quyết định đi gặp Bao phu nhân trong truyền thuyết. Quần gia nói: “Nhị thiếu gia, thôi bỏ đi. Nữ nhân kia không dễ chộc.” Bàng Thống nói: “Ai nói ta muốn đi chộc nàng?” Chính chính y phục cười nói: “Bái kiến, ta đây là đi bái kiến.”

Sau đó, quần gia càng không dám chậm trễ Bao phu nhân.

Bàng Thống vừa gặp Bao phu nhân, cảm giác đầu tiên, đây nên là mẹ của Công Tôn Sách. Bao phu nhân nhìn hấn từ đầu đến chân một lần, vênh vao nghênh ngang nói: “Người, chính là Bàng Thống a?” Tiếp đến phát tay: “Người đâu, dâng trà!” Thấy Bàng Thống còn đứng, liền nói: “Di, người ngồi đi, đến chỗ của ta, cứ giống như nhà của mình, đừng khách khí.” (thì đây là nhà của người ta mà =)))

Cảm giác thứ hai của Bàng Thống: Đây là mẹ của Công Tôn Sách phải không?

Chuyện Công Tôn Sách sai thứ hai, có thể nói là sai hoàn toàn. Bao Chứng ba lần mấy bận trêu chọc Bàng Thái sư, Bao đại nương vẫn ở Lư Châu lông tóc vô thương sống vô cùng tốt. Thậm chí trong hai năm Bao Chứng mất tích, Bao đại nương cũng không có bị ám sát, cũng không bị bắt cóc. Với sự tâm ngoan thủ lạt trừng mắt tất báo của Bàng Thái sư, duyên cớ trong đó, Công Tôn Sách lại chưa hề tỉ mỉ nghĩ qua. Thực ra chuyện này giống như phương pháp Tôn Ngộ Không dùng gậy Kim Cờ vẽ một vòng trên mặt đất, sau đó yêu ma quỷ quái không thể tiến vào. Công Tôn Chân là Tôn Ngộ Không, Bao đại nương là Đường Tam Tạng, Bàng Thái sư là yêu ma quỷ quái. Bàng Thái sư chờ đợi như gà chọi chờ Bao đại nương ra khỏi địa giới Lư Châu rất nhiều năm, cuối cùng Công Tôn Sách cẩn thận mấy cũng có sai sót, để cho hấn đợi được.

Cho nên khi Công Tôn Sách phái người đi Lư Châu đón Bao đại nương, Công Tôn Tri phủ ngăn cản nhiều cách, Bao đại nương nhớ con sốt ruột, khăng khăng muốn đi. Công Tôn Chân lại không thể nói rõ với con mình, chỉ có thể lo lắng suông. Còn bị y thúc giục, rốt cuộc xảy ra chuyện.

Ở trong Thổ thành, đối với an nguy của Bao đại nương Công Tôn Sách một chút cũng không để tâm. Y hiểu Bàng Thống, nếu như Bao Chứng Triển Chiêu rơi vào trong tay hấn, khó tránh khỏi lo lắng hải hùng chịu chút đau khổ. Nhưng Bao đại nương thuộc về phụ nữ trẻ em vô tội, với cách đối nhân xử thế của Bàng Thống, không những không làm bị thương nàng, mà còn trong bàn tay của Bàng Thái sư bảo vệ nàng. Viết thư chẳng qua là thêm chút áp lực cho hấn, dẫn suông một câu. Nhìn Bao Chứng gấp đến mức rơi nước mắt, cũng không thể nói rõ, thở dài vỗ vỗ vai hấn rồi đi. Công Tôn Sách ở trong Thổ thành, trăng thu vô biên ánh xuân chợt hiện, chỉ để tâm cùng Da Luật Văn Tài phân cao thấp và cùng Phong Tranh yêu đương.

Công Tôn Sách và Da Luật Văn Tài, đệ nhất soái ca kiêm tài tử của hai nước Liêu Tống, cũng có thể nói là một đoạn giai thoại. Bao Chứng cảm thấy hai người này rất kỳ quái, nói ra là vì tiểu Phong Tranh mà PK, nhưng trong mấy ngày ở Thổ thành, hai người này có thể nói là trong mắt người có ta trong mắt ta có người, có lúc bốn mắt giao tiếp phong ba gợn sóng, có khi đi lướt qua nhau kiềm chế kích động, cơ bản nhìn không ra có chuyện gì liên quan đến Phong Tranh cô nương. Mãi đến cuối cùng hai người đối mặt ngồi cùng nhau, cầm quả bài của Phong Tranh cùng rút quẻ Hàm, người không biết, còn cho rằng hai người bọn họ đang cùng đối phương làm cảm ứng vô tâm gì đó. [=)))]

Rốt cuộc mị lực của Công Tôn công tử nằm ngoài quẻ Hàm, chiếm được trái tim của mỹ nhân. Đến khi Công Tôn Sách điên điên rồ rồ nắm tay Phong Tranh ra mắt mọi người, Bao Chứng biết ác mộng của hắn đã thành hiện thực chửi rửa mắt hiệu lực, cấp nộ công tâm, cổ họng đều nghẹn.

Chuyến đến Thổ thành, Bao Chứng mang theo Thiên Mang, Công Tôn Sách mang theo Phong Tranh, mỗi người mang theo chiến lợi phẩm, vui vui vẻ vẻ trở về kinh thành. Bàng Thống biết đoàn người của bọn họ sau khi phục lệnh* việc đầu tiên chính là đến đón Bao đại nương, hắn tắm rửa chải đầu một hồi, dự định chờ trước ở trong viện của Bao đại nương tranh công với Công Tôn Sách. Không ngờ đến đón là Bao Chứng và Tiểu Man, Công Tôn Sách đã sớm mang theo Phong Tranh trốn mất.

(*báo cáo lại sau khi đã thi hành mệnh lệnh)

Bàng Thống nói: “Bao Chứng ngươi nhìn kỹ đi, mẹ của ngươi một sợi tóc cũng không thiếu.” Mau dẫn đi mau dẫn đi đi, Bàng phủ đã bị lão thái thái này ăn sạch rồi. Lại phát phát bức thư trong tay nói với Tiểu Man: “Ai, ngươi đây là có ý gì. Xem Bàng Thống ta là người nào? Dùng ngươi đến mua chuộc ta sao? Hơn nữa, Bàng Thống ta, cũng không chỉ đáng giá nhiều đây tiền a!” Ngụ ý, đối người kia đến mua chuộc, hắn sẽ thành giao.

Công Tôn Sách và Phong Tranh xác định quan hệ yêu đương, Bao Chứng và Tiểu Man xác định quan hệ yêu đương, trong phủ Thị lang bốn người hai đôi, mấy ngày nay vô cùng ngọt ngào, ngọt đến mức Triển Chiêu thấy cảnh thương tình chịu không nổi, cầm kiếm dẫn ngựa, đến ngoại ô giải sầu. Chỉ có bốn người này hồn nhiên bất giác. Hoàng đế đại hôn, bốn người đi ra phố chuẩn bị quà mừng cho Hoàng đế. Hai đôi tình nhân phân nhau làm việc. Tiểu Man nhận được màn cầu hôn hàm súc của Bao Chứng ở trong tiệm châu báu, vui buồn lẫn lộn.

Bên kia, Công Tôn Sách và Tiểu Phong Tranh, ở Bát Quái hiên chọn bút và giấy mực, liếc mắt đưa tình khoe khoang học vấn. Công Tôn Sách đấu võ mồm với Tiểu Phong Tranh, cho tới bây giờ dường như chưa từng thắng, nhưng bây giờ không giống như lúc trước, trong ngòi phân tranh lộ ra sự ngọt ngào và nhường nhịn. Ông chủ Tiền đã ghi ghép lại những chuyện giữa Công Tôn đại nhân và bạn gái thần bí ở trong lòng cực nhanh, hưng phấn quá mức, bị dăm ba câu của Tiểu Phong Tranh lừa mất một con dấu bằng thạch anh.

Công Tôn Sách và Tiểu Phong Tranh chọn mua đồ xong chuẩn bị đi chiến đấu ở chỗ khác, quay người lại vừa nhắc đầu, một thân áo lông trắng đứng ở cửa, phía sau áo lông trắng còn có hai Phi Vân Kỳ áo đen mang kiếm, chủ tớ ba người, lão đại bức dọc đang âm thầm nhìn hai người bọn họ.

Bàng Thống gần đây, đang chuẩn bị đại kế tạo phản, không dễ dàng đi lại ở bên ngoài, nếu phải ra khỏi cửa, cũng là vội vã. Trình độ khẩn la mật cổ* có thể thấy từ việc Công Tôn Sách hồi kinh hai ngày nay

hắn chưa từng dạ tập. Hôm nay xuất môn làm việc, đi ngang qua Bát Quát hiên, chợt nghĩ đến mấy tháng trước Công Tôn Sách và tiểu công tử kia đôi bên hận thù tổn thất một khối ngọc, đang muốn đi vào nhìn xem có cái tương tự hay không. Không đi vào sẽ không biết, vừa vào thật sự rất khéo, hắn nhìn thấy người không muốn thấy nhất và chuyện không muốn gặp nhất trong đời này.

(*hình dung công việc khẩn trương, bận rộn)

Trong Thổ thành, hắn phái Lâm Trung Nghĩa theo dõi nhóm người Bao Chứng, đặc biệt là Công Tôn Sách, mỗi tiếng nói mỗi hành động đều phải nghe lén về báo cáo. Cho nên chuyện Công Tôn Sách và Tiểu Phong Tranh hứa hẹn chung thân với nhau, hắn đã sớm biết, biết là một chuyện, hôm nay nhìn thấy tận mắt, lại là một trận kích thích khác.

Công Tôn Sách cười với nữ nhân kia hai má hơi hơi phồng hồng, ánh mắt hàng mi dường như sắp hòa tan, cười thấy răng không thấy mắt. Lồng ngực lập tức rét lạnh. Bao Chứng là tức đến mức sôi ruột đau cổ họng, mà Bàng Thống là rét lạnh rét đến tim, bên nào là tình bạn bên nào là tình yêu, Tiểu Phong Tranh vừa ra, vừa thử liền biết.

Bàng Thống nhìn ra được, khác với Phi Yến, Công Tôn Sách, đối với nữ nhân này, là động chân tâm.

Công Tôn Sách nhìn thấy hắn, sau khi giật mình, lập tức bất động thanh sắc bước sang một bước, đem Phong Tranh bảo vệ ở phía sau. Y với Bàng Thống thẳng thắn trong sạch, không có lòng chột dạ để nói, nhưng mà ánh mắt Bàng Thống nhìn Phong Tranh, rõ ràng là muốn ăn thịt người a.

Ánh mắt của Bàng Thống rơi xuống trên người y, cười nói: “Công Tôn đại nhân cũng đến mua giấy bút? Thật khéo a!”

Công Tôn Sách nói: “Đi đến chỗ nào cũng có thể gặp được Tướng quân, quả thật rất khéo.”

Bàng Thống nghiêng đầu, lại nhìn qua Phong Tranh: “Vị này là... Thiên Vấn cô nương của Lưu Tuần phủ phải không?” Lại thoáng nhìn Công Tôn Sách: “Ồ, hiện giờ nên là Thiên Vấn cô nương của Công Tôn Thị lang. Công Tôn đại nhân chưa bao lâu mà cũng bắt đầu tin quỷ thần quỷ bói, thân thiết với thuật sĩ rồi?”

Bàng Thống gọi Phong Tranh là thuật sĩ, ý đang khinh miệt Phong Tranh: Người vui cái gì mà vui a? Chẳng qua chỉ là người đoán số, còn có tiền sử gây án, người xứng với Công Tôn Sách hay sao?

Công Tôn Sách không đấu võ mồm với hắn, để Phong Tranh đi ra, giới thiệu một lần nữa: “Vị này, là Biên quan Nguyên soái Bàng Tướng quân. Vị này, là vợ chưa cưới của hạ quan Trần Diên cô nương. Bàng Tướng quân xin cứ tự nhiên, hạ quan không hầu chuyện được.” Dứt lời liền chấp tay, kéo Phong Tranh bước đi.

Bàng Thống sững sờ bị quật xuống, lấy lại tinh thần, nghiêng đầu hỏi Phi Vân Kỳ bên cạnh: “Hắn vừa mới nói cái gì?”

“Bằng Tướng quân xin cứ tự nhiên, hạ quan không hầu chuyện được.”

“Trước đó một câu.”

“Vị này, là vợ chưa cưới của hạ quan Trần Diên cô nương...”

Vợ. Chưa. Cưới.

Bằng Thống phun huyết không ngừng ở trong lòng....

Ông chủ Tiền loạt xoạt ghi chép lại tin tức này để mấy ngày sau phát hành. Đến lúc đó, toàn bộ kinh thành có bao nhiêu cô nương phun huyết không ngừng ở trong lòng a...

Tiểu Phong Tranh bị Công Tôn Sách túm lấy cánh tay đi trên đường, cũng sững sờ. Công Tôn Sách nói: “Sau này bất kể là lúc nào, người nhìn thấy Bằng Thống, cứ trốn xa chút. Lỡ như không có ta, người cứ tìm Bao Chứng... không, trốn ra phía sau Triển Chiêu. Tốt nhất là đừng để hắn nhìn thấy người, biết chưa?” Quay mặt lại thấy đôi mắt to của Phong Tranh có chút đỏ đẫm, hỏi: “Người sao vậy? Mệt rồi?”

Phong Tranh ngơ ngác nhìn hắn: “Vừa nãy người nói, ta là ai của người?”

Lúc này Công Tôn Sách mới biết xấu hổ, mặt có chút nóng lên, không dám nhìn nàng, lắp bắp nói: “Chờ sau khi Hoàng Thượng đại hôn, chúng ta... chúng ta về Lư Châu thành thân đi.” Nửa ngày trời đợi không thấy hồi đáp, thấy Tiểu Phong Tranh cúi đầu, y gấp gáp: “Sao vậy, người... không bằng lòng a?”

Phong Tranh sao có thể không bằng lòng, kích động nước mắt ào ào, ở trên đường vứt hết những thứ cầm trong tay, ôm lấy cổ Công Tôn Sách khóc hu hu. Một đường đầy người nhìn bọn họ giống như nhìn đười ươi rồi che miệng cười, Công Tôn Sách thẹn cực, nhưng thế nào cũng không nỡ đẩy nàng ra.

Công Tôn Sách nói với Phong Tranh: Chờ sau khi Hoàng Thượng đại hôn, chúng ta trở về Lư Châu thành thân.

Nhưng mà ai có thể nghĩ đến được, Hoàng Thượng đại hôn, chuyện tình, là quá nhiều.

Cùng ngày trở về phủ Thị lang, hai người Bao Sách tất nhiên là mặt mày hớn hởi, kéo nhau ngồi ở trong phòng, trăm miệng một lời nói: “Ta có một chuyện vui muốn nói với người.” Nhưng lại một chút, lại trăm miệng một lời nói: “Người nói trước đi.”

Gương mặt của Công Tôn Sách đỏ bừng, vui vẻ nói: “Được, vậy ta nói trước, Tiểu Phong Tranh, Tiểu Phong Tranh đã đồng ý gả cho ta!”

Bao Chứng vừa nghe, trở mặt xem thường: Thiết ~ Cái này mà tính là chuyện vui gì a? Nàng gả cho người, sau này ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, ta rất cách ứng a...

Ánh mắt của Công Tôn Sách đột nhiên sáng lên, vươn tay sờ loạn trên người Bao Chứng, Bao Chứng nói ai ai ai người làm gì vậy người tôn trọng nhau chút đi.

Công Tôn Sách hỏi: “Ngọc đâu?”

Bao Chứng giả ngu: “Ngọc gì a?”

“Ngọc bội năm đó cha ta đưa cho người a, người nói đợi đến khi ta có vợ sẽ trả cho ta. Lấy ra lấy ra, ta đi tặng cho Phong Tranh.”

Bao Chứng chơi xấu: “Ta đồng ý trả cho người khi nào a. Chẳng có ai như người, đồ cho người ta rồi còn muốn đòi lại!”

Bao Chứng hiển nhiên là không bạo lực không chịu hợp tác, Công Tôn Sách xắn tay áo bắt đầu bạo lực: “Nhất định là giấu ở trên người người, ngoan ngoãn giao ra đây, chờ ta tìm rồi người sẽ đẹp mặt.”

Đùa giỡn một trận, Bao Chứng làm sao là đối thủ của Công Tôn Sách. Sức không bằng người, bị áp ở dưới thân. Bạo đại nương Tiểu Man Phong Tranh ba người nghe thấy tiếng hô của Bao Chứng, phá cửa mà vào, nhìn thấy Công Tôn Sách đang khóa ngồi trên người của Bao Chứng, cởi quần áo của hắn đang cởi vui vẻ, Bao Chứng thở hổn hển, nhìn kỹ, trong mắt còn có nước mắt lấp lánh.

Bạo đại nương =v=: Hải, hai đứa nó, từ nhỏ đã như vậy, không ngờ lớn như vậy rồi mà còn... đều là người sắp thành thân rồi nha ~ bị nữ hài tử nhìn thấy, ảnh hưởng rất không tốt a. Che mặt ~

Tiểu Man: *^____^*: Hắc hắc, Công Tôn đại ca thật lợi hại a! Hôm nay lại là Đại Bao ở mặt dưới a!

Phong Tranh ToT: Công Tôn, chuyện thành thân, ta còn muốn suy xét thêm một chút...

Phong Tranh mới đến, không biết phía dưới bề ngoài anh tuấn tiêu sái của Lữ Châu tam tử, là RP* nội hàm như thế nào. Hai người sắp cùng một chỗ thì tính là gì, nếu có Triển Chiêu, không chừng ba người sẽ sắp chung một chỗ.

(*nhân phẩm)

Nhưng mà nháo như vậy, chuyện ngọc bội liền bị nháo quên mất.

Buổi tối cùng ngày, Công Tôn Sách sớm ăn cơm tối, sớm rửa mặt chải đầu trang điểm (?), sớm dỗ Phong

Tranh đi ngủ, sau đó sớm ở trong tiểu viện của mình nín thở chờ Bàng Thống dạ tập. Theo lý mà nói, qua cuộc gặp lúc chiều, hẳn nhất định sẽ đến. Suy cho cùng y với hắn là trong tối ngoài sáng dây dưa không dứt như vậy.

Nhưng mà hôm nay, Công Tôn Sách đợi đến giờ Tý, Bàng Thống cũng không hiện thân. Tiếp đó Công Tôn Sách phát hiện động tác ngồi nghiêm chỉnh trông ra cửa sổ của mình quả thật rất ngốc, liền quần chăn tắt đèn đi ngủ. Ngủ cũng ngủ không yên ổn, ngoài cửa có gió thổi cỏ lay gì, đều phải lưu tâm. Nếu Bàng Thống đến, lời cần nói y cũng đã nghĩ xong: “Ta phải thành thân, từ giờ người buông tay đi.” Nếu như Bàng Thống càn quấy, y sẽ lạnh mặt không thèm để ý. Nếu như Bàng Thống ảm đạm về mặt đau thương, y sẽ an ủi: “Nếu như có thể, vẫn là bằng hữu.”

Nhưng mà một đêm đó, Bàng Thống quả thực không đến. Lời kịch dự bị của Công Tôn Sách, trước sau không có phát huy công dụng.

Spoil chap sau: =))

“Công Tôn Sách bầu bạn cùng nữ nhân khác phong hoa tuyết nguyệt làm chính mình đông lạnh thành kem, xong rồi Bàng Thống ở trong phòng châm trà thấp đèn hầu hạ y chưa tính còn sưởi ấm cho y, thật sự là đời trước thiếu nợ y.”

30. Chương 30

Công Tôn Sách chờ gần chết hắn không đến, mãi đến đêm ngày thứ ba sau lần gặp mặt ở Bát Quái hiên, Bàng Thống xuất kỳ bất ý hiện thân.

Đêm nay, Công Tôn Sách bị Tiểu Phong Tranh ép buộc đứng ở trong gió lạnh ngấm trắng, vừa ngấm trắng vừa đối thơ, tháng ba tiết trời mùa xuân se lạnh, Công Tôn Sách lạnh đến đầu óc đều tê cứng, một câu thơ cũng nhả không ra, Tiểu Phong Tranh lại đắc ý thắng một trận, thỏa mãn đi ngủ. Về đến phòng, cả người Công Tôn Sách đều là băng, trong hàm răng nhẹ nhẹ hít vào lạnh khí, chà tay giậm chân.

Vừa đóng cửa, đột nhiên giật mình một cái, quay đầu lại, Bàng Thống quả nhiên đang ngồi ở bên kia. Ngồi ở trên tấm đệm của y, dùng cái chén của y uống trà nóng, dùng bàn cờ của y bày ra một ván cờ.

Hàm răng của Công Tôn Sách phát run: “Bàng... Bàng... Bàng Thống?!”

Bàng Thống thoải mái cười, nói: “Mau qua đây đi. Nhìn người đông lạnh rồi.”

Công Tôn Sách nghĩ người đây là giọng điệu gì, phòng của ta ta lại giống như khách. Đến chỗ đối diện hắn

ngồi xuống, rót một chén trà nóng ủ ở trong tay. Trà trong chén trong chốc lát liền lạnh, nhưng tay của Công Tôn Sách vẫn là băng. Muốn đổi cái chén khác rót ly thứ hai, Bàng Thống đẩy bàn cờ ra gạt bình trà lại, kéo tay của y ôm vào trong tay mình.

Công Tôn Sách theo bản năng rút ra, nắm rất chắc, rút không được: “Người... làm gì.”

Bàng Thống cười nói: “Sao người cứ mãi câu này a? Ta còn có thể làm gì. Chỉ là làm ấm tay cho người mà thôi a.” Nói là làm ấm tay, không bao lâu sau, toàn bộ thân thể cũng dần dần ấm lên. Công Tôn Sách bầu bạn cùng nữ nhân khác phong hoa tuyết nguyệt làm chính mình đông lạnh thành kem, xong rồi Bàng Thống ở trong phòng châm trà thấp đèn hầu hạ y chưa tính còn sưởi ấm cho y, thật sự là đời trước thiếu nợ y.

Động tác làm ấm tay này của Bàng Thống, lúc trước Triển Chiêu cũng thường làm. Người luyện võ, trong thân thể có một dòng gì đó gọi là chân khí, dẫn thông kinh mạch linh hoạt huyết đạo. Nhưng sau khi Công Tôn Sách biết tầm quan trọng của chân khí đối với người luyện võ, y không chịu để Triển Chiêu sưởi ấm cho y như vậy nữa. Y là quá thương yêu Triển Chiêu, thực ra đây chẳng có gì quan trọng, cho y một chút như vậy, đối với Triển Chiêu mà nói, còn lâu mới có thể nói là bị tổn hại.

Đối với Triển Chiêu, y không nỡ, đối với Bàng Thống, y lại không tiếc. Yên tâm thoải mái chiếm lấy nhiệt lượng của Bàng Thống xong, cũng không phát run cũng không lấy bối, chỉnh chỉnh y phục, chờ Bàng Thống thổi râu trừng mắt vì chuyện của Phong Tranh.

Không ngờ Bàng Thống bỏ cờ trắng và đen vào trong bình trúc, tâm tình rất tốt nói: “Đến, cùng ta chơi một ván.”

Công Tôn Sách nhìn hắn trong chốc lát, đánh giá ý muốn của hắn là như thế nào, đoán không ra, vì thế gấp một chân lên gác trên tháp, thật sự cùng hắn hạ cờ. Dưới ánh nến mờ nhạt, hai người chẳng hề nói chuyện, chỉ chuyên tâm hạ cờ. Đây giống như quay về năm đó ở kinh thành, ban ngày ở bên ngoài dạo chơi mệt, ban đêm ở phủ Giản Hàn Lâm chơi cờ. Một bình trà thơm có thể đánh đến nửa đêm, cũng là hết sức chuyên chú như vậy, cũng là yên tĩnh hòa thuận như vậy. Kỳ nghệ của Bàng Thống cũng không tệ, có thể cùng Công Tôn Sách sảng khoái vui vẻ đánh giết hai bàn. Từ y về sau, bên cạnh hắn chỉ toàn là lũ dở chơi cờ. Lặng lặng như vậy mà chơi cờ đến qua canh hai, Bàng Thống mới dắt ngựa đi. Công Tôn Sách luôn tiễn hắn đến đầu ngõ của cửa hồng, nhìn bóng dáng thiếu niên của hắn giục ngựa mà đi, vậy mới tính là kết thúc một ngày. Đã kết thúc, nhưng nội tâm tràn đầy vui thích và chờ mong, có hắn bên cạnh, ngày mai nhất định cũng là một ngày rực rỡ đa dạng...

Ánh mắt của Công Tôn Sách bỗng nhiên rất xót, dùng ngón tay dụi một lát, thì ra không có nước mắt.

Bàng Thống nói: “Người thất thần.”

Công Tôn Sách nói: “Không có cách nào không thất thần, cờ của người thật lười.”

Ván này Bàng Thống thua, thua rất thảm. Bàng Thống nhặt từng quân từng quân cờ bỏ vào trong bình dọn trống bàn cờ: “Không phải là ta thật lười, là người tiến bộ. Công Tôn công tử đệ nhất phong lưu tài tử,

cầm kỳ thi họa, không gì không giỏi.” Câu này là bắt chước giọng điệu của Bao Chứng, nói ra, hai người đều cười: “Tại hạ mặc dù thua nhưng vinh quang. Lại mời.”

Công Tôn Sách cầm một quân cờ lên, nhàn nhạt cười, ánh mắt nhìn bàn cờ, ngoài miệng lại chậm chậm nói: “Ta có thể cầm kỳ thi họa, toàn bộ đều nhờ vào Phi Tinh Tướng quân đóng giữ biên cương, tẩm máu giết địch.”

Công Tôn Sách nói vô cùng thành khẩn, không giống như châm chọc. Bàng Thống nhìn hắn một cái, hạ xuống một quân cờ: “Có câu này của người, mười năm ở phía bắc tinh phong huyết vũ của ta, đều đáng giá.”

Nhớ lúc phá án chiếc mặt nạ, Bàng Thống nói với Tiểu Man: Có câu này của người, chính là muốn mạng của ta, ta cũng cho người. Hai câu dị khúc đồng công* cộng hưởng từ xa, vì thế Công Tôn Sách hoài nghi đây là lời mở đầu hắn chuyên dùng để tán gái, y im lặng mím môi, chút nhu tình vừa mới bồi dưỡng toàn bộ đều thành hư không.

(*diễn khúc khác nhau mà hiệu quả như nhau, đáng đời Tiểu Bàng =))))))

Ba ván tiếp theo, Bàng Thống vẫn thua không còn mảnh giáp, kinh hoàng nói: “Không thể nào, cục này là từ sách cổ đại nội coi ra, vậy mà người cũng có thể phá?”

Lúc Công Tôn Sách mù, Bao Chứng dương dương tự đắc đã sử dụng cục này, Công Tôn Sách nhắm mắt cũng có thể phá được huống chi bây giờ là mở to mắt.

Bàng Thống nói: “Không được không được, ta phải cùng người đánh thêm ván nữa.”

Công Tôn Sách nhịn không được, nói: “Bàng Thống, người có lời gì, cứ nói, không cần quanh co lòng vòng.”

Bàng Thống biết Công Tôn Sách đang chờ hắn nhắc đến Tiểu Phong Tranh. Chỉ cần hắn nói một câu, Công Tôn Sách sẽ có hai trăm câu phải sạch quan hệ chờ ở phía sau. Bàng Thống hắn là ai a? Không chỉ là hân (dũng mãnh) tướng, mà còn là trí (trí tuệ) tướng. Đấu võ mồm tuy rằng đấu không lại Công Tôn Sách, nhưng chút tâm nhãn này dù sao vẫn có. Không đến phủ Thị lang sớm hai ngày, cũng vì lí do này. Y muốn chờ hắn gấp, hắn không gấp. Y muốn để hắn nhắc, hắn không nhắc. Nghẹn chết Công Tôn Sách... [=)))]

Thu dọn quân cờ, mí mắt cũng không nâng: “Nói cái gì? À. Thư nghị hòa của nước Liêu, ta có lời cần nói. Da Luật Văn Tài người cũng gấp rồi, tinh thông Hán học không ở dưới người. Về phương diện dùng từ, người phải cân nhắc nhiều. Ai! Ta không nói người không bằng hắn a, chỉ là nông cạn kinh kế ở biên cương này, hắn hiểu biết nhiều hơn người...”

Công Tôn Sách nghe tới đó, làm sao còn ngồi được, vội vàng muốn lấy bản nháp thư nghị hòa ra bàn bạc với Bàng Thống. Bàng Thống thích sự chăm chỉ cẩn thận tỉ mỉ này của y, lại ghét sức mạnh lúc nào chỗ nào cũng có thể vọt ra này của y. Ngăn cản cười nói: “Người gấp cái gì a! Ta cũng không hiểu Liêu văn. Ngày mai phái người đến giúp người, có chỗ nào không hiểu cứ hỏi hắn, sau đó làm lại đưa một bản cho ta.”

Công Tôn Sách nhíu mày: “Cho người?”

Bàng Thống nhấp một ngụm trà, nói: “Đúng vậy. Hoàng Thượng đang vội chuyện đại hôn, việc triều đình hiện giờ, ta đang quản.” Bàng Thống làm chủ làm đến quen, quyền cao chức trọng đến đâu cũng đều là hấn xưng đại. Bây giờ thao túng Triệu Trinh giống như ba ngón tay nặn con ốc đồng*, ngay cả chuyện Hoàng Thượng làm chủ hấn cũng làm hết.

(*ý là nắm giữ rất chặt)

Câu này của Bàng Thống, làm cho trong lồng ngực của Công Tôn Sách tỏa ta từng dòng khí lạnh. Vì chuẩn bị hôn lễ mà ủy quyền, Hoàng Thượng không đến mức hồ đồ như vậy, nhất định là phụ tử Bàng thị dùng thủ đoạn uy hiếp gì, ép tiểu Hoàng đế vào trong góc chết.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn Bàng Thống trở nên không bình thường. Liên can đến thiên hạ nước nhà, ánh mắt của Công Tôn Sách là lạnh băng, địch ý, chính khí hiên ngang, thiên đạo vạn quả. Làm sao còn dấu vết xuân về hoa nở nước gợn dịu dàng của ngày thường. Bàng Thống chợt ngẩng đầu bốn mắt đối diện, Công Tôn Sách cũng không thu hồi ánh mắt kia, thất thần nhìn hấn.

Trong phút chốc, Bàng Thống thật sự rất thê lương. Mười mấy năm trước cũng trong đêm tại kinh thành, tình ý của thiếu niên này vui vẻ hòa thuận, đâu từng dự đoán được sự xa cách phòng bị lúc bây giờ. Nhưng chỉ sát na qua đi, lòng bàn chân từng trận từng trận tê dại, thiêu đốt huyết quản nóng lên ánh mắt phát sáng, cả người đều HIGH lên. Đây mới là Công Tôn Sách, đây mới là người đáng để hấn say mê, ngoại trừ trên chiến trường, chỗ khác làm gì có người dám trừng hấn như vậy? Được rồi Tiểu Man dám trừng, cha hấn cũng dám trừng, nhưng trừng cũng không trừng ra khí thế này của Công Tôn Sách. Thật sự là làm người ta yêu thích không buông tay.

Chứng thích ghét của Bàng Thống đều rất kỳ quái, thứ hấn thích không buông tay, lại càng là kỳ quái của kỳ quái. Người khác yêu Công Tôn Sách, yêu y tuần mỹ tài hoa cùng với một thân nhả khí. Bàng Thống yêu Công Tôn Sách, yêu y say rượu nói bậy a vạch trần mưu kế a chửi mắng người khác a đứng thẳng trừng người vãn vãn rất nhiều chuyện . Càng nhìn y càng yêu y, càng yêu y càng muốn trêu y. Ánh mắt này, độc đáo a...

Bàng Thống nói: Hạ một ván nữa, một ván cuối cùng.

Một ván cuối cùng, hai người đều dùng mười hai vạn phần tâm tư. Tĩnh lặng không nói như cũ, nhưng không có sự hòa nhã như lúc trước. Trên bàn cờ chém giết đang hăng, tuy rằng không có đao kiếm, nhưng nghiêm túc khác thường. Hai bên tâm chiếu bất tuyên không hẹn mà gặp, xem ván cờ này thành cuộc đánh giá một sự việc trọng đại.

Mỗi lần Công Tôn Sách đặt xuống một quân cờ, đều phải nhìn phản ứng hỉ nộ của Bàng Thống. Bàng Thống cảm giác được tầm nhìn của Công Tôn Sách, ngẩng mặt lên cười ngả ngớn với y. Cũng chỉ có cười ngả ngớn, cho dù là đang trong thế nguy, lông mày của Bàng Thống cũng không hề động qua một chút. Công Tôn Sách không biết biểu tình của mình có lộ ra hay không, khẩn trương, mừng thầm, do dự. Không biết lúc Bàng Thống đặt sai một quân cờ, khóe môi có bất giác cười bị hấn thấy hay không. Công Tôn Sách không khinh địch, đối với Bàng Thống, lại càng không thể khinh địch. Bàng Thống là kiểu người giỏi

về chuyển bại thành thắng xoay chuyển càn khôn, không bỏ trận, không nhụt chí, không biết đến từ lúc nào, quả thực là lòng tin cường mạnh mà chẳng hề có lý lẽ. Chỉ cần bị hắn tìm thấy chỗ hở, cho dù là một li một tí, cắn chặt không tha tấn công vào chỗ yếu, thắng lợi chắc chắn liền rơi vào trong tay hắn.

Chơi cờ vậy là trí lực và kinh nghiệm, nhưng không phải không là dũng cảm và mưu kế.

Tuy nói là thực lực chênh lệch xa, Công Tôn Sách cũng chỉ thắng hiểm tam tử bán*. Hạ một ván cờ này, còn mệt hơn y giải phẫu tử thi, mệt thì mệt, thật sự là vui sướng, đầu ngón tay hơi run lên, gò má cũng phát nóng, hai tay chống ở trên tháp giữ lấy thân mình, chậm rãi thở ra một hơi, dư vị chưa tan.

(*cục này m tìm toàn là chỉ ván cờ hòa, ý chắc là thắng cũng vất vả hiểm hóc, m k rõ về cờ vậy, có gì xin chỉ giáo T^T)

Có thể thấy hễ là nam nhân, trong xương cốt ít nhiều cũng có chút nhân tố hiếu chiến. Chiến trường của Bàn Thống là cát vàng đường dài đao quang kiếm ảnh. Chiến trường của Công Tôn Sách, là trên bàn cờ, trên quan trường, trên hung án. Chỗ khác nhau, chiến đấu cũng khác nhau. Gặp phải lúc hung hiểm, tánh mạng thân gia và thanh danh, vẫn phải bị áp tải lên.

Bàn Thống cười ha ha nói: “Công Tôn công tử đã đạt đến cảnh giới danh thủ quốc gia, tại hạ tuy thua cũng quang vinh, tâm phục khẩu phục.”

Công Tôn Sách trải qua một ván này, giống như phát tiết hết ý thù địch, lưỡi biếng phát tay, nhẹ giọng nói: “Lại khen! Người không còn lời khác để nói.”

Bàn Thống nói: “Có a. Từ hôm nay trở đi, ta muốn dốc lòng nghiên cứu kỳ nghệ, tranh thủ ở một tương lai không xa, có thể cùng công tử đấu ngang tay.”

Công Tôn Sách khinh thường cười nói: “Hoài bão của Tướng quân không lớn a, dốc lòng nghiên cứu, mới chỉ đấu ngang tay...”

Bàn Thống sấp người qua, trêu đùa nói: “Nếu như ta muốn đánh thắng, làm sao đánh không được? Cho nên đối với người, ngang tay là đủ rồi.” Thừa dịp Công Tôn Sách còn chưa phản ứng lại, nói câu giờ không còn sớm đừng thức khuya, liền cười hì hì chấp tay sau lưng mà đi.

Bàn Thống nói: Đối với người, ngang tay là đủ rồi.

Ý tứ kia rõ ràng là: Bàn Thống ta, đánh chỗ nào bách chiến bách thắng chỗ đó. Công Tôn Sách người, cũng chỉ trên bàn cờ xưng vương xưng bá dốc hết uy phong. Ta quan tâm người, không thể ngay cả chút lợi thế này của người cũng đoạt mất. Cho nên, cho dù có thể thắng, cũng chỉ đánh hòa với người.

Công Tôn Sách tỉnh cơn buồn bực, một ngụm ác khí nghẹn ở trong cổ họng, thiếu chút nữa cầm cái chén bên tay đập ra ngoài. Mà Bàn Thống thì vì tâm tính này mà chịu thiệt lớn. Hắn biết Công Tôn Sách là

một nhân vật kinh thiên vĩ địa, hẳn cũng vẫn đánh giá Công Tôn Sách cao hơn Bao Chửng. Nhưng cuối cùng, vẫn là xem thường y, vẫn là nghĩ đơn giản về y.

Cục diện Công Tôn Sách có thể nằm trong tay, từ trước đến nay, không chỉ là ván cờ.

Bàng Thống ra khỏi phòng của Công Tôn Sách, đóng cửa, vừa quay người, ba cây ngân châm đã vù vù đánh qua hướng về mặt của hắn. Loại công phu con nít này, vừa nghiên đầu đã dễ dàng né được, ám khí cắm vào cây trụ trên hành lang. Nhưng mà tiếp theo lại là ba cây, sau khi ba cây qua lại là ba cây, không chịu buông tha, thật sự phiền chán. Tòa nhà này, ngày mai nhất định toàn là lỗ ngân châm.

Bàng Thống không muốn kinh động Công Tôn Sách, nhảy vọt lên nóc nhà. Phong Tranh cũng theo lên phía sau. Ngân châm nhét ở trong khe hở ngón tay, dưới ánh trăng hàn quang điểm điểm, trong ánh mắt nàng cũng hàn quang điểm điểm, hoàn toàn không ngại thẹn thùng như ngày xưa.

Bàng Thống nói: “Người một cô nương, buổi tối không ngủ, trốn ở trong viện của nam nhân, làm gì vậy?”

Phong Tranh cười lạnh: “Viện của nam nhân, đó cũng là nam nhân của ta.” Nói xong ngân châm trong tay lại bay ra ngoài. Bàng Thống nghiêng người, nghĩ cô nương này sao lại mang nhiều vũ khí sắc bén bên người như vậy, ở bên cạnh Công Tôn Sách, bất thành linh đâm vào tay a. Nhíu mày nói: “Người cho rằng, bằng những thứ này có thể làm ta bị thương?”

Phong Tranh hừ một tiếng: “Có thể làm người bị thương là tốt nhất, không gây thương tổn được người, đem người ra làm bia ngắm trút giận cũng tốt.” Nói đến đây, giả hoạt cười: “Hôm nay, chỉ có chuyện ta làm người bị thương, không có chuyện người làm ta bị thương. Nếu không ta kêu lên...” Ánh mắt thoáng nhìn về mái ngói phía dưới: “Người đoán hẳn sẽ hướng về ai?”

Công Tôn Sách sẽ hướng về ai, điều này còn cần hỏi sao? Tiểu Phong Tranh vừa rơi nước mắt làm nũng một cái, không phải lỗi của Bàng Thống, cũng là lỗi của Bàng Thống.

Bàng Thống lần đầu tiên bị một cô nước bức đến á khẩu không trả lời được. Lúc trước chỉ cho rằng nàng là tiểu nha đầu điên điên khùng khùng chơi xấu chơi ngu, hôm nay xem ra lại không phải. Thông minh, mẫn cảm, có tâm kế, có thể giấu sự sắc sảo và lòng nghi ngờ rất sâu. Chẳng trách Công Tôn Sách choáng váng đầu óc trở thành bề tôi dưới váy của nàng.

Ai? Có khách quan hỏi, Tiểu Phong Tranh này, lúc nào thì phát hiện sự thân mật của hai người Bàng Sách?

Có một tác giả nổi tiếng mà kẻ hèn này quên tên (-__-) nói rất hay: Ánh mắt của người yêu, là không thể giấu được. Lúc ở tại Lưu phủ, Bàng Thống đùa giỡn nhìn, Công Tôn Sách chợt dạ trốn. Mặc cho ai liếc nhìn hai người bọn họ, đều sẽ vô tình thâm than hấp dẫn. Kẻ hèn này cũng có một câu: Ánh mắt của tình địch, cũng trắng trợn như vậy. Lần gặp ở Bát Quái tiên, ánh mắt Bàng Thống nhìn Phong Tranh, lộ da lóc xương. Nữ nhân đang yêu, tâm tư mẫn cảm đến nhường nào? Xung quanh người trong lòng có chút gió thổi cỏ lay, cũng thu hết vào trong đáy mắt thâm hiểu. Huống hồ Phong Tranh từ nhỏ đã hành tẩu giang hồ, chuyện gì đó giữa nam nhân và nam nhân, nàng nhìn thấy cũng không khó lý giải, cũng không ngạc

nhiên. Vừa kiểm tra manh mối, liền đoán hơn phân nửa.

Người ta chỉ nói hai người Bao Sách thân thân thiết thiết cầu thí đảo táo*, nàng lại không đề phòng Bao Chứng. Đề phòng Bao Chứng làm gì nha, hai người trộn lẫn cùng nhau đã mười mấy năm, muốn phát sinh chuyện gì đã sớm phát sinh, bây giờ phòng cũng đã muộn, đề phòng chặt quá Công Tôn Sách lại trách nàng không hiểu lý lẽ. Huống hồ, theo giác quan thứ sáu của nữ nhân của nàng, giữa Bao Sách là thuộc về thuần khiết. Triển Chiêu vẫn còn nhỏ, dính lấy Công Tôn Sách, đơn thuần thuộc về tình cảm quần quýt như trẻ con theo cha mẹ, không đáng nhắc đến. Vì thế nàng chỉ lưu tâm về Bằng Sách. Cái đó người ta gọi là hàng rào quần chặt chó hoang chui không vào, không thể trong nhà có một Bao Chứng, bên ngoài lại đến một Bằng Thống. Hai mặt giáp công, lại đều là người ưu tú như vậy, thời gian lâu, khó tránh sẽ bẻ Công Tôn Sách ra thành cong.

(*kiểu như chửi thề này nọ)

Phong Tranh âm thầm nuốt nước mắt, cô nương khác, chỉ đề phòng cô nương khác. Mà nàng ngoại trừ đề phòng cô nương khác, còn phải đề phòng công tử khác. Nửa đêm canh ba trèo lên nóc nhà bảo vệ sự trong sạch của Công Tôn Sách, cùng kẻ thâm hương trộn ngọc PK.

Mệnh không tốt, quả nhiên là mệnh của nàng không tốt. Ai đến che chở trái tim tiểu nữ nhân yếu điệu mềm yếu của nàng đi...

Phong Tranh nói: “Nếu ta kêu lên, người nói hấn sẽ hướng về ai?”

Bằng Thống bị những lời này chặn họng hồi lâu, sau đó cũng cười lạnh, nói: “Cô nương người đối với phân lượng của mình trong lòng của Công Tôn Sách, rất có tự tin a?”

Phong Tranh nhướn lông mày đặc ý nói: “Người cũng đã nghe thấy, ta là vợ chưa cưới của hấn. Chúng ta, lập tức sẽ thành thân.” Cằm ghét nhìn Bằng Thống, nghiêng chặt răng nói: “Người đừng tìm cách chiếm lấy hấn.”

Bằng Thống cũng không giận, nghĩ ta tìm cách chiếm lấy y tìm cách đã nhiều năm, y thành thân rồi ta không tìm cách nữa? Nói cho người biết, y có làm cha ta cũng tìm cách tiếp! Chậm rãi cười nói: “Người cũng là thuật sĩ, tại sao không tính được, năm nay trời khóc sao chặn ánh sáng hồng loan, không nên cưới gả a?” Tiểu Phong Tranh trừng mắt muốn phản bác, Bằng Thống lại nói tiếp: “Cho nên các người có thành thân được hay không, phải xem lão thiên gia có thành toàn cho các người hay không. Nhưng mà phân lượng của người trong lòng của Công Tôn Sách, ta lại có biện pháp giúp người thử, sao nào?”

Nữ nhân đang yêu, ai chẳng muốn trước gương thần hỏi: Gương ơi gương à, ta có phải là người quan trọng nhất trong lòng của hấn hay không? Công Tôn Sách tuy rằng giỏi ăn nói, nhưng nếu muốn y nói hai câu ngọt ngào, lại khó như lên trời. Ngoại trừ lần ở Thổ thành, quả thực ép bức cũng bức không ra một câu.

Phong Tranh biết trong lòng Công Tôn Sách mình có phân lượng, nhưng phân lượng ấy nặng bao nhiêu? Vừa suy nghĩ, Bằng Thống đã thừa dịp nàng thất thần mà dùng khinh công vượt tường đi xa.

Kể hèn này lại nhớ đến một câu của tác giả nào đó trong nước: Người cái gì cũng không biết, sống sẽ hạnh phúc hơn. Phong Tranh người là một cô nương ngốc a~ Trong lòng Công Tôn Sách, trước có trời đất quân thân sư*, sau có Bao Chứng Triền Chiêu Phạm Trọng Yên (?), mười đầu ngón tay đếm xong có người hay không còn chưa chắc chắn đâu! Kiên nhẫn cho qua là được rồi, thế nào cũng phải so đo thứ tự, đây chẳng phải là tự mình tìm chuyện không thoải mái sao?

(* quân vương thân nhân thầy giáo; Phạm Trọng Yên là nhà văn, tướng lĩnh và nhà chính trị thời Bắc Tống)

Bàng Thống trốn Triền Chiêu chỉ là vì bớt sinh thêm rắc rối, trốn Phong Tranh, là thật sự không trốn không được. Tiểu cô nương nhìn qua thật yếu ớt, thì ra dữ dằn như vậy ngang ngược như vậy, sẽ tính toán thiệt hơn như vậy. Nghe nói nàng còn có bệnh, sống không được bao lâu, thường thường lấy chuyện đó ra nói chuyện, làm cho Công Tôn Sách đau lòng lệ nóng doanh tròng.

Bàng Thống nhìn không được chuyện này, bực tức nghĩ: Người có bệnh thì sao, có bệnh thì gian lận lừa gạt là lý lẽ chính đáng sao? Còn phải dựng cho người một miếng thờ mệnh khổ có phải hay không? Mệnh không dài không chịu ngẫm nghĩ sống cho chân thực chút tự tại chút, toàn học chuyện lấy bệnh của mình ra làm vũ khí sử dụng, cũng chỉ có đứa nhỏ biệt nữ Công Tôn Sách bị người quẩn vào. Ta ở trên chiến trường thụ thương, mũi tên từ trước ngực đi vào từ sau lưng đi ra, vậy mới gọi là sống còn chứ, nhưng ta có lúc nào lấy điều này đến than vãn với Công Tôn Sách a?

Bàng suất lại tức đến hồ đồ, lại lấy chính mình ra so với tiểu cô nương. Đây thật sự là không thể so. Bàng suất ngài kiên cường bất khuất biết bao a, đổi thành cô nương khác, cuộc trường kỳ kháng chiến này tuyệt đối đánh không xong ngài nói phải hay không?

31. Chương 31

Phụ tử Bàng Thị thu tóm cục diện chính trị tác oai tác quái, đuổi tiểu Hoàng đế chạy tới xó xỉnh hoàng cung tưng kinh lần hạt trước Phật. Quân không quân, thần không thần, tình trạng này sớm muộn cũng phải sụp đổ, chỉ là không nghĩ lại nhanh như vậy. Dấu sức giữa Bàng Sách, bắt đầu từ Thổ thành đã áng chừng đề phòng lẫn nhau, đến vụ án Tiểu Man bị sát hại, đã tiến vào trạng thái gay cấn. Giống như một miếng sắt đốt nóng, mỗi người nắm một đầu, ai tâm phù khí táo không nhịn được đau, kẻ đó liền thua. Trò chơi không đơn giản là mưu kế, mà còn là can đảm và vận may.

Đây thật sự giống như một năm năm mơ. Quá kích thích, cũng quá truyền kỳ.

Sáng ngày hôm đó Công Tôn Sách cùng Bao Chứng đến phủ Trịnh Vương chúc mừng. Công Tôn Sách thấy Bàng Thống, cố ý huých bả vai Bao Chứng nhắc nhở hắn: “Ai, Bàng Thống đến rồi, người trông kỹ Tiểu Man một chút.” Bao Chứng không cho là đúng: “Tiểu Man đang ở trong sương phòng cùng Sài Quận chúa, hơn nữa, hai chúng ta chưa có gì...” Công Tôn Sách trừng mắt: “Được, coi như ta lắm miệng, sau này tức phụ bỏ chạy theo người khác người đừng tìm ta khóc!”

Bàng Thống liếc mắt nhìn hai người khi thì liếc mắt đưa mày, khi thì thấp giọng nỉ non, rằng đều chua

rụng một loạt. Lúc nhỏ thân thiết đó gọi là trẻ nhỏ vô tư, bây giờ người lớn bao nhiêu rồi mà cũng không chú ý gì đến ảnh hưởng, trước mặt nhiều đồng nghiệp như vậy, lại bắt đầu thân mật. Vốn dĩ với tướng mạo của Công Tôn Sách, trong số các sĩ phu người nghĩ bậy bạ có ý dâm với y rất nhiều, y vẫn cùng nam nhân thân mật khắng khít cho người ta nắm thóp. Chả trách có lời đồn đãi nói, vì sao Hoàng Thượng không tổ chức thi cử đã từ nhất giới bổ y đề bạt y làm Lễ bộ Thị lang a? Chính là vì y xinh đẹp hợp với khẩu vị của Hoàng Thượng, phong quan để dễ trường tương tư thủ*. Sau đó ngày thứ ba Công Tôn Sách phong quan đã được phái đến biên cương, lời đồn này chưa đánh đã tự đổ. Nhưng mà tỉ tiêu bỉ trường**, lời đồn đãi chuyển thành vì sao Hoàng Thượng không tổ chức thi cử đã từ nhất giới bổ y cất nhắc y làm Lễ bộ Thị lang a? Chính là vì y xinh đẹp hợp với khẩu vị của người Liêu, phong quan để dễ sử dụng mỹ nhân kế.

(*nương nhờ chăm sóc lẫn nhau)

**mặt này mất đi, mặt khác xuất hiện, ý nói lời đồn này tiêu đi, lời đồn kia nổi lên)

Lời đồn này nọ, Công Tôn Sách nghe thấy nhất định sẽ nổi khùng. Nhưng mà người ta đã đồn đãi như vậy, người cũng nên chú ý chút chứ? Có câu không có lửa sao có khói chưa hẳn không có nguyên do. Người nhìn xem, người nhìn xem, vừa mới nói, lại bắt đầu đưa mắt rồi, trong mắt của Bao Chửng có cái gì đẹp a? A?...

Trên đây toàn là lời lẽ chua chát của Bàng Thống, nghe thấy buồn cười, không nghe cũng được. Công Tôn Sách và Bao Chửng dính lại gần nhau nói chuyện đó là thói đời bại hoại, nhưng nếu đổi thành cùng hăn nói, phỏng chừng thân mật như vậy cũng e rằng không đủ.

Mới vừa rồi oán thâm hai người bọn họ một trận, đến giờ cơm, dựa theo cấp bậc mà phân bàn ngồi. Bao Chửng tuy rằng là bình dân bách tính, vì thanh danh bên ngoài kiêm khuê mật của Hoàng đế, chính là quan không phẩm, ngồi ở bên tay phải của Công Tôn Sách. Bàng Thống quan lớn nhất phẩm, hơn nữa lúc trước phong là thân phận Trung Châu Vương, tất nhiên cùng với Trịnh Vương ngồi ở bàn chủ vị.

Nhưng Bàng Thống không ngồi, nhìn thấy vị trí bên tay trái của Công Tôn Sách còn trống, đặt mông ngồi xuống. Công Tôn Sách nói chuyện cùng Bao Chửng không phát hiện, Bao Chửng nháy mắt nâng cằm với y, Công Tôn Sách quay đầu, thấy Trịnh Vương gia đi tới chấp tay với Bàng Thống: “Mời Vương gia, mời Vương gia lên trước ngồi.” Bàng Thống phát tay nói: “Ai, không cần không cần. Chỗ này rất tốt.” Mắt nhìn ngang về phía Công Tôn Sách, mỹ nhân ở bên, có thể không tốt được sao.

Công Tôn Sách sừng sững bất động, Bao Chửng lại không được tự nhiên. Nhìn nhìn cái này, nhìn nhìn cái kia, cổ họng lại đang ngứa. Trịnh Vương gia cùng vài vị Thượng thư đại nhân liếc mắt nhìn nhau, quyết định núi không là người mà người chính là núi, nhộn nhịp đem chỗ ngồi tiến đến gần. Công Tôn Sách đứng dậy muốn để họ ngồi, bị Trịnh Vương gia hiền lành ấn xuống: “Công Tôn đại nhân mời ngồi, mời ngài ngồi. Nếu ngài lại đổi vị trí, chúng ta mấy lão tay chân già cả này, lại phải theo ngài di chuyển có phải không? Ha ha ha ha...”

Trịnh Vương gia là lão nhân tam triều, thân phận miễn cảm, kỹ thuật bảo triết giữ thân* và sát ngôn quan sắc đã đạt đến cảnh giới tuyệt hảo, cũng không biết hăn lại tính ra đầu mối gì. Bàng Thống dường như không nghe thấy, Công Tôn Sách vẫn sừng sững như trước, chỉ có Bao Chửng, ho khan không ngừng.

(*giữ mình, phòng thân)

Tiệc rượu tất nhiên là sơn hào hải vị ngọc nhường trân tu*, Công Tôn Sách ăn thật sự không nhiều lắm, lại không thích thức ăn mặn. Thức ăn nha hoàn bày lên đều để Bao Chứng gấp đi, Công Tôn Sách uống canh, cùng Bao Chứng kể tai nói nhỏ. Nói là đến chúc mừng người ta, hai người bọn họ lại giống như đến thể hiện ân ái, ghế của Công Tôn Sách cách Bàn Thống càng lúc càng xa, hận không thể ngồi lên đùi của Bao Chứng. Bàn Thống trầm tĩnh nhìn, khóe miệng nhếch lên, đột nhiên nảy lên tâm tư trêu ghẹo y.

(*rượu ngon, thức ăn quý và lạ)

Sau đó bưng lên tôm xào bào ngư hấp, yến tiệc của quý tộc, thức ăn đều lột bỏ xương vỏ. Chỉ có món này, vì để giữ hương vị, toàn bộ đều còn vỏ. Bàn Thống vươn tay cầm lấy một con đến lột, nha hoàn đứng bên cạnh lập tức tiến đến cống hiến sức lực, Bàn Thống nói: “Tự mình động thủ, mới thú vị.” Lột một mạch cả tay toàn dầu mỡ. Quan viên xung quanh nhìn theo hơi thở của hắn đến quen, thấy hắn thú vị như thế, cũng không thể không thú vị thú vị theo, vì thế mọi người đều một tay dầu mỡ. Công Tôn Sách liếc hắn trắng mắt: Hừ! Không ra thể thống gì cả...

Bàn Thống lột một đĩa tôm nhỏ, tự mình lại không ăn, lột đã nghiện, lấy khăn lụa lau tay, đẩy cái đĩa về phía trước mặt Công Tôn Sách, cao giọng nói: “Công Tôn đại nhân, mời dùng.”

Trong nháy mắt, trong yến hội ăn uống linh đình ngừng chén, nói chuyện bàn luận ngừng miệng, phòng to như vậy, một mảng im lặng.

Công Tôn Sách trở tay không kịp, vừa vừa thẹn, trong đầu lập tức hiện lên rất nhiều đối sách, hình như cúi người nói cảm tạ sau đó vui mừng ăn thì tốt hơn. Nhưng mà nếu thật sự làm như vậy, chỉ càng càng xấu hổ. Bao Chứng giả lơ không để ý, cúi thấp đầu, đếm đường vân trên vỏ con sò. Vẫn là Trịnh Vương gia, cho dù là lúc nào chỗ nào, đều là cao thủ xoay chuyển vấn đề, thấy biến không sợ hãi vuốt râu cười nói: “Công Tôn đại nhân trước thì hòa đàm cùng nước Liêu ở Song Hỷ trấn, sau đó lại đến Già Diệp tự bảo vệ tam đại thần khí. Càng vất vả công lao càng cao. Lão phu kính người một ly.” Vì thế đem lời biểu lộ gian tình của Bàn Thống biến thành khen ngợi chính thức. Mọi người đứng dậy kính rượu Công Tôn Sách, Công Tôn Sách mỉm cười cùng uống một ly. Nhân lúc mọi người không để ý, đem đĩa tôm bóc vỏ trước mặt chuyển giao cho Bao Chứng, cắn răng ra lệnh: “Ăn!”

Bao Chứng lặng lẽ nhìn Bàn Thống, Bàn Thống rũ mắt nhìn đĩa rau, nhìn cũng không nhìn Bao Chứng, nhưng luồng sát khí toàn thân tản ra rõ ràng là: Tôm ta lột, ngươi cũng dám ăn? Không sợ ghen chết a?

Bao Chứng tiếp tục cúi đầu đếm đường vân trên vỏ con sò.

Yến tiệc xong xuôi mọi người ra phòng khách, Bàn Thống nhắm mắt theo đuôi phía sau hai người Bao Sách, mãi đến lúc ra cửa vòm, nhìn thấy một người.

Công Tôn Sách vui vẻ nói: “Phong Tranh! Sao ngươi lại ở đây?”

Tiểu Phong Tranh gật gù đắc ý: “Các ngươi không mang ta đến, nhưng không phải không cho Tiểu Man Quận chúa mời ta đến a.” Nhìn thấy Bàn Thống ở cách đó không xa, lông mi nhướng lên, tiến đến ôm lấy tay của Công Tôn Sách, tiểu nhân đắc ý cười. Bàn Thống hừ cũng không hừ một tiếng, chấp tay sau lưng

bước chậm, cảm thấy tiêu hóa có chút không tốt. Bao Chứng nhìn thấy Phong Tranh cô nương, lập tức cũng cảm thấy tiêu hóa có chút không tốt, nhưng mà không tiện ở trước mặt Công Tôn Sách chấp tay sau lưng chậm rãi mà đi.

Phong Tranh thấy Bàn Thống đi rồi, cũng không cần giả ngốc, buông tay Công Tôn Sách ra, tự mình đi tìm vui. Vui vẻ vui vẻ, hướng về phía sau núi phủ Trịnh Vương càng chạy càng xa.

Người nói tai họa ngục tù của Phong Tranh này, có phải là có chút ý tứ chạy trời không khỏi nắng hay không? Sài Quận chúa người ta kết hôn có chuyện gì liên quan đến nàng? Nàng đến xem chuyện náo nhiệt gì? Còn khăng khăng chạy đến hiện trường hung án, còn khăng khăng bị người không nên nhìn thấy, vừa vặn nhìn thấy.

Đêm hôm đó, Tiểu Man tại lều trúc sau núi phủ Trịnh Vương gặp phải ám sát. Đây là bắt đầu của “Sát diệt ương”, cũng là bước chuyển biến đột ngột của hai người Bàn Sách.

Bao Chứng trong lúc đau thương, cả người đều tê cứng suy sụp tinh thần, cả ngày chỉ biết chạy ra ngoài uống rượu, uống rượu còn không mang tiền, thường bị người ta tay nắm chân đá. Công Tôn Sách không có cách phân thân trông cũng không trông được hắn. Phái người giám sát, hắn luôn có biện pháp cắt đuôi rồi tự mình chui xuống cống ngầm nằm. Lại phái người tìm, tìm về cho uống thuốc trị thương, thân thể đều bị phá hư. Công Tôn Sách Triển Chiêu cả ngày mặt ủ mày chau hai mắt đắm lệ nhìn nhau. Có mấy lần dù thế nào cũng tìm không thấy Bao Chứng, Công Tôn Sách cũng gấp gáp, gào rách cổ họng kêu Triển Chiêu, toàn bộ phủ Thị lang đều nghe thấy, chưa từng thấy Công Tôn đại nhân lớn tiếng như vậy.

Một ngày kia Phi Vân Kỳ nọ nhìn thấy Bao Chứng ở trên đường, thật sự là bản giống như cẩu nằm úp sấp ở chỗ kia, nếu không phải có hình trăng lưỡi liềm ở trên trán, đánh chết cũng nhận không ra đây là ai. Nghĩ chủ tử nhà mình và Bao Chứng dường như rất không hợp nhau, liền vui rạo rực mang hắn về Vương phủ.

Bàn Thống đang gấp rút chuẩn bị cho đại kế tạo phản, nhìn thấy bộ dạng của Bao Chứng như vậy, rũ xuống giống như một khối thi thể bị người ta tiền gian hậu sát, vừa phiền vừa ghê tởm: “Mang đến cho ta làm gì? Nấu thịt ăn cũng ngại bẩn. Đi, đưa đến phủ Thị lang.” Phi Vân Kỳ kia tự mình tìm mất mặt đang muốn đi, lại bị Bàn Thống gọi về: “Rửa mặt chải đầu cho hắn, đổi bộ y phục. Đừng làm như ta khi dễ hắn.”

Phi Vân Kỳ hối hận muốn chết, nhặt cái gì chẳng tốt, tự nhiên nhặt về một đại nam nhân về hầu hạ.

Bàn Thống cũng có chút thương tiếc đối với cái chết của Tiểu Man. Có lẽ vì tính tình của nàng có vài phần giống Phi Yến, tuổi cũng xấp xỉ, ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu*, hắn thật sự thích cô nương này. Nghe nói vẫn chưa bắt được hung thủ, nhìn bộ dạng này của Bao Chứng, là bắt không được.

(*yêu thương con em mình như con em người)

Hắn còn đang nghi hoặc hung thủ. Phía Công Tôn Sách, đã nghi hoặc hắn là hung thủ.

Là một phần tử trí thức có chức vị, Công Tôn Sách dù có sốt ruột tức giận, nhiều lắm cũng chỉ làm ra hành động như hét hai câu đá đá ghế. Nhưng mà lần này đá, đá ra thứ tốt.

Từ vụ án của Lưu phu nhân, Công Tôn Sách cố ý vô tình chú ý đến phục sức trên người Bàng Thống. Lần đó, một chiếc khăn lụa đoạt hết toàn bộ tâm thần của y. Lần này, một chiếc ngọc ban chỉ, làm y đẩy người yêu ôn hương nhuộm ngọc trong lòng ra. Cầm chiếc nhẫn lên nghĩ: Chính ra người này, không chạy đâu được.

Nhưng mà, một chút cũng không tốt.

Đêm đó Công Tôn Sách nắm tay Bao Chửng đang mê man nói chuyện hồi lâu, càng nói càng đau lòng càng nói càng kích động. Vì thế nhân lúc sức mạnh đang phấn khởi, y ăn mặc chỉnh tề, trong đêm tối tiến cung yết kiến hoàng đế. Bao đại nương nói lúc này người đi vào cung, vậy sẽ nhận đại bản. Công Tôn Sách sợ quý sợ lạnh, chỉ duy nhất không sợ đau. Huống chi hiện tại, y đã dốc hết sức rồi, vậy càng không sợ bất cứ thứ gì.

Y nói: “Ta muốn đi xin Hoàng Thượng, xử tử Bao Chửng.” Người nghe, ai cũng không cho là thật, vì thế ai cũng không cần y. Bởi vì ai cũng biết Công Tôn Sách xem mạng của Bao Chửng, còn quan trọng hơn mạng của mình.

Vào cung trước tiên tháo mũ ô sa xuống, tự giác nằm lên ghế dài chịu 50 đại bản.

Năm mươi đại bản này chỉ là ra vẻ cho có, đánh hồng Lễ bộ Thị Lang, ai gánh vác cho nổi. Nhưng mà cho dù lấy cành liễu quất 50 lần, da thịt cũng sưng đỏ một mảng. Huống chi là cây gậy gỗ thô to như cánh tay vậy, có thủ hạ lưu tình hơn nữa, sau khi chịu hết 50 gậy, vẫn đau đến mức lợi cũng cắn ra máu. Trong miệng toàn là mùi tanh, giống như cắn một miếng thịt người. Đúng, là cắn thịt người, là thịt người...

Chịu xong gậy gộc, thân mình đều yếu nhược, tay nắm băng ghế vừa buông ra, người liền nghiêng đi té trên mặt đất. Vài cung nô vội vàng chạy đến giúp y lau mồ hôi đứt nước uống sữa sang y phục. Có một lão thái giám cầm đầu, làm việc ở hình phòng này từ lúc phụ thân của Công Tôn Sách làm quan, chuyên đánh mông của quan to quý nhân và hoàng thân quốc thích. Nhìn thấy con của cố nhân chịu tội, đau lòng nói: “Công Tôn đại nhân ngài cần gì phải như vậy, vài canh giờ nữa là trời sáng rồi, ngài có chuyện gì lại chẳng nói được? Thế nào cũng phải gấp như vậy?” Công Tôn Sách đau cực kỳ, hít thở đều run rẩy, mỉm cười không nói, trong mắt là ánh sáng lấp lóe lấp lóe.

Ngọc ban chỉ của Bàng Thống Công Tôn Sách vẫn còn cất ở trong ngực. Nhiệt độ cơ thể của y thấp, ngọc là ngọc bích hàn ngọc, giống như đặt một khối băng ở trong lòng ngực, làm lục phủ ngũ tạng đều đông lạnh, máu cũng lạnh, lạnh đến mức môi xám trắng. Nhìn thấy Hoàng đế, quỳ nhanh hơn so với bất cứ lúc nào, chân yếu thật sự đứng không nổi, quỳ dùng ít sức, chỉ sợ Hoàng đế nói một câu ái khanh bình thân mau đứng dậy nói, may mà không có.

Tiểu Hoàng đế một hồi lời thôi dài dòng, cuối cùng vẫn đồng ý để Công Tôn Sách trợ giúp Bao Chửng phóng thủ nhất bác*. Cuối cùng thấy tay áo bỏ đi dường như mang chút tức giận. Cung đình tịch liêu, khó có được chút giao tình thiếu niên tận tụy hết lòng. Vì thế Hoàng đế luôn luôn có chút cảm tình với Bao Chửng, mà Bao Chửng chỉ xem Hoàng đế là Hoàng đế, trung thành có thừa thân thiết không đủ. Bao

Chứng chỉ thân mật với Công Tôn Sách, vẫn cảnh giao bôi** đến chết không từ. Giữa bạn bè, cũng sẽ ghen tuông, Hoàng đế rất ghen với Công Tôn Sách. Cho nên ngay từ đầu, Công Tôn Sách biết 50 đại bản có thể miễn nhưng lại không miễn này y nhận rất oan. Sau đó y nói: “Thần, muốn Bao Chứng chết.” Điều này tựa như y vô ơn bạc nghĩa với Bao Chứng, càng làm Hoàng đế tức giận.

(*Vì để giải trừ bằng khoản và hạn chế mà quyết tâm chiến đấu

**Kiểu như giao tình cắt máu ăn thề)

Quỳ dập đầu mười cái, khi ngẩng lên trước mắt sao bay loạn xạ, vịn vào bàn không nhúc nhích chờ trận choáng váng qua đi. Lâm Trung Nghĩa hầu hạ Hoàng đế ngủ xong, quay lại quả nhiên nhìn thấy Công Tôn Sách chờ người ở đó không nhúc nhích được, hần vội vẩy áo choàng của mình bọc y lại, lại gọi hai thái giám một trái một phải nâng y lên kiệu mềm.

Mặt của Công Tôn Sách trắng đến mức chẳng khác gì người chết, nhắm mắt nghiêng đầu, tựa vào bên trong kiệu. Lâm Trung Nghĩa khó chịu một trận trong lòng, ghen ngào nói: “Công Tôn đại nhân, Bao công tử có người, Hoàng Thượng có người, nhất định sẽ biến nguy thành an, thiên hạ thái bình.” Công Tôn Sách mở mắt cười yếu ớt, dặn dò nói: “Bây giờ là thời kỳ bất thường, người... che chở Hoàng Thượng cho tốt, mọi chuyện cẩn thận.” Lâm Trung Nghĩa gật gật đầu, nhìn theo cổ kiệu đi xa.

Công Tôn Sách ở bên trong kiệu nghỉ ngơi hồi sức một lúc, về phủ Thị lang lại giống như không có chuyện gì. Bao đại nương bọn họ còn chưa ngủ, vây quanh trong phòng của Bao Chứng đốt đèn chờ đợi, thấy Công Tôn Sách trở lại, chen nhau đi đến kiểm tra. Công Tôn Sách cười nói không sao không sao, 50 đại bản là dựa theo quy cũ khoa tay múa chân, không bị thương, nếu ta bị thương, còn có thể êm đẹp đứng ở đây sao? Vừa xốc lại tinh thần đi đến bắt mạch cho Bao Chứng, vừa dặn dò phòng bếp 12 canh giờ lúc nào cũng phải chuẩn bị cháo sẵn, sau đó thúc giục Bao đại nương và Triển Chiêu đi ngủ.

Vịn bức tường đứng vững chuẩn bị đi về tiểu viện của mình, Phong Tranh mím môi vụng trộm đứng ở phía sau giống như một linh hồn. Công Tôn Sách quay người lại nói: “Trẻ như vậy rồi người còn chưa ngủ, theo ta làm gì?” Phong Tranh buông môi ra, nói: “Ta bồi thuốc cho người.” Công Tôn Sách thẹn thùng nói: “Chỗ ta bị thương, là chỗ người có thể nhìn sao...” Phong Tranh nói đúng lý hợp tình: “Đây có quan hệ gì đâu, chúng ta, chúng ta sắp thành thân nha.” Công Tôn Sách thật sự rất mệt, không có khí lực ứng phó với nàng, nhẹ giọng nói: “Chính là sắp thành thân. Còn chưa phải, còn chưa thành thân mà...”

Những lời này giống như thương tổn tới Phong Tranh, ánh mắt tối sầm lại, cúi đầu xuống không nói chuyện. Công Tôn Sách lập tức lấp ra ý cười, vịn lấy vai nàng nhẹ nhàng lắc: “Thật sự không sao, người thấy ta giống bộ dạng có chuyện gì sao? Ta chính là đại phu, có chừng mực. Đi ngủ đi, a?”

Công Tôn Sách quả thực có chút thương da thịt, nhưng mà không thể để cho người ta xem. Thứ nhất là trong tính tình của y có chút gì đó ngại ngùng lại cao ngạo, không cho phép y lộ mông ra trước mặt người khác. Thứ hai bây giờ loạn trong loạn ngoài, một Bao Chứng bệnh đau đã rất làm loạn trận tuyến, nếu thêm y nữa, Bao đại nương và Triển Chiêu há chẳng phải sầu lo chết sao. Giống như y hứa hẹn với Bao Chứng: Có ta đây, yên tâm, ở đây vẫn còn có ta. Bao Chứng ngã bệnh rồi, y chính là người đáng tin cậy của mọi người, có đau có mệt hơn nữa cũng phải ráng chống.

Đi đến trong tiểu viện của mình, trán toàn mồ hôi, vịn tường đứng hốt hển thở. Bỗng nhiên thân mình khê thiên toàn địa chuyển, bị người ta xốc bể lên.

Bàng Thống trầm giọng nói: “Đừng động đây, là ta.”

Dám ôm Công Tôn Sách kiểu công chứa, trên đời này, cũng chỉ có hắn. Còn vô cùng thuận tay, giống như ôm vợ nhà mình, rất vũ nhục người ta. Nhưng mà lần này, không biết Công Tôn Sách là mệt hay là bị thương, ngoan ngoãn bất ngờ, không mắng người, không vùng vẫy, đầu tựa vào ngực của Bàng Thống, lông trắng trên vạt áo phất trên chóp mũi, ngửa đến mức muốn hắt xì. Nghĩ Triển Chiêu người ta nửa đêm bắt trộm, đều mặc đồ màu đen, hắn nửa đêm làm trộm, vẫn mặc màu trắng, người này thật sự ngang ngược đến quen.

Bàng Thống vừa mới chuẩn bị ngủ liền nhận được mật thư của Lâm Trung Nghĩa, tức giận đến mức một hơi cũng đề không lên, đập bàn một cái liền làm cái chén trên bàn bay lên không trung.

Công Tôn Sách thật sự là giỏi giang, lặng lẽ không chút động tính nghi ngờ hắn, còn chờ không kịp, nửa đêm canh ba lạch bạch chạy vào hoàng cung chịu 50 đại bản đi thỉnh chỉ.

Hắn đốt thư mật trên ngọn nến, vượt tường đến tìm Công Tôn Sách. Dạ tập lần này không giống với những lần khác, lần này là đến khởi binh hỏi tội. Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng y chống tường thở dốc, trong đêm tối, chỉ một mình, cô đơn lẻ loi một mình một bóng. Loại tình cảnh nam nhân không yếu thể không chịu thua âm thầm liếm vết thương này Bàng Thống rất quen thuộc. Nhưng Công Tôn Sách không giống với Bàng Thống, lúc trước gặp phải chuyện lớn, bên cạnh y vẫn luôn có Bao Chứng cùng dìu đỡ nhau mà đi. Hiện giờ Bao Chứng ngã rồi, y không có ai giúp đỡ, phải vịn vào tường.

Tay của Bàng Thống phản ứng nhanh hơn đầu óc, não vẫn còn đang nghĩ có cần lên đỡ y hay không, tay đã bế người ôm vào lòng. May mà Công Tôn Sách không động đây, nếu y giãy dụa, không biết chừng Bàng Thống tức giận bạo phát mà ném y trên mặt đất. Vào trong phòng, đặt Công Tôn Sách lên trên giường, sau đó thấp đèn kéo ghế đến ngồi bên giường của y, mặt âm trầm.

“Bây giờ hỏi, bản vương nói với người lời thật. Đến khi lên công đường, sẽ không dễ dàng như thế.”

Bàng Thống tự xưng bản vương, Công Tôn Sách nghiêng người, giống như châm biếm mà nhếch khóe miệng: “Thông truyền của Khai Phong phủ còn chưa đến phủ Vương gia, Vương gia đã biết rồi.”

Bàng Thống cũng khinh thường cười: “Đừng giả vờ giả vịt, nếu như người không biết bản vương bố trí người bên cạnh Triệu Lão Lục, người cũng không phải là Công Tôn Sách.”

Công Tôn Sách ngậy ra một hồi, mới hiểu được Triệu Lão Lục là ai. Triệu Lão Lục, hắn tưởng đang gọi người bán bánh nướng ngoài ngõ hẻm chắc? Trong lòng đã thầm mắng té tát cái tên Bàng Thống trong mắt không quân không phụ này. Bàng Thống ngừng một lát, nhìn thấy biểu tình ẩn nhẫn mạnh mẽ chống đỡ của Công Tôn Sách, liền hòa hoãn biểu tình thả nhẹ thanh âm nói: “Người cũng đừng tổn hao tinh thần nữa, ta nói cho người một câu nói thật, Tiểu Man, không phải ta giết?”

Công Tôn Sách nói: “A? Phải không?”

Bàng Thống nói: “Đúng vậy.”

Công Tôn Sách nói: “Ngọc ban chỉ kia, Vương gia giải thích thế nào?”

Bàng Thống không khỏi cười, chậm rãi nói: “Người đối với đồ vật trên người của bản vương, thật sự rất lưu tâm. Vậy thì, tiệc tối ở phủ Trịnh Vương, bản vương vì lột tôm cho người mà cởi nó ra cho rảnh tay, người có để ý không? Nhiều người hỗn tạp, bị ai thuận tiện lấy đi giá họa cho bản vương, cũng không biết chừng.”

Đêm đó ở Trịnh Vương phủ, Bàng Thống bức người, Công Tôn Sách xoay cổ đi nhìn cũng không dám nhìn hắn, có cởi ban chỉ ra hay không, y thật sự không nhìn thấy.

“Vương gia nói quả thật có lý. Nhưng mà...”

Bàng Thống ngắt lời hắn: “Không có nhưng mà. Tại sao ta muốn giết Tiểu Man a? Người đừng nói là ta uống rượu thấy sắc nổi lòng tham. Không sai, ta thích trêu chọc nàng, ta cũng để ý nàng, nhưng chuyện đó đều có nguyên do a.”

Công Tôn Sách cảm tức nhìn hắn, nghĩ người cái đồ vô sỉ chưa từng thấy tán gái mà còn khí khái hùng hồn như vậy...

Bàng Thống nói: “Đừng nhìn ta như vậy. Ta để ý Tiểu Man, là vì ta cảm thấy đã gặp nàng ở đâu đó.”

Công Tôn Sách nói: “Vương gia gặp người vô số, Tiểu Man chỉ là một tiểu nha đầu bình dân, nhận nhầm người cũng không chừng.”

Bàng Thống nói: “Đúng là không chừng. Nhưng mà lần thứ hai gặp nàng ở Lưu phủ, ta phát hiện một thói quen nhỏ của nàng, ta liền hoài nghi nàng.”

Ai ai cũng học cách nói chuyện âm à âm ừ của Bao Chứng. Bàng Thống đang đợi Công Tôn Sách hỏi, nhưng Công Tôn Sách nhìn hắn mà không hỏi, vốn dĩ chẳng mong thấy bộ dạng này của Bao Chứng, người còn dùng? Người thích thì nói không thì thôi.

Bàng Thống học Bao Chứng vẽ rồng thêm mắt, người xem cũng không phối hợp, đành tự mình tiếp câu của mình: “Sau khi nàng uống nước, dùng ngón tay lau dấu son trên mép chén. Đương nhiên, không phải mỗi lần đều lau, chỉ những lúc vui vẻ quên chuyện, lơ đãng mà lau.”

Công Tôn Sách nhú mi nhớ đến lúc trước nhiều lần quây quần nói chuyện, Tiểu Man nàng tựa như, giống như, có thói quen này, uống xong một ngụm nước, dùng ngón cái lau chỗ vừa uống. Công Tôn Sách chỉ nghĩ nàng rảnh tay chơi đùa với cái chén, thì ra là đang lau son, lau dấu son để làm gì?

“Điều này... nói lên cái gì?”

“Nói lên nàng xuất thân không tầm thường.”

Sao lại là xuất thân không tầm thường? Đây là cái gì với cái gì?

“Chỉ có nữ tử quý tộc, nhà giàu khuê tú, sợ dấu son ở trên mép chén bị người xem là thất lễ, cho nên mới lau đi. Muội muội Phi Yến của ta người từng gặp qua, nàng không có thói quen này. Có thể thấy, chỗ Tiểu Man từng ở, giáo dục từng nhận được, so với phủ Thái sư còn cao hơn một bậc. Vì thế ta dần dần nhớ lại, ta từng gặp qua nàng ở chỗ nào...”

Lần này Công Tôn Sách bị dẫn dắt đặt câu hỏi: “Chỗ nào?”

Bàng Thống nói: “Ba năm trước, hoàng cung ngự hoa viên.”

Công Tôn Sách nhíu mi trầm tư. Nếu nói Tiểu Man, Bao đại nương từng khen nàng có quý khí, Công Tôn Sách và Bao Chứng thì một chút cũng nhìn không ra. Quý khí? Quý khí mới đúng chứ. Nếu nói quý, khắp người Tiểu Man, chỉ có chiếc vòng tay bạch ngọc kia là rất quý. Công Tôn Sách hiểu ngọc, liếc mắt một cái liền nhìn ra chiếc vòng tay kia có giá trị xa xỉ, đi đêm chắc chắn sẽ bị cường đạo chặt tay. Hỏi nàng nó từ đâu, nàng nói là thắng trên bàn đánh bạc.

“Chỉ dựa vào trí nhớ mơ hồ của ba năm trước đây, cùng một động tác nhỏ, người liền...”

“Mặc dù không dám thập phần khẳng định, nhưng ta hoài nghi nàng là cung nữ trốn đi, đây là nguyên nhân ta tiếp cận trêu đùa nàng. Đối với nàng không hề có sắc tâm, càng không có sát tâm. Công Tôn đại nhân, đã được chưa?”

Hai người nói nói, liền đem “bản vương” với “Vương gia” quăng mất. Công Tôn Sách liếc mắt đi, trầm mặc cười, nghĩ chuyện của người nhiều quá. Chỉ là sợ Bàng Thống chiếm mất tiên cơ hủy đi Thiên Mạng, trước mắt không tiện nhiều lời. Bàng Thống thấy y cười, liền cho rằng hiềm nghi đã bị loại bỏ hết, vẻ mặt đều nhu hòa, vén một lọn tóc tán loạn trên gối của y cầm chơi ở trong tay.

“Người nói người, nghi ngờ cái gì, không thể trực tiếp đến hỏi ta sao? Chạy tới chỗ Lão Lục tốn công chịu gậy gộc. Cứ học tính khí một sách của Bao Chứng.”

Công Tôn Sách rút tóc trong tay của hắn về: “Thời giờ không còn sớm, người về nghỉ ngơi đi.”

Hiện giờ Công Tôn Sách yếu đuối bệnh tật hữu khí vô lực dựa vào trên giường, không có khí lực mắng người cũng không có khí lực trêu người, lời nói độc địa dường như cũng không nhạy nữa, thật sự là kỳ cảnh trăm năm mới gặp. Nếu Bàng Thống đi, chẳng phải là thiệt lớn sao.

Cúi đầu mềm giọng nhẹ lời nói: “Công Tôn Sách, để ta xem vết thương của ngươi.”

32. Chương 32

Bàng Thống nói: “Công Tôn Sách, để ta xem vết thương của ngươi.” Kể hèn này phiên dịch lại, vậy sẽ thành: “Công Tôn Sách, để ta xem mông của ngươi.”

Bàng suất a Bàng suất, ngài đúng là không phải phạm nhân. Vừa nãy còn tức đến trừng mang trợn mắt truy vấn, còn bày ra bộ dáng Vương gia. Vừa mới nói chuyện một chút, người ta còn chưa lời ngon tiếng ngọt chưa hòa hoãn lại, chỉ khe khẽ cười thăm một cái, ngài đã khó có thể kiềm chế xuân tình nhộn nhạo. Cái mông của Công Tôn Sách, a, nói mông không nhả nhặn, người ngồi xem đều là đại cô nương, vậy nói bàn tọa đi. Bàn tọa của Công Tôn Sách, Tiểu Phong Tranh xem không được, ngài cũng chưa hẳn xem được đâu.

Công Tôn Sách biết rõ chỗ trâu bò của tên Bàng Thống này, mọi thứ trên đời không có chuyện hắn không dám nghĩ, cũng không có chuyện hắn không dám nói, càng không có chuyện hắn không dám làm. Chỉ cần hắn nghĩ rồi nói rồi, vậy nhất định tiếp theo sẽ bắt tay vào làm. Thần kinh y căng thẳng, nhịn đau chống dậy thân mình cảnh giác nhìn hắn. Nếu nói bình thường, Bàng Thống muốn khinh suất đùa giỡn lưu manh, y còn đối phó được. Nhưng mà bây giờ đã khác xưa, lúc trước đối phó hắn chỉ phí một thân mồ hôi, hiện tại tay chân hư nhuyển trên người lại đau, nói chuyện cũng lao lực. Ngoại trừ lần trúng độc mấy năm trước, cơ thể chưa từng suy yếu như vậy. Y rút người về phía sau, cười yếu ớt khoe mẽ: “Không cần. Thương cũng không nặng, ngủ một đêm là khỏe rồi. Ngươi, ngươi mau về đi.”

“Ai, ngươi cho rằng ta không biết sao, năm mươi đại bản, có nhẹ nữa cũng đủ đau.” Bàng Thống lấy một cái bình nhỏ từ trong lòng ngực ra: “Ta xem xem, bôi cho ngươi chút thuốc.”

Công Tôn Sách bảo trì nụ cười mỉm: “Để thuốc lại là được, ta tự mình bôi.”

Bàng Thống kéo cái ghế ra, ngồi lên mép giường của Công Tôn Sách gắt gao chèn ép: “Ngươi bôi cũng vô dụng, thương này rất nặng, phải dùng nội lực chưng thuốc hòa vào da thịt. Ngươi có nội lực sao?”

Nụ cười của Công Tôn Sách không treo lên được nữa: “Ngươi để thuốc lại, sáng sớm mai ta gọi Triển Chiêu.”

Bàng Thống biết câu này là nói cho có lệ, vì thế một bước cũng không lùi: “Vậy thì chậm trễ quá, vẫn là ta làm thôi.” Một tay giữ lấy vai của Công Tôn Sách. Công Tôn Sách kinh hoàng kêu lên: “Bàng Thống! Ngươi dám!”

Nói ra câu này, chính bản thân cũng cảm thấy chẳng có sức đe dọa. Bàng Thống có cái gì không dám sao?

Bàng Thống sững người cười, nói: “Ngươi xem, còn có chuyện ta không dám sao?”

Công Tôn Sách biểu tình dữ tợn sắc mặt phát xanh, rất giống như Bàng Thống muốn ăn thịt y. Nhưng mà rốt cuộc cũng là Lễ bộ Thị lang gặp qua sự đời, trong lúc sợ hãi cũng không mất đi khí thế nghiêm túc làm người kính sợ, cất cao giọng nói cực kỳ giận dữ, nhả ra một dấu chấm câu: “Ngươi dám... Ta!!!”

Về sau của ta là gì? Ta không để ý đến ngươi nữa? Chưa. Ta sẽ cho ngươi đẹp mặt? Ai tin a. Từ không thành câu cũng không sao, khí thế mạnh mẽ không gì sánh được kia, đã thật sự chấn động Bàng Thống làm hắn ngừng lại.

Bàng Thống từng nói: Ta ghét nhất nam nhân khi dễ nữ nhân. Hắn tuy rằng là một nam nhân không sai, nhưng Công Tôn Sách cũng không phải nữ nhân, khi dễ, thì cứ khi dễ thôi. Giống như hắn không nói phải trái khi dễ Bao Chứng, giống như hắn hoành hành ngang ngược khi dễ Triệu Trinh. Chưa nói tới cảm giác áy náy gì, ngược lại cảm thấy thật thú vị. Nhưng mà Công Tôn Sách người nam nhân nhân này, suy cho cùng lại không giống hắn. Đây là nam nhân hắn đã thích từ rất lâu, rất muốn chiếm làm của riêng mình. Lúc kết giao thời thiếu niên, hắn thương y còn hơn thương muối muối Phi Yến. Công Tôn Sách tính tình vừa thanh cao vừa cao ngạo, hiện tại tu dưỡng ôn hòa hơn bớt đi tính dữ dội, nhưng mà một khi trở nên bướng bỉnh, một chút cũng không kém lúc trước. Nếu không mạnh bạo với y, đấu võ mồm một trận một hồi có thể đấu đến hừng đông.

Bàng Thống cũng không nói nhiều, lấy thế sét đánh không kịp bịt tai, trở tay điểm huyệt Công Tôn Sách để y nằm ngay ngắn trên giường. Công Tôn Sách thảm gào lên một tiếng, tức đến mức muốn thổ huyết. Y từng rất nhiều lần thấy Triển Chiêu truy lùng hung thủ, vì để bắt sống, đánh một hồi sau đó bất thành linh điểm huyệt người ta. Y đứng bên cạnh nhìn, bắt mạch của người ta, chột chột mặt của người ta, cảm thấy rất thú vị. Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, cũng từng trịnh trọng yêu cầu Triển Chiêu điểm huyệt để tự mình trải nghiệm, Triển Chiêu dùng loại ánh mắt trong vô thức mang theo thương cảm dùng để nhìn bệnh nhân tâm thần mà nhìn y. Bao Chứng lại dụ dằng mà đẩy y vào phía trong phòng: “Công Tôn, tối hôm qua lại thức đêm đọc sách có phải không? Nhanh đi ngủ chút nghỉ ngơi đầu óc, nha? Ngươi xem, dọa hỏng Triển Chiêu rồi...” [=))]

Hôm nay được đền bù như mong muốn bị điểm huyệt, cảm giác giống như bị bóng đè. Đầu ngón tay có cảm giác tê buốt giống như bị kiến cắn, hít thở có chút nhanh, còn thêm Bàng Thống ngồi ở bên cạnh, khoe miệng nhếch lên cười dâm khó bề phân biệt, thật sự là, một chút cũng không thú vị. Hối hận vì giữ thể diện mà không kịp hét la gọi Triển Chiêu. Gọi Triển Chiêu tới nhiều lắm cũng là truy hỏi vài câu chuyện gì thế này, giả vờ ngớ ngẩn để lừa đảo cũng qua, ít nhất không phải như bây giờ bị bại lộ cái bàn tọa...

Bàng Thống rất hiểu y khiết phích, đặc biệt đến chậu nước rửa tay. Lại nghĩ y da mặt mỏng, liền tắt đèn đèn bên giường, ý là mờ mờ昧昧 cái gì ta cũng không thấy, có thấy cũng thấy không rõ. Nghĩ đến lúc còn sống Tiểu Man nhất ngữ thành sấm: Hừ ~ thuốc kia, ngươi cứ giữ để bôi mông đi! Bôi mông, không sai, nhưng mà nàng nhất định không nghĩ đến, thuốc này được dùng để bôi mông ai.

Công Tôn Sách bên ngoài khoác áo choàng nhưng tơ huyền sắc, bên trong là quan phục. Bàng Thống tuy rằng phong lưu, nhưng đều là người ta cởi áo tháo đai chờ hắn. Cởi y phục cho người khác, vẫn là lần đầu tiên, sờ sờ mó mó, gặp phải một chút trắc trở. Đương nhiên, chúng ta cũng không thể loại trừ khả năng Bàng suất có ý sờ mó thêm vài lần.

Mới vừa cởi quan phục ra cho Công Tôn Sách, chiếc nhẫn ban chỉ ngọc bích từ trong tay áo lặn ra rơi trên giường. Bàng Thống nhặt lên liếc mắt nhìn một cái, rồi nhét xuống gối đầu.

Mặc quần vào cho Công Tôn Sách đắp lên nửa cái chăn sau đó giải huyết, trên mặt Bàng Thống mang ba phần xuân sắc, thần thanh khí sảng ngồi lại trên ghế chờ y hỗn hển nổi bão. Nhưng mà toàn bộ gương mặt của Công Tôn Sách còn vùi vào trong gối, vẫn không nhúc nhích.

Bàng Thống cho rằng huyết đạo vẫn chưa giải, vươn tay qua muốn giải lại một lần, bả vai của Công Tôn Sách nghiêng đi tránh được. Tránh rồi, nhưng vẫn không động đậy tóc tai rồi bởi nằm úp sấp, dường như muốn tự làm mình ngộp thở chết để bảo tồn mặt mũi. Bàng Thống thấy y như vậy, lòng lập tức mềm nhũn, lại cảm thấy buồn cười, người bây lớn rồi mà còn giả đà điệu, Phi Yến qua mười lăm tuổi cũng không xài chiêu này. Muốn nói dậy đi dậy đi, cái mũi xinh đẹp bị người đè sụp. Nhưng mà nghĩ lại, bây giờ nói câu này, giống như rất ngu ngốc.

Bàng Thống mỉm cười an ủi: “Vẫn còn tức giận a, ai, tức giận thì ngồi dậy đánh ta hai cái. Thế nào?”

Công Tôn Sách không phản ứng.

Bàng Thống hiểu dĩ đại nghĩa*: “Ta chính là vì tốt cho ngươi. Hiện tại Bao Chứng như vậy, án của Tiểu Man, toàn bộ rơi trên người của ngươi. Người để mặc vết thương không trị, kéo dài năm sáu ngày, vụ án sẽ thế nào?”

(*Lấy đạo nghĩ giảng giải cho người khác)

Công Tôn Sách tiếp tục không phản ứng.

Bàng Thống tự bực bực quá khứ: “Đều là nam nhân, người xấu hổ cái gì? Nhớ lúc ta đánh giặc, quân lính đều trần như nhộng cùng tắm ở một con sông, ta đã sớm bị người xem hết. Cũng chẳng có gì đó thôi...”

Công Tôn Sách vẫn cứ không phản ứng.

Bàng Thống thành khẩn tạ lỗi: “Đây là lần đầu tiên ta điểm huyết ngươi, cũng là lần cuối cùng, có được không? Ta cam đoan, về sau ngươi có lấy dao đặt ở trên cổ ta, ta cũng tuyệt đối không đụng ngươi dù chỉ một đầu ngón tay.”

Công Tôn Sách vẫn là không phản ứng.

Bàng Thống dùng phép khích tướng: “Ai! Người cuối cùng có phải là nam nhân hay không? Vì chút chuyện nhỏ này, không đến mức tức giận vậy chứ?”

Thân là nam nhân, hễ nghe thấy câu nào nghi ngờ giới tính của mình đều nhịn không được mà nhảy dựng lên phản bác mấy câu. Thanh âm buồn bực của Công Tôn Sách cuối cùng cũng từ trong gối đầu phát ra: “Người mới không phải nam nhân!!!” [đáng yêu =))]

Bàng Thống cười nói: “Nếu ta không phải nam nhân, chẳng phải người càng xấu hổ chết sao?” Công Tôn Sách quay đầu, mặt hướng vào trong, không đáp không để ý, có ý muốn tiễn khách. Bàng Thống thấy y thật sự giận, nếu còn chọc nữa, sợ là sẽ gặp rắc rối. Cố ý ra vẻ cô đơn thở dài một tiếng, đứng lên đặt thuốc xuống bàn: “Người cũng đừng vì giận ta mà quăng nó a. Nguyên liệu làm thuốc này rất ít, một năm làm chẳng được mấy bình. Ném đi thì không còn đâu.” Đợi một hồi, Công Tôn Sách không lên tiếng, Bàng Thống cũng không để bụng: “Người cũng coi như là một đại phu, không cần dặn người nhiều lời. Tu đường cẩn thận. Ta đi.”

Đi chưa được hai bước, Công Tôn Sách bỗng nhiên gọi tên hắn. Bàng Thống nghiêng người nhìn y, y cũng không quay đầu lại, mái tóc đen dài từ gối đầu buông xõa xuống mép giường, nửa rũ nửa lay động. Liếc mắt nhìn xẹt qua như vậy, sẽ nghĩ người nằm trên giường là nữ nhân. Nếu là nữ nhân thì tốt biết bao, Bàng Thống nghĩ, nếu như là nữ nhân, vậy ta nhất định không đi nữa.

“Làm sao?”

Công Tôn Sách lại không nói một lời, cứ trầm mặc như vậy, dường như đang cân nhắc câu nói tiếp theo. Bàng Thống rất kiên nhẫn chờ, chờ khoảng nửa chén trà, đợi đến khi y nói một câu ba chữ xa xăm: “Đa tạ người.”

Câu này rất nhẹ rất ngắn rất mơ hồ, rất giống thanh âm của Triệu Trinh nói khi hắn luồng tay vào ống tay áo mắt nhắm một nửa, nếu không phải là người luyện công phu, tám phần là không nghe được. Nhưng mà ai bảo Bàng Thống đã luyện công phu làm chi. Tâm hoa nở phóng, phóng tới bên khóe miệng. Nhìn bộ dạng mặt mày lạnh lùng của Công Tôn Sách, giống như luyện Kim Chung Tráp a Thiết Bó Sam, đem tất cả nhu tình mật ý cách ra khỏi ba trượng. Nhưng kỳ thật xem ra, y có vẻ tâm có biết đến. Tầm lòng Bàng Ủy Ly đối đãi y, y đều biết, không những biết, mà trong lòng còn cảm kích.

Vậy đủ rồi.

Bàng Thống thật sự muốn cuộn cả chân lẫn người lại, ôm về Trung Châu Vương phủ. Khắc chế một chút, làm cho giọng mình nghe ra không phải là rất high. Nhưng mà sau khi khắc chế, lại phát hiện cũng không có lời gì để nói. Dưới ánh đèn màu vàng tối, nở nụ cười chứa đựng tình cảm với bóng người trên giường, không ai nhìn thấy.

Công Tôn Sách vẫn duy trì tư thế nằm cứng đờ này mà nằm một đêm, lúc chịu đựng đại bản rằng lợi đều bị y cắn nghiến, nát rồi vỡ, máu chảy không ngừng. Mùi máu tanh sót lại giống như cắn một miếng thịt người, khủng bố, điên cuồng, kịch liệt, song vẫn cứ cắn đến chết cũng không buông. Tranh đấu với người với người chính là như vậy, không thể so cao quý nhiều ít với dã thú tranh mồi, chỉ có càng âm hiểm, càng dè tiện.

Nhưng mà y cắn ai, rốt cuộc làm y cũng đau theo. Không. Không phải đau theo. Trước đó, đã đau lên rồi. Vươn tay đến dưới gối đầu lần mò tìm chiếc nhẫn ban chỉ nằm ở trong tay. Tay lạnh hơn ngọc, nhưng lại không phát giác ra nó đã lạnh như băng.

Phần tử trí thức chính là như vậy, bảo dưỡng có tốt tính có rộng lượng hơn nữa, ít ít nhiều nhiều cũng có chút chứng suy nhược thần kinh. Bình thường không phát hiện, một khi có chuyện liên phác tác. Cả đêm

ngủ đông ngủ tây, đến khi trời tờ mờ sáng, liền mệt nhọc. Chợp mắt nghỉ ngơi không đến nửa khắc, Triển Chiêu đến gõ cửa. Công Tôn Sách cử động thân mình, da thịt bị tổn hại đã kết một tầng màng mỏng, không đau nữa. Nhưng mà cả người rất không có sức lực, mở ngăn kéo tìm hai miếng nhân sâm đặt dưới lưỡi, ăn mặc chỉnh tề đi thu xếp cho Bao Chứng.

Thiên ngôn vạn ngữ lấy tình cảm tác động, thiếu chút nữa làm chính mình cảm động phát khóc, cuối cùng cũng gọi Bao Chứng tỉnh lại. Tỉnh nhưng vẫn mơ mơ màng màng, nói với hắn cái gì, hắn cũng chỉ híp nửa đôi mắt cá chết nhìn người. Nếu tình cảnh này ở mười năm trước, không tới mười năm, sáu bảy năm trước, Công Tôn Sách thấy bộ dạng nửa mê nửa tỉnh không có ý chí này của hắn, nhất định xắn tay áo không nói hay lời đập cho một trận. Đánh không tỉnh đánh tiếp, đánh đến tỉnh thì thôi. Nhưng mà bây giờ, trên có Bao đại nương dưới có Triển thiếu hiệp, Công Tôn Sách cũng không phải là Công Tôn Sách của năm ấy, máu chốt là có thương trên người, đánh không đau hắn. Ngược lại nghĩ đến những khi cùng Tiểu Man riu ra riu rít, trong lòng cũng rất chua xót, Bao Chứng nhìn như là kẻ lơ đãng, thực ra là một người vô cùng mềm dịu, một đao kia của hung thủ, há chỉ là giết một mình Tiểu Man.

Người ta là đồng bào cùng sống chết, bọn hắn là đồng bào cùng đau thương. Cảm tình cùng với Bao Chứng, thân thiết giống như một người. Y ngồi xổm xuống dùng sức vỗ vỗ hai má của Bao Chứng, ánh mắt của Bao Chứng thoáng chuyển động. Công Tôn Sách nắm tay của hắn ủ trong lòng bàn tay xoa nắn: “Người trước hết dùng chút thức ăn, sau đó ta sẽ thay y phục cho người.” Một tay lại theo thói quen vỗ lên vai của hắn: “Đừng sợ, có ta ở đây chẳng phải sao? A? Có ta giúp người đây.”

Bao đại nương bưng một khay thức ăn đến, nói: “Đừng gọi Bao Chứng nữa, Công Tôn Sách người sao rồi? Thương thế nào?” Công Tôn Sách nói: “Không sao. Đã tốt hơn nhiều.” Triển Chiêu Tiểu Phong Tranh ở bên cạnh Bao đại nương không hện mà gặp cùng ném cho y ánh mắt nghi ngờ. Công Tôn Sách muốn biện minh nhưng chẳng có lời nào, nghĩ ta thật sự tốt hơn nhiều mà ta làm sao để các người tin a nhưng đầu cần thiết phải coi cho các người xem. Nhanh nhẹn đứng lên, đứng rất thẳng: “Đừng không tin, ta chính là đại phu.”

Gương thời Tống vẫn là gương đồng, chiếu ra bóng người vàng óng mơ mơ hồ hồ. Nếu Công Tôn Sách có thể dùng gương thủy ngân hiện nay mà soi, y sẽ biết sự lo lắng của Bao đại nương bọn họ không phải là không có đạo lý. Gương mặt trắng như tuyết rất chói mắt, môi thì xanh tím, đổi một bộ y phục màu trắng xoa tóc đứng trước cửa Khai Phóng phủ, vậy chính là quỷ chết oan.

Bị Bao đại nương nhìn chằm chằm uống hết một chén thuốc bổ hỗn hợp chưng cách thủy vừa nồng vừa sệt, sau đó gọi hai nha sai sắp xếp nhiệm vụ: “Các người đến mời Trung Châu Vương qua đây”. Bổ sung một câu: “Khách khí chút. Ngàn vạn lần đừng chọc hắn giận.”

Hai nha sai lĩnh mệnh mà đi. Triển Chiêu ôm cánh tay trêu ghẹo nói: “Đây là lần đầu tiên ta thấy Công Tôn đại ca sợ sệt nhường ba phần với người nào.”

Công Tôn Sách tựa lưng vào ghế ngồi, chơi với ngọc bản chỉ trong tay. Tất thấy còn chưa bắt đầu, y tựa hồ đã mệt, nhắm mắt ngửa đầu, nhẹ giọng trách mắng: “Người hiểu gì chứ...”

Tâm tình Công Tôn Sách đối với Bàng Thông, Triển Chiêu không hiểu. Ngay cả bản thân Công Tôn Sách, cũng chưa thật sự hiểu được.

Lúc tin tức của Khai Phong phủ truyền đến Trung Châu Vương phủ, như mọi người đã thấy Trung Châu Vương Bàng Thống đang tự mình chơi cờ với mình. Tự mình chơi cờ với mình, kẻ hèn này lúc trẻ buồn chán đã thử, chuyện này thế nào cũng phải có chút nhân cách phân liệt mới có thể làm được. Kẻ hèn này không được, phỏng chừng Bàng Thống cũng không. Còn có cách nói khác là đang học đánh cờ từ sách, nhưng mà căn cứ theo tình báo của Phi Vân Kỳ số , Tướng quân nhà hần lúc ấy không có cầm sách trong tay. Vì thế kẻ hèn này đoán, Bàng Thống đang nhớ lại ván cờ hần cùng Công Tôn đánh lúc hần dạ tập Thị Lang phủ ở chương 13, hiện tại đang thử phá giải. Đối diện vô nhân thắng hữu nhân*, là một loại thanh thủy YY đem hình bóng chiếu lên bàn cờ.

(*chắc bà tác giả chế, giống như vô thanh thắng hữu thanh ấy)

Hai nha sai thấy Bàng Thống, nói chưa tới hai câu đã bị hù dọa ngã nhào quỳ xuống. Công Tôn Sách chỉ nói hai người bọn họ khách khí chút, nhưng hai kẻ yếu ớt này rõ ràng đã quá khách khí, đây là truyền hung phạm a hai người bọn họ làm giống như đang thỉnh Phật, khách khí đến mức chẳng giống như người Công Tôn Sách phái tới.

Bàng Thống nhìn hai người bọn họ không nói lời nào. Mãi đến khi nói tên của Bao Chửng ra. Quân cờ trên tay ngừng lại, sau đó bị ấn lên bàn cờ vang cách một tiếng, quân cờ bị ấn vỡ ra một khe nứt hẹp.

Đồng Lộ nói: “Vương gia ngài không cần để ý đến bọn hần...”

Bàng Thống nói: “Để ý, phải để ý. Bọn họ đưa đến thứ tốt cho ta.”

Nhấn ban chỉ hôm qua, Bàng Thống không lấy nó hủy đi mà để lại cho Công Tôn Sách, đây giống như đang thăm dò. Nếu như Công Tôn Sách tin hần, vậy với năng lực của Công Tôn Sách, đã đủ có lệ cho qua trước mặt Triệu Trinh, việc này liền kết thúc. Nếu như Công Tôn Sách không tin hần, không đủ tin hần, truyền hần đến truy vấn giống như hiện giờ, như vậy, thông minh quá hóa thông minh nhầm, vừa đúng ý của hần.

Thật ra Công Tôn Sách nửa đêm vào cung nộp ra nhấn ban chỉ, đã nói lên rất rõ vấn đề. Y là người lãnh tính nhất mưu kế sâu xa nhất, không dự liệu xong chuyện, nhất định không hành động thiếu suy nghĩ. Y lấy ban chỉ cho Hoàng đế xem, dĩ nhiên đã hạ quyết tâm truy xét đến cùng với hần. Hần không dễ dàng cởi bỏ hiềm nghi như vậy.

Nhưng mà trước đó, Bàng Thống luôn không quá tin tưởng.

Kỳ thật cho đến lúc tới công đường phủ Khai Phong, Bàng Thống vẫn là không quá tin tưởng. Từ trước rất lâu đến nay, mưu mô và thủ đoạn Bàng Thống dùng với Công Tôn Sách đều chỉ dừng lại ở một mặt nhận thức cảm tính hạn hẹp phiến diện. Dù sao thiếu niên năm ấy mình xem là tiểu đệ đệ bỗng nhiên có lực sát thương, phải phòng bị phải cảnh giác, luôn làm cho người ta cảm thấy có phải đang chuyện bé xé ra to hay không.

Cho nên ngay từ đầu, hần vẫn còn mang tâm tình tốt chọc Công Tôn Sách nói hần muốn có chỗ ngồi. Cho hay không? Không cho hần đi à? Thật sự đi à? Công Tôn Sách cả đời cẩn thận nghiêm túc, thấy hần ở trên công đường mà còn nghiêng mắt khe khẽ cười, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu nén giận.

Lúc Bàng Thống và y ở riêng với nhau, Bàng Thống là Bàng Ủy Ly ôn nhu sẵn sàng, nhưng khi Bàng Thống và y công khai gặp mặt, hắn giống như thay đổi thành một người khác, lộ ra vị hoàn khổ vị tà nịnh, tùy tiện vô cùng sắc bén vô cùng. Nhưng mà Công Tôn Sách không phải Bao Chứng, suy nghĩ của Công Tôn Sách quá chu toàn, thận trọng dè dặt làm đầu, không đưa ghế sợ là không giữ được hắn. Rất không cam tâm rũ mắt, ghế dựa được dâng lên, cảm thấy chính mình rất bất lực.

Lần này Khai Phong phủ thẩm án, Bao Chứng chỉ lo mở mắt rồi ngủ gà ngủ gật, toàn là Công Tôn Sách thẩm vấn. Truyền nhân chứng truyền vật chứng, từng câu từng câu ép sát, cách quãng giữa mỗi câu cũng không cho hắn cơ hội để thở. Cho người ghế dựa, không sai, nhưng ta làm cho người ngồi không thoải mái.

Trong công đường bị lớn tiếng ép hỏi, chuyện này vốn chẳng là gì, Công Tôn Sách hàm thiết rằng đồng miệng lưỡi sắc bén đã danh chấn đất Tống, nếu không Hoàng đế cũng không phải y đi hòa đàm. Nhưng mà qua lần gặp mặt đêm trước, Công Tôn Sách vẫn không chịu buông tha lãnh khốc dò hỏi như vậy, thật sự là làm người ta ngượng lạnh đau lòng. Hơn nữa đến cuối cùng, lại có thể kéo đến Thiên Mang. Bàng Thống không khỏi giương mắt nhìn y, một bộ quan phục màu đỏ tía, càng tôn lên sắc mặt tái nhợt không chút máu, nhưng ánh mắt lại đặc biệt trong trẻo, trong mắt đều là ánh sáng nuốt chửng người. Chắc chắn, gương mặt đẹp đẽ, miệng mồm sắc bén, dưới bầu không khí trầm trụi phẫn tâm trí phúc* (?) tối hôm qua, lại vẫn có thể thăm dò trước khi hành động nhần nhin không hỏi đến Thiên Mang. Phòng bị ta đến nhường này, Công Tôn Sách a Công Tôn Sách, thật sự chẳng xem ta là...

(*đem trái tim chân thành giao cho người ta, cởi mở, hết sức chân thành)

Là cái gì? Bàng Thống nhất thời cũng không nghĩ ra. Chỉ cho rằng hai người lập trường không hợp khát vọng không giống tính tình không hợp động cơ kết giao không đúng, hắn xem Công Tôn Sách như người yêu tuy rằng không được, nhưng Công Tôn Sách dù sao đi nữa, cũng nên xem hắn như cố nhân cũng được, nên thâm tình hơn cố nhân một chút, tán thưởng kính nể giữa hai bên vẫn nên có. Bàng Thống không có bạn bè càng không có tri kỷ, chỉ có Thúc Trú mười năm trước, có thể tính là người tri tâm duy nhất cả đời, cho rằng rất nhiều chuyện, có thể không nhắc mà thấu không nói mà rõ. Chỉ là hắn nhất sương tình nguyện, nháo đến sau này, y chẳng những không tin hắn, mà còn cầm đầu hoài nghi hắn.

Thí sát hoàng tộc, đây là tội gì? Công Tôn Sách, người thật độc a. Nếu để người tiếp tục thẩm, vậy thật sự là ứa máu, ô uế cả một thân áo lông trắng a.

Thì ra cho dù cực thích một người, một khi hắn làm người thất vọng ngượng lạnh, người cũng có thể nhìn hắn một cách buồn bực phẫn nộ. Quay miệng cắn ngược lại một miếng nói trị an kinh thành không ổn định Bao Chứng người bắt kẻ trộm nhần ra cho ta nếu không chuyện này ta không để yên, sau đó kiềm chế một bụng tức giận rồi đi.

Công Tôn Sách ở phía sau la lớn: “Xin Vương gia dừng bước!”

Thật bội phục người này, bất đắc dĩ gào rách cổ họng, thanh âm vẫn có thể dễ nghe như vậy.

Nhưng mà lần này, Bàng Thống kiên quyết bỏ mặc y.

Xì poi chap sau:

“Người là không ngủ được. Ta là tỉnh rất sớm.” “Ai nha... Cũng chẳng biết thế nào, cứ đi rồi đi, lại đi đến chỗ của người.”

“Công Tôn Sách, ta không phải nhất thời hứng khởi cũng không phải nhất thời hồ đồ, ta thật sự thích người, là loại tình ý của nam nhân đối với nữ nhân.”

“Cái này trả lại cho người, giữ bình an.” “Ta sẽ không thủ hạ lưu tình với người.”

33. Chương 33

Ở trước mặt đối thủ, Bao Chứng cũng không tính là quá mất mặt, chống đến khi Bàn Thống rời đi mới nhắm mắt hoa lệ ngã xuống. Hấp hối, bệnh tình nguy kịch. Làm cả nhà già trẻ không nuốt nổi cơm tối không chợp mắt. Bao Chứng nhảy vực Bao Chứng mất tích, Công Tôn Sách luôn nhận định hần mạng lớn có thể sống sót, nhưng tận mắt nhìn thấy hần dần dần ở trước mặt mình chết đi không làm được gì, điều đó thật sự đau giống như móc tim khoét cốt. Sau đó lại là quỷ nháo, nháo quỷ Tiểu Man. Điểm mấu chốt là, mặc kệ là người hay là quỷ, chỉ cần có thể trị khỏi cho Bao Chứng, đó chính là Bồ Tát sống. Mọi người trăm miệng một lời, luôn niệm a di đà phật thiện tai thiện tai.

Trong mắt Công Tôn Sách ngấn lệ vui mừng, nhìn Bao Chứng sống lại vui vẻ khoa chân múa tay ăn hết một chén cháo lớn. Lại giám sát hạ nhân gội đầu tắm rửa cạo râu cho hần, bận rộn cho đến quá nửa đêm. Bao Chứng chỉnh chu sạch sẽ vẫn đen bóng như xưa tuy nhiên mặt mày tuấn lãng chính trực thanh niên, đôi mắt sáng chói lợi. Người tuy gầy, nhưng đầu óc không cần cỗi, kéo Công Tôn Sách Triển Chiêu thấp đuốc phân tích vụ án. Nhìn hần hăng hái như vậy, làm sao giống kẻ vừa kề cận cái chết được kéo trở về, thật kích động...

Công Tôn Sách vỗ tay hần, nói: “Người nói xong chưa? Ta cũng có chuyện muốn nói với người.”

Bao Chứng nói: “Rất gấp?”

Công Tôn Sách ánh mắt nghiêm nghị nói: “Rất gấp.” Sau đó bla bla, bắt đầu nói trò hề Quán long thị nguyệt*, vẫn chưa nói xong, Bao Chứng rất có dáng vẻ lãnh đạo vung tay, nhúu mày nói: “Ta hiện tại chỉ nghĩ đến chuyện của Tiểu Man, cái gì Bàn Thống a tạo phản a, ta không quan, cũng không có cách nào quản. Công Tôn...”

(*một tình tiết trong phim, mình cũng không nhớ rõ)

Công Tôn Sách cũng rất có dáng vẻ lãnh đạo vung tay ngắt lời hẳn: “Ta chính là báo cho người để người biết, không trông mong người có thể có biện pháp.”

Công Tôn Sách tính tình tuyệt đối là thiên hạ làm đầu bản thân xếp cuối. Bao Chứng thấy sắc mặt y không tốt, trong lòng biết đã giẫm phải lòi của y, muốn giải thích một chút, Công Tôn Sách lại buông chén trà trong tay xuống: “Điều nên nói đều đã nói không sai biệt lắm, ngày mai cứ theo suy tính này mà thăm. Không sớm nữa, người ngủ đi, ta cũng đi ngủ. Triển Chiêu, đi.”

Bao Chứng ngủ mấy ngày liền, hiện giờ tinh thần ở trạng thái hăng hái, làm gì chịu thả y đi, muốn nói lại thôi kéo ống tay áo của Công Tôn Sách.

Triển Chiêu nóng nảy: “Bao đại ca, người vẫn chưa biết, Công Tôn đại ca hẳn...” Công Tôn Sách có ý dùng ánh mắt ngăn cản Triển Chiêu, nhưng Triển Chiêu còn không nhìn y, nói một mạch: “Công Tôn đại ca hẳn, bị đánh.”

Bao Chứng giật mình nhảy dựng: “A???!!!”

Nhớ đến lúc ở trong Thiên Hồng thư viện, toàn là tiểu tử mười lăm mười sáu tuổi, tức giận bộc phát ai quan tâm hẳn là Tri phủ nhi tử hay là Tri phủ lão tử, vô vô vai, hẹn gặp nhau ở ngõ cụt thư viện. Bản thân Công Tôn Sách tính khí cũng rất bạo, mới đầu, đánh nhau là chuyện khó tránh. Nhưng mà từ trước đến nay Bao Chứng chưa từng thấy y thua, đương nhiên cũng chưa thấy y thắng, đều là thế lực ngang nhau giết địch một ngàn tổn hại tám trăm. Hiện tại Triển Chiêu lấy giọng điệu bi thương nói: Công Tôn đại ca hẳn, bị đánh a. Lòi của Bao Chứng cũng bị giẫm phải.

“Ai dám đánh người a!!!” Quay đầu gọi: “Triển Chiêu?!”

Thật ra điều Bao Chứng càng muốn hỏi là: Người đánh người, là Phong Tranh hả?

Công Tôn Sách liên miện nói người ngồi xuống ngồi xuống, thở dài nói: “Triển Chiêu biết cũng vô dụng, là tại chỗ Hoàng đế của người chịu đại bản.”

Hoàng đế của người, không biết Bao Chứng là không chú ý hay là trong tiềm thức đã sớm thừa nhận, lơ đãng nói: “Không thể nào. Sao người lại trêu chọc hẳn?”

Công Tôn Sách nói: “Ta không chọc hẳn...” Lại nghĩ: “Cũng không đúng, là ta chọc hẳn.”

Bao Chứng cũng không hỏi nội tình, tay đã sờ lên trên đai lưng của y: “Thương có nặng hay không? Ta xem xem cho người.” Triển Chiêu tùm lại nói: “Phải a phải a Công Tôn đại ca, chúng ta xem xem cho người.”

Công Tôn Sách gỡ tay Bao Chứng đuổi Triển Chiêu ra xa, nghĩ sao ai ai cũng có hứng thú với vết thương của ta như vậy: “Đợi người tỉnh lại xem thương thế của ta, ta đã sớm bại liệt. Hơn nữa, người lại không

phải là đại phu.” Đỗ trán vô lực nói: “Ta chính là muốn báo với người, ta vẫn còn là bệnh nhân, để ta đi ngủ một lát có được hay không?” Bao Chứng lập tức rất ngoan ngoãn rất sẵn sóc gật đầu, đứng dậy cung kính tiễn Công Tôn Sách Triễn Chiêu ra cửa. Công Tôn Sách bước ra khỏi cửa phòng, quay người lại nói: “Người cũng đừng nghĩ ngợi nhiều, bệnh nặng mới khỏi chú ý tĩnh dưỡng tinh thần, ngày mai thăm là Bàng Thống, rất không dễ đối phó.”

Bao Chứng nhe răng cười, vỗ cánh tay của hai người: “Ba người chúng ta, từng sợ ai?”

Công Tôn Sách trước sau như một trả lời bằng một nụ cười mỉm. Nhưng Bao Chứng cảm thấy, cái mỉm cười hôm nay của y quá nhẹ, nhợt nhạt mơ hồ hữu thủy vô chung*, mang theo chút vị đau thương.

(*Có bắt đầu nhưng không có kết thúc)

Công Tôn Sách trở về phòng ngủ gục ngay trên giường, đương nhiên không ngủ, nghĩ đến đủ loại nghi vấn khó có thể giải thích trong cái chết của Tiểu Man. Nhớ đến hôm nay Bàng Thống trước khi đi, cái liếc mắt lạnh thấu tận tâm phế ấy. Nghĩ đến y từng nói với Tiểu Phong Tranh: “Khanh bản giai nhân, nại hà vi tặc*. Lời này dùng để nói Bàng Thống càng thích hợp hơn. Phong Tranh chỉ là tiểu tặc ham muốn tiền tài, Bàng Thống càng giỏi, ngay cả hoàng vị cũng ham muốn.

(*Người vốn dĩ là người tốt đẹp, tại sao lại làm trộm)

Khó làm a...

Công Tôn Sách nâng một lọn tóc của mình lên xem dưới ánh trăng, vẫn còn đen, nhưng nhìn không thấy rõ ràng, mang máng lại có chút biến trắng. Cảm thán mình cách Ngũ Tử Tư*không xa nữa. Bàng Thống muốn tạo phản, Bao Chứng muốn bắt hung thủ. Bàng Thống tạo phản Bao Chứng không quản, hẳn là không quản, cũng thật sự không quản được. Bao Chứng thông minh không sai, thông minh đến mức thẳng như sợi gân, trong đầu chỉ chứa được một việc, nhiều hơn một việc gì cũng không nghĩ được. Huống chi sự thông minh của hắn nằm ở chỉ số thông minh, không ở việc mưu mô tính kế, thật sự không trông cậy gì được ở hắn. Quan viên trong triều đâu, kẻ đáng tin thì không quyền thế, kẻ có quyền thế lại không đáng tin, càng nhiều chính là những kẻ lường lự chờ xem tiếng gió. Vì thế y vừa phải nghĩ cách đối phó Bàng Thống tạo phản, vừa phải nghĩ cách giúp Bao Chứng phá án, một cái đầu bổ đôi dùng hai nửa. Thiên hàng đại nhâm vu tư nhân dã**, mất ngủ cũng coi như là nhẹ.

(*Ngũ Tử Tư, tên thật là Viên (), biểu tự Tử Tư(), là một đại phu nước Sở, sau trở thành tướng quốc nước Ngô thời Xuân Thu trong lịch sử Trung Quốc. Do bất hòa với nước Sở, Ngũ Tử Tư lâm nạn sang nước Ngô, được Ngô Hạp Lư trọng dụng, về sau chính ông dẫn quân Ngô đánh bại nước Sở, vang danh một thời. Ông còn giúp Ngô quốc trấn áp nước Tấn, nước Tề ở phương Bắc, đàn áp nước Việt ở phương Nam, trở thành một danh tướng lừng lẫy thời Xuân Thu. Về sau, ông bị Ngô Phù Sai bắt tước nhiệm, lại bị gian thần sàm ngôn mà ban chết. Cái chết của ông kéo theo sự sụp đổ của nước Ngô. (Wiki)

**Ưu sâu nạn tai có thể khiến con người sinh tồn, an nhàn hưởng lạc khiến người uể oải mà chết (xem thêm: Mạnh Tử – Cáo tử hạ))

Trở mình nhắm mắt ép bản thân phải ngủ, ngủ đến mông mông lung lung, nghe thấy bên ngoài có tiếng chim hót. Thầm nghĩ mới ngủ chưa được bao lâu sao trời đã sáng rồi, trướng phù dung vẫn còn chưa ấm ngày mới đã lên, một chút cũng chưa ngủ. Bỗng nhiên tâm thần căng thẳng, khoác một chiếc áo ngược gió lạnh sương hàn, mở cửa đi ra ngoài.

Cánh cửa nhẹ kéo kẹt một tiếng mở ra, Bàn Thống cũng không quay đầu lại. Công Tôn Sách nhìn thấy bóng dáng mờ trắng của hắn đứng trong ánh nắng sớm màu xanh nhạt, vừa lạnh lẽo vừa cao lớn, giống như một pho tượng điêu khắc bằng tuyết. Chắp tay, nửa cúi đầu. Không biết đang xem gì nhìn gì.

Công Tôn Sách ra khỏi cửa phòng liền cảm thấy lạnh, run rẩy đi đến phía trước vài bước, cũng không gọi hắn, y biết hắn nghe thấy tiếng bước chân của y, y đợi hắn tự mình quay đầu lại.

Bàn Thống quả nhiên xoay người nói: “Công Tôn Sách.”

Công Tôn Sách nói: “Vương gia cũng không ngủ được sao?”

Bàn Thống lưu ý đến từ ‘cũng’ này, liền cười nói: “Người là ngủ không được. Ta là thức dậy sớm.” Nhìn trời thở dài: “Ai nha.... Cũng không biết thế nào, đi rồi đi, lại đi tới chỗ của người.”

Công Tôn Sách muốn nói người còn đi đi gì, là trèo qua trèo lại vách tường mới đúng: “Vương gia có việc?”

Bàn Thống nói: “Vốn dĩ không có gì, tùy tiện nhìn nhìn rồi đi thôi, nhưng mà nhìn thấy người, liền có việc.”

Công Tôn Sách dùng ánh mắt giục hắn nói tiếp, Bàn Thống lại không gấp, trước hết tỉ mỉ nhìn y một lần. Lần này trong ánh mắt, không có trêu ghẹo không có tham luyến không có hài hước, thậm chí không có ý cười, chỉ là đơn thuần tìm tòi nghiên cứu. Ánh sáng buổi sớm chiếu lên làm hai người đậm mi tố mắt, đều trẻ hơn rất nhiều, trong khoảnh khắc, không biết là hiện tại hay lúc xưa.

Bàn Thống nhìn y, nghĩ, người này, vừa mới rời giường, tóc cũng chưa chải mặt cũng chưa rửa, lại có thể xinh đẹp như vậy, thanh tịnh như vậy, có phong thái như vậy. Quả thực động hay tĩnh đều siêu phàm thoát tục, chẳng trách người người đều thích y. Nhưng vậy thì thế nào, người xinh đẹp hơn y không phải không có. Người có khí chất hơn y, tỉ mỉ tìm tòi, cũng không phải không có. Nhớ đến khi thiếu niên rung động, ta nơi nơi tỏ hảo ý chồn chồn sẵn sàng nhường nhịn, còn y? Tìm cơ hội ngoan độc với ta. Ta vốn dĩ tâm như trăng sáng, tại sao người cứ không nhận thức. Còn có gì có thể nói nữa đâu, ai, coi như thôi...

Công Tôn Sách nhìn hắn, nghĩ, người này, tuy rằng một bụng đại nghịch bất đạo, nhưng cũng xem như là một đời anh hùng. Đứng dưới ánh nắng như vậy, tư thái hiên ngang khí phách bất phàm. Nếu khởi binh tạo phản, đổi thành người khác, sớm đã thận trọng dè dặt sợ bóng sợ gió, hắn vẫn còn ung dung đi dạo. Không khó tưởng tượng lúc hắn đứng trước thiên binh vạn mã, là khí khái vân tiêu* muôn người hướng đến thế nào. Một người như vậy... ai, vẫn là câu nói kia, khanh bản giai nhân nại hà vi tặc. Dựa vào những việc người làm, ta không thể mong chờ gặp lại người. Huống hồ, người còn có cái tâm tư XX kia đối với ta...

(*dụ ý nói đến địa vị cao)

Hai người cân nhắc xong, đều tự kiên cố vững lòng dạ của mình.

Công Tôn Sách nói: “Vương gia vẫn là mau về đi. Đợi một lát nữa, văn thư của Khai Phong phủ sẽ đến.”

Bàng Thống cười, nói: “Đừng vội thúc giục ta, ta chỉ nói hai câu, nói xong sẽ đi.”

Công Tôn Sách nói: “Nói gì?”

Bàng Thống nói: “Nói thật.”

Công Tôn Sách nói: “Rửa tai lắng nghe.”

Bàng Thống nhìn thẳng ánh mắt của y, thu lại nụ cười, ngữ khí nghiêm túc trước nay chưa từng có: “Tiểu Man không phải ta giết.”

Công Tôn Sách bị hấn nhìn có chút hoảng, dời ánh mắt nói: “Phải hay không, tự có công đạo của Khai Phong phủ đoán. Nói với ta cũng vô dụng.”

Bàng Thống nói: “Ta biết là vô dụng, ta chỉ không thích có người hiểu lầm ta.” Nhượng mi: “Nhất là người.”

Bàng Thống không biết, Công Tôn Sách cũng không hiểu lầm hấn. Cái chết của Tiểu Man nghi vấn rất nhiều, ví dụ như trong phòng sáng đèn lại chỉ chiếu ra bóng của một mình Tiểu Man, có thể thấy được hung thủ phi đao giết người. Phi đao của Bàng Thống y đã từng hiểu biết, xác thực là nhập một tứ phân*, đánh vào bụng người tuyệt đối không thể dễ dàng rút ra. Nhưng hung khí kia lại rơi trên mặt đất, chỉ có mũi đao dính máu. Còn có máu ở trên đất, quá nhiều, từ khi Tiểu Man bị đâm đến lúc bọn họ phá cửa vào phòng, trong giây lát đó, sao có thể máu chảy đầy đất. Vả lại, màu sắc của máu cũng không đúng...

(*ý là sắc bén hữu lực)

Lời nói của Bàng Thống, về tư, y tin. Về công, y không tin. Không thể tin cũng không dám tin. Đối với Tống Triệu, đó là trung thành cả đời, thiên địa quân thân sư, y xếp Triệu Trinh lên trước cả cha mẹ. Đối với Bàng Thống, đó nhân nghĩa khắc cốt ghi tâm, trước không nói đến tri giao lúc niên thiếu hiểu rõ lẫn nhau, đơn giản chỉ nói đến tâm tình kính phục. Dẫn sử Long Thành Phi Tướng tại, bắt giáo Hồ mã độ âm sơn*. Bàng Thống trong lòng y, sớm đã ngang hàng với Long Thành Phi Tướng. Khâm phục của nam nhân đối với nam nhân, cũng đủ để Công Tôn Sách nghĩa sĩ vẫn cảnh** giao đầu.

(*Nếu có vị Phi Tướng ở Long Thành, thì sẽ không để ngựa của người Hồ qua núi Âm sơn. Phi Tướng ở đây là Lý Quảng https://vi.wikipedia.org/wiki/L%C3%BD_Qu%E1%BA%A3ng. Ý ở đây là có Bàng

Thống, thì quân địch sẽ không xâm lược đất Tống.

****Vấn cảnh chi giao:** Kiểu như cắt máu ăn thề, vì bạn bè mà đầu rơi máu chảy)

Chỉ cần có một phần khả năng, y đều muốn bảo hộ giang sơn họ Triệu và Bàng Thống, đem hết sức mình dầu tan xương nát thịt mà bảo vệ, nhưng nếu chỉ có thể chọn một bên...

Nếu chỉ có thể chọn một, vậy còn cần hỏi sao. Từ xưa trung nghĩa khó có thể vẹn toàn, nhưng trung cuối cùng vẫn xếp trước nghĩa. Bảo vệ trung, chính là thành toàn đại nghĩa. Huống hồ chuyện hiện tại Bàng Thống muốn làm, thật sự làm y vô cùng căm ghét hận đến thấu xương, loại nghĩa này, vốn chẳng có giá trị thành toàn.

Bàng Thống cùng Triệu Trinh phân cao thấp, y chọn lựa tự tay đưa Bàng Thống xuống địa ngục.

Công Tôn Sách khẽ gật đầu, nói: “Câu thứ hai đâu.”

Bàng Thống chậm rãi thả bước đến trước mặt y. Công Tôn Sách không lui về phía sau, cũng không né tránh, đứng thẳng tắp, rất nghiêm nghị.

Bàng Thống rũ mắt nhìn y: “Câu thứ hai, tất nhiên là liên quan đến ngươi.”

Bầu không khí đột nhiên xoay chuyển, Công Tôn Sách biết hẳn muốn nói chuyện gì.

Bàng Thống nhìn y trong chốc lát, âm thầm lắng đọng lại cảm tình sắp xếp ngôn ngữ, sau đó chậm rãi nói: “Công Tôn Sách, ta không phải nhất thời hứng khởi cũng không phải nhất thời hồ đồ, ta thật sự thích ngươi, là loại tình ý của nam nhân đối với nữ nhân.”

Công Tôn Sách lại một lần nữa bị trêu ghẹo, rất phẫn nộ nâng mắt, nhìn mặt của Bàng Thống. Bàng Thống thể nhưng lại không cười, trong ánh mắt có tiếc hận có tang thương, còn có chút hiền hậu của bậc trưởng giả. Đây là lần đầu tiên hắn dùng biểu tình này cách nói này, thật sự giống như rất chân thật, lay chuyển tâm lý người ta rung động.

Nhưng vừa chạm đến ánh mắt của Công Tôn Sách, Bàng Thống lập tức liền vô lại nhếch khóe miệng: “Ngươi cũng có thể coi như loại tình ý của nữ nhân đối với nam nhân... Dù sao, đều đã qua rồi.”

Bàng Thống thở dài nói: Dù sao, đều đã qua rồi. Giọng điệu rất bi thương rất nguội lạnh, còn có chút mềm dịu khó có thể nhận ra. Trần thuật tổng kết tâm trạng thân và tâm đều mệt mỏi lạc lối tìm đường trở lại.

Trong nháy mắt Công Tôn Sách thất thần.

Phải, vốn vẹn chỉ là thất thần, muốn nói lòng chua xót lòng đau thương lòng run rẩy, còn chưa tới mức đấy. Công Tôn Sách thất thần, vì y chưa từng nghĩ tới Bàng Thống không ai bì kịp khí phách bùng bùng, lại có thể có kiểu ngữ điệu lão nhân hồi tưởng chuyện xưa này. Tính toán tuổi tác của Bàng Thống, tuổi hổ, vậy năm nay ba mươi hai. Ở các nhà thường dân tuổi tác vừa lớn đều bị bắt thành thân, lúc này, con cái cũng nên có rồi. May nhờ bảo dưỡng tốt da mặt còn rất săn chắc, không lộ rõ tuổi tác, cũng không giống người hành quân.

Bàng Thống bắt được giây phút Công Tôn Sách ngây người, thừa cơ hỏi: “Còn người, đối với ta, thật sự chưa hề động tâm?”

Công Tôn Sách trầm đĩnh chặt sắt không chút do dự: “Chưa từng!” Trả lời quá nhanh, buột miệng thốt ra sát từ cuối cùng trong câu của Bàng Thống, ngược lại không giống lời nói thật. Bàng Thống cười cười hoài nghi nhìn y, Công Tôn Sách cảm thấy, ánh mắt đó giống như đang nói: Không thể nào, ta ưu tú như vậy, người sao có thể không động tâm. Mà kẻ hèn này cảm thấy, ánh mắt đó giống như đang nói: Không thể nào, người nhìn cong như vậy, sao có thể không động tâm.

Mặc kệ ánh mắt này có ý tứ gì, Công Tôn Sách nói không động tâm, vậy chính là không động tâm, động rồi cũng không động, huống hồ có thể là không động thật. Đón lấy ánh mắt hoài nghi của Bàng Thống, nhấn mạnh một lần nữa: “Ta không thích nam nhân.”

Lông mày của Bàng Thống nhướng lên: “Ồ? Vậy người thích ai? Thích kẻ bói toán kia sao?”

Công Tôn Sách nghĩ người nói kiểu gì vậy a. Bói toán? Người cũng là kẻ xem sao đấy thôi!

Bàng Thống thấy y không để ý, hỏi tiếp: “Người thích nàng bao nhiêu?”

Công Tôn Sách nghĩ người chẳng phải nói đều đã qua rồi sao? Qua rồi mà còn hỏi?

“Không liên quan đến người.”

Bàng Thống tâm tình tốt nói: “Công Tôn Sách, người không có thích nàng như người nghĩ đâu.”

Công Tôn Sách muốn nói ta thích nàng bao nhiêu bản thân ta không biết người biết? Lời đến bên miệng, lại cảm thấy nói nhiều vô ích, liếc mắt nhìn hắn một cái, trầm mặc đối phó.

Bàng Thống nói: “Không tin a? Vậy được, ta sẽ chứng minh cho người xem.”

Bàng Thống giống cha hắn, tròng mắt tất báo. Không phải không báo, chỉ là cơ hội chưa tới. Nhớ đến lúc trước ở trên nóc nhà nhận oan ức từ tiểu nha đầu kia, cùng với hôm qua ở trên công đường chịu oan ức của Công Tôn Sách. Cùng với lòng tự trọng yêu đơn phương bị tổn thương, không thể nhìn người ta cùng đậu cùng bay. Lại cùng với sự cần thiết cho cục diện vĩ mô. Trước khi đi, không thể không phá tan đôi uyên ương này.

Sau này ai có chân trời của người này, người lại cùng người khác qua lại, ta không xen vào, cũng không có hứng thú xen vào, duy nhất chỉ có tiểu nha đầu trước mắt này là không được. Tại sao không được? Vì ta muốn người hiểu rõ, trong lòng người không có ta, điều này là thật, nhưng chưa hẳn có người khác. Trong lòng người có gì? Trong lòng người chỉ có vụn dăm giang sơn này, chỉ có quân quân thần thần kinh thư đạo nghĩa. Công Tôn Sách, người nếu muốn là kẻ chết vì đạo, vậy người phải trở thành kẻ cô đơn.

Bàng Thống bắt tri bắt giác liền hiểu được chân tướng. Hai người bọn họ, xa cách hơn mười năm, gặp lại nhau không nói tới có giao tình, sao lại có thể hiểu tâm ý tính tình đối phương rõ như lòng bàn tay như thế. Bao Sách linh tê nhất điểm thông, Bàng Sách linh tê không điểm cũng thông. Không thể nói là không kỳ quái. Hậu thế có người khái quát tốt a, cái này gọi là gì, cái này gọi là ‘tâm đầu ý hợp cũng chưa đủ, là bằng hữu quen biết từ thuở còn để chớm, sao có thể hời hợt được’*.

(*Câu gốc nguyên cụm là: mạc nghịch chi giao bất túc thị hĩ, nhiên tổng giác chi giao, ứng phi phiếm phiếm dã- Dạ Đàm Tùy Lục.)

Bàng Thống đã nói những điều cần nói, cười cười, xoay người rời đi. Công Tôn Sách gọi hắn lại. Bàng Thống tưởng y muốn hỏi: “Tâm tư ta đối với Phong Tranh, người chứng minh thế nào?” Nhưng mà Công Tôn Sách rốt cuộc vẫn là Công Tôn Sách, giờ phút này, nhi nữ tình trường căn bản qua tai liền quên, không quan trọng đến mức không đáng nhắc đến. Ngược lại đối với Bàng Thống cởi mở nói chuyện tình chân ý thiết: “Bàng Tướng quân là anh hùng có một không hai, hưởng vạn dân kính ngưỡng, hà tất phải làm chuyện mang tiếng xấu muôn đời!” Thanh âm kia lại bỗng nhiên thấp đi: “... Bây giờ thu tay, vẫn còn kịp.”

Bàng Thống dự đoán được Quan long thị nguyệt gạt được người trong thiên hạ, không gạt được Công Tôn Sách, y đã sớm phát hiện dã tâm của hắn. Xoay người cười nói: “Đây là người lo lắng cho ta, hay là lo cho Triệu Trinh? Nếu là lo cho ta, không cần đâu. Thiên hạ chính là đức giả cư chi*, ta không phục người ngồi trên long ỷ. Nếu lo cho Triệu Trinh...” Ý cười trên mặt lại mang theo ý vị trêu chọc, nhưng mà nụ cười lần này, không có thiện ý và tình yêu. Lạnh lạnh tà tà, rõ ràng là ác ý bỉ khí, mang theo một loại trêu đùa.

(*Cái này mình không hiểu lắm, chắc giống như lấy đức phục người, kẻ có đức được tôn trọng)

“Giang sơn tất nhiên được lòng ta, nhưng mỹ nhân lại càng được lòng ta. Chi bằng Công Tôn đại nhân bỏ mình giữ nghĩa, không đánh mà thắng, hóa giải nguy cơ vô hình. Bản vương vì mỹ nhân mà vứt bỏ thiên hạ, cũng là một câu chuyện hay.”

Nghĩ đến hai người bọn họ về sau sẽ không còn quan hệ nữa, Bàng Thống liền quyết định cuối cùng cuối cùng, phải chọc Công Tôn Sách một phen. Bởi vì người này chưa từng trải phong nguyệt không hiểu vui đùa, cho nên chọc y xù lông tay chân luống cuống đặc biệt rất thú vị. Bàng Thống có một đặc điểm rất lớn, chính là có thể không phân trường hợp không phân địa điểm không phân tình huống mà nói những câu bức người làm vui, thu về niềm vui cho chính hắn, bình thần ung dung.

Nhưng mà lần này, Bàng Thống đã nghĩ sai. Công Tôn Sách không luống cuống tay chân, lại càng không xù lông, sững sốt giống như không nghĩ đến Bàng Thống có thể nói lời không phẩm vị này, sau đó ở trước mặt Bàng Thống, không tức không giận bình thần ung dung.

Một câu, nói rất thông thả lại nghiêm túc, trong đáy mắt còn có chút kiêu ngạo và kiên định có chí thì nên,

thoảng mang ý cười:

“Ta không cần dùng cách này để lấy nghĩa. Muốn thắng người, ta tự có biện pháp khác.”

Trời lạnh, mặt trời cũng chậm xuất hiện, nhưng cũng đã sáng. Không trung từ lam tối chuyển thành xanh trắng, ảm ảm kim quang. Chiều rọi làm cảnh sắc đầu xuân thương* lãnh, chiều rọi mỹ nhân mặt mày như tranh.

(*vừa lam vừa lục)

Bàng Thống hơi kinh hãi, thu hồi thần thái trẻ hự, nhú mày híp mắt, yên lặng quan sát Công Tôn Sách giống như nhìn thứ gì hiếm lạ, lại tựa như từ trước đến nay không quen biết người này. Ánh mắt Công Tôn Sách tất nhiên không cam lòng yếu thế nghênh đón. Ánh mắt khẳng khái của văn sĩ thư sinh, rất không giống với sự hung ác của binh lính trên chiến trường. Ung dung, lãnh tĩnh, cơ trí, ẩn giấu quang hoa. Đẹp đến mức làm cho Bàng Thống nhận không được muốn đánh nát nó.

Trong lòng hai người thẳng thắn vô tư, phẳng phất có lý tưởng hào hùng của nam nhân, cùng với hưng phấn khi gặp được kỳ phùng địch thủ. Tay chân của Công Tôn Sách cũng không lạnh người cũng không run, lồng ngực ấm áp dễ chịu, chỉ hận không thể khai đường công thủ ngay bây giờ. Bàng Thống thì chân chân thật thật đem tiểu đệ đệ Thúc Trú năm đó bỏ ngoài bàn cờ đặt vào mặt bàn ngang hàng đối địch. Sau này người có thể sử dụng ám chiêu ta có thể ném phi đao, bên ngoài sắc đẹp khí chất, càng nhiều thêm những thứ có thể suy xét có thể dễ tâm. Chưa thể nói là vọng tưởng, tham luyến cũng được, si mê cũng được, nói đã qua, thì chính là đã qua. Nhưng mà loại cảm tình kích động này, len lỏi tại toàn thân xương cốt, so với tình yêu còn mãnh liệt gấp trăm lần.

Bàng Thống từ trong lòng ngực lấy ra thứ gì đó ném cho Công Tôn Sách, Công Tôn Sách buông vạt áo khoác ra theo bản năng vươn tay tiếp lấy, y phục khoác trên vai trượt xuống đất, nhưng lúc này y cũng không thấy lạnh.

Thứ tiếp được trong tay, là bình an kết.

Bàng Thống nói: “Cái này trả cho người, giữ bình an.” Ý cười càng sâu: “Ta sẽ không thủ hạ lưu tình với người.”

Công Tôn Sách không đáp, nắm chặt tay, nở nụ cười.

Bàng Thống đi rồi, Công Tôn Sách còn ngơ ngẩn đứng đó. Bất giác tỉ mỉ vuốt ve miếng bình an kết. Bình an kết này thật sự đã cũ, tựa như bị người ta vuốt ve vô số lần, mặt ngoài đã trơn nhẵn. Nhưng vẫn coi như sạch sẽ, viên ngọc châu phía trên vẫn ảm ảm.

Không nghĩ tới một món đồ chơi nho nhỏ bình thường như vậy, Bàng Thống lại có thể trân trọng, thật sự dán tim dán phổi mà mang trên người. Y là không nghĩ đến, bởi vì y căn bản không suy nghĩ mấy chuyện này. Trong lòng của nam nhân là sự nghiệp, là chiến tranh. Hơn nữa kiểu nam nhân như Công Tôn Sách,

quả thực là vì Đại Tổng này mà sinh ra. Y nghĩ lời mạnh miệng ban nãy là buộc miệng thốt ra, chủ ý y vẫn chưa nghĩ tới. Hoàng đế hiện giờ là Hoàng đế một thân một mình, y có tâm bài binh bố trận, nhưng chẳng có bột sao gột nên hồ...

Có điều kiện sẽ gột nên, không có điều kiện cũng sáng tạo điều kiện để gột nên. Có những thứ, không tiếc đại giới phải bảo vệ cho bằng được, đáng giá liều cả tính mạng.

Có sự giác ngộ này, chủ ý sẽ không khó suy nghĩ.

Bàng Thống ở bên kia bí quá hóa liều, không ngờ rằng, Công Tôn Sách cũng ngầm thiết kế ra một nước cờ hiểm. Đành chịu, thực lực kém nhau quá xa, tình cảnh vô cùng nguy hiểm, dùng can đảm ra đánh bạc một phen, vậy có lẽ còn có phần thắng. Nếu không, chỉ có thể bị ghìm chết.

Ánh sáng trong mắt Công Tôn Sách chậm rãi ngưng tụ thành rét lạnh, một luồng kinh lực ngoan độc.

Năm nay mùa xuân đến đặc biệt chậm, sáng sớm lại vô cùng lạnh lẽo, đất trong bồn hoa đã rạn nứt. Phong phanh đứng đón gió nửa ngày, y cúi người nhặt y phục trên đất lên. Bỗng nhiên phát hiện, thực ra, bản thân cũng không sợ lạnh như vậy. Nhặt quần áo vắt lên khuỷu tay, xoay người về phòng rửa mặt chải đầu. Lát nữa, còn phải thẳng đường.

34. Chương 34

Một chương này, sát diệt ương, là cao trào của câu chuyện cũng là cao trào của Bàng Thống. [...]

Kết cục sát diệt ương, mọi người chắc đã biết. Đại kế tạo phản của Bàng Thống gặp trở ngại vô thời hạn, Bao Chứng nhảy vực chưa toại tiếp tục cos điểm tiểu nhị, ngô hoàng Triệu Trinh thanh thần an ổn lễ Phật niệm kinh. Còn Công Tôn Sách, vứt mũ ô sa, rời khỏi biên chế cán bộ cao cấp của thủ đô, trở lại quê nhà vì Đại Tổng quật khởi mà dạy dỗ trẻ con đọc sách. Mấy chuyện này nguyên tác đều có, kẻ hèn này cũng không tất yếu thừa nước đục thả câu.

[...] (Mình sẽ tự động lược bỏ mấy màn nói nhảm của tác giả ==)

Để kẻ hèn này uống ngụm xuân trà Long Tĩnh thông huyệt, quay lại chương trước, nói về Bao hấn thán nghiêm khắc thăm vấn Trung Châu Vương, Công Tôn Sách đau đớn phán xét nương tử.

Mở đầu tập này, nhạc phim hát rất hay: Trên đầu một mảng trời xanh~ Trong lòng một niềm tin~ Không phải là niên thiếu vô tri~ Chỉ là không sợ khiêu chiến~ Phàm việc gì cũng muốn rõ ràng~ Xem như bản tính khó sửa~

Ca từ này, dùng để nói Bao Chứng, vậy vừa đúng. Bao Chứng cố chấp, quật cường, cương trực công chính.

Trong đầu nghĩ một vụ án, có thể mười hai canh giờ không ngủ không nghỉ không gián đoạn mà suy xét. Ăn cơm uống trà tán gẫu, lấy linh cảm từ trong mọi chuyện, riêng điểm này không ai bì kịp, có thể nói là không điên cuồng không sống được. Mang theo Triển Chiêu kéo theo Công Tôn Sách, vào nam ra bắc trải qua đủ loại tội luyện, thế nào cũng phải nháo cho ra manh mối mới ngừng nghỉ.

Sau đó dân gian tán dương Bao Thanh Thiên Bao Thanh Thiên, cũng là danh xứng với thực kỳ lai hữu tự*.

(*mọi chuyện đều có nguyên do của nó)

Rồi sau đó hai câu: Có thể trả cho người công đạo ~ ta sao lại không làm ~

Hôm nay, đối với vị hôn thê của bạn thân Phong Tranh cô nương, Bao Chứng lại chỉ ứng với câu cuối cùng.

Chủ thẩm bồi thẩm cùng nhau ngồi vào chỗ, kinh đường mộc của Bao Chứng đập xuống làm giấy bút nghiên mực quyển Pháp luật Đại Tổng bay lên. [...]

Bàng Thống bị truyền đến, chấp tay sau lưng mà đứng, theo lệ cũ đòi ghế ngồi nói chuyện. Bao Chứng lại lấy đủ lực vỗ một cái, bút treo trên giá cuối cùng bị chấn động rớt xuống, rơi trên mặt bàn lăn vài vòng. Xương cốt cánh tay của Bao Chứng cũng chấn động có chút đau.

“Công đường Khai Phong phủ, há có thể để người chỉ bảo!”

Ngoại trừ Bàng Thái sư, vẫn chưa ai dám đập bàn với Bàng Thống. Bàng Thái sư cho dù có bị nhi tử làm tức giận cực, nhưng cũng đập bàn giống như kẻ hèn này gõ thước thôi, chỉ để đáp ứng tình hình. Vì thế Bao Chứng gõ lần này, chấn động đến mức làm Bàng Thống vui vẻ.

“Bao đại nhân ngày đầu tiên thăng đường, đã bày ra quan uy như vậy a?”

Bao Chứng nói: “Không sai! Chính là quan uy!”

Bàng Thống nói: “Người một Khai Phong phủ doãn nhỏ bé đã bày ra quan uy, nếu một ngày đến được địa vị Thừa tướng, vậy chẳng phải ngông cuồng không ai bì kịp?”

Công Tôn Sách liếc mắt nhìn Bàng Thống, nghĩ người tưởng người người đều giống người hay sao, lúc chưa làm quan đã ngông cuồng tự đại, làm quan rồi mở miệng ngậm miệng bản tướng quân bản vương ngay cả họ của mình cũng quên... Lại quay đầu nhìn Bao Chứng, xem hắn tiếp chiêu như thế nào.

Đây là Công Tôn Sách bắt công, Bàng Thống nếu không tự xưng bản tướng quân bản vương, y lại xoi mói hắn không biết quy củ. Huống hồ nói lý ra Bàng Thống đối với y, xưng hô còn rất thân thiết.

Bao Chứng khí khái mười phần nói: “Quan uy của bản quan, không nằm ở chức quan lớn nhỏ, mà căn cứ vào luật pháp Đại Tổng. Căn cứ theo luật pháp Đại Tổng, bản quan thẩm án, dưới công đường không phải nhân chứng, thì chính là nghi phạm. Bàng Thống, người muốn mạo phạm công đường có thể, người muốn giết bản quan cũng có thể. Nhưng mà, trước khi người muốn làm gì thì làm, đầu tiên phải hủy đi quyền “Pháp luật Đại Tổng” này!”

Nói xong đập một cái lên quyền Pháp luật Đại Tổng, tiếng động so với đập kinh đường mộc không thể nói là nhẹ hơn. Khí thế tràn đầy, lập tức liên trấn áp hiện trường.

Công Tôn Sách quay đầu trừng Bàng Thống, ánh mắt sáng loáng, cái này gọi là hả giận a. Người chẳng phải rất ngang ngược sao? Phải, ta là nhất giới thư sinh lo trước lo sau ta không trị được người, nhưng người trị được người chẳng phải tới rồi hay sao?

Đây cũng là chỗ Công Tôn Sách không bằng Bao Chứng. Dừng cảm tiến tới một thân chính khí giống nhau, chỉ bởi vì dẫn đo của Công Tôn Sách quá nhiều quá tỉ mỉ, chính khí kia giấu đi sự bén nhọn, không bằng Bao Chứng dừng cảm. Trên công đường, giống như sa trường, không có cái gọi là lễ trước binh sau. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt*, trước mắt phải trấn áp hiện trường mới có thể làm việc. Về mặt khí thế không áp đảo được người, vậy những thứ còn lại cũng không cần nói nữa.

(*tiếng trống thứ nhất làm tinh thần hăng hái, hồi thứ 2 tinh thần trở nên suy yếu, hồi thứ 3 thứ ba đã trở nên kiệt quệ.)

Bao Chứng nói một hồi trấn áp xuống, Bàng Thống không thể cãi lại, cảm thấy rất thú vị. Hắn vẫn luôn rất tán thưởng Bao Chứng, đến chỗ này, lại càng tán thưởng thêm một bậc.

Mà làm nghi phạm một lúc thì có sao đâu?

Nhượng mày cười nói: “Được, bắt đầu đi.”

Vụ án của Tiểu Man manh mối rất ít, lẫn qua lộn lại, chẳng qua chỉ là Bàng Thống ngọc ban chỉ của người tại sao lại rơi trong lều trúc? Bàng Thống nghe thấy những lời này liền chán ghét, không kiên nhẫn nói bản vương căn bản không biết ngọc ban chỉ của ta tại sao lại rơi trong lều trúc. Lúc nói những lời này, không khỏi nhìn Công Tôn Sách, trong mắt là oán khí vừa lạnh vừa nặng.

Bao Chứng chỉ cho rằng hắn đang nói dối, cất cao giọng ồn ào vậy người càng không thoát được hiềm nghi!

Mắt hổ của Bàng Thống vừa trừng, trở tay rút bội kiếm của Đồng Lộ đứng phía sau, đẩy mũi chân, phi thân đâm về hướng Bao Chứng. Triển Chiêu mấy năm sau được Triệu Trinh phong làm Ngự Miêu, có thể thấy khinh công vô cùng uyển chuyển, tuy rằng đang ở bên ngoài, trong chớp nhoáng, đã sớm vượt qua Phi Vân Kỳ, rút Cự Khuyết chỉ vào cổ của Bàng Thống. Kiếm của Bàng Thống nếu nhích lên phía trước một chút, Triển Chiêu đảm bảo sẽ chém đầu của hắn xuống, chém không phải là chém suông, chính đáng là đang phòng vệ.

Hàn quang trên kiếm của Bàng Thống loang loáng điểm lên trên cổ họng của Bao Chứng, bất động. Bao Chứng cũng bất động, sắc mặt như thường, đầu mày chưa từng nhú lại. Triển Chiêu nâng kiếm, cũng không động. Ba nam nhân người này còn sừng sững tự nhiên hơn người kia, kéo ống kính ra xa một chút, vậy giống như cao thủ đang so chiêu, càng có nghi ngờ là đang tỏ vẻ anh tuấn. Chỉ có Công Tôn Sách ngồi không yên, đứng dậy nhìn Bàng Thống, nín thở ngưng thần, xanh cả mặt.

Đừng nhìn Bàng Thống bình thường vui đùa cợt nhả hoàn khổ phong lưu, Công Tôn Sách hiểu rõ nhất lòng tự tôn của hần cao bao nhiêu làm người kiêu ngạo bao nhiêu, Bao Chứng ồn ào tấn công hần như vậy, hần nhất định sẽ nổi giận a. Bình quyền nắm trong tay tạo phản là chuyện ngay trước mắt, nếu thật sự tức giận, không quan tâm mong mỏi của dân chúng một kiếm muốn lấy mạng của Bao Chứng, cũng không phải không có khả năng.

Công Tôn Sách môi hơi hé ra, trong lòng thầm mắng: Bàng Thống! Kích động là ma quỷ! Người đừng khinh suất a!!!

Nhưng sau đó Triển Chiêu cũng ra tay, tim của Công Tôn Sách vẫn còn trên cổ họng mất không rời đi được, ánh mắt từ kiếm trong tay của Bàng Thống chuyển đến kiếm trong tay của Triển Chiêu, gắt gao trừng mắt. Đây là vì cái gì, e rằng chính y cũng không biết, chỉ có trời biết.

Bao Chứng nhìn hung khí nơi cổ họng một cái, gặp nguy không sợ, nói: “Người cạm lời rồi? Không có gì để nói sao? Muốn giết người diệt khẩu? Vậy chẳng khác nào ngầm thừa nhận người chính là hung thủ giết người?”

Khóe miệng Bàng Thống chợt lộ ý cười, nhìn Bao Chứng, vẫn là tán thưởng. Giỏi, bình thường mềm dịu lúng ta lúng túng một thư sinh mặt đen, dưới mũi kiếm lại có thể không nháy mắt không nói lắp. Là kẻ có bản lĩnh. Tốt, Đại Tổng có quan như vậy, quả thật là phúc cho trăm họ. Khóe mắt thoáng nhìn gương mặt trắng xanh của Công Tôn Sách, lại vui vẻ: Sao, dọa đủ ngược rồi phải không? Lúc trước hậu đãi người người không cảm nhận được, bây giờ biết ta không phải dễ chọc đúng không?

Gác kiếm xuống, xoay người gương giọng nói với dân chúng: “Bản vương chính là muốn chứng minh, một màn vừa rồi vô cùng hung hiểm, nhưng nhần ban chỉ của ta vẫn tốt đẹp nằm ở trên tay. Tiểu Man quận chúa chỉ là một cô nương yếu ớt, với võ công của bản vương, giết nàng dễ như trở bàn tay, có thể để rơi nhần ban chỉ mà không biết sao? Triển thiếu hiệp, người nói xem.”

Bao Chứng Công Tôn Sách, là những người thông minh hàng đầu. Nhưng Bàng Thống cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, thật sự muốn động não thể hiện tâm nhãn, vậy cũng đủ làm cho hai người bọn họ khó khăn.

Lời nói của Bàng Thống vô cùng có lý lẽ, Bao Chứng rũ mắt âm thầm suy nghĩ, ngay cả Triển Chiêu cũng bị hỏi cùng đường. Công Tôn Sách vốn không nắm chắc có thể buộc Bàng Thống tội thí sát quận chúa, lúc này mặt mày càng ngưng trọng sợ hãi. Giống như hôm qua, chỉ cần Bàng Thống quả quyết nói ngọc ban chỉ bị người trộm mất, vụ án thẩm đến đây rồi ngừng. Ngừng đi, ngừng thì lại nghĩ biện pháp khác, nhưng làm sao lại liên lụy đến Phong Tranh?

Bao Chứng nói: “Tuy là nói vậy, nhưng cũng không thể xóa bỏ khả năng người...”

Bàng Thống nói: “Không sai, nhưng càng khả nghi hơn bản vương, lại có một người khác.” Ngón tay chỉ Phong Tranh: “Chính là nàng.” Ngày hôm qua nghĩ tình cảnh có thể có đường cứu vãn, nghĩ đến tình cảm của hai người, nhân từ nương tay không đề cập đến Phong Tranh. Sau đó bị Công Tôn Sách làm nổi giận hồ đồ, trong đầu lửa bốc tung tóe, quên nhắc đến Phong Tranh. Hiện tại hôm nay, nên hảo hảo nhắc đến nàng.

Tình tiết vụ án khúc khuỷu có chương ngại nổi lên, hai người Bao Sách trở tay không kịp.

Bao Chứng vừa nghe lời này, không biết là vui hay là kinh ngạc, chân mày động rất khẽ: Yo, Trần Phong Tranh cô nương, chỗ này cũng có chuyện của người a?

Mặt Công Tôn Sách mang biểu tình như sắp khóc, đau thương luyến tiếc trong mắt ào ào chảy về phía Phong Tranh, nghĩ thầm: Không đành lòng ở nhà ai kêu người chạy loạn a! Người chẳng phải biết xem bói sao, chỗ nào tốt xấu người tính không ra? Cố tình chạy về phía sau núi... Bây giờ làm thế nào cho phải làm thế nào cho phải!

Công Tôn Sách hiểu Bàng Thống hiểu Bao Chứng. Bàng Thống sẽ không đánh bừa khi chưa chuẩn bị, một khi vu khống kẻ nhận tội thay, nhất định đã có lý do thoái thác chặt chẽ. Còn Bao Chứng, kẻ thiết diện vô tư nhất, cho dù người đứng dưới công đường là mẹ hần hần cũng sẽ phán xử không lầm, huống chi là Phong Tranh. Rơi vào trong tay hai người này, thật sự không dễ sắp xếp.

Theo trình tự hỏi một vòng, Phong Tranh quả nhiên hết đường chối cãi. Lúc này, tư liệu lúc trước Bàng Thống tìm tòi căn cứ về tình địch toàn bộ phát huy công dụng, từ việc Phong Tranh là kẻ trộm, đến việc Phong Tranh có bệnh tim, trước mặt công chúng đều vạch trần ra hết. Bức đến mức gương mặt nhỏ của Phong Tranh lúc trắng lúc đỏ, rất đáng thương. Thậm chí sau đó, Bao Chứng và Triển Chiêu đều có chút nghi ngờ — Nhân phẩm của Phong Tranh, vốn đã làm người ta không quá tin tưởng.

Ai ~~~ Không phải kẻ hèn này muốn nói cô nương này không tốt, chỉ trách nàng bình thường làm việc có chút quá tùy tiện, vài lần ba bận động tay động chân với Công Tôn Sách khiến cho nhiều người phẫn nộ. Mọi người vốn không đánh là may, người ta đều không mong gặp nàng. Đây chẳng phải, báo ứng đã đến sao.

Phong Tranh gấp đến mức cả người run rẩy, hai mắt đầm lệ lưng tròn nhìn Công Tôn Sách nói: “Ta không có, ta thật sự không giết Tiểu Man!”

Lục phủ ngũ tạng của Công Tôn Sách đều bị nàng nhìn vỡ nát, muốn nói phải người không làm, ta biết người không làm, ta tin người! Nhưng ta tin người có tác dụng gì đâu?

Bây giờ đừng nói Công Tôn Sách tin nàng vô dụng, chính Bao Chứng tin nàng cũng vô dụng. Chương này, mọi người hiểu lầm Bao Chứng, giống như hần cố ý hãm hại Phong Tranh. Sai rồi sai rồi, Bao Chứng tuy rằng không muốn gặp Phong Tranh không quen mặt với nàng, cũng không đến mức vô cớ hãm hại nàng. Huống chi Công Tôn Sách còn hứa hôn với nàng, không xem mặt tăng cũng phải nhìn mặt Phật.

Bao Chứng cũng tin Tiểu Man không phải do Phong Tranh giết. Chỉ bằng, trực giác. Trực giác của hần

đối với vụ án trước nay vẫn chuẩn xác kinh người. Nhưng Phong Tranh không thoát được hiềm nghi! Nhân phẩm của nàng, cũng khó có thể làm người ta cởi bỏ hiềm nghi cho nàng a!

Ôn nhu vỗ kinh đường mộc, ý cười không phù hợp hoàn cảnh trong đáy mắt chính hắn cũng không phát giác: “Vụ án này phức tạp, còn phải tìm chứng cứ mới, nhưng Trần Diên hiềm nghi lớn nhất.” Xoay mặt nhìn huynh đệ của hắn: “Công Tôn đại nhân, người thấy nên làm thế nào?”

Câu hỏi này, rốt cuộc là Bao Chứng thật sự không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, hay là xem xét chính xác cơ hội ngàn năm một thuở “tại sao lại không làm”, kẻ hèn này không tiện nói. Nhưng mà câu này, nghe thế nào cũng thấy lộ ra mùi vị có dụng ý khác, mọi người đều rõ như ban ngày.

Công Tôn còn có thể nói gì? Vùng vẫy đấu tranh, quả thật không còn chiêu gì, chỉ có thể lấy một câu trong “Pháp luật Đại Tống”: “Theo luật, nên giam vào nhà lao, thẩm vấn sau.”

Phong Tranh nên vào tù, không sai, không vào tù không thể phục chúng, trình tự cũng không cần nói. Nhưng điều này không nên do Công Tôn Sách phán ra.

Phong Tranh từ nhỏ hành tẩu giang hồ, cũng coi như là một cô nương trải qua sự đời. Người phiêu bạt giang hồ sao có thể không gặp phải đao thương, vào ngục là chuyện sớm muộn, nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng không sợ. Nhưng mà than ôi, trên thế gian này chuyện thống khổ nhất, không phải là bị tống vào ngục, mà là người tống người vào ngục, là người yêu của người. Người yêu của người không thể bảo vệ người, chuyện này đã làm cho người ta rơi lệ. Người yêu của người lên tiếng phán tội người, về mặt tình cảm, điều này thật sự rất trí mạng.

Sau đó Phong Tranh khóc, không phải vì vào nhà lao cực khổ, chỉ là vì bây giờ nàng mới hiểu ra, phân lượng của bản thân trong lòng Công Tôn Sách, quả nhiên không nặng như vậy. Không so được với quốc gia đại nghĩa, nàng nhận. Nhưng lại có thể không so được với “phải cho Bao Chứng một cái công đạo”. Công Tôn Sách muốn cho Bao Chứng một cái công đạo, cần rằng giậm chân, liền đưa nàng làm công đạo.

Phân lượng của nàng, hiện tại nàng đã biết. Mà Công Tôn Sách có thật sự yêu mình hay không, Phong Tranh không còn dám nghĩ nữa.

Bàng Thống nghe thấy câu này của Bao Chứng, trong lòng cũng thật kinh ngạc. Nghĩ Công Tôn Sách là người giám sát thẩm vấn, người kêu hắn nói cái gì a? Huống hồ chẳng phải Phong Tranh là vợ chưa cưới của Công Tôn Sách sao? Lúc này, ấn theo luật pháp nên lánh đi mới phải! Bao Chứng người cứ lấy “Pháp luật Đại Tống” ra hù người, bản thân người có đọc kỹ chưa a?

Sau đó nghĩ nghĩ, trong lòng cười lạnh với Bao Chứng, nghĩ nếu Bao Chứng người có tâm tư gì đó với Công Tôn Sách, chiêu này đủ hắc. Nếu không có tâm tư gì đó, hừ hừ, vậy người lại càng hắc. Uống cho ta khi này còn xem người là người phúc hậu.

Công Tôn Sách phán Tiểu Phong Tranh, âm thanh kia nặng nề khô héo, chỉ nghĩ cũng biết giờ phút này y mang bộ dáng suy sụp thảm đạm như thế nào. Triều Chiêu buồn rầu lo lắng nhìn Công Tôn Sách, lại nhìn Bao Chứng, dường như cũng cảm thấy lần này Bao đại ca của hắn làm thiếu thỏa đáng. Bao Chứng một

mực sừng sững. Trái lại Bàng Thống, ánh mắt không kiềm chế được mà hướng về phía Công Tôn Sách loe lóe, sắc mặt có vài phần ngưng trọng mơ hồ.

Khai Phong phủ lần thứ hai thăm Trung Châu Vương, hai người Bàng Bao giống như hát bè người đi ta lại đem Tiểu Phong Tranh giam vào trong ngục, coi như thăm xong.

Xuống công đường, Bao Chửng không biết là đuổi lý hay cố ý lảng tránh, bình thường nên vỗ vỗ vai an ủi huynh đệ vài câu, lần này đối với chuyện của Phong Tranh một chữ cũng không đề cập đến, toàn tâm toàn ý cắm đầu vào công tác điều tra. Công Tôn Sách là người linh lung tâm, nhưng đối với câu hỏi của Bao Chửng lại không nghĩ nhiều. Có câu huynh đệ như tay nhân nữ nhân như quần áo, Bao Chửng không phải là tay chân của y, mà là tâm can. Tâm can cởi y phục của y, mà còn cởi có lý như vậy, y có thể nói gì?

Phong Tranh gặp hai người này, cũng coi như xúi quẩy.

Những chuyện sau đó, ví dụ như Trịnh Vương gia ngăn chặn tướng lĩnh tứ phương đồng lõa của Bàng Thống, ví dụ như Lâm Trung Nghĩa ám sát không thành sau lại tự sát... Đây đều là chuyện mặt ngoài, mọi người tự tính là được, kẻ hèn này sẽ không nói rõ. Chúng ta chỉ nói đến những tình tiết và tâm tư trong nguyên tác không nhắc đến.

Bao Chửng vì phá án mà đau đầu, Công Tôn Sách ngoại trừ góp một tay, cũng không giúp gì hơn được. Huống chi y phải bận rộn chuyện quan trọng hơn.

Trong một đêm nguyệt hắc phong cao, Bao Chửng đã ngủ, Triển Chiêu cũng ngủ, Công Tôn Sách ở phòng dành cho khách trong phủ Trịnh Vương, ngồi bó gối, ngực ôm cái noãn lô, rất có ý cảnh* mà tự mình chơi cờ với mình. Tay trái cầm quân cờ đen, làm nước đi của Bàng Thống. Tay phải cờ trắng, là nước đi của mình. Không sai, hai ngày nay y ngoại trừ giúp Bao Chửng phá án, thời gian còn lại toàn làm chuyện này.

(*QT dịch là artistic mood:)))

Không phải chơi cờ, là suy xét Bàng Thống.

Từ trước đến nay y chưa từng dốc hết tâm huyết mà suy xét một người nào giống như bây giờ, cân nhắc về ý tưởng, suy nghĩ, tính cách, điệu bộ của người đó. Bắt đầu từ ngày vừa mới quen biết ở kinh kỳ, y đem tất cả những lời nói hành động nhiều vô số kể của người đó, tin đồn có liên quan đến người đó, hết thấy đều chải vuốt thông suốt.

Nhớ đến lúc nhỏ, phi ngựa mệt sẽ cùng Bàng Thống lăn ra bãi cỏ ngủ trưa, thức dậy, Bàng Thống vừa kiên nhẫn giúp y nhặt sạch rơm rạ trong mái tóc ra, vừa cười nói, sau này gối lên cánh tay ta mà ngủ, lăn lộn thành một đâu... Bàng Thống trở nên ôn nhu, vậy chính là nhu tình vạn tượng. Đến bây giờ, chính Công Tôn Sách cũng không dám tin, Bàng Thống tươi cười đẹp đẽ hào sảng ra sức nuông chiều mình năm đó, với hần của hiện tại là cùng một người.

Là không giống nhau. Lúc đó, là Bàng Úy Ly.

Xưa và nay đối lập, chỉ trong nháy mắt như vậy, có chút bách vị tạp trần. Trong lòng ê ẩm không nở cũng không buông bỏ được, chỉ thầm thở dài. Nuốt một ngụm trà, đem chua xót không đúng lúc trong lòng nuốt xuống. Lại nghĩ hần âm mưu tạo phản, nghĩ hần hãm hại Phong Tranh, rằng lại ngựa, oán hận đập quân cờ xuống bàn, ba một tiếng giòn vang.

Thiếu niên Bàn Thống ngồi trên lưng ngựa khí phách phấn chấn: Về sau ta nhất định phải làm cho giang sơn Trung Nguyên thành đồng vách sắt vững như bàn thạch, không người dám phạm.

Trên phố có câu: Tống vô Vệ Thanh(1), Tống có Bàn Thống.

Bàn Thống nói với Bao Chửng: Ta không phải cứu người, ta chỉ muốn thắng. Vì thắng, chẳng sợ hy sinh Song Hỷ Trấn, chẳng sợ hy sinh càng nhiều dân chúng Đại Tống.

Bàn Thống chấp tay mà đứng: Thiên hạ, chính là có đức giả cư chi.

Lưu phu nhân nói: Mặt nạ mang lâu, không cởi ra được nữa.

.....

Công Tôn Sách có bản lĩnh đã gặp qua là không quên, quân cờ trắng đen trong tay hạ xuống đan nhau hỗn độn. Từng chiêu từng thức, liên tái hiện lại thế cờ đêm ấy. Cờ hạ rất nhanh, giống như người kia ngồi phía đối diện, tác phong quyết đoán, tuyệt đối không nghĩ ngợi suy tư lâu, nhưng quân cờ trong tay hạ xuống, lại không hối hận. Cũng có thể là hối hận, chỉ là tuyệt đối không hiện lên mặt.

Ván cờ đêm hôm đó, đến cuối cùng, Công Tôn Sách thắng rất hiểm, nhưng cũng là thắng. Ngoại trừ đánh giật đua ngựa và võ công, Công Tôn Sách không có chuyện gì, không thắng được Bàn Thống.

Ngón tay run rẩy hạ xuống quân cờ trắng cuối cùng, ăn giết mạch máu của quân đen. Đêm đó Bàn Thống chính là thua ở chỗ này, giang sơn khổ tâm gầy dựng, hần không nở vứt đi. Cố thủ một phương, cho nên thất bại. Hần xem chiến lợi phẩm của hần quá quan trọng, hần không thể cho phép vùng đất hần giục ngựa chiến hạ bị thổ phỉ bên ngoài giẫm lên. Có liên quan đến nguyên tắc và tôn nghiêm, vậy chính là chuyện lớn.

Nhìn bàn cờ đang dở kia, Công Tôn Sách thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhắm mắt nở nụ cười.

Tống vô Vệ Thanh, Tống có Bàn Thống.

(1): Vệ Thanh, còn gọi là Trịnh Thanh, nguyên là người huyện Bình Dương, Hà Đông, tên là Trọng Khanh, là tướng lĩnh nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc, em trai của hoàng hậu Vệ Tử Phu. Dưới thời Hán Vũ

Đế (140 TCN – 87 TCN), ông vào cung làm thị vệ, trải qua các chức vụ Kiến Chương giám, Thị trung, Thái trung đại phu, Xa kỵ tướng quân rồi Quan nội hầu, Đại tướng quân và Đại tư mã, đồng thời được Hán Vũ Đế phong tước Trường Bình hầu, thực ấp lên tới 16700 hộ, ngoài ra Vũ Đế còn đem Bình Dương công chúa gả cho Vệ Thanh. Trong những năm từ 129 TCN đến 119 TCN, Vệ Thanh từng bảy lần đại thắng quân Hung Nô ở phía bắc, lập được công to cho triều đình. Ông qua đời vào năm 106 TCN, được truy tôn là Trường Bình Liệt hầu, con cháu tiếp tục được kế tập tước hầu. Vệ Thanh được xem là một trong các đại danh tướng trong lịch sử phong kiến Trung Quốc, cùng với Bạch Khởi, Hàn Tín, Lý Tĩnh, Nhạc Phi và Từ Đạt, do có công đánh quân rợ phía bắc mở rộng bờ cõi cho nhà Hán và là tấm gương cho các tướng lĩnh đời sau –

35. Chương 35

Chương trước, nói đến nụ cười của Công Tôn Sách khi nhìn bàn cờ. Trong lòng các vị khách quan giống như gương sáng, chắc chắn đã đoán được diệu chiêu Công Tôn Sách nghĩ ra để không chế Bàn Thống. Đoán rất đúng. Nhưng mà diệu chiêu của Công Tôn Sách, cùng với điều các vị nghĩ đến, có chút khác biệt.

Lâm Trung Nghĩa chết, gián tiếp chứng minh hắn là hung thủ sát hại Tiểu Man, cởi bỏ hiềm nghi cho Phong Tranh. Bao đại nương là tâm tư phụ nữ, pháp luật Đại Tống nàng không hiểu, mắt thấy người vợ xinh xinh đẹp đẹp của Công Tôn Sách bị bắt vào đại lao, trong lòng phải gọi là sầu não a. Phong Tranh được phóng thích, Công Tôn Sách muốn đi đón nàng, Bao đại nương ân cần căn dặn, bảo phải dỗ dành Phong Tranh, nhất định phải mang người ta về mừng mừng rỡ rỡ mới được.

Công Tôn Sách đáp cho có lệ, quay người lại, thở dài một hơi, hơi thở phả vào trong gió lạnh, thành sương trắng nhàn nhạt. Nét u buồn này rơi vào trong mắt Triển Chiêu, hắn liền theo sát phía sau. Công Tôn Sách nói người không cùng Bao Chứng phá án đi theo ta làm gì? Bao đại nương cũng lấy tay nhẹ nhàng thúc thúc Triển Chiêu hai lần, ý tứ là đứa nhỏ này tại sao không hiểu chuyện như vậy, người ta đi đón bạn gái có chuyện riêng cần nói, người đi theo làm chi?

Triển Chiêu bị đánh oan ức, nói: “Không phải a! Công Tôn đại ca, người bước ra Trịnh Vương phủ sẽ có người theo dõi người, ta là đang bảo vệ người a!”

Công Tôn Sách sửng sốt.

Bao đại nương hỏi: “Là thủ hạ của Bàn Thống... Phi Vân Kỳ?”

Triển Chiêu ôm kiếm nhường cảm, mắt lại nhìn Công Tôn Sách: “Ngoại trừ hắn còn có thể có ai?”

Bao đại nương hoảng hốt: “Vậy vẫn để Triển Chiêu đi cùng đi.”

Công Tôn Sách khẽ cau mày nhìn chăm chú về phía xa: “Không cần.” Triển Chiêu và Bao đại nương còn muốn khuyên, y đã chỉnh tay áo đi ra khỏi cửa.

Phong Tranh là một cô nương nóng tính, ở trong đại lao, nói cũng đã lạnh nhạt như thế, nếu muốn nàng hồi tâm chuyển ý, e rằng rất khó. Công Tôn Sách cũng không có tính toán muốn nàng hồi tâm chuyển ý, Công Tôn Sách không nói hai lời cùng nàng quay về phủ Thị lang thu thập hành lý.

Lúc trước Phong Tranh mất đi ngoại công, cô độc nương nhờ vào y. Nàng trở về phòng rửa mặt chải đầu, không mang theo nhiều đồ vật. Vừa đem ngân phiếu tích góp mấy năm nay cất kỹ vào trong ngực áo, Công Tôn Sách đã đến gõ cửa: “Là ta.”

Phong Tranh nghe thấy tiếng nói của y, ngực nhảy dựng.

Ngay cả trong lúc này, nàng vẫn còn hy vọng xa vời Công Tôn Sách sẽ dứt hơi khản tiếng thổ lộ tâm tình giống như những nam nhân sắp rời xa người yêu của mình, đây không phải ngốc nghếch thì là gì?

Mở cửa, Công Tôn Sách cũng không ngồi, bi thương nhìn nàng trong chốc lát muốn nói lại thôi, sau đó lấy ra một xấp ngân phiếu đưa cho nàng. Theo Phong Tranh ước đoán, chắc là có vài trăm lượng. Y là công tử lớn lên trong gấm vóc, khái niệm đối với ngân lượng vô cùng cảm tính, lại thêm áy náy và yêu mến dành cho Phong Tranh, một xấp này, phỏng chừng là toàn bộ tiền tích góp đều lấy ra hết.

Nếu là trước kia, Phong Tranh nhìn thấy nhiều bạc như vậy, huyết áp nhất định sẽ tăng vọt a. Nhưng mà bây giờ, ngực vừa chua xót vừa đau đớn, lạnh lẽo rét buốt. Nàng nghĩ: Công Tôn Sách, để cho người cúi đầu nhẹ giọng dỗ dành ta vài câu, lại khó đến vậy sao a?

Công Tôn Sách thấy nàng không tiếp, liền nhét ngân phiếu vào trong tay nàng, nói: “Người cầm đi. Không có ý gì khác... Người cầm đi.”

Phong Tranh ngây ngẩn nhận lấy, quay đầu đi, chớp mắt vài cái, làm nước mắt chạy ngược vào trong.

Công Tôn Sách vờ như không thấy, hỏi: “Người sau này... chuẩn bị đi đâu?”

Phong Tranh nói: “Không biết.” Quay đầu cười nói: “Ai bảo ta tên là con diều, người cũng như tên, theo gió tung bay thôi.”

Công Tôn Sách nói: “... Vậy, có thể giúp ta một việc không?” Phong Tranh nâng đôi mắt to nhìn hắn, Công Tôn Sách móc ra một phong thư cùng với một lệnh bài, do dự đưa qua: “Thay ta mang phong thư này, đưa cho Liêu quốc Trấn biên Tướng quân Da Luật Tuấn Tài, trong vòng ba ngày phải tận tay đưa tới. Lệnh bài này là tín vật thông quan, người cầm nó, không có ai ngăn cản người.”

Phong Tranh nghĩ người ngốc hử? Ta chính là bị gia quốc thiên hạ của người chọc tức, bây giờ người còn sai ta làm chuyện này? Đôi mắt đẹp tức giận muốn phát tác, nhưng lửa giận bị một câu tiếp theo của Công Tôn Sách san bằng.

Công Tôn Sách nói: “Bây giờ, ta chỉ có thể tin tưởng người.”

Lúc nói những lời này, y khẽ nhú đầu mày, trong ánh mắt kia có chút vô lực và cô độc làm người ta tan nát cõi lòng, giống như một đại hải tử. Đối với ánh mắt của y, Phong Tranh dường như không hít thở nổi, dường như lại muốn rơi nước mắt. Người như vậy, có xa cách lâu hơn nữa, có rời đi xa hơn nữa, cả đời vẫn là tù binh của y.

Công Tôn Sách tiễn Phong Tranh, một đường sóng vai chạy chậm chậm ra ngoài ô kinh thành, hai con ngựa thì ra là một đôi, lúc này giống như hiểu được sắp tới sẽ ly biệt, liều mạng tựa vào đầu của nhau. Phong Tranh ghì cương mấy lần, làm tọa kỵ cách xa Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách lúc này giống như tỉnh lại, qua loa nói vài câu muốn giữ người lại, quả thật chẳng hiểu ra sao. Phong Tranh không biết những lời này của y là đang nói cho Phi Vân Kỳ đang ở chỗ khác nghe, vì thế rất dũng cảm rất vui vẻ từ chối. Từ chối xong giục ngựa mà đi, nước mắt bị gió ngược đường thổi phiêu linh bay tán.

Ai... Công Tôn Sách và Phong Tranh, một đoạn tình cảm Sách Tranh này, cũng coi như một màn BG làm người ta cảm động tâm can, nhưng mà chuyện càng cảm động tâm can vẫn còn ở phía sau. Việc này để sau hẵng nói, chúng ta trước hết nói đến phía kinh thành.

Bàng Thống từ khi từ biệt ở phủ Thị Lang, liền phái người theo gõi gắt gao Công Tôn Sách. Buổi sáng sớm ở phủ Thị Lang, nụ cười quyết chí làm nên chuyện của Công Tôn Sách lúc ấy, Bàng Thống nghĩ tới mí mắt liền nháy liên tục. Phái một Phi Vân Kỳ thính lực hơn người theo y, chuẩn bị phòng khi y làm ra chuyện gì thiêu thân. Nhưng mà hôm nay, tin tức truyền đến y ra khỏi thành, hẩn lại quá sơ ý.

Đồng Lộ cũng rất có ý tứ, rốt cuộc là thủ hạ theo Bàng Thống hơn mười năm, đối với tâm ý của Bàng Thống có thể thấu hiểu rõ ràng. Công Tôn Sách tình cảm thất bại và tướng lĩnh tứ phương án binh bất động, hai tin tức này bên nào nặng bên nào nhẹ nhìn liền hiểu ngay, hẩn chọn nói việc của Công Tôn Sách trước, nói đến mức phải gọi là mặt mày rạn rở. Đại cục trước mắt, cái này hoàn toàn đầu đuôi lẫn lộn. Bàng Thống buông bỏ được tâm tư gì gì đó đối với Công Tôn Sách, ngược lại Đồng Lộ không bỏ được, quả thật ngoài dự đoán.

Bàng Thống nghe thấy Tiểu Phong Tranh chạy trốn, trong lòng cười lạnh một tiếng. Công Tôn Sách phán tội Tiểu Phong Tranh, đây là chuyện nằm trong dự kiến, nếu không có chút thấu hiểu Công Tôn Sách, vậy tiếp theo cũng không cần đầu nữa. Chỉ không nghĩ tới tính tình của Phong Tranh cô nương này cũng thật cứng rắn, tổn thương liền thúc ngựa mà đi, không chấp nhận một cách miễn cưỡng, cũng không phụ thuộc vào nam nhân, ngược lại làm cho Bàng Thống có vài phần tán thưởng nàng.

Bao Chứng chỉ nghĩ đến vụ án của Tiểu Man, nghĩ đến mức người cũng điên rồi, nhắm mắt, trong đầu đều là gương mặt của Tiểu Man. Ngay cả Bao đại nương cũng nói: “Án của Tiểu Man người buông bỏ đi, người phải lấy thiên hạ làm trọng a!” Bao Chứng vẫn không quan tâm, Công Tôn Sách cũng tùy để hẩn không quan tâm, nói: “Để hẩn đi, vì hẩn là Bao Chứng.”

Bao Chứng tự đánh giá hẩn không phải là kẻ không biết nặng nhẹ ưu tiên. Sau này nhớ đến, lúc đó tại sao lại có thể tùy ý dốc hết sức lực nghĩ đến vụ án, toàn bộ là vì bên cạnh hẩn có Công Tôn Sách, có Công Tôn Sách, hẩn không cần miễn cưỡng bản thân, hẩn buông tay nhưng rất an tâm.

Người người đều cho rằng Công Tôn Sách là trợ thủ của Bao Chửng, lúc còn trẻ khí thịnh, bản thân Công Tôn Sách cũng nhận định như vậy. Nhưng mà không phải, Bao Chửng biết không phải. Nếu nói thấu hiểu chính trị, nếu nói bày mưu tính kế nắm rõ thời cuộc, nếu nói chi phối lòng người, hẳn thua Công Tôn Sách rất xa rất xa. Sở dĩ Công Tôn Sách nhường hẳn một bậc, vì lúc bọn họ ở cùng một chỗ, hoàn toàn đều bận rộn với vụ án. Về phá án, phóng mắt tìm khắp vòm trời này, ai có thể cùng Bao Chửng so vai? Sách lược hiện tại có tính chuyên môn, trước mắt, hẳn phụ trách Tiểu Man, Công Tôn Sách phụ trách Bàng Thống, rất tốt.

Là rất tốt. Bao Chửng không phụ sự mong đợi của mọi người, cuối cùng trước khi lửa thiêu đến mông, đã suy nghĩ thấu suốt vụ án. Bàng Thống vây quân bốn phía, Lư Châu tam tử trắng đêm không ngủ, quyết định ra kế công thãm Thái miếu. Hoàng cung, phủ Trung Châu Vương, cùng với doanh trại của tướng lĩnh tứ phương, có ba nơi nhân mã cần mời. Doanh trại không cần thương lượng, khẳng định là phần của Triển Chiêu. Cái đó người ta gọi là tú tài dụng độ binh gia có lý cũng không để ý, nếu binh lính không nói lý lẽ, Triển Chiêu còn có thể cứng chọi cứng một đường đánh vào.

Hai người Bao Sách, ai đi hoàng cung ai đi Trung Châu Vương phủ, chuyện này cũng không cần thương lượng. Công Tôn Sách nói với Bao Chửng: “Bên hoàng cung, vẫn là người đi đi. Quen biết đã lâu, dễ nói chuyện.”

Còn lại phủ Trung Châu Vương chỗ khó khăn nhất, Công Tôn Sách dành phần khó khăn để lại cho mình.

Bao Chửng nhướng mắt nhìn y, tức giận nghĩ: Quen biết lâu, dễ nói chuyện. Không sai! Đã là lúc nào rồi, người còn không thú nhận giao tình (tư tình?) với Bàng Thống?

Công Tôn Sách đánh chết không nhận, Bao Chửng cũng bế tắc. Vỗ tay y nói: “Người cẩn thận Bàng Thống.”

Công Tôn Sách gật gật đầu: “Hắn sẽ không làm gì với ta.”

Bao Chửng nghĩ: Hắn ngược lại nghĩ muốn làm gì với người a...

Quen biết lâu, dễ nói chuyện, lời này quả thật không sai. Lúc Công Tôn Sách nhịp theo tiếng trống sai bước vào thư phòng của Bàng Thống, Bàng Thống rất nổi nóng với thủ hạ là Phi Vân Kỳ.

Công Tôn Sách xem Phi Vân Kỳ là người chết, muốn vào chỗ nào thì vào chỗ đấy; Phi Vân Kỳ cũng tự xem mình là người chết, ai đó muốn vào chỗ nào, ngăn cũng không ngăn để y đi vào. Rồi chiến trường tính phục tùng liền tụt xuống. Bàng Thống quyết định đợi đến khi đại sự hoàn thành, nghiêm túc chỉnh đốn chần chỉnh bọn họ.

Chương này, chính là phát đạn đầu tiên của sát diệt ương, Công Tôn đại nhân lười xán hoa sen khí thế như hồng, ngang nhiên lừa dối Trung Châu Vương. Vẫn là người ấy lớn lên đoạn chính, khí chất này, gương mặt này, giọng nói ngữ điệu lạnh lạnh hữu lực, tất cả những điều này cùng tập trung tấn công vào một chỗ, lực thuyết phục âm âm. Mà Trung Châu Vương ở trên phương diện chính trị, hiển nhiên là rất ngốc rất ngây thơ, thật sự cho rằng có lý có gì cũng chẳng là gì, không có nó cũng chẳng thành chuyện. Bị Công Tôn

Sách làm cho buồn cười, cười đi vào cái bầy.

Chỉ cần hần đến, Công Tôn Sách đã thắng một nửa.

Đoạn “thay Bao đại nhân truyền lời” ăn miếng trả miếng này, cũng có thể coi là lần đầu tiên Công Tôn Sách bước vào cửa nhà Bàng Thống, ắt hẳn các vị khác quan cho rằng kẻ hèn này sẽ múa bút nhiệt tình, vẽ nên bức tranh cảnh xuân tươi đẹp.

Ai ~ lần này, làm các vị thất vọng rồi. Không cần xem Bàng Thống là kẻ hai mặt a, tuy rằng mấy đêm thăm dò trước hần đặc biệt tử triền lạn đả, nhưng nếu thật sự đến mấu chốt, đạo lý người đã vô tình ta liền dừng lại, đường đường Phi Tinh Tướng quân vẫn hiểu điều này. Cầm không được bỏ chẳng xong, vậy không phải là đàn ông. Cũng không cần xem Công Tôn Sách là kiểu thụ khác người mất đi rồi mới biết quý trọng a, đã nói không đội trời chung, vậy chính là không đội trời chung. Tổng giác chi giao* thì sao? Những thứ như hoài niệm quá khứ, vừa mới manh nha đã bị bóp chết trong tình trạng nẩy mầm. Nếu đây là cha ruột của y, muốn tạo phản, y cũng tuyệt đối vì nghĩa diệt thân.

(*quen biết từ khi còn để chỏm)

Công Tôn Sách lừa dối người ta xong, nói: “Xin đợi Vương gia đại giá, hạ quan cáo từ.”

Bàng Thống mi mắt cũng không nâng: “Tiễn khách.” Nhiều hơn một câu cũng không có.

Đồng Lộ tiễn Công Tôn Sách ra Trung Châu Vương phủ, vừa mới bước ra cửa thư phòng, ngoài cửa bốn năm tiểu nha hoàn cài hoa thoa phấn đứng vây quanh. Đồng Lộ trừng một cái, các cô nương tản ra, trốn sau cây cột trên hành lang nhìn Công Tôn Sách hi ha cười.

Người biết thì nói là vào phủ Trung Châu Vương, người không biết còn tưởng đã vào Phong Nguyệt lâu. Nếu là bình thường, Công Tôn Sách bị các cô nương nhìn chăm chăm, nhất định xấu hổ đỏ mặt. Nhưng mà hôm nay, y cũng coi như không thấy mặt không đổi sắc.

Cao thủ so chiêu, thứ để liều mạng là nội lực, thứ để chơi đùa lại là sự thâm trầm.

Bàng Sách giao chiến trước Thái miếu, đến đây tạm dừng. Hiện tại, chúng ta lại nói đến biên cảnh Tống Liêu, nói đến Tiểu Phong Tranh cô nương, để kẻ hèn này giải bày tường tận nội tình “Diệu kế mượn Liêu binh của Công Tôn Sách.” [...]

Công Tôn Sách bận việc quốc gia đại sự sút đầu mẻ trán, không có thời gian thương tâm việc thất tình. Nhưng Tiểu Phong Tranh lại có thời gian. Mặc nam trang chạy đến biên cảnh Tống Liêu, trong đêm ghé trọ khách điếm. Nhớ có người nói, thất tình mà không uống rượu giống như đi đại tiện mà không chùi (=). Phong Tranh tuy là một cô nương, nhưng tối nay thế nào cũng phải say một trận.

Gọi tiểu nhị đem rượu và thức ăn vào phòng, một mình nâng cốc, vừa khóc vừa cười. Lấy mấy tờ ngân

phiếu Công Tôn Sách đưa ra, vừa nhìn vừa mắng, nóng tính lên liền xé mấy tấm. Lại lấy bức thư và lệnh bài thông quan ra, phía trên lệnh bài có khắc nổi ba chữ “Phi Vân Kỳ”, càng tức đến mắng sảng: “Hắn... hắn chẳng phải muốn tạo phản sao, người còn cầm đồ của hắn, các người rốt cuộc có quan hệ gì? Người nói, người nói a!” Vung tay, làm ngã bình rượu chén rượu, lăn lóc ở trên bàn, người đã say đến hồ đồ, nằm lên cánh tay ngủ gà ngủ gật, phong thư bên tay bị ướt cũng không biết.

Đến khi ngủ được một lát đỡ trán tỉnh dậy, mới biết không xong, phong thư kia một mặt ngâm trong rượu, bì thư đã bị thấm nước trong suốt nhẵn nhéo. Nàng vội vàng lấy khăn tay ra lau khô, vừa lau vừa tập trung xem kỹ, hoa dung thất sắc, mắt nhìn chăm chăm chữ lộ ra dưới bì thư, lưng rét lạnh một trận. Sau đó lập tức run rẩy tay chân, bóc phong thư ra.

Tiểu Phong Tranh chắc chắn là một tài nữ, nếu không có chút văn hóa tri thức, cũng không thể vừa xuất hiện liền giành được sự ưu ái của Công Tôn Sách. Không nói đến xuất khẩu thành thơ cầm kỳ thi họa, nàng dường như còn có nhiều tài hoa. Năm đó đi lừa gạt đại giang nam bắc tứ phương, cùng ngoại công ở biên cảnh Tống Liêu hai năm. Hiểu Liêu văn, hiểu Cao Ly văn, tiếng Đông Doanh cũng nói được vài câu.

Lúc này, điểm tốt của việc học nhiều một ngoại ngữ liền hiện ra. Bức thư này của Công Tôn Sách, là dùng Liêu văn để viết, viết cho Da Luật Tuấn Tài. Nội dung bức thư... Nội dung bức thư này nha, kẻ hèn này không thấy, cũng không dám bịa đặt, Trung văn còn chưa lưu loát chứ đừng nói chi đến Liêu văn. Nhưng căn cứ theo tiếng lòng của Phong Tranh cô nương, nội dung bức thư không thể nghi ngờ đều là chuyện phải rơi đầu. Con dấu Lễ bộ Thị Lang của Công Tôn Sách còn rành rành như núi ẩn tại cuối thư.

Hắn... Đây là hắn muốn làm gì nha!

Phong Tranh xem xong dùng hai tay vò bức thư, men say hoàn toàn biến mất, tim đập thành thịch. Nội dung bức thư kinh khủng dị thường, nếu như bệnh tim của nàng phát tác, vậy cũng không có gì lạ.

Công Tôn Sách a! Vì thiên hạ thái bình, Công Tôn Sách ngay cả mạng cũng không cần a! Hắn sẽ dẫn Liêu binh xâm nhập đất Tống?!

Phong Tranh lấy lại bình tĩnh, mở bức thư ra xem lần nữa. Dù gì Liêu văn cũng không phải tiếng mẹ đẻ, ý tại ngôn ngoại trong ngôn từ phải xem lần thứ hai mới có thể cân nhắc ra. Không thành kể hư hư thực thực, hiển nhiên có ý gây hấn. Phong Tranh không biết Da Luật Tuấn Tài nhị ca của Văn Tài là dạng người gì, nhưng nếu thật sự thấy bức thư này không kiềm chế được nóng tính xuất binh, vậy chẳng phải đồ chày gỗ đầu bột mỳ.

Khụ khụ... kẻ hèn muốn nói, Phong Tranh cô nương, cô nhìn ra rồi. Chiêu này của Công Tôn Sách, chính là hiểu rõ tính nóng nảy thích mặt mũi của Da Luật Tuấn Tài. Dưới trướng quân Liêu cũng không phải chỉ toàn kẻ nào bột mỳ, nhưng Da Luật Tuấn Tài chỉ muốn bác bỏ ý kiến của người khác, vì để biểu thị ta đây có khí phách mà bày bố binh sĩ ra phía nam vài trăm dặm, kéo thành một vòng đến biên cảnh diêu vũ dương oai, cũng coi như đạt đến mục đích.

Về tội Lễ bộ Thị lang khiêu khích chiến sự, là giấy không thể gói được lửa. Hoàng đế là người thông minh, vừa liếc mắt liền rõ dụng ý hiểm trung cầu thắng của Công Tôn Sách. Nhưng mà nhất mã quy nhất mã, vương pháp cương thường không dung tha sai trái phản nghịch, bức thư này một khi ra ánh sáng, Hoàng

để vì xử phạt theo pháp luật, Công Tôn Sách khó tránh khỏi hình phạt chỉ chờ thiên đạo vạn quả. Nhưng đây đều là chuyện sau khi thiên hạ thái bình.

Công Tôn Sách là nhân vật kiên quyết không sợ đau không sợ chết, đối với bản thân, lại càng cố sức hạ sát thủ. Y nói với Bàng Thống: Ta, sẽ không dùng cách này để lấy thân giữ nghĩa.

Phải, y không bán thân, y bán mạng.

Nếu nói, trên thế gian này ngoại trừ Bao Chửng, còn có ai có thể đọc được hiểu rõ tâm tư của Công Tôn Sách, người đó nhất định là Tiểu Phong Tranh. Tình cảm Sách Tranh mặc dù không làm cho người ta muốn thấy, nhưng cũng nhất định có tính hợp lý.

Kể vậy Ngụy cứu Triệu tuy rằng xảo diệu, nhưng mà Phong Tranh còn không dám xác định. Công Tôn Sách dựa vào cái gì cho rằng Liêu bình nam hạ có thể giải quyết sự cấp bách ở kinh thành? Chiêu này nếu chơi hỏng, vậy chính là trong ngoài thụ địch. Thay đổi triều đại chỉ là chuyện nhỏ, nhưng cả vạn dặm giang sơn cũng đã lung lay sắp sụp đổ.

Về thiên hạ, về chính trị, Phong Tranh cũng không nghĩ nhiều nghĩ sâu. Nhưng nàng thà rằng hiểu sai ý bỏ lỡ chuyện của Công Tôn Sách, cũng không thể đưa trò chơi rơi đầu này giao cho nước Liêu. Dù sao cũng đã chia tay, nàng không sợ Công Tôn Sách hận nàng. Muốn hận cứ hận, mất nước cũng được, sinh linh đồ thần cũng được, đều không quan trọng bằng tính mạng của người yêu. Nàng chính là ích kỷ như vậy, là một tiểu nhân, là một kẻ ác, là một nữ nhân yêu đến mù mịt đầu óc.

Đọc bức thư kia mấy lần, ý tứ chẳng phải là muốn kích động Da Luật Tuấn Tài xuất binh sao? Xuất binh, trong chớp mắt Phong Tranh đã có biện pháp. Lấy chụp đèn ra đem bức thư đi đốt, giục ngựa suốt đêm hướng lên phía bắc. Tầm lệnh bài Phi Vân Kỳ kia không chỉ hữu dụng bình thường, đến trạm kiểm soát vừa nhoáng một cái, quan binh lập tức cung kính kính cho đi. Đến đường biên giới Tổng Liêu, vậy mà ngay cả người Liêu cũng nhận hối lộ của Phi Vân Kỳ, hơn nữa còn chưa chắc thư sinh nước Tống miệng toàn nói tiếng Khiết Đan này có lai lịch gì, dường như chẳng phí chút sức lực, cứ vậy để nàng đến gặp Da Luật Tuấn Tài.

Cũng thật trùng hợp, Da Luật Văn Tài đang đến binh doanh của Nhị ca công tác. Vừa nhìn thấy Phong Tranh, vui mừng ra mặt, hai bước thành một, vượt đến phía trước ôn nhu chăm sóc. Bên này Phong Tranh phong trần mệt mỏi chưa cởi thân nam trang ra, bên kia Văn Tài đã hóa thành một mảng xuân thủy. Vì thế Da Luật Tuấn Tài vừa nhìn liền nhúc nhích, hít một ngụm khí lạnh, huyết thái dương đập thành thạch:

Tê— Nghe nói Tống triều thịnh hành cái gì gì đó giữa nam nhân với nam nhân sao? Văn Tài mở miệng Tống ngậm miệng Tống không chỉ ngày một ngày hai, vài tháng trước rời nước đi giải quyết việc công, đến nước Tống một chuyến. Không đem về Thiên Mang, lại đem về xu hướng bất hảo của Tống triều. A! Phải rồi! Công Tôn Sách! Nhất định là Công Tôn Sách dụ nó! Mà tại sao lại nói đến Công Tôn dài Công Tôn ngắn a. Nhưng tiểu tướng công trước mắt này là ai a?

Tiểu Phong Tranh giương mắt đánh giá Da Luật Tuấn tài, đây là nam nhân hay là dã nhân? Bím tóc bánh quai chéo thắt dây đầu, kẹp tóc cài còn dày đặc hơn nữ nhân. Nàng lập tức tỏ vẻ khinh thường, hất đầu, kéo Văn Tài vào lều trại khác “nói chuyện riêng tư”. Da Luật Tuấn Tài vừa vội vừa tức, chấp tay sau lưng

đảo vài vòng ở bên ngoài, chỉ sơ tiểu tướng công này thừa dịp bốn bề vắng lặng câu dẫn Văn Tài.

Sau đó Văn Tài đi ra, vừa sai người mang nước tắm rửa vào trong trướng, vừa huynh đệ tình thâm cười nói gọi tình: “Nhị ca...”

Xương sống của Da Luật Tuấn Tài vèo một cái lạnh toát. [=)))]

Muốn dẫn Liêu quân đến biên cảnh, Da Luật Tuấn Tài không đồng ý. Trước không nói đến quân quy, mấy chục vạn người di chuyển, phải tốn bao nhiêu lương thảo? Chuyện mua bán thâm hụt này, dựa vào cái gì a?

Nhưng mà đến khi Tiểu Phong Tranh khôi phục cách ăn mặc của cô nương vén màn đi ra, Văn Tài lại nói ra đại khái ngọn nguồn bên trong, Da Luật Tuấn Tài liền vỗ đùi đáp ứng.

Không ngờ Văn Tài tranh vợ cùng Công Tôn Sách a! Hắc, chuyện này, làm đại ca phải tương trợ đắc lực! Lập tức lấy ra mười vạn đại quân thủ hạ của mình. Phong Tranh vừa nghe, vút ánh mắt xem thường động động cái cổ, tức giận khinh thường nói: “Mười vạn? Mới có mười vạn?”

Da Luật Tuấn Tài đề hơi trềng mắt. “Mới có” mười vạn? Nha đầu không biết tính hả? Mười vạn đại quân mỗi người một ngụm nước miếng cũng có thể làm người chết chìm, vẫn chưa đủ kích thích?

Trước khi nhị ca của hần chữ má nó Văn Tài liền đứng dậy ngăn cản, nháy nháy mắt với Phong Tranh, cười khê nói: “Người yên tâm, ta có diệu kế, có thể biến mười vạn đại quân thành ba mươi vạn.”

Phong Tranh nói: “Tăng gấp ba, người muốn làm gì?”

Văn Tài kéo dài thanh âm thừa nước đục thả câu: “Người cưỡi ngựa chạy một ngày cũng mệt rồi, trước hết ăn cơm đi, ăn xong ta nói cho người biết. Ai, là phải ăn xong a! Dư một chút ta cũng không nói.”

Phong Tranh cười khúc khích, để Văn Tài dẫn nàng đi ăn cơm. Một đôi trai tài gái sắc cười nói vui mừng sóng vai mà đi, cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn Tuấn Tài một cái. Tuấn Tài bị đệ đệ lừa gạt quen không thèm nhìn quen, bây giờ lại thêm một đứa, bị đả kích gấp bội. Nghĩ nếu cô nương này thật sự trở thành em dâu, huyết thái dương lại bắt đầu đau đến phát trướng...

Sau đó Liêu quốc xuất binh giả vờ tấn công, vì thế, Phong Tranh ở dị quốc tha hương tạm trú nửa năm. Công thẩm Thái miếu, tin báo khẩn cấp sáu trăm dặm đến vừa đúng lúc, giống như có người tính toán (vốn dĩ chính là như vậy). Đồng thời còn có một phong thư đưa đến Thị lang phủ. Thư là Tiểu Phong Tranh viết, dùng Hán ngữ, vì thế kẻ hèn này hỏi từ chỗ của ông chủ Tiên(?), xem qua bức thư một lần, đại ý là như vậy:

Công Tôn Sách, xin lỗi, ta đã xem thư của người. Nhưng mà xem cũng không xem uống, ta tự tin giữa ta và người tâm ý tương thông, ta thay người mượn binh đến rồi.

Lúc đọc lá thư này, may mà người không ở bên cạnh ta. Nếu người ở đây, ta chắc chắn sẽ tát vào mặt người. Người vì cho Bao Chứng một cái công đạo mà đưa ta vào ngục, ta trách người. Người vì kiềm hãm Bàng Thống mà tự mình chịu thiệt, ta càng trách người. Quyết định liên quan đến tính mạng như vậy, người lại không thương lượng với ta, người lại để ta đi. Công Tôn Sách, không phải chỉ có Bao Chứng Triền Chiêu mới là chỗ dựa của người, ta cũng không phải là kẻ vô năng.

Tiền đây, ta muốn ở lại chỗ của Da Luật Văn Tài một thời gian. Ngắn thì nửa năm, lâu thì không về. Xét thấy biểu hiện của người, ta phải suy nghĩ lại một lần nữa chuyện chung thân đại sự.

Trước khi đi, Bao đại nương chỉ biết là ta giúp người truyền tin đến Liêu quốc. Thay ta giải thích.

Tri danh bất cụ*.

(Thường viết cuối thư thay thế lạc khoản, ý là “người đã biết ta là ai, cho nên ta không ký tên làm gì”)

Một loạt người người ta ta, nhìn đến làm mũi của Công Tôn Sách chua xót. Tiểu Phong Tranh không hổ là hồng nhan tri kỷ của y, bình thường mặc dù nghịch ngợm thích đùa tư tưởng nữ nhân, đến thời khắc mấu chốt, phần quyết đoán và can đảm này, còn hơn nam tử gấp trăm lần.

Phong Tranh hiểu y, nhưng y lại không hiểu Phong Tranh, làm tổn thương Phong Tranh, xứng đáng bị ruồng bỏ một đời cô độc. Tuy rằng cuộc đời cô độc này, làm cho rất nhiều quần chúng thích nghe thích nhìn.

Được rồi. Thời gian không còn nhiều, chương này, đặc biệt dài. Uống ba chén trà Long Tĩnh nhuận cổ họng, cuối cùng cũng nói xong những chuyện vụn vặt trước khi công thăm Thái miếu.

Về phần Thái miếu như thế nào, vẫn là đợi hạ hồi phân giải.

36. Chương 36

Công Tôn Sách Bao Chứng một đêm không ngủ, tinh thần ngược lại rất tốt. Một người từ Trung Châu Vương phủ về, một người từ hoàng cung về, đúng lúc chạm mặt nhau ở trước cổng Thị Lang phủ. Bao Chứng hỏi: “Mời tới không?” Công Tôn Sách nhếch khóe miệng: “Chuyện này còn phải nói sao. Còn người?” Bao Chứng tựa tiểu phi tiểu nháp môi không nói, trên mặt lộ vẻ trầm mặc buồn bực.

Lần thăm vấn này, sẽ thăm ra kết quả gì chỉ có trời biết, hắn chẳng khác nào đang trá hình lừa Triệu Trinh. Công Tôn Sách thấy biểu tình của hắn, cũng đoán được bảy tám phần. Cúi đầu nghĩ đến chính mình, lần đi mời này, chẳng khác nào trực tiếp lừa Bàng Thống. Tuy rằng lừa đến mức ngắc đầu không then hiên ngang lăm lệt, nhưng mà tiếng thở dài trong lòng, lại chỉ có bản thân nghe thấy. Nghe thấy liền cắn răng nhịu mày, hung hăng đau xót mắng một tiếng. Không phải chưa từng khuyên, khuyên không nghe, càng ngăn không được, đi đến nông nổi không đội trời chung hôm nay, cũng không có biện pháp.

Không có biện pháp a...

Vào nhà miễn cưỡng ăn mấy miếng điểm tâm thay quan phục, quan phục áo rộng tà áo dài một tầng lụa mỏng, bên trong không mặc được nhiều quần áo. Ngày này tuy rằng vô cùng lạnh, Công Tôn Sách đứng thẳng tắp trong ánh sáng mặt trời đậm bạc, trên người chỉ có sự trầm tĩnh khi đại chiến sắp đến.

Bao Chứng lại cảm thấy lạnh, hít một hơi, cái mũi cũng sắp bị đông cứng. Công Tôn Sách quay lại nhìn, gật đầu nói người qua đây. Bao Chứng bước qua, Công Tôn Sách mang vẻ mặt tự nhiên thắt lại nút thắt trên quan phục cho hắn. Nếu là bình thường, tuy nói bạn bè thân thiết như tấm gương, nhưng Công Tôn Sách sẽ chỉ cười nhạo hắn hai câu sau đó đuổi hắn về phòng kêu hắn tự mình chỉnh sửa lại cho bản thân. Loại động tác thân thiết phải bản thói bụi, chỉ có Triển Chiêu lúc đầu còn trọc mới được hưởng thụ.

Bao Chứng trong lúc thụ sủng nhược kinh, bất giác nắm tay Công Tôn Sách, cư nhiên không có cái lạnh như mọi ngày. Lại ngẩn ra, mới phác giác hai tay của mình cũng lạnh như băng.

Trong lòng Công Tôn Sách hiểu rõ, dùng sức nắm lấy tay hắn, nói: “Đừng lo lắng, mọi chuyện có ta đây. Người chỉ cần để tâm thẩm án cho tốt là được.”

Bao Chứng sàu lo nói: “Nhưng... nhưng ta chưa nói cho người biết điểm mấu chốt của vụ án. Đợi lát nữa...”

Công Tôn Sách nghe xong bật cười: “Người có lần nào trao đổi với ta trước khi phá án không?”

Bao Chứng nghĩ nghĩ: “...Không có.”

Công Tôn Sách lại hỏi: “Vậy ta có khi nào không theo kịp suy nghĩ của người chưa?”

Bao Chứng nói đúng như sự thật: “...Cũng không có.”

Công Tôn Sách vỗ bả vai hắn: “Vậy chẳng phải xong rồi sao?”

Hai người một trước một sau lên kiệu, hướng đến Thái miếu. Công Tôn Sách trong lòng nặng trĩu âm mưu, Bao Chứng trong lòng nặng trĩu vụ án. Cả hai mặt ủ mày chau buồn rầu trong ngực, lại có cảm giác khẳng khái một đi không về.

Phía bên kia, tâm tư của Bàng Thống càng nguơ X hơn. Ung dung sai người đưa điểm tâm đến, vừa ăn vừa nghĩ đến Công Tôn Sách. Công Tôn người này, từ nhỏ đã mưu kế đa đoan, năm đó là đứa nhỏ mới có mấy tuổi, đã đùa giỡn xoay hai đứa con của Giản Hàn Lâm mòng mòng. Đến hiện nay, càng không thể so sánh với lúc xưa, không thể không làm một cái dự định xấu xa nhất phòng hắn một cước. Dứt khoát phải người cài thuốc nổ xung quanh Thái miếu. Nếu tình thế có dị biến, thổi hỏa chiết tử, vậy sẽ nổ cmn như nổ quặng than. Đến lúc đó không quan tâm Hoàng đế hay thường dân, cả thấy tay chân bay loạn huyết nhục mơ hồ nhất lao vĩnh dật. Còn lại hoàng thất triều thần đều là phần tử không bạo lực không chịu hợp tác điển hình. Điều này không cần phải lo, trong tay Bàng Thống có binh, dao đặt trên cổ, đảm bảo bọn họ sẽ

ngoan ngoan phục tùng.

Bàng Thống lúc này, vẫn còn dương dương tự đắc cho rằng hết thấy đã nằm trong lòng bàn tay. Sau này nhớ đến, cảm thấy bản thân làm gì là ngưi X, rõ ràng là ngốc X...

Công Tôn Sách Bao Chứng xuống kiệu, Bàng Thống chân trước chân sau đến Thái miếu. Hai người quan phục thẳng thớm, Bàng Thống vẫn một thân áo lông nhàn nhã. Xa xa nhìn đến, hai bên ba người đều đứng lại. Trong chớp mắt hết thấy phong cảnh nhân vật chung quanh đều mờ đi, chỉ có tiếng gió trống trải gào thét quét qua, gió thổi làm cho cờ xí trong Thái miếu vang phần phật.

Năm đó Thái tổ Hoàng đế vì để phòng ngừa quan lại châu đầu ghé tai, phát minh ra cánh mũ hai bên. Nhưng thứ đồ chơi này lại chẳng có mấy tác dụng đối với hai người Bao Sách. Hai người bọn họ không phải là vai sóng vai, mà là vai dấn vai. Một trước một sau, chỉ cách một khoảng cách bằng bả vai, như có như không. Công Tôn Sách chỉ cần hơi nghiêng đầu, là có thể cùng Bao Chứng thì thầm tư mật, cho hẳn vô số gợi ý.

Mặc quan phục mà con dính chặt với nhau chung một chỗ, chung quy cũng không ra thể thống gì. Bàng Thống bỗng nhiên nghĩ đến một câu: Lang bối vi gian*. Hai người này tuy không làm gian, nhưng quan hệ lang và bối luôn không tồi. Ví dụ như một mình Bao Chứng không đủ làm cho người ta sợ hãi, nhưng bên cạnh có Công Tôn Sách bày mưu tính kế, thế cục sẽ rất khó nói.

(*cấu kết với nhau làm chuyện xấu, lang và bối được xem là hai loài thú gian xảo)

Chỉ cần chưa thẳng đường, Bao Chứng vẫn là một thanh niên ôn hậu hiền lành có chút im lặng. Trông về phía Bàng Thống, trong ánh mắt không nhìn ra được cảm xúc căm ghét như thù địch, tương đối bình tĩnh. Công Tôn Sách đứng phía sau hắn, dưới sự đối lập càng có vẻ giống như quỷ dạ xoa, ánh mắt sắc bén trên gương mặt trắng bệch. Khí tràng cường đại làm cho Bàng Thống chệnh mảng không làm gì được, híp mắt mang theo một tia cười đùa nhìn qua y. Công Tôn Sách lại đột nhiên rũ mắt, thu lại vẻ lãnh khốc kia.

Đi đến gần bỏ qua hết thấy khách sáo và hàn huyên, Bao Chứng Công Tôn Sách dựa theo quy củ đứng ở một bên để Vương gia đi trước. Lúc Bàng Thống đi lướt qua trước mặt Công Tôn Sách, dừng lại một bước, xoay mặt cười với y, cười đến mức làm người ta đột nhiên rùng mình. Công Tôn Sách rũ mắt, không biết là thật sự không thấy hay là giả vờ không thấy. Bao Chứng nhìn thấy, thấy rồi nghiêng mặt đi, nhẹ khụ một tiếng trong cổ họng.

Sự quyết liệt giữa Bàng Sách, Bao Chứng biết không quá rõ ràng. Chỉ là nghĩ đến năm trước ở Song Hỷ trấn, Bàng Thống hộ tống Công Tôn Sách say rượu bất tỉnh nhân sự về phòng. Hắn đi phía trước dẫn đường, bỗng nhiên quay đầu lại, trực tiếp chứng kiến biểu tình chân thực nhất của Bàng Thống.

Thấy được hắn gỡ đi sự tùy tiện và kiêu ngạo lúc sáng, bả vai thả lỏng sụp xuống, dường như có chút mệt mỏi. Một bên mặt bị ánh đèn xuyên ra từ trong phòng rọi lên, một bên biến mất trong bóng tối. Khẽ cười dịu dàng nhìn người trong lòng ngực, lại chẳng có chút hàm ý ***. Sự chiều chuộng và bình thần ấy, giống như đối với huynh đệ con cháu của mình, thật không giống một tướng quân tắm máu giết địch. Lại so sánh với nụ cười lúc này của hắn. Chẳng có nguyên do, trong lòng lạnh lẽo chua xót.

Công Tôn Sách đẩy hẳn một cái: “Phát gốc cái gì. Sắp thắng đường rồi.”

Bao Chứng giật mình hoàn hồn, nghiêm túc nói: “Lát nữa nếu Bàng Thống dấy binh tạo phản làm cho đến cùng, phải làm sao?”

Công Tôn Sách vừa tức giận vừa buồn cười, đẩy cánh tay của hắn đuổi hắn đi lên phía trước: “Lúc này đây, ngươi nghĩ cũng muộn rồi... Đừng lo lắng, có ta đây.”

Câu này là thuốc an thần trăm lần thử đều hiệu nghiệm. Bao Chứng uống vào liền dần ra lông mày gật gật đầu. Sự tin tưởng của hắn đối với Công Tôn Sách có chút ỷ lại, nếu không có một ánh mắt một câu nói của Công Tôn chống đỡ, cả người đều không thoải mái. Biết rõ Công Tôn Sách tự có diệu kế, nhưng thế nào cũng phải nghe thấy y tận miệng trả lời một câu, trái tim mới nuốt trở về trong bụng.

Bên trong Thái miếu đã rất náo nhiệt, văn võ quan viên đã đứng thành hai hàng sừng sững, một ngàn bách tính tụ tập đông đảo xì xào châu đầu ghé tai. Công tử Thái miếu, thị dân trong kinh thành bốn ba kêu bạn gọi bè, nhộn nhịp tranh nhau nhìn long nhan, có rất nhiều chủ tiệm ngừng kinh doanh. Ngoài dự đoán của mọi người chính là, người xem ở đây có một phần là cô nương chưa kết hôn, ăn mặt chải chuốt lả lướt thướt tha, giống như đi xem hoa đăng ở tết nguyên tiêu. Nữ tử kinh thành từ khi nào xuất đầu lộ diện bắt đầu quan tâm đến chính trị? Tất cả quan viên trong kinh thành đều hai mắt nhìn nhau không lý giải được.

Đến khi Bàng Thống Công Tôn Sách Bao Chứng lần lượt đi vào, chân tướng mới lộ rõ. Các cô nương làm gì vì xem án mà tới, rõ ràng là hướng về người. Lấy Công Tôn Sách làm đầu, Bàng Thống Bao Chứng còn có Triệu Trinh, mỗi người đều có fan của mình, đương nhiên bao gồm cả Triển Chiêu. Các cô nương rất thẹn thùng, siết khăn tay phần diện hàm xuân, lặng lẽ lay động làn sóng nhu tình ở trong không khí Thái miếu nguy cơ tứ phía.

Những điều này, các vị diễn viên chính đều không nhìn thấy.

Hoàng đế cùng với Sài Quận chúa xuất hiện cuối cùng, mọi người rào rạt quỳ xuống. Đồng Lộ mỗi lần nhìn thấy Bàng Thống quỳ xuống vì Hoàng đế, trong lòng đều hết sức ủy khuất và không cam lòng, quay đầu nhìn sắc mặt của Bàng Thống. Bàng Thống hất cằm, nói: “Nếu còn chưa thật sự trở mặt, diễn vẫn phải tiếp tục diễn.”

Đang nắm đại thế, hắn cho rằng đây là lần cuối cùng quỳ gối trước Triệu Trinh, cho nên quỳ rất có khí thế từ trên cao nhìn xuống. Công Tôn Sách ở phía đối diện nhìn hắn thật sự giống như đang diễn trò đầu gối chầm xuống đất một chút, có lẽ quần cũng không kịp dính bụi, là người đầu tiên đứng lên. Đứng lên xuất ra phong độ ra lệnh tam quân khoan tay mà đứng, cư nhiên còn có khí phách hơn cả hoàng đế.

Triệu Trinh cô độc ngồi trên long ỷ, nghiêng mình lỏng tay vào tay áo, lạnh không chịu được, gương giọng nói:

“Bao Chứng, Công Tôn Sách, bắt đầu đi——“

Hai người Bao Sách bước ra khỏi hàng, theo thói quen nhìn nhau, nhìn thấy kiên định quyết chiến đến cùng trong mắt đối phương. Sau đó theo kế hoạch quỳ xuống xin mời hoàng bào của Thái tổ.

Thái tổ hoàng bào chân chính là thánh vật chấn động hiện trường kiềm trấn áp hiện trường, tương đương với tác dụng tuyên thệ trước thánh kinh tại tòa án hiện nay. Nhưng mà Thái tổ Hoàng đế là nhân vật thay đổi non sông tạo dựng lịch sử tồn tại chân thực, so với thánh kinh còn cao hơn n cấp bậc. Giống như trong chốn u minh mời đến một vị trọng tài. Vị trọng tài này, gọi là dân tâm thiên ý.

Chiều này, Triệu Trinh chưa từng đoán trước được, cùng với Trịnh Vương gia ở bên cạnh trong khoảng thời gian ngắn đều có chút hoang mang. Chả trách Bao Chứng chỉ đích danh muốn thẩm án ở Thái miếu, thẩm án còn chưa bắt đầu, trước hết đã lấy tên của Thái tổ áp đảo tinh thần.

Triệu Trinh bỗng nhiên ý thức được mình đã dự liệu sai về Bao Chứng, Bao Chứng có thể bị người lợi dụng, bị người tính kế, nhưng tuyệt đối sẽ không bị người nắm giữ. Tỉ mỉ âm mưu, chi phối Bao Chứng vài năm, tuy rằng việc có sai lệch, may mà đại cục vẫn nằm trong kế hoạch. Nhưng nếu tiếp tục, vậy nói không chính xác được. Hơn nữa có Công Tôn Sách, sự tình Bao Chứng nhìn không thấy nhìn không hiểu, Công Tôn Sách hoàn toàn có thể rõ ràng từng li từng tí. Y có thể mang đến ảnh hưởng như thế nào, Triệu Trinh hoàn toàn không dự tính đến được.

Chuyện đến hiện tại, thắng ván này tuy rằng không chắc chắn giang sơn vĩnh cố, nhưng thua lại thật sự không còn mảnh giáp không có khả năng trở mình. Đi bước nào tính bước nấy, tùy cơ ứng biến vậy. Ngồi nắm cục diện ngồi đã ba năm, dù thế nào cũng phải ngồi đến cùng.

Hoàng bào vừa ra, Triệu Trinh dẫn đầu quỳ xuống. Bàng Thống cũng quỳ xuống theo, lần này hấn rất thật lòng.

Bàng Thống cho rằng Bao Chứng thẩm vụ án Tiểu Man bị giết, không ngờ Bao Chứng tháo gỡ xuống âm mưu tạo phản. Kinh đường mọc vô một cái, vạch trần trò hề Quan long thị nguyệt của Bàng Thống. Triệu Trinh và Bàng Thống một chút tâm lý chuẩn bị đều không có. Công Tôn Sách cũng kinh hãi.

Lúc Quan long thị nguyệt xuất hiện, Bao Chứng vẫn còn hôn mê, đầu đuôi bên trong là sau này Công Tôn Sách nói cho hấn biết, không nghĩ tới hấn sẽ rung rơi chuyện này. Bao Chứng không theo quy tắc lấy ra tám bài tẩy này, Công Tôn Sách tâm hoảng ý loạn không biết phải tiếp như thế nào.

Lời nói của Bao Chứng, độ đáng tin rất lớn, dân chúng bình tĩnh đại ngộ càng nghĩ càng thấy có lý, trong thoáng chốc liền xôn xao. Nhóm các đại thần, hiểu rõ trong lòng thủ đoạn của Bàng Thống, chỉ là ngại Bàng gia quyền thế ngất trời không ai dám nói. Hiện tại bị đem ra ánh sáng rêu rao trước mặt quần chúng, các thần tử vừa sợ hãi vừa hưng phấn, cảm thấy Bao Chứng chính là một tên lỗ mãng, lỗ mãng đến mức rất phần khích.

Tính tình của Bao Chứng chính là thẳng thắn như vậy, không nói mưu kế không nói sách lược, chuyện người ta giấu kín như bưng, hấn đều phải lòi ra phơi nắng dưới ánh mặt trời. Về phần phơi ra chuyện xấu xa gì, vậy cũng mặc kệ.

Ví dụ như thấy hấn không có bằng chứng vẫn ồn ào như vậy, Triệu Trinh lập tức kiến lập tâm hỉ* không bình tĩnh được, chỉ vào Bàng Thống kêu người bắt hấn. Nhưng Bàng Thống không phải là kẻ ăn chay. Đồng Lộ hướng về phía sau gật đầu một cái, Phi Vân Kỳ bao quanh tứ phía, lấy thể sét đánh không chế tất cả vệ binh ở đây. Dùng Phi Vân Kỳ đối phó với thủ vệ hoàng gia, cũng như dùng dao mổ trâu giết gà. So về thực lực liều mạng, Triệu Trinh cũng không phải đối thủ của Bàng Thống.

(*thấy người ta làm cũng muốn thử)

Công Tôn Sách cũng không bình tĩnh, đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn Phi Vân Kỳ, tay chống bàn chậm rãi đứng dậy.

Bàng Thống lại không nhìn y. Bàng Thống nhìn Bao Chứng, ngạo nghễ cười nói: “Bao đại nhân, người xem vụ án này, vẫn phải tiếp tục thẩm?”

Bao Chứng nói: “Phải!”

Bàng Thống cũng lĩnh hội, tán thưởng một tiếng giỏi, vung tay, Phi Vân Kỳ đồng loạt thu kiếm lui về phía sau một bước. Hấn từ trước đến nay luôn bội phục sự can đảm của Bao Chứng. Nhìn thấy Công Tôn Sách thở ra một hơi nhẹ nhõm, lại chậm chậm ngồi về vị trí của mình, hấn âm thầm lạnh lùng cười: Hừ, việc làm người kinh hãi vẫn còn ở phía sau...

Nhưng thật ra màn biểu diễn sau đó, Công Tôn Sách ngược lại không bị kinh hãi, nên nói là ngoại trừ Công Tôn Sách, những người khác đều hoảng sợ không nhẹ. Người ta nói Thái miếu thẩm Bàng, mà Bao Chứng xoay người một cái, lại thẩm đến Triệu Trinh. Thẩm đến mức hùng hổ dọa người không chừa đường lui, đem bên trong bên ngoài của Hoàng đế tất thấy cỏi ra hết. Bàng Thống thấy Triệu Trinh nội bộ mâu thuẫn, mặt mày không khỏi lộ vẻ vui mừng, nhượng nhượng mày vui vẻ nhìn hấn chê cười.

Vụ án vén lên từng tầng từng tầng, từ thân phận gián điệp hai mặt của Lâm Trung Nghĩa, đến kế hoạch Thiên mang Triệu Trinh trừ tính ba năm. Lúc này, Công Tôn Sách nhin không được lòng đầy cảm phần xen mồm, nói hoàng thượng người bỗng nhiên phong ta làm Lễ bộ Thị lang, chỉ là vì muốn ta tìm Bao Chứng về! Trong giọng nói không giấu được oán giận.

Bàng Thống đảo mắt nhìn y, nghĩ người chẳng phải là thiên địa quân thân sư, xem hoàng thượng còn lớn hơn cha mẹ sao? Hiện tại biết mình bị lừa gạt, trong lòng cũng không chịu nổi chứ gì? Cũng là tức giận chứ gì? Hừ! Đáng!

Chế giễu nghĩ như vậy, lại nhớ đến buổi tối chong đèn đánh cờ đánh thành kết quả hòa kia. Công Tôn Sách vừa nghe thư hòa đàm Tống Liêu có sơ hở, giày cũng không mang muốn đi lấy văn kiện. Đêm đó tuy rằng hấn gác lại không nói việc công. Nhưng sáng hôm sau Bàng Thống nhận được bốn năm bản nháp bút tích thanh nhã đẹp đẽ, mỗi bản dạt dào mấy ngàn chữ, nội dung không hoàn toàn giống nhau. Đây là y không chờ được đến lúc hấn phái người hỗ trợ, tự mình thức thâu đêm viết ra, rất bỏ công sức.

Tài cán và năng lực của Công Tôn Sách, Bàng Thống nhìn thấy rõ hơn ai hết, cho nên vô cùng hiểu được ủy khuất của Công Tôn Sách. Vì thấy càng nhận định Triệu Trinh vô năng lại vô đức, có mắt không nhìn

thấy vàng khảm ngọc, sớm nên cúi mình xuống đài.

Vụ án tiếp tục thẩm, thiên hồi bách chuyển, càng lúc càng ly kỳ. Tiểu Man không chết, Tiểu Man chính là Sài Quận chúa. Công Tôn Sách nghe Bao Chứng dẫn dắt, trong lòng giống như gương sáng, tiếp theo thay hắn nói xong phần trình thám suy luận. Nói đến mức chính mình cũng rất bị thương, người nghe liên đới, vô cùng thốn thứt. Ai có thể đoán được Tiểu Man hoạt bát thảng thẩn kia, chính là gián điệp mỹ nữ do Triệu Trinh phái đến giám thị Bao Chứng giả họa Bàng Thống, hoàn thành xong nhiệm vụ lập tức hủy diệt chính mình. Kế hoạch này quá mức tàn nhẫn, ngay cả những người không liên quan cũng bị nằng cảm động.

Triệu Trinh chơi lửa phỏng tay, cũng không màng đến uy nghiêm đế vương, chống đỡ không được ngồi trên bậc thang, đỡ trán gần như sụp đổ. Hắn vốn dĩ thân hình còm cõi, càng co rúm như vậy, rất làm người đau lòng.

Bao Chứng bất vi sở động, nói: “Lấy Thiên Mang, là mục đích của Tiểu Mang đến với cuộc đời này. Hiện giờ nàng đã chết, chuyện duy nhất ta có thể làm vì nàng, chính là hoàn thành tâm nguyện của nàng, mở hộp Thiên Mang ra...”

Thiên Mang giống như thần được kích thích cường lực, người ăn vào sức mạnh vô hạn, sức chiến đấu tăng lên mấy trăm lần. Bàng Thống sao có thể để bảo bối rơi vào trong tay Triệu Trinh, phân phó Đồng Lộ: “Động thủ.”

Hai chữ nhẹ nhàng, chấn động làm Công Tôn Sách gấp gáp muốn điên, nghĩ thầm chiến báo tại sao vẫn chưa đến tại sao vẫn chưa đến, Phong Tranh rốt cuộc có gửi thư đi đúng hạn không? Chờ đến khi Bàng Thống máu rửa Thái miếu, vậy đã muộn rồi!

Bao Chứng phản ứng nhanh hơn, nói: “Trung Châu Vương lẽ nào không muốn xem xem Thiên Mang là gì? Ngoại trừ ta, không có ai biết phương pháp mở hộp Thiên Mang.”

Bàng Thống người này, thua ở chỗ quá kiêu ngạo. Kẻ quá kiêu ngạo không thích khiêu khích. Đến chỗ nào cũng đều là tâm tính bực hãn “Ở đây ta làm chủ”, hắn chẳng có gì phải sợ: “Được, ta cũng muốn xem xem.”

Vì thế Triệu Trinh cho phép, dâng Thiên Mang lên.

Vỡ kịch đến đây, dĩ nhiên là phần cao trào. Mấy trăm thần dân tùm lại nhìn chăm chăm hộp sắt nhỏ này không dám thở mạnh. Không biết thần được bên trong là loãng hay là khô là đỏ hay là xanh, phải nhìn cho rõ ràng. Nếu còn mạng trở về, tương lai cũng dễ thổi phồng trước mặt thần thích bạn bè, như thế, mới không uổng công đến đây hốt hoảng lo sợ.

Thế nên trong một khắc Bao Chứng cầm chìa khóa vào trong hộp xoay mở, khán giả bởi vì tác dụng tâm lý, tựa như nhìn thấy vạn tượng hồng quang từ trong hộp phát ra, đâm vào mắt không mở ra được.

Đến khi hồng quang tắt đi, mọi người tập trung nhìn vào— trong hòm, là, là trống rỗng a...

Triệu Trinh là người đầu tiên không thể chấp nhận kết quả này, cho rằng mình bị hoa mắt, nhắm mắt định thần, lại nhìn một cái, quả nhiên vẫn là trống rỗng.

Đến tột cùng, là ai lừa dối ai?

Một ván này, không thể nghi ngờ là Bao Chứng nắm thóp.

Bàng Thống hoàn hồn nhanh nhất, thậm chí cười ha hả trong lòng, nghĩ Lão Lục à Lão Lục người chơi cái gì vậy? A? Thời gian ba năm, người là thu xếp ra trò xiếc này? A? Ta muốn không xem thường người cũng không được.

Công Tôn Sách phát giác trong chốc lát với cái hộp rỗng. Bao Chứng thích chần kinh tứ tọa y biết, có mấy lần hắn cũng bị chần động đến mức trợn mắt há mồm. Nhưng lần này, Bao Chứng quá đáng rồi, chuyện liên quan đến giang sơn cơ nghiệp, hắn cũng dám im ỉm không trao đổi chút tin tức. Lại nhìn thấy Bàng Thống mặt mày nén cười, tức giận nghĩ: Người vui mừng quá sớm đó, chiêu trị người vẫn còn ở phía sau!

Hộp Thiên Mang mở ra, trò chơi này hơi hướng black comedy. Bao Chứng lải nhải khoe khoang suy luận của mình, vài vị diễn viên chính đều không còn gì để nói.

Công Tôn Sách đang chờ thời kiếm lợi, trước mắt chỉ có thể lấy tĩnh chế động im lặng xem kỳ biến. Bàng Thống tự tin sinh tử tồn vong trong Thái miếu chỉ là chuyện do một câu nói của hắn. Vì thế không vội kết thúc, muốn xem ba người quân thần này còn có tiết mục gì để trình diễn. Tâm tư Bao Chứng trong sáng nhất, chỉ lo đào hố không quan tâm ai đến lấp. Sau khi kết án, tuy rằng nhìn ra vẫn là nhất phái cơ trí, kỳ thật trong đầu đã trống rỗng giống như hộp Thiên Mang.

Trọng trách cho trận cao trào thứ hai, tất nhiên liền rơi xuống vai vị Hoàng đế không nóng không lạnh này.

Triệu Trinh tỏ vẻ vô tâm bước đi vài bước, nhìn kỹ kiếm của thị vệ, lấy đủ khí lực rút ra, vung đao hét lớn: “Bàng Thống! Âm mưu tạo phản! Trẫm phải giết ngươi! ——” Công Tôn Sách và Bao Chứng nhìn nhau, đều cảm thấy có chút kinh hãi.

Là một Hoàng đế học văn thủ thành, cả đời này Triệu Trinh chưa từng hét lớn như vậy, sức lực không đủ, hoàn toàn là liều mình chống đỡ. Cổ tay cầm kiếm kia vừa gây yếu lại tái nhợt, lộ ra bên ngoài long bào, khẽ run run. Bàng Thống nhìn còn một thay hắn: Kiếm nặng lắm phải không? Cầm tay xót chứ gì? Nhìn người kia...

Triệu Trinh rất là có sách lược. Người ta bảy bước thành thơ, hắn ba bước thành kệ. Giấc mộng Thiên Mang vỡ nát, Bao Chứng không trông cậy được, Công Tôn Sách vẫn còn oán hận, phỏng chừng cũng không hướng về hắn. Chỉ có quần chúng nhân dân phía dưới, dường như vẫn là lực lượng có thể kích động có thể lợi dụng. Vì thế hào khí ngút trời phần nộ nói: “Bàng Thống! Đừng tưởng ngươi có thiên quân vạn mã.

Dân chúng kinh thành, nhiều hơn người một ngàn lần một vạn lần! Đến đây! Cùng Trẫm! Trừng phạt Bàng Thống!”

Bàng Thống mới không cho hấn cơ hội kích động dân chúng, hét lớn một tiếng, chấp tay sau lưng đi đến trước mặt hấn bắt đầu phá dỡ sân khấu của hấn. Đây là màn lộ rõ chân tướng của nhau, Trung Châu Vương âm mưu tạo phản, Vạn Tuế gia hãm hại thần tử, quả thật là một đôi bại hoại trời đất tạo nên.

Phía dưới quả nhiên có người lớn gan hô lên: “Hai kẻ đều không phải là thứ tốt! Cút đi!”

Những quần chúng khác giống như ở trong mộng mới tỉnh, ồn ào phụ họa. Thoáng chốc dân tình mãnh liệt thế tới không thể đỡ, chỉ trích quân bất nhân thần bất trung, hàng rào cách ly cũng muốn ném đi.

Bàng Thống trầm mặc. Vốn định làm cho dân chúng vứt đi Triệu Trinh đến ủng hộ hấn, vậy thì chẳng cần động đến binh đao cũng thành chuyện. Hấn cũng không muốn cho nổ oanh tạc tất cả, mọi người đều chết. Tranh giành sống chết vì cái gì? Chẳng phải vì lê dân phồn hoa xã tắc hưng thịnh sao. Hiện tại là tự tìm đường chết a.

Triệu Trinh nhìn thấy hy vọng cuối cùng bị dập tắt, buông tay, kiếm rơi xuống mặt đất, không còn hy vọng, ngực rét lạnh căm căm.

Nhưng người có tâm tình kích động nhất, lại không phải Triệu Trinh và Bàng Thống.

Công Tôn Sách vẻ mặt như trước không hề có gì bất thường, nhưng trong lòng thật sự băng hỏa lưỡng trọng thiên, sông cuộn biển gầm.

Tính tình của Bàng Thống y hiểu rõ nhất, tuy rằng bình thường luôn tỏ vẻ hoàn khổ phong lưu, lòng tự tôn và kiêu ngạo trong xương cốt chỉ có hơn chứ không kém y. Bây giờ bị người ta chỉ trở ồn ào mắng như vậy, một lát nữa Bàng Thống vẫn còn có thể buông bỏ tình thế tốt đẹp bảo vệ quốc gia sao? Hấn có thể sẽ cảm thấy, bách tính trên mảnh đất này chẳng có giá trị để bảo vệ hay không?

Từng câu từng câu giống như là núi lửa phun trào, đá tảng bắn ra bốn phương tám hướng, nện lên quả tim của Công Tôn Sách, kích động đến mức cả người y nóng hầm hập. Bàng Thống mười mấy năm qua lăn lộn sa trường vào sinh ra tử, vì Đại Tổng lập nên bao công lao hiển hách. Anh hùng đỉnh thiên lập địa như vậy, có thể bị giết có thể bị cầm tù, chứ không thể bị người mắng như vậy. Cho dù chuyện hấn làm đáng bị mắng. Nhưng Công Tôn Sách không thích nghe, không chỉ không thích nghe, trong lòng còn khó chịu giống như chết đi sống lại.

Lúc ở Song Hỷ trấn, Bao Chứng thấy Công Tôn Sách giả chết, mặt nhăn mày nhíu khóc nói: Tại sao người chết, ta lại khó chịu thế này, còn khó chịu hơn chính mình chết đi.

Hiện tại Công Tôn Sách cũng muốn hỏi: Tại sao người bị mắng, ta lại bị phần đan xen như thế này, còn khó chịu hơn chính mình bị mắng.

Lời này nên hỏi ai. Y lại không biết.

Ngay tại lúc Công Tôn Sách tức đến ghen lời sắp sửa bùng nổ, chiến báo đến, hơi muộn một chút so với dự đoán, dù sao cũng đến. Người mang tin tức mở lớn cổ họng hô: “Báo cáo Tướng quân! Ba mươi vạn đại quân của nước Liêu đã tới ngoài Nhạ Môn Quan ba mươi dặm!”

Cái dùi này đâm đến mông Đại Tổng, làm cho mọi người tại hiện trường kinh hãi nhất thời trở nên im lặng.

Bàng Thống tiếp nhận nhìn xem, quả nhiên là chiến báo biên cương không giả, bút tích và con dấu chân chân thật thật. Công Tôn Sách gắt gao nhìn Bàng Thống, để ý đến biểu tình nhỏ nhất của hắn. Nếu chiến báo đến sớm một chút, y nắm chắc chín phần lựa chọn của Bàng Thống. Nhưng mà đã muộn, Bàng Thống đã cùng Hoàng đế xé rách mặt nạ, Bàng Thống đã bị vạn dân chửi mắng.

Hắn sẽ lựa chọn như thế nào, Công Tôn Sách thật sự không dám nghĩ tới — chỉ cần là người có chút đầu óc, đều biết được nên chọn lựa thế nào.

Bạn bè từ nhỏ không ủng hộ công, Bao Chửng sau khi kinh ngạc liền hiểu được đây chính là diệu kế của Công Tôn Sách, dựa vào kỳ vọng của người dân, dựa theo chính nghĩa lời lẽ nghiêm khắc hô hào ngừng nội chiến nhất trí đối ngoại. Tiếng hô hào của bách tính phản phạt xoay chuyển, người vừa mới mắng Bàng Thống rất to tiếng, bây giờ lại to tiếng như cũ la lên chống Liêu binh trước chống Liêu binh trước.

Công Tôn Sách bật cười, thái độ khác thường oán hận nghĩ: Các người trở mặt cũng trở quá nhanh đi? Vừa nãy vẫn còn mắng hắn mà? Có phải Bàng Thống xứng đáng thiếu nợ các người hay không?

Đồng Lộ tiến lên phía trước nhắc nhở: “Vương gia, mau động thủ đi, nếu không động thủ sẽ không còn cơ hội đâu.”

Bàng Thống nghiêm mặt, biểu tình có chút mờ mịt, không trả lời.

Lâm môn nhất cước*, Triệu Chiêu mang Bàng Thái sư đến. Bàng Thái sư cười hiền hòa với Bàng Thống, tựa như nói: Đứa nhỏ này, nói người đừng nghịch người không nghe, lần này, còn phải làm phiền ta đi một chuyến. Sau đó trực tiếp quỳ trước Hoàng đế, hô vạn tuế, thái độ lập trường thật rõ ràng.

(*một bước mấu chốt cuối cùng để đi đến quyết định)

Triệu Trinh an tâm, hắn không nghĩ tới người hỗ trợ hắn cuối cùng, lại là Bàng Thái sư. Định thần, nhặt lại khí phách của Hoàng đế: “Bàng Thống nghe lệnh!”

Tim của Công Tôn Sách treo lên tới cổ họng, vừa mở miệng sẽ nhảy ra, xa xa ngóng trông nhìn Bàng Thống.

Bàng Thống đang do dự bất định mâu thuẫn muốn chết, lại đảo qua một lượt mọi người, lại nhìn về bách tính phía sau. Nếu thật sự nổi lên chiến hỏa, chịu khổ vẫn là bọn họ, đổ máu đổ mồ hôi bảo vệ bọn họ bao nhiêu năm, đã bảo vệ thành một loại chấp niệm, sao có thể vì vài câu chửi mắng mà đảo điên được.

Cuối cùng đối diện với đôi mắt của Công Tôn Sách, nhìn thấy trong mắt hắn có một niềm thương xót và chờ mong.

—Đây là do người thiết kế?

—Phải.

—Quả nhiên.

—Người chọn lựa điều gì đều nằm trong dự đoán. Nhưng ta vẫn muốn nhìn xem, người sẽ chọn thế nào.

—A...

—Úy Ly. Ta gọi người một tiếng Úy Ly lần cuối.

—.....

Bàng Thống thu hồi ánh mắt, chậm rãi hạ thân xuống, một gối chấm đất, là tư thế quỳ tiêu chuẩn nhất của đối giáp Tướng quân.

“Có thần!”

Triệu Trinh nói: “Lệnh cho người tức tốc điều động binh mã, tiền phương kháng địch!”

Bàng Thống đáp lại âm vang: “Thần Trung Châu Vương, tiếp chỉ.”

Trong lòng có đau đớn và không cam lòng.

Đứng lên trước hết nhìn về Công Tôn Sách, thấy được sự vui sướng rõ ràng trên mặt Công Tôn Sách. Nhưng hắn không biết Công Tôn Sách ngay khoảnh khắc hắn quỳ xuống, trong lòng không chỉ có vui mừng. Nỗi đau xót trong lòng là vì cái gì, chính bản thân Công Tôn Sách cũng không biết.

Màn ảnh kéo đến thanh thiên bạch nhật thiên hạ hòa thuận. Mấy nhà vui vẻ mấy nhà đau buồn, ủy khuất vui mừng kiên định dũng cảm, ai cũng đều tự có một phen tâm tình. Nhưng cuối cùng cũng là trần ai lạc định nhìn đến kết cục, mọi người đều có thể nghỉ ngơi vài năm.

Một chương Thái miếu, đến đây là kết thúc viên mãn.

37. Chương 37: Chương Kết Thúc __ Thượng 1.1

Chương trước, chúng ta nói đến công thẩm Thái miếu hai người Bàn Long âm mưu bại lộ nhếch nhác xé rách mặt nạ của nhau. Hai hổ đấu nhau, không thể cùng sống, cuối cùng chẳng ai có kết quả tốt. Công Tôn Sách dẫn đội quân từ trên trời rơi xuống, giải quyết mâu thuẫn nội bộ giữa hai người.

Bàn Long đều là người thông minh tuyệt đỉnh, chân tướng của việc Liêu binh đột kích, trong chớp nhoáng có thể đoán được đại khái. Vì thế cả hai hướng về phía Công Tôn Sách nhìn chăm chú hồi lâu. Bàn Thống cảm thấy kinh ngạc, Triệu Trinh cảm thấy kinh hoàng. Đều tự cho rằng mình ngồi vững ở cửa nhà cái, thì ra Công Tôn Sách mới là biến số phá không mà ra, tay lớn vùng lên, tịch thu lợi thế, còn lại ai về nhà nấy.

Hai người thu hồi ánh mắt, lại cùng đối phương giao tiếp ngắn ngủi.

Bàn Thống: Hừ, nếu không phải Công Tôn Sách đứng về phía người...

Triệu Trinh: Phù, may mà Công Tôn Sách đứng về phía ta...

Thái miếu kết thúc, Triệu Trinh gật gật cầm gọi vệ binh đến dọn dẹp hiện trường. Các hạ thần mắt thấy Bàn Long bắt hòa Hoàng đế bị thẩm, đã sợ đến mức bủn rủn tay chân, e sợ Hoàng đế một tay ra hiệu liền giết sạch diệt khẩu, tay già chân yếu thể nhưng lại đi vô cùng nhanh nhẹn. Ngược lại các cô nương vây xem kéo lê từng chút một bước quay đầu ba lần. Có người nhớ đến đoạn tình duyên tài tử giai nhân tình cờ gặp gỡ trong thoại bản, phúc chí tâm linh*, lặng lẽ bỏ lại tín vật. Các cô nương nhìn thấy đều nhao nhao noi theo. Vì thế trong nháy mắt, trên mặt đất có rất nhiều khăn tay, vòng tay và trâm cài.

(*khi vận may đến thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn)

Những chi tiết này, các diễn viên chính vẫn như cũ không nhìn thấy. (mụ lại nhây =)))

Quân thần bốn người trải qua sự việc cảm xúc mạnh mẽ chưa tiêu tan, đứng tại chỗ không đi, cũng không có mắt đi mà lại khơi thông tư tưởng như bình thường. Mắt xem mũi mũi xem tim, vẫn còn kích động.

Trong Thái miếu mọi người đều đi hết, gió lại có vẻ lớn khác thường, từng trận cuốn qua, kéo vạt áo tung bay, người dường như có chút đứng không vững chân. Tháng ba rét xuân, lần này cũng cảm thấy có chút lạnh, có lạnh cũng chẳng muốn rời đi. Vận mệnh cùng vận nước vừa mới phát sinh biến chuyển có tính quyết định, vẫn còn vẩn vương dư vị. Chậc lưỡi, phân biệt không rõ tư vị kia là đắng hay là ngọt, nhưng mà bên đã thắng, trong lòng cũng không đắc ý đáng nói.

Bốn tiểu thanh niên hai mươi ba mươi tuổi, mỗi người đều đã từng nếm trải trăm vị sắc thái của nhân sinh,

sống cuộc đời từng trải nhiều hơn so với người thường. Chuyện này qua đi, càng thêm một nét bút tang thương. Những người thân thiết càng thêm gần bó keo sơn, những kẻ vốn dĩ đối đầu sống chết, lại sản sinh ra một loại ân ý không đánh không quen.

Triệu Trinh lỏng tay vào tay áo xoay người, môi mấp máy chưa phát ra tiếng, Bàn Thông đã nói trước: “Ai nha, nháo loạn như vậy, bản vương cũng đói rồi. Hoàng thượng... vi thần, cáo lui trước đây.”

Bàn Thông vừa rồi sắm vai trung thần hiếu tử, bây giờ dân chúng đi hết sạch, hắn liền lau sạch mặt, ngay tức khắc trở về đúng vị trí. Nói xong cũng không hành lễ, mỉm cười liếc mắt nhìn Công Tôn Sách và Bao Chứng, vỗ tay sau lưng, vắn vẹo nhấc bàn chỉ thông thả bước đi.

Triệu Trinh nhìn bóng dáng của hắn, hữu khí vô lực mở to cổ họng hô: “Trẫm còn có lời, muốn nói với người và Bao Chứng—.”

Bàn Thông bước chân không ngừng đầu cũng không quay lại, phẩy phẩy tay: “Ai! Thần trước hết ăn cơm rửa mặt, lại đến nghe thánh dụ.”

Mấy chục Phi Vân Kỳ có mặt chứng tinh cung nguyệt theo hắn rời đi, rất giống Hoàng đế khởi giá, lừng lẩy dương dương, khí thế muôn vàn. Cái này người ta gọi là thua còn cố cứng miệng không chịu nhận, thua người chẳng thua trận. Người không biết thoáng nhìn một cái, còn cho rằng hắn tạo phản thành công.

Triệu Trinh chẳng làm gì được, lỏng tay vào tay áo nhìn theo Bàn Thông đi xa. Bao Chứng sải bước đến phía trước mở miệng gọi: “Hoàng thượng...”

Một tiếng gọi yếu ớt này, nhẹ nhẹ trầm trầm, bên trong chứa đựng ý tứ khẩn cầu nào đó, muốn nói lại thôi. Lúc thẩm án tuy rằng thiết diện vô tư lục thân bất nhận, nhưng vụ án kết thúc rồi, Bao Chứng lại là một Bao Chứng khác. Bị nghiền nát dưới bánh xe chính trị đâu chỉ là tính mạng tiền đồ, đặt tay lên ngực tự hỏi, Triệu Trinh từng coi trọng che chở và nhờ cậy hắn, hắn đều cô phụ, vì thế chột dạ và mềm lòng đều kéo tới. Chỉ cảm thấy người trước mặt đáng thương đáng tiếc, vẫn là thiếu niên cùng nhau chia sẻ bị thương hoang mang lo sợ năm đó.

Đều nói Hoàng đế thay đổi làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, nhưng mà Bao Chứng không nhìn ra. Hắn làm sao trở nên mạnh mẽ? Hắn chỉ trở nên thông minh một chút. Nội tâm vẫn là mềm yếu.

Triệu Trinh lại phát phát tay: “Người cũng đi đi...”

“A?”

“Đi về ăn cơm rửa mặt, lại đến nghe thánh dụ...”

“.....”

Công Tôn Sách nghĩ lần này nhất định bị Hoàng đế cách chức điều tra. Nhưng mà trong lời điểm danh nói chuyện, lại không có phần của y. Không có phần của y y càng không yên. Trải qua chuyện Thái miếu này, tình nghĩa giữa Hoàng đế và Bao Chứng, ít nhiều có chút giảm đi. Bao Chứng lại là người bụng dạ ngay thẳng, không hiểu ngôn ngữ chính trị. Nói chuyện cùng Hoàng đế, hẳn phải chịu thiệt.

Triệu Trinh triệu kiến Bàng Thống Bao Chứng làm tổng kết sau vụ việc. Bàng Thống ăn no uống đủ, than ngắn thở dài muốn siêu thoát từ quan. Chơi thua rồi nên dọn dẹp một chút để sau này còn gặp lại, cứ bám víu nấn ná không đi, phong thái sẽ không còn đẹp nữa. Quy tắc trò chơi, Bàng Thống hiểu. Huống chi mười mấy năm nay bách chiến sa trường, hệ thống phòng vệ của Đại Tổng đã đi vào quỹ đạo, bản thân thật sự đã có chút mệt. Nhân cơ hội này, bỏ xuống trọng trách đúng lúc.

Nhưng mà đi cũng đi không yên, nói vòng nói vèo, hoàn toàn không xem Hoàng đế là gì. Rất có ý tứ “vốn dĩ ta rất coi thường ngươi, nhưng qua lần này, phát hiện ngươi cũng không tệ”. Triệu Trinh nghe vào trong tai, khá là bức dọc, nghĩ Trầm phí công lớn như vậy, mới chỉ là tạm được thôi sao?

Kiểm nén quen không bộc phát, huống hồ bộc phát sẽ rất mất thân phận. Châm một bó nhang, lặng lẽ tụng kinh Phật thanh tâm tĩnh khí.

Lần này ba người nói chuyện, Bàng Thống nói đến mức làm cho Triệu Trinh buồn bực. Chuyện này thật ra chẳng tính là gì. Triệu Trinh chịu uất ức từ hấn, chẳng phải chỉ ngày một ngày hai, sớm đã nhẫn nhục chịu đựng đến quen. Nhưng mà Bàng Thống hoa lệ xoay người, liền xoay ra chuyện Công Tôn Sách lo lắng nhất.

Bàng Thống nhìn đến khuôn mặt giống như cha chết mẹ chết của Bao Chứng, nhất thời tâm tư chọc ghẹo nổi lên: A, ta nói Bao Chứng, ngươi cùng Công Tôn Sách quan hệ thân thiết còn chưa đủ, cùng Triệu Trinh cũng là tốt đến mức hòa hảo khăng khít. Ba năm nay, hấn phải nữ nhân đến hắc ngươi không nhẹ, nhìn biểu tình của ngươi, ngược lại vẫn còn rất đau lòng vì hấn a? Ồ. Được. Ta sẽ cho ngươi nhìn xem, Triệu Lão Lục hấn rốt cuộc có gì tốt.

Vì thế tà mị cười, nói: “Bao Chứng a, nếu bàn luận trong chúng ta, vẫn là ngươi tài đức vẹn toàn là tấm gương cho mọi người hướng đến. Cho nên ta vẫn luôn coi trọng ngươi. Nếu như ngươi làm Hoàng đế, ta tuyệt đối sẽ không tạo phản.” Ít ỏi mấy câu, Bao Chứng nghe được khóc không ra nước mắt, làm cho Triệu Trinh dâng lên một trận sát ý thâm độc.

Kẻ đào chân tường của người khác sẽ nổi đầu dưới gan bàn chân, một chiêu này của Bàng Thống, rơi vào hàng hạ cấp. Hay là nói, bởi vì hai phương diện tình trường thất bại sự nghiệp vỡ tan đã kích, trong thời gian ngắn Bàng Thống không muốn nhìn thấy người ta đôi đôi cặp cặp— nếu hiện tại có khả năng là đôi đôi cặp cặp, đều phải đánh giết. Không may là hấn lại một lần nữa xem nhẹ tâm tư ngoan độc một thể hệ quân vương của Triệu Trinh, cuối cùng gây ra thảm kịch liên quan đến mạng người.

Bàng Thống đi rồi, Triệu Trinh gọi Bao Chứng đi dạo ngự hoa viên ngắm phong cảnh, nói rất nhiều chuyện gia quốc thiên hạ cảm tình cá nhân. Bao Chứng trời sinh chính là người mẫn cảm mềm dịu, sau một chốc nói chuyện riêng, đã vô cùng cảm động. Đi đến chòi nghỉ mát dừng chân, hai người sóng vai nhìn hồ nước. Mặt hồ sóng nước dập dềnh, chiếu lên trên mặt, lại tạo thành một loại không khí cảm tính như ảo như mộng.

Triệu Trinh âm thầm đánh giá Bao Chứng. Người này tuy rằng vào thời điểm mấu chốt không biết dàn xếp không chữa mặt mũi tình cảm làm hấn từng tắc đại loạn, nhưng dù sao cũng trung thành tận tâm lập trường kiên định, là bằng hữu tri tâm duy nhất của hấn hai mươi mấy năm qua. Cũng bởi vì là bằng hữu, hiểu rõ đủ sâu đủ thấu triệt, mới có thể giết người không thấy máu.

Triệu Trinh nói: “Bao Chứng, thật ra người ta sợ hãi nhất, không phải Bàng Thống, mà là người. Nếu người sinh ở thời loạn, ngôi Hoàng đế này, nên do người làm.”

Bao Chứng nói: “Ta không thích loạn thế. Ta chỉ thích thiên hạ thái bình.”

Triệu Trinh thoáng im lặng, nói: “Nhưng mà, chính vì có người, thiên hạ này, vĩnh viễn không thể thái bình.”

Câu này vừa ném ra, Bao Chứng trăm mối sầu lo, nhất nhiên không thể sống. Triệu Trinh trước khi bản thân kịp hối hận, xoay lưng bỏ đi.

Bàng Thống ra khỏi hoàng cung, nhìn thấy phố xá nhộn nhịp dưới ánh sáng mặt trời tươi đẹp, huyên náo đáng yêu. Mười mấy năm qua công vụ quần thân, chưa bao giờ đi dạo kinh thành đằng hoàng, lúc này vô quan một thân nhẹ bẫng, nên cũng không vội vã mà về. Đuổi đi Phi Vân Kỳ theo sau, dọc theo con đường chính trong thành quan sát dân tình.

Biến cố vừa rồi ở Thái miếu, thật giống như một giấc mơ một vở kịch. Dân chúng chen nhau mà lên, khen ngợi chửi mắng xem đủ, kịch tan, ngày vẫn trôi qua như thường lệ. Thiên hạ họ Triệu hay họ Bàng, còn không bằng thịt lợn bán mấy đồng một cân làm người ta để tâm.

Giống như hiện tại, Bàng Thống xuống sân khấu y phục cũng chưa thay, nhưng không có ai nhận ra hấn. Có một vài dân chúng mặc đoản đả phần* ở góc phố bàn luận chuyện đời sống cá nhân của Trung Châu Vương, nói đến Linh Nhi, lại nói đến tiểu công tử tình nhân. Bàng Thống nghe thấy, hoàn toàn chẳng đáng tin tưởng, gần như muốn tiến đến phía trước làm sáng tỏ sự thật. Nhưng mà nói một hồi, bọn họ lại đi nhiều chuyện về Triệu Lão Lục. Bàng Thống nghe trong chốc lát, lại càng không đáng tin.

(*quần áo tà ngắn tay áo ngắn, kiểu như võ trang)

Triệu Trinh trong lời đánh giá của người dân, vậy mà lại không tệ. Bàng Thống cho rằng hấn yếu đuối không có chủ kiến, bách tính nhìn ra, lại thành nhân tâm nhân đức. Bàng Thống thấy hấn chủ hòa sợ chiến, là kẻ khiếp nhược, nhưng bách tính lại nhận định ra thành cảm giác an toàn. Giày đi có hợp hay không, quả nhiên chỉ có chân biết.

Nghe thêm một lát, liền nói đến tình hình chính trị hiện nay. Một người nói: “Chúng ta hôm nay có phải hơi quá đáng không? Nếu nói về Hoàng đế của chúng ta, hắc, thật sự rất tốt.” Một người khác vỗ đùi, tiếp lời: “Chẳng phải là quá đáng sao. Phi Tinh Tướng quân ngày đêm đối đầu với nguy hiểm, đem lại cho Đại Tổng chúng ta bao nhiêu trận thắng nha! Người xem sau đó Liêu binh đến, vẫn phải dựa vào hấn ra trận sao?”

“Lần trước ngươi không nghe nói sao? Hòa đàm ở Song Hỷ trấn quan nước Liêu chết, lập tức sắp chiến tranh tới nơi, may mà Phi Tinh Tướng quân đến kịp lúc, bằng không còn chẳng biết ra sao đâu.”

“Đúng vậy a! Chúng ta đâu, rất không có lương tâm. Mới này tên vương bát đản nào ngẩng đầu mắng trước a? A?!”

Quần chúng xung quanh nhộn nhịp thổn thức phụ họa hồi hận không ngừng, tỏ vẻ muốn bắt tên vương bát kia ra đánh hội đồng. Bàng Thống không nghe nữa, gật đầu cười cười, tiếp tục đi bộ.

Lúc gặp lại Bao Chứng, đúng là lúc Bao Chứng đang trên đường nhảy vực chịu chết. Một người đi về phía nam sau núi phủ Trịnh Vương, một người đi bộ xa rồi, đang lên đường hồi phủ hướng về phía trung tâm khu phố. Gặp nhau đối diện, thoáng có chút giật mình.

Bàng Thống đã quen Bao Chứng bên phải có Công Tôn bên trái có Triển Chiêu ba người một thể, không khỏi hỏi: “Bao đại nhân, sao chỉ có một mình ở ngoài này?”

Bao Chứng im lặng cười không đáp. Bàng Thống quay đầu nhìn về phía đường lớn, thuận miệng hỏi: “Bao đại nhân, đang muốn ra khỏi thành?”

Bao Chứng nói: “À. Tùy tiện đi thôi.”

Lúc trước ở Lưu phủ gặp nhau nơi ngõ hẻm, hai người cũng dùng bốn từ tùy tiện đi thôi hết lần này đến lần khác qua loa với đối phương. Bây giờ Bàng Thống nghe thấy, liền biết bên trong có vấn đề. Nhưng mà đối với Bao Chứng hần tán thưởng có thừa, hứng thú lại không. Huống chi lúc sáng ở Thái miếu mới chơi trò ngoan độc, hiện tại không có chuyện phiếm gì để nói, gật gật đầu muốn từ biệt. Nhưng Bao Chứng gọi hần lại. Hai người lui qua ven đường, tựa bên cạnh một cây liễu nói chuyện. Thời tiết mặc dù lạnh, nhưng cành liễu đã trở ra chồi non, một mảng sương mù cũng giống như mang màu xanh nhạt, mềm mại như tơ tôn lên hai người Bàng Bao.

Ở trong bối cảnh nói chuyện yêu đương này, Bàng Thống cảm thấy không được tự nhiên đến mức nói chẳng nên lời, nhượng mảy: “Chuyện gì?”

Bao Chứng nói: “Về Công Tôn...”

Bàng Thống vẫn ung dung không tiếp lời. Bao Chứng nói: “Vương gia đừng ghi hận hần.”

Bàng Thống sững sốt một lát, sau đó mới nhận ra ghi hận ở đây là chỉ về chuyện gì, giả ngu cười nói: “Bản vương vì sao phải ghi hận Công Tôn Sách?”

Bao Chứng cúi đầu cười: “Thật ra, Vương gia chuyện gì cũng biết.” Nói xong nâng mắt đối diện Bàng Thống, “Thật ra, Bao Chứng cũng chuyện gì cũng biết.”

Bàng Thống nghe thấy buồn cười: “Vậy sao? Người biết cái gì?”

“Bao Chứng biết chuyện Vương gia không biết.”

Nhân dân cả nước đều biết chỉ số thông minh của Bao Chứng không có giới hạn. Chỉ dựa vào một chút dấu vết là có thể suy luận phỏng đoán ra chân tướng của sự việc, Bàng Thống cũng từng chứng kiến. Lập tức có chút hứng thú, tới gần một bước, cùng hắn mồm mép: “Vậy Bao đại nhân không ngại thì nói xem, những chuyện người biết mà ta không biết.” Dừng lại, ác liệt nói: “Ai! Phải có căn cứ, nói suông như vậy, bản vương không tin đâu.”

Bao Chứng cười cười, ánh mắt xa xăm cảm khái: “Ta và Công Tôn Sách, quen biết nhau ở Thiên Hồng thư viện, sau đó cùng nhau phá án, vì hoàng thượng trừ ưu giải nạn, vào nam ra bắc. Nghiêm túc tính ra, ước chừng đã là bạn bè tám năm...” Nói đến chỗ này, giọng điệu thay đổi, “Không, đã không còn là bạn bè nữa—”

Bàng Thống nhíu mi nín thở chờ hắn nói ra câu gì kinh tâm động phách.

Bao Chứng ngừng ngâm dấm trong chốc lát, kiên định nói: “Là huynh đệ, tay chân...”

Lòng Bàng Thống thả lỏng: Hai.....

“Trên thế gian này, người hiểu Công Tôn Sách nhất, chính là ta.”

Bàng Thống muốn nói điểm này ta đồng ý, nhưng người không cần phải lần nào cũng lấy ra khoe khoang với người ta. Người và Công Tôn Sách, là cảm tình qua thời gian vun đắp mà thành, không có gì đáng khoe khoang. Đối thành Lý Chứng Vương Chứng, trải qua tám năm, nói không chừng cũng tình như thủ túc giống vậy.

“Vương gia lần này...” Bao Chứng nhìn Bàng Thống, nuốt xuống hai từ tạo phản, chỉ nói trọng điểm: “Trong lòng Công Tôn Sách, rất không dễ chịu.”

Đây là một dấu chấm, chờ Bàng Thống phản ứng.

Bàng Thống lại không quan tâm: “A? Vậy sao?”

Bao Chứng không để ý tới thái độ của hắn, chậm rãi nói: “Ta vốn dĩ cũng không biết. Mấy ngày nay bận rộn vụ án của Tiểu Man đến văng đầu trường não, căn bản không có thời gian để tâm đến hắn. Nhưng mà có một ngày, ta đến thư phòng của hắn tìm hắn, ta nhìn thấy...”

Rung bao tải*, lại là rung bao tải. Bàng Thống cười không nói, cố ý làm cho bao tải này chìm xuống đáy biển.

(*nói đến vấn đề mấu chốt mà này giờ thiết kế chuẩn bị)

Nhắc đến sự việc chứng kiến ngày đó, Bao Chứng tựa như vẫn còn sợ hãi, lại tựa như xấu hổ mở miệng. Im lặng một hồi lâu, bỏ đầu bỏ đuôi, từng chữ sâu nặng:

“Cung bói hà minh kiếm chiếu sương, thu phong tẩu mã xuất hàm dương.”

Ấn tượng của Bàn Thống đối với câu thơ này quá khắc sâu. Kéo đến ký ức về một đoạn năm tháng sục sôi kim qua thiết mã huyết nhục tung bay, cùng với một hàng chữ đẹp đẽ thanh tú.

Trên giấy Tuyên Thành, thiếu niên áo lam cầm trường kiếm ghìm cương, dưới vó ngựa là lãnh thổ bát ngát, sau lưng tà dương nhận bay về nhà. Ngòi bút nhàn nhã vẽ ra một bầu khí khái hào hùng bao la. Người trong tranh, gương mặt tuy rằng không thực, cả người thần vận phi dương nhưng lại cực kỳ sinh động, làm người ta liếc mắt một cái liền nhận ra.

Vẽ không giống, bởi vì tuổi vẫn còn trẻ, lực bút chưa tới. Vẽ giống, bởi vì sớm chiều bầu bạn, dụng tâm hẳn lên dấu ấn.

Ánh mắt Bàn Thống ngưng tụ. Bao Chứng đặc ý nhoẻn miệng cười.

Hết thấy đều ở trong im lặng.

“Tại sao nói cho ta biết chuyện này?”

“Hôm nay chứng kiến, Vương gia cũng không phải là người vô tình bạc nghĩa.” Bao Chứng thành khẩn đưa ra thỉnh cầu, “Còn mong nhìn đến tình nghĩa qua lại, nếu có chút vận nhất, cứu Công Tôn một mạng.

Bàn Thống nghe không rõ, hần chỉ cho rằng Công Tôn mượn Liêu binh là đã thương lượng với Triệu Trinh, “Ồ? Sẽ có chuyện vận nhất này?”

Bao Chứng dời ánh mắt, “Hắn là... không có. Đây chẳng phải là... phòng ngừa vận nhất sao...”

Bàn Thống kinh ngạc nhìn Bao Chứng, không đồng ý, cũng không từ chối. Sự cường đại của Công Tôn Sách hôm nay hẳn tận mắt chứng kiến, có thể bảo vệ Triệu thất an ổn, lại không giữ được tính mạng của chính mình?

Hồi tưởng lúc đối mặt tại Thái miếu khi đã giữ sạch mọi nguy cơ, tựa như có chút ý tứ dây dưa đến tận xương cốt. Sau đó hần cúi đầu xưng thần, Công Tôn Sách vui mừng thanh thần cười. Trong nửa năm gặp lại này, chưa từng thấy Công Tôn Sách cười với hần, cười đến mức như gió xuân phả vào mặt trút được gánh nặng, trong mắt quang hoa mềm mại ấm áp, lộ vẻ khoan dung. Hiện tại nhớ đến, lại có chút điều xấu. Nói không rõ ràng đầu đuôi, nhưng tâm lại rất loạn.

Nếu Bàng Thống có thể tỉ mỉ nghiền ngẫm ngữ cảnh ngữ điệu sắc thái của Bao Chửng, vậy sẽ phát hiện ra, đây rõ ràng là tình huống gửi gắm trước lúc lâm chung. Nếu Bàng Thống phát hiện đúng lúc, như vậy vung một đao xuống, khiến hắn đưa về phủ Thị Lang, thu phong bì vũ phía sau đều bỏ đi hết. Nhưng hiện tại hắn làm gì có tâm tình liếc mắt nhìn Bao Chửng thêm một cái?

38. Chương 38: Chương Kết Thúc __ Thượng 1.2

Bao Chửng đi rồi. Bàng Thống ngậy ra trong chốc lát, vừa mới bước hai bước đi về hướng trong thành, liền nhìn thấy đằng trước có hai người vội vã chạy đến. Một người một thân áo giáp mỏng, một người áo xanh thêu mây, vô cùng quen mắt. Chạy đến gần, trong mắt Bàng Thống chỉ nhìn thấy một mình Công Tôn Sách. Hai má Công Tôn Sách phiem hồng không bình thường, ần ần lo âu.

Bàng Thống nhất thời vui vẻ trong lòng một chút: Hắc, thật đúng là nghĩ cái gì đến cái đó. Còn chưa vui xong, Công Tôn Sách đã bỏ nhào đến hỏi vội: “Bàng Thống! Có gặp Bao Chửng không?”

Được chứ, lại là Bàng Thống, Vương gia cũng không kêu.

“Làm sao vậy?”

Triển Chiêu cũng cực kỳ gấp gáp: “Bao đại ca đi đâu rồi?”

Công Tôn Sách không đợi Bàng Thống trả lời, kết luận nói: “Hướng này chỉ có một con đường... là ngoại ô phía nam Trịnh Vương phủ! Triển Chiêu!!!”

Triển Chiêu gật đầu một cái, nhìn trúng liền cướp con ngựa ở ven đường của mõ xui xẻo nào đó, kéo Công Tôn Sách lên ngựa, đá bụng ngựa một cái đi nhanh như bay.

Một màn biểu diễn nhanh như gió lốc, Bàng Thống còn tưởng mình đang nằm mơ giữa ban ngày.

Đến khi Bàng Thống biết được Bao Chửng lại nhảy xuống vực không rõ tung tích, đã là chuyện của hai ngày sau. Đồng Lộ báo tin tức này cho hắn. Bàng Thống thảm nói: Bao Chửng, lần thứ ba a...

Lại nghĩ: Công Tôn Sách chắc khóc đến mù mắt đi...

Lúc sự việc xảy ra, Công Tôn Sách quả thật ôm lấy Triển Chiêu thất thanh khóc lóc một trận. Lúc mẹ mất y còn nhỏ, không hiểu được thương tâm, có thể xem như Bao Chửng chân chân thực thực làm y trải nghiệm cảm giác mất đi người thân một lần. Tưởng chừng như một lần khóc cạn nước mắt của hai mươi mấy năm qua, khóc đến mức lồng ngực đau thắt. Thoảng hòa hoãn một chút, khóe mắt bỗng nhiên nhìn thấy một thân ảnh tuyết trắng, trong lòng giật mình, lập tức buông Triển Chiêu ra đến chăm sóc Tiểu Man.

Tiểu Man và Bao Chứng yêu nhau sau đậm, nếu như nghĩ quần trở mình nhảy xuống, đến khi Bao Chứng phục sinh từ cái chết trở về, y làm sao ăn nói với hắn.

Ngẩng đầu chỉ thấy bóng dáng của Tiểu Man, hướng về phía ngược lại với vách núi, lẳng lặng đi xa.

Công Tôn Sách chợt bừng tỉnh nhớ ra, nữ tử mặc y phục trắng này là chuẩn Hoàng hậu Sài Quận chúa. Tiểu Man của Bao Chứng, đã sớm chết ở trong lều trúc phủ Trịnh Vương.

Từ ngày khóc rống một hồi đó, Công Tôn Sách không rơi nước mắt nữa, ngay cả biểu tình bi thương cũng không có, vẻ mặt hết thảy như thường.

Đầu tiên y không cảm thấy Bao Chứng đã chết, nhảy hai lần rồi, chẳng phải có kinh nghiệm sao? Huống hồ vách núi phủ Trịnh Vương là chỗ hắn đã từng nhảy xuống, hắn quen rồi. Sau đó, gạt Bao đại nương, chỉ nói Hoàng đế lại có công việc cơ mật phái Bao Chứng đi điều tra, đi rất vội vã, không có thời gian chào hỏi trong nhà. Bao đại nương gật gật đầu chuyển hướng đề tài, cũng không truy hỏi, xem ra là tin.

Nhưng mà Triển Chiêu tuổi nhỏ thẳng tính, ở trước mặt Bao đại nương đóng giả thành không có chuyện gì giả đến mức rất thông khổ. Lúc đêm khuya vắng người, ở trong hậu viện múa kiếm phát tiết đau thương trong lòng, luyện rồi luyện, trời liền sáng. Mới đầu Công Tôn Sách để tùy ý hắn đi, sau đó thấy không đúng, kiểm phong cả đêm không ngừng nghỉ, lại chẳng kết thúc. Công Tôn Sách khuyên hắn không nghe, liền pha một bình trà Long Tỉnh ngồi ở trong viện cùng hắn. Hắn không ngủ y cũng không ngủ, hai người cùng nhau cứng đầu.

Cuối cùng vẫn là Triển Chiêu giằng co không lại, một kiếm chém nát ấm trà sứ của Công Tôn Sách, nước trà bắn tung tóe lên cả người y. Triển Chiêu nói Công Tôn đại ca ngươi không khó chịu sao?

Công Tôn Sách nhảy dựng lên giữ xiêm y, nói: Ta khó chịu chuyện gì? Ngươi đập đồ sứ Quan Diêu* của ta ta mới khó chịu đây.

(*một loại đồ sứ thời Tống. Xem thêm)

Ánh mắt Triển Chiêu đỏ au, đè thấp cổ họng gầm nhẹ: Bao đại ca nhảy vực ở trước mặt chúng ta nha!

Công Tôn Sách nói: Vậy thì sao? Hắn nhảy vực còn ít a? Lần đó chẳng phải tìm được đường sống trong chỗ chết sao? Ngươi tin lần này hắn chết. Ta không tin.

Triển Chiêu cắn môi không nói lại được. Công Tôn Sách nhặt từng mảnh từng mảnh vỡ của bình trà cầm trong tay. Cái này đã tan tành vạn mảnh, nhặt lại để làm gì chứ? Thở dài, đặt mảnh vỡ lên trên bàn đá, xoay người nhìn Triển Chiêu: Cứ xem như hắn thật sự... Chúng ta cũng phải sống như bình thường. Đừng quên, còn có Bao đại nương!

Triển Chiêu oán giận đâm Cự Khuyết lên mặt đất, thân kiếm ước chừng cắm vào trong đất hơn mười tấc,

quay đầu nhần nhịn, vẫn là nhịn không được chảy xuống một dòng nước mắt. Công Tôn Sách đi qua vỗ vỗ vai hắn, khước miệng cố gắng kéo ra một nụ cười, ánh mắt lại hàm chứa buồn và đau. Người nhìn thấy tâm đều nát.

Bao Chứng nhảy vực không quá hai ngày, Công Tôn Sách tiến cung từ chức. Triệu Trinh dự đoán được y sẽ chủ động bỏ mũ ô sa, sớm đã chờ y.

Bên trong cấm cung, Công Tôn Sách quỳ trước Triệu Trinh, Triệu Trinh quỳ trước Phật, hai người thật lâu không nói lời nào. Chân của Công Tôn Sách có chút tê, đầu gối dán trên nền gạch, cái lạnh đã thấm vào các khớp xương. Triệu Trinh châm hương, ghé vào bên môi tào nhã thổi tắt ngọn lửa.

Dẫu là người không tin thần phật như Công Tôn Sách cũng biết thường thức hương khói không thể dùng miệng thổi. Hoặc là Triệu Trinh ý vào bản thân là đế vương long khí hơi thở như lan, không giống với phàm phu tục tử.

Sự thành tâm của hắn đối với Phật, thật sự rất tổn tâm tư nghi ngờ.

Triệu Trinh bái Bồ Tát xong cho lui cung nô trong điện, đứng dậy nói: “Công Tôn Sách, bình thân đi.”

Công Tôn Sách rũ mắt, bất động, giống như đang im lặng kháng nghị chuyện gì. Trong lòng Triệu Trinh hiểu rõ, trầm mặc một hồi, thở dài, vén vạt áo ngồi xuống bồ đoàn, mặt đối mặt nhìn y.

Triệu Trinh nói: “Ba mươi vạn quân Liêu kia, là chủ ý của ngươi.”

Đây là ngữ điệu của câu trần thuật. Công Tôn Sách không trả lời, ngậm thừa nhận.

“Người ta đều nói ngươi là quân tử như ngọc phiến phiến tu trúc. Nhưng theo Trẫm thấy, ngươi là một chén trà lạnh giữa tháng chạp. Lúc khát khô cổ họng khó nhịn, tất nhiên là vật cứu mạng. Nhưng mà uống xuống, đông lạnh hổng cả lục phủ ngũ tạng, cũng thật sự thương thân.”

Đầu mày Công Tôn Sách khẽ nhú.

Triệu Trinh cười khổ quay lại câu chuyện: “Không sai. Lương quyền tương hại thủ kỳ kinh*. Trẫm không trách ngươi. Chỉ là, không dám dùng ngươi nữa.”

(*Lương hại tương quyền thủ kỳ kinh, lương lợi tương quyền thủ kỳ trọng: Giữa hai cái hại thì chọn cái hại ít hơn, giữa hai cái lợi thì chọn cái lợi nhiều hơn)

Công Tôn Sách muốn chính là một câu này. Không nói lời nào tháo mũ ô sa xuống, đặt trên mặt đất, sau đó khấu đầu trước Triệu Trinh một cái mang ý tứ từ biệt. Cả người phát ra một cỗ khí thể kiên quyết lạnh thấu xương tủy.

“Nhưng mà, Trầm phong người làm Lễ bộ Thị lang hòa đàm cùng người Liêu, cũng không hoàn toàn vì Bao Chứng. Công Tôn Sách, Trầm đã nói, Trầm vẫn luôn tán thưởng người. Phóng mắt nhìn quan viên trên ngũ phẩm của Đại Tổng ta, hiểu được Liêu văn, chỉ có mấy người. Có thể bắt ti bắt hàng cơ trí đối đáp, lại càng ít.”

Lời này tuy rằng là nói thật, nhưng bây giờ nghe thấy, khó tránh khỏi có chút hiềm nghi là đang tận tâm trấn an. Công Tôn Sách không cảm kích, thản nhiên nói đa tạ hoàng thượng coi trọng nếu không có chuyện gì khác thảo dân xin cáo lui.

Triệu Trinh nhìn dáng vẻ xa cách lạnh nhạt của y, bỗng nhiên sinh ra chút oán giận. Phải, hẳn từ đầu đến cuối đều có chút ganh tỵ với Công Tôn Sách, ganh tỵ y phụ tử tử hiếu bạn bè nghĩa khí, ganh tỵ y tiêu diêu tự tại phong lưu tiêu sái. So với Công Tôn Sách như vậy, Hoàng đế này quả thực chính là tượng bùn mặc long bào, nhạt nhẽo vô vị, không có chút gì làm người ta động lòng— Thậm chí còn không giống một con người. Nhưng Công Tôn Sách bây giờ muốn đi, rời xa kinh thành, có lẽ vĩnh viễn sẽ không quay lại, sau này ngay cả đối tượng để ganh tỵ hẳn cũng không có. Trong lòng cô quạnh khó có thể miêu tả thành lời, hết sức ủy khuất.

Triệu Trinh nói: “Công Tôn Sách, người biết không? Ti Ngôn cũng đi rồi.”

Công Tôn Sách giật mình: “Quận chúa nàng...”

Triệu Trinh có vẻ rất mệt mỏi, thở dài: “Đều đi đi. Trầm cũng không giữ được các người.”

Công Tôn Sách trầm nghĩ những lời này rất kỳ quái, người muốn ta đi nhất chính là người, vờ vịt với ta cái gì? Hết chim quăng nã, sau khi Bao Chứng diện thánh liền nhảy vực, đừng tưởng ta không đoán ra các người nói cái gì! Vừa quay người, bị Triệu Trinh gọi lại.

“Phủ Thị lang, ta vẫn để lại cho người... Kinh thành lớn như vậy, chỗ Bao Chứng biết chỉ có nơi đó, nếu như quay về...”

Ngữ điệu của hắn quá chậm, Công Tôn Sách nhin không được xen mồm nói: “Kinh thành là nơi thương tâm. Bao Chứng nếu có quay về... Chỗ hắn về, nhất định là Thanh Thiên được lư.” Khẩu khí khá bất thiện.

Trong lòng Triệu Trinh buồn bực, trầm nghĩ người có tư cách gì oán hận ta? Lần này Bao Chứng tìm chết, chẳng phải có phần của người? Nếu không phải vì thay người đắc tội...

Tức giận đến mức sắc mặt cũng đổi, quay về hướng Phật, mặc niệm tâm kinh: Không so đo không so đo. Khổ tâm của Bao Chứng, Trầm thành toàn là được.

Công Tôn Sách đẩy cửa Phật đường bước ra ngoài, cũng thâm nhủ trong lòng: Không so đo không so đo. Nếu Bao Chứng đã lấy cái chết để bảo vệ, ta thành toàn cho hắn là được.

Công Tôn Sách cứ như vậy, không hề lưu luyến kết thúc cuộc sống chính trị quyền cao lộc hậu của mình.

Kinh thành sao chỉ là nơi làm cho một mình Bao Chứng thất hồn lạc phách. Công Tôn Sách từ quan, liền bàn bạc cùng Bao đại nương Triển Chiêu quay về Lư Châu. Lúc chuẩn bị hành trang, Bao đại nương luôn luôn khỏe mạnh đột nhiên ngã bệnh. Mặc dù không phải chứng bệnh nguy hiểm gì, lại làm cho Công Tôn Sách và Triển Chiêu vô cùng lo lắng.

Triển Chiêu không giúp được gì, chỉ có thể trông coi trước giường bệnh lo lắng suông. Công Tôn Sách liền khỗ, bốc thuốc nấu thuốc tự thân vận động. Mỗi một bát thuốc phải nếm thử một ngụm mới đưa cho Bao đại nương, nếu quá đắng miệng, thêm cam thảo hâm lại. Ban đêm mặc nguyên quần áo nằm trên chiếc giường hẹp bên ngoài sương phòng, Bao đại nương ho một tiếng, y lập tức tỉnh lại đưa trà dâng nước. Một thiếu gia đánh đàn chơi hoa, có bao giờ làm qua những chuyện vất vả lao tâm lao lực này. Tự mình nếm thuốc, hầu hạ bên giường, Công Tôn Sách làm đến trọn vẹn. Y quyết tâm gánh vác cả phần của Bao Chứng.

Đến khi bệnh tình của Bao đại nương khá hơn một chút, Công Tôn Sách gầy đi. Tiết trời tháng tư, mùa xuân của kinh thành tuy không bằng hoa cỏ khoe màu đua sắc ở phương nam, nhưng cũng là gió mát trời êm. Thay y phục mùa đông thành áo sam mỏng, hình dáng càng có vẻ gầy yếu, thật sự giống như một thân trúc. Bao đại nương nhìn thấy mắt đều đỏ, kéo lấy tay y, đau lòng nói Công Tôn... Sách nhi, bệnh của ta đã đỡ rồi, bây giờ chúng ta quay về Lư Châu đi.

Công Tôn Sách nói đại nương người nghỉ ngơi thêm đi, không vội, Hoàng đế đã ban thưởng phủ Thị lang cho ta, chúng ta không ở thì phí lắm a...

Nửa câu cuối như chiếm được món hời, làm cho Triển Chiêu bật cười.

Công Tôn Sách cực nhọc ngày đêm chăm sóc người bệnh, ngược lại những ngày tháng của Bàng Thống vô cùng thoải mái. Từ khi từ chức đến nay, mỗi tháng vẫn lãnh lương bổng quốc gia như thường, cuộc sống thường ngày uy phong phô trương lãng phí trước sau như một. Ngoại trừ ngày ngày thật sự rảnh rỗi, cảm giác không ra có cái gì khác với lúc trước. Nhưng mà 72 Phi Vân Kỵ lại thành 72 bảo bối sống. Bởi vì biên chế quân đội, Phi Tinh Tướng quân treo giày trả ẩn, theo lý bọn họ vẫn phải đi về trong đội ngũ quân nhân. Nhưng mà hổ tướng thủ hạ vô khuyến binh, mỗi một vị đều là tài cao công đại tính khí ngang tàng, dựa vào thâm niên, ai có thể sai sử được bọn họ? Khoai lang phỏng tay a.

Bàng Thống thành tâm thành ý dâng tấu cho Triệu Trinh, đại ý là ta sống những ngày thanh nhàn sống rất vui vẻ. Nhưng mà Phi Vân Kỵ chém chém giết giết quen rồi, nếu tiếp tục nhàn rỗi, chắc sẽ nhàn ra cái gì đó. Ta đã không còn là Phi Tinh Tướng quân, nếu như bọn họ làm ra sự cố gì ở địa giới kinh thành, ta quản không được. Một tờ tấu chương làm cho Triệu Trinh xem đến kinh hồn bạt vía, lập tức khai trừ Phi Vân Kỵ ra khỏi quân tịch, lại phí chút tiền cho Trung Châu Vương phủ, dùng để nuôi 72 bảo tiêu.

Vì thế cả triều trên dưới điều biết, nỗi sợ của Triệu Trinh với Bàng Thống, là một loại thái độ nhân sinh. Phi Tinh Tướng quân ở trong lòng Hoàng đế, vĩnh viễn chiếm địa vị cao cả ngự X.

Bàng Thống có tâm sống cuộc sống hoàn khổ tử đệ ao rượi rừng thối, đây coi như là một loại trở về. Đáng tiếc Trung Châu Vương gia thân phận mẫn cảm, những hoàn khổ tử đệ khác bị trong nhà cường chế không

cho qua lại với hần, sợ rằng Hoàng đế biết được sẽ làm khó dễ. Quan viên trong triều lại càng không phản ứng với hần. Bàng Thống tìm không thấy bạn bè cùng chung chí hướng, chỉ đành luyện kiếm đọc sách nghe tiểu khúc, lại trêu đùa mồm mép với cha mẹ khi bị bức hèn. Một mình phấn khích.

Không phải không biết Công Tôn Sách từ quan ít ngày nữa sẽ về quê. Nhưng mà những tình cảm đã từng kia, trải qua một hồi Thái miếu, trải qua chuyện Bao Chứng nhảy vực, hết thấy đã không thể nói đến nữa.

Bạn bè không phải bạn bè, kẻ địch không phải kẻ địch, hai người tuy rằng có quen biết cũ nhưng càng có sự dẫu sức giữa nam nhân, gặp mặt, xấu hổ lúng túng, nói cái gì cho phải?

Thôi quên đi.

Cứ như vậy cho đến đầu tháng năm, thời tiết thật sự ẩm áp, bệnh của Bao đại nương có khởi sắc, mấy ngày sau chuẩn bị lên đường. Công Tôn Sách đi tiệm thuốc bốc thuốc, đỡ phải giữa đường không có tiếp tế. Bàng Thống lắc lư đi dạo. Chung một con đường, một người cúi người, một người phải vai, cứ như thể không nhìn thấy đối phương. Nhìn như duyên phận này, là thật sự chấm hết.

Đương nhiên chỉ là nhìn như.

Lần gặp gỡ cuối cùng, vẫn là do Bát Quái hiền dẫn dắt.

39. Chương 39: Chương Kết Thúc __ Hạ

Bàng Thống đi tìm đồ cổ cho cha hần, chọn được một cái rửa bút Việt Dao. Ông chủ Tiền kinh doanh được, vẫn còn lải nhải lời thôi Ngụy Tấn Nam Bắc Triều nói mãi không dừng. Bàng Thống phiền, nói: “Bản vương đi một đến chỗ của người nghỉ chân, đừng giống như học thuộc lòng, nói chút chuyện mới mẻ đi.”

Ông chủ Tiền nói từ chuyện tiểu thiếp của Tào Thượng thư bỏ trốn, đến chuyện Tưởng Thái thường nấc cụt đã lâu không khỏi. Bàng Thống cúi mi rũ mắt, thổi lá trà trong chén, chẳng thấy có chút hứng thú nghe. Ông chủ Tiền từ trước đến nay lấy tính tức kinh người làm quang vinh, lấy bát quái mê người làm vui thú. Sự lãnh đạm của Bàng Thống làm hần thật mất mặt.

Vì thế cả gan cho thêm một chuyện mãnh liệt: “Vương gia ngài chưa biết phải không? Lễ bộ Thị lang tiền nhiệm Công Tôn Sách, lần này muốn về quê.” Vừa nói, vừa nhìn biểu tình của Bàng Thống, nếu có chút không vui, hần lập tức ngậm miệng.

Dân chúng Đại Tống đều biết Phi Tinh Tướng quân và Lư Châu tam tử rất không hợp nhau, chỉ có hần nghe trộm biết được chút xúi nịnh tình không thể để cho người ta nói đến. Về phần là nội tình gì, đây không tiện nói không tiện nói, nói ra rất làm người đỏ mặt.

Bàng Thống vân đạm phong khinh: “À. Tốt xấu gì cũng từng là đồng nghiệp. Hấn từ quan về quê, bản vương có nghe tin tức.”

Ông chỉ Tiền hắc hắc cười nói: “Nhưng Vương gia ngài nhất định không biết, Công Tôn đại nhân vì sao hồi hương.”

Bàng Thống cười nhướn mày: “Ồ, chuyện này thật sự không biết, người nói xem.”

Ông chỉ Tiền cũng không trả lời vào vấn đề, vận dụng kỹ xảo nhiều chuyện, vòng vèo thả câu: “Ai... Lúc trước tiểu nhân nhìn thấy Công Tôn đại nhân tướng mạo song tuyết giống như người trời, liền sầu a...”

Bàng Thống quả nhiên bị mắc câu, cười hỏi: “Hấn tướng mạo song tuyết, người sầu cái gì?”

Ông chủ Tiền rung đùi đắc ý chắc chắn thành tiếng: “Vương gia ngài nói xem, cô nương tươi tắn bao nhiêu xinh đẹp bao nhiêu thông minh bao nhiêu, mới có thể xứng với Công Tôn đại nhân của chúng ta.”

Bàng Thống nghĩ đến bộ dáng thanh tú văn tú của Công Tôn Sách, muốn tìm một người vợ tương xứng, thật sự rất không dễ dàng.

“Nhưng mà chuyện này a... Giống như cái bình bát bảo chạm vàng trên giá kia, lão sư phụ chưa kịp làm cái nắp liền đột tử chết. Tiểu nhân nâng cái bình kia lên nhìn, sầu a, đại giang nam bắc tổn tiền tìm thợ. Cuối cùng là thời gian không phụ người khổ tâm, làm ra được a. Ngài xem, phối hợp với cái nắp màu mã não kia, gọi là trời tạo đất thành duyên trời tác hợp không chê vào đâu được...”

Bàng Thống đã nghe ra chút manh mối, cứng ngắc nắm lấy chén trà nhìn về cái bình ngọc trên giá đựng bách bảo. Cái nắp kia và cái bình quả nhiên là một khối tròn vẹn, rất có vẻ tuyệt diệu dệt hoa trên gấm.

“Có kim đồng tự nhiên có ngọc nữ đến phối. Công Tôn đại nhân lần này vội vã về quê, theo ta đánh giá a, hắc, tám phần là về thành thân.”

Bàng Thống nhìn chằm chằm cái bình ngọc kia, ngoài miệng nhàn nhã nói: “A? Vậy sao?”

“Đúng vậy! Công Tôn đại nhân vừa mới đi ngang qua cửa tiệm của tiểu nhân, liền đi vào nói từ biệt. Tiểu nhân hỏi hấn vội vã về quê để làm gì, hấn nói trở về chờ một người. Tiểu nhân ưỡn cái mặt già hỏi thêm vài câu. Hắc hắc, nhìn bộ dáng then thùng của Công Tôn đại nhân, không sai đâu.” Ông chủ Tiền cười đến hân hoan, giống như tân lang là hấn: “Tân nương Vương gia ngài cũng gặp qua, lần trước chạm mặt cùng ngài ở chỗ này. Cô nương kia, dáng vẻ xinh đẹp không cần nói, thanh khiết thông minh khó có được, đồ cổ tranh chữ mọi thứ đều hiểu, thật sự là...”

Lời còn chưa dứt, liền thấy Bàng Thống đặt chén trà trong tay lên bàn, cách một tiếng. Nhưng mà ngữ khí ung dung: “Công Tôn đại nhân ra khỏi cửa đi hướng nào?”

Ông chủ Tiền kinh sợ cúi người trả lời: “Hướng về... hướng về Hồi Xuân đường. Ai! Vương gia! Vương gia ngài đi thông thả a, để tiểu nhân tiễn ngài a.”

Bàng Thống đi ra quá gấp, không để ý đụng phải một tiểu hỏa kế* ở trước mặt. Tiểu hỏa kế ai nha một tiếng ngửa mặt té lăn trên đất, té đến choáng váng, một lúc sau sử dụng tứ chi bò dậy, xoa móng về mặt ử rử: “Kẻ không có mắt này là ai a? Đuổi gấp như vậy, vợ trốn theo người khác sao!!”

(*người làm thuê)

Ông chủ Tiền giờ phút này đã cởi bỏ vẻ hèn mọn cúi đầu khom lưng, nhìn theo bóng dáng của Bàng Thống, thâm sâu khó lường vuốt râu mỉm cười: “Chẳng phải sao, vợ chạy theo người khác...”

Tiểu hỏa kế nghe không rõ: “A?”

Ông chủ Tiền hoàn hồn trừng mắt quát mắng: “Đó là Trung Châu Vương gia! Để người nói bậy được sao! Cái đồ không tiến bộ đáng chém đầu!”

...

Bàng Thống đến cửa Hồi Xuân đường, liếc mắt liền thấy Công Tôn Sách bạch y trường sam đứng trước quầy, đang giám sát hỏa kế trong tiệm lấy thuốc phân gói. Y vốn dĩ là người hành nghề y, làm việc lại cẩn thận tỉ mỉ, nhất một miếng dược liệu để dưới mũi người ngửi, lại ngậm vào miệng nhai, dùng cách này để phân biệt ưu khuyết. Dược liệu kia có lẽ là rất đắt, đắt đến mức lông mày thanh tú của y nhíu chặt lại, ngay cả người đứng xa xa nhìn, trong miệng cũng nổi lên chút đắng.

Công Tôn Sách lấy thuốc xong, gạt đầu từ biệt với hỏa kế trong tiệm, quay đầu liền đối diện với Bàng Thống. Nam nhân khí thế hiên ngang này, cho dù bối cảnh xung quanh có hỗn loạn như thế nào đi nữa, hấn vẫn là người bất mắt nhất. Bàng Thống nhìn thấy gương mặt chính diện của Công Tôn Sách, thoáng có chút giật mình, chỉ mới hơn một tháng, y tại sao lại gầy thành như vậy.

Hai người một người đứng ở bên đường, một người chắn cửa mà đứng. Người người qua lại huyền não, không phải là chỗ để nói chuyện.

Bàng Thống nghiêng đầu, mời Công Tôn Sách nói chuyện riêng.

Công Tôn Sách ảm đạm cười.

Kinh thành phen hoa tựa gấm này, Công Tôn Sách chỉ ở lúc thiếu niên, từng được Bàng Thống dẫn đi dạo chơi. Dưới chân thiên tử, tự nhiên là khí thế náo nhiệt hơn Lư Châu rất nhiều, một con phố nhỏ bình thường, người đi đường còn đông hơn con phố sầm uất của Lư Châu rất nhiều lần. Đi đến chợ, quả thật người đông chạm vai đụng gót.

Lúc Công Tôn Sách còn niên thiếu, có chút tính trẻ con thích náo nhiệt ham mới mẻ. Đạo chợ, chen chúc trong đám người đến hoa mắt. Bàng Thống quay đầu, nhìn thấy bộ dáng yếu ớt phiêu linh đáng thương của y, bèn cười đưa tay ra trước mặt y, nói: Đến, nắm chặt, tiểu thiếu gia nếu như lạc mất, Bàng mỗ làm sao ăn nói với Gia Đình? Công Tôn Sách tuy rằng không muốn yếu thế, nhưng mạnh chẳng bằng người, đành phải ngoan ngoãn giao tay ra.

Đọc đường đi, Bàng Thống thay y tách đám người ra, Bàng Thống mua hoa mai cao cho y, lòng bàn tay của Bàng Thống vừa nóng lại khô ráo— Không, Bàng Thống lúc đó, vẫn chưa phải là Bàng Thống, hẳn là Bàng Ủy Ly. Bàng Ủy Ly nói: Kinh thành không có chỗ nào ta không biết. Bên kia là Dục Tú phường, hàng thêu chính là nhất tuyệt, long bào của Hoàng đế đều do nhà đó làm. Bên kia là Hòa Sơn cư, chỉ có hạt thông quế ngư và sỏi cỏ tô thạch anh là nổi danh nhất... Vi huynh tất nhiên là chủ nhà tận tình, làm cho hiền đệ xem đã mất phong cảnh kinh thành.

Phong cảnh kinh thành, Công Tôn Sách theo Bàng Ủy Ly quả thật đã xem hết chơi hết ăn hết. Sau này lại đến kinh thành, là vì hoàng thượng, vì Bao Chứng, vì vụ án, vì thiên hạ. Chưa từng nhàn nhả đi nhiều một bước. Đường phố mười năm trước dạo chơi mấy lần, bây giờ nhìn lại thật sự vô cùng xa lạ.

Bàng Thống bây giờ cũng vô cùng xa lạ. Ở phía trước dẫn đường, chỉ để lại bóng lưng trầm mặc. Trong bóng dáng lộ ra khí phách phóng túng khiến người khiếp sợ. Trong tay tuy rằng không có kiếm, nhưng đã không có người dám mảy may đụng hấn. Nhưng mà xa lạ không chỉ là khí chất bên ngoài. Công Tôn Sách biết, hẳn sẽ không giống như mười năm trước quay đầu lại chăm nom mình, mà mình cũng không còn là thiếu niên cần hấn quay đầu chiếu cố. [;_____:]

Qua ba con phố, đi đến một trà lâu. Trà lâu này Công Tôn Sách vẫn còn nhớ rõ, nhớ rõ trà hạt sen hồ mộc cao trong quán, nhớ rõ tại nơi này, y và Bàng Thống trao đổi họ thật tên giả, còn bị Long Ngâm kiểm xét qua tay.

Lần đó kinh hồn vừa bình tĩnh lại đến đi vội vàng, hôm nay ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, trà lâu này thì ra tên là Thọ Mãn lâu, ba con chữ to vàng rực, cư nhiên là văn chương của học sĩ Quan Văn điện.

Thọ Mãn lâu vẫn là Thọ Mãn lâu. Mùi thơm ngát của trà hạt sen và hương vị ngòn ngọt của điểm tâm, làm người ta bỗng nhiên hứng khởi. Nhả gian lâu hai có thể nhìn thấy cảnh phố phường, lâu ba có thể nhìn xuống khu náo nhiệt, lâu bốn lâu năm có thể trông xa về phía mái ngói lưu ly của hoàng cung. Sảnh lớn chính là nơi Bình thư*, người kể chuyện trên đài thả xuống một bức màn hạnh hoàng** giống như Lưu Thái hậu lúc xưa buông rèm chấp chính, mang máng có thể nhìn ra một bóng người. Rõ ràng đã lưu lạc đến loại nghề nghiệp tầm thường dung tục này, vậy mà vẫn còn đẩy lên một tấm che mặt làm ra cảm giác thần bí, chẳng ra làm sao, Công Tôn Sách không khỏi nhìn hấn thêm vài lần.

(*một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ, **màu vàng hơi đỏ)

Tiếng nói trầm bổng du dương của thiếu niên sau màn, mang chút giọng trơn tru vô lại của người phương bắc, ngược lại tạo nên sự thích thú. Người nghe phía dưới cắn hạt dưa bóc đậu phộng, khi thì chột cười khi thì than thở, cực kỳ nhập tâm.

Bàng Thống cười hỏi: “Ngồi ở tầng dưới cùng thì sao? Người kể chuyện mới tới này rất không tồi.”

Công Tôn Sách gật gật đầu nói được.

Bàng Thống bỏ ra một thỏi bạc, điểm tiểu nhị lập tức dẫn hai người đến chỗ vắng vẻ, nhanh nhẹn dọn dẹp ra một cái bàn, ân cần cười hỏi: “Hai vị gia, gọi cái gì?”

Bàng Thống thoáng liếc nhìn Công Tôn Sách, thuận miệng nói: “Trà hạt sen, hồ mộc cao, đem lên trước đi.”

Công Tôn Sách nghe vậy, cũng âm thầm nhìn hẩn.

Một bàn trà nước điểm tâm lấy hạt sen làm chủ đạo như cũ. Trà hạt sen ngọt lâu hương dịu, ngâm trong miệng thấm vào ruột gan. Uống xong một chén vừa nóng vừa bỏng, cho dù là đang tiết trời xuân hạ, cũng có một loại khoan khoái khác.

Hai người ngồi đối diện nhau, lẳng lặng phẩm trà nghe thư, không có nói chuyện. Người quen biết nếu bỗng nhiên sinh ra cảm giác xa lạ, vậy còn xấu hổ hơn người xa lạ chân chính. Cũng may nơi này quá nóng nực, làm cho sự nhạt nhẽo giữa hai người trở nên rất nhạt. Người kể chuyện dùng chiếc quạt thước gỗ nói đọc ghẹo hát, một người nhưng diễn ra mười tám loại âm thanh, có thể nói là nhất tuyệt.

Quyển sách này, tên là “Kim qua thiết mã”, nói về lịch sử của một vị tướng quân. Vương hầu tương tương, trử hữu chủng hồ*. Đại Tổng tuy rằng là võ quan khai quốc, nhưng đến nay khá là trọng văn khinh võ. Tư tưởng “Thỉnh quân tạm thượng Lăng Yên các, nhược cá thư sinh vạn hộ hầu**”, đặt ở triều đại này thời đại này, liền có vẻ ngược ngạo kinh người.

(*Quyền sang phú quý, làm vương làm tướng không phải là do trời sinh

**Mời người đến Lăng Yên các, nhìn thử có thư sinh nào được phong hầu tước. Trích bài Nam Viên 5 của Lý Hạ. Mang ý trọng võ khinh văn. Xem thêm)

Trong sách Tướng quân họ Long, xuất thân hào môn, hơn mười tuổi rời nhà nhập ngũ, trong binh doanh chịu nhiều đau khổ nhận hết tội luyện. Từ binh sĩ phụ trách bếp núc làm nên, một trận dựng thân, hai trận thành danh, bước qua muôn trùng mình thương ám kiếm, từ trong đao nhọn giành được tính mạng. Tướng quân này có một con chiến mã gọi là Tác Mệnh, có một thanh đao gọi là Hàm Chương, người giống như thiên binh thần tướng.

Công Tôn Sách nghe không bao lâu, liền nghe ra chút ý tứ. Khóe miệng không giấu được ý cười khe khẽ, liếc mắt nhìn Bàng Thống. Triệu Trinh cai trị khoan dung, dư luận Đại Tổng dần dần nổi lên, người kể chuyện cũng rất có dũng khí, sửa tên diễn viên, lấy đến truyền tin.

Bàng Thống bị y mỉm cười nhìn một cái, cũng cười, tự giễu: “Quyển sách này, không tệ lắm phải không?”

Công Tôn Sách không đáp, lại lẳng lẳng tiếp tục nghe. Nói đến Long Tướng quân bị người bên cạnh phản bội, suýt nữa bỏ mạng. Sau đó chiến đấu bảo vệ phủ Thái Nguyên, Long Tướng quân đại chiến Da Luật Long Cơ, tình cảnh cực kỳ nguy hiểm, nghe đến mức làm tâm can đều thất lại.

Công Tôn Sách kinh ngạc hỏi: “Chuyện hần nói... đều là sự thật?”

Bàng Thống cười than thở: “Vừa nghe là biết kịch bản do ông chủ Tiền của Bát Quái hiên đưa cho, làm sao có thể là thật được.” Đặt chén trà xuống, nhướn mi lại nói: “Có chút khoa trương, có chút qua loa, lại có thêm mắm dặm muối. Cũng không tính là quá khác với sự thật... Hành quân đánh giặc, ha hã, so với chuyện hần nói phải gian nan nguy hiểm gấp trăm lần.”

Người kể chuyện miêu tả chiến trường thành luyện ngục nhân gian điện Tu La, so với sự thật còn gian nguy, Công Tôn Sách tưởng tượng ra đã cảm thấy không làm được gì, trong lòng xao động và thương xót từng trận từng trận.

Đấu tranh sinh tử là thứ hủy hoại nhân tính nhất, nghe người ta nói những binh lính trở về từ chiến trường, một nửa là quỷ một nửa là thú, đã không còn mang theo mùi vị của con người. Lại đánh giá Bàng Thống một lần nữa, sự phong lưu xông xáo của hần, sự hài hước hóm hỉnh của hần, sự chăm sóc cảm thông cho người già kẻ yếu của hần, đều trở thành những tính cách cực kỳ đáng quý.

Công Tôn Sách không khỏi nghiêng ngả Bàng Thống lại một lần nữa.

Chuyện phía sau càng ly kỳ chút, bịa điều đặt chuyện, nhào nặn Công Tôn Sách nhét vào, lắc mình biến hóa, trở thành thị độc* của Hoàng đế. Công Tôn Sách cười thầm: Nếu ta là thị độc của Hoàng đế, vậy năm mươi đại bản kia rất oan uổng.

(*hầu hạ độc sách)

Ở trong sách, tiểu thị độc quê quán Lư Châu tên là Tử Kham. Công Tôn Sách lẩm nhẩm hai từ “Tử Kham” hai lần, hướng về phía Bàng Thống cười nói: “Tên này lại đặt rất hay. Thúc Trúc, hơi nữ tính chút.”

Bàng Thống chưa kịp suy nghĩ đã thốt ra khỏi miệng: “Ta vẫn thích Thúc Trúc.”

Lời vừa thốt ra, ánh mắt của hai người không hẹn mà gặp, ngượng ngùng, va chạm một chút.

Công Tôn Sách trầm xuống, vươn tay gọi tiểu nhị: “Lên rượu.”

Y bỗng nhiên dừng cảm như vậy, Bàng Thống nhìn không hiểu. Chỉ nhớ lúc trước muốn y uống ngụm rượu, rất giống như đùa giỡn y, mang theo chút giận trồn đông trồn tây, hôm nay lại chủ động như vậy?

Rượu lên, Công Tôn Sách rót đầy hai chén, cầm ly rượu cung kính nói: “Một ly này, đa tạ tình cảm yêu

thương che chở của tướng quân đối với Công Tôn Sách. Công Tôn Sách uống trước thể hiện sự kính trọng.” Dứt lời ngửa đầu uống hết, rất có vài phần khí khái người trong giang hồ.

Y gọi Tướng quân mà không phải là Vương gia, tiếng gọi này hàm nghĩa rất sâu. Nhưng Bàng Thống lại không ngẫm nghĩ. Công Tôn Sách ở chỗ của hắn, trước sau như một không biết tốt xấu có qua không lại vô tâm vô phế, bây giờ thành khẩn tạ ơn như vậy, Bàng Thống ngược lại cảm thấy nhận cũng không phải, mà trêu ghẹo cũng không phải. Im lặng uống xong rượu trong chén, chờ câu sau của y.

Công Tôn Sách uống một ly vào bụng, hai gò má lập tức liền có chút phấm hồng, nhưng mà hưng trí đang dâng trào, lại rót đầy hai chén. Bàng Thống hoài nghi y giống như mười năm trước, uống trà hạt sen uống đến say, sao khác thường như vậy.

“Bàng Tướng quân là tướng quân thiên cổ, bảo vệ Đại Tổng ta mười năm an ổn, cứu lê dân khỏi chiến tranh khói lửa. Lần này người Liêu xâm lấn, cử chỉ của tướng quân tại Thái miếu, có thể nói là đại nhân đại nghĩa. Công Tôn Sách lại kính tướng quân một ly.”

Đề tài Thái miếu rất cấm kỵ rất mẫn cảm, nói là Bàng Thống không còn thể diện cũng không quá đáng. Bàng Thống không động tới cái chén, nhìn Công Tôn Sách, nghiêm túc nói: “Công Tôn Sách, là ta thua bởi người.”

Công Tôn Sách nâng chén rượu, cũng thật sự nghiêm túc trả lời: “Tướng quân là thua. Nhưng, không phải thua Công Tôn Sách. Tướng quân ở trong lòng Công Tôn Sách, vĩnh viễn là anh hùng hảo hán ngay thẳng kiên trinh.”

Dưới tình huống nghiêng về một phía lúc ấy, Hoàng đế yếu ớt không địch lại được kẻ cường mạnh. Nếu Bàng Thống kiên trì trước giành để vị sau đuổi Liêu binh, vậy kết cục hoàn toàn bất đồng. Nhưng mà hắn không như vậy, dân chúng bị thương cùng đường gọi một tiếng, hắn liền quỳ gối xuống, tựa như chẳng có bao nhiêu do dự.

Ai nói anh hùng khí đoản. Cái quỳ gối kia của Bàng Thống, mới làm cho Công Tôn Sách biết được, cái gì gọi là thiên hạ nam nhi.

Bàng Thống nhìn Công Tôn Sách. Đôi mắt của Công Tôn Sách là thứ có thể làm hắn xúc động nhất. Lúc giận như ngọn lửa băng sơn, lúc tĩnh thì trong vắt vô tư, khe khẽ cười lộ lên, lại như xuân thủy ánh lê hoa. Người ta đọc sách đọc đến ngốc đến ngờ đến đờ ra, y lại mài dũa thành ngọc, tỏa ra phong vận.

Nhìn nhau trong chốc lát, Bàng Thống tựa như được ánh mắt này gột rửa trong sạch tâm hồn, chậm rãi hiểu được ý tứ của những lời này. Nâng chén rượu cùng Công Tôn Sách cạn chén:

“Không. Người thắng. Nhưng ta không có thua.”

Công Tôn Sách biết hắn sẽ hiểu, trong lòng yên ổn, cười uống hết rượu trong chén. Từ cổ họng cay xè đến dạ dày, gương mặt lại hồng thêm vài phần. Lại muốn cầm lấy bình rượu châm thêm, bị Bàng Thống đề

xuống.

Đũa giỡn gì chứ, chén này chừng hai lạng, uống một uống hai không uống ba, Công Tôn Sách là văn nhược thư sinh, hẳn cũng không thể nhìn y tự làm hư thân mình như vậy.

Giành trước Công Tôn Sách, châm trà hạt sen hơi lạnh vào hai chén rượu.

“Lấy trà thay rượu, giống nhau.”

Công Tôn Sách cũng không kiên trì. Bàng Thống cười hỏi: “Chén thứ nhất là rượu cảm tạ. Chén thứ hai là kính rượu. Chén thứ ba là lý do gì?”

Công Tôn Sách nói: “Rượu tiễn biệt.”

Bàng Thống đoán được, thu lại ánh mắt: “Quay về Lữ Châu... thành thân?” Nghĩ ta còn cho rằng người vì Bao Chứng ruột đứt tim nát, nhưng mà người lại...

Công Tôn Sách sững sờ: “Thành cái gì thân? Ai nói ta muốn thành thân?”

“Ông chủ Tiền của Bát Quái hiên nói...” Nói được một nửa, Bàng Thống thật sự muốn cắn đầu lưỡi của mình. Vừa nãy mới nói ông chủ Tiền của Bát Quái hiên sở trường về thêm mắm dặm muối tự do ảo tưởng, lời của hắn, nhiều lắm cũng chỉ xem như thông tin tham khảo. Nhưng vừa nói đến Công Tôn Sách, bản thân lại lập tức ngu ngốc tin tưởng.

“Một chén này, nên là do ta kính người.” Bàng Thống cầm chén rượu trong tay cụng vào chén của Công Tôn Sách, “Chúc Công Tôn... hiền đệ, lên đường bình an.”

Bàng Thống sẽ không hỏi Công Tôn Sách, người có trở lại hay không, người khi nào trở lại.

Uống chút trà nghe chút thư, thời gian đã không còn sớm nữa. Người kể chuyện đã lui xuống sân khấu, gió thổi qua, bức màn tung bay lay động, trên bàn vài giọt mực xưa cũ, thước gỗ chiết phiên trà hạt sen, miệng chén như vẫn còn chút hơi nước nhẹ nhẹ lượn lờ. Người nghe dường như vẫn chưa tận hưởng, ngồi ở vị trí của mình trò chuyện không ngớt.

Bữa tiệc vui nào cũng có lúc tàn, người bàng quan chỉ cảm thấy có chút phiền muộn. Chỉ có kẻ nhập tâm vào kịch không thể kiềm chế, vui sướng vẫn còn sống trong chuyện xưa của người kể chuyện. Chương tiếp theo chương tiếp theo, chỉ ngóng trông chương tiếp theo. Không biết sách có dài nữa, dài nữa cũng không bằng nhân sinh, tính mệnh nên tự mình rời khỏi, làm sao có thể được trường tương tử?

Công Tôn Sách cũng nên về, Bao đại nương còn bệnh yếu ớt, một khắc cũng không thể rời xa y, đứng dậy cáo từ Bàng Thống.

Bàng Thống nói: Ngày người đi, ta sẽ không đến tiễn người. [;____;]

Công Tôn Sách nói: Được.

Y xoay người cất bước, Bàng Thống gọi hân: Công Tôn!

Công Tôn Sách quay đầu lại: Ủ?

Bàng Thống nói: Thuốc của người.

Thất hồn lạc phách như vậy, thật sự không giống tác phong làm việc của Công Tôn Sách. Nói tiếng cảm ơn, từ trong tay của Bàng Thống tiếp nhận hai gói thuốc.

Động tác này trong nháy mắt chồng chéo lên hình ảnh của mười năm trước. Chẳng qua ráng chiều hôm nay không có vẻ đẹp như năm đó, dưới tầng cuối hỗn tạp không khí không tốt bằng nhà gian năm đó. Nhưng trà hạt sen lại giống như năm đó, là tim sen phơi khô mài thành bột pha ra, uống đến đáy chén, sẽ thấy được cặn phía dưới. Hai người, cũng vẫn là hai người của năm đó.

Đầu ngón tay của Bàng Thống không tránh khỏi chạm vào mu bàn tay của Công Tôn Sách. Làn da của Công Tôn Sách vẫn lạnh lẽo như băng. Trong thời tiết này, uống vào chút trà nóng, cứ nhiên vẫn là lạnh.

Trong sách thiếu niên tướng quân vừa mới tình cờ gặp gỡ tiểu thị độc. Một người ý chí hăng hái, một người tính cách tinh quái. Vừa đúng tuổi, vừa đúng thời gian, hết thấy còn chưa phát sinh, chuyện xưa vừa mới bắt đầu.

Mà bọn họ, đã sắp tan.

Ngày Công Tôn Sách khởi hành, Bàng Thống quả nhiên không đến tiễn. Đoàn người của Công Tôn Sách, đi rất vắng vẻ rất im lặng. Quan trường người đi trà lạnh, những người khác cũng chẳng hề có giao tình. Chỉ có con trai của Giản Hàn lâm tới một lần, tặng chút lễ vật, nói lời tạm biệt cùng Công Tôn Sách, đường như lưu luyến không rời.

Sau khi Triển Chiêu hộ tống Công Tôn Sách Bao đại nương quay về Lư Châu, lập chí phải vung kiếm giang hồ. Công Tôn Sách vẫn còn rất trẻ, nhưng đã không còn chí nguyện gì nữa. Quang vinh thăng trầm cả đời này, đều dùng hết trong mấy năm nay. Xe ngựa chạy qua cửa thành, y vén lên bức màn liếc mắt nhìn lại một lần, tường thành nguy nga, gạch Tần ngói Hán phủ bụi u ám, cổ phong u tĩnh.

Nửa năm trước, ôm tâm tình như thế nào ngọc đá cẩm thạch đứng trong hàng ngũ triều đình, hiện tại đã không còn nhớ nữa. Nhưng tâm trạng hăm hở lúc thiếu niên lần đầu tiên bước vào cổng thành này, lại nhớ rất rõ ràng.

Phương hướng từ ngoại ô kinh thành đến Lư Châu, nhất định phải đi qua một bãi cỏ, đồng cỏ có mặt hồ như gương. Công Tôn Sách kêu dừng xe ngựa, ngẩng ngẩn đứng ở bên bờ hồ hồi lâu. Sau đó cúi người rửa tay ở trong hồ nước. Nước hồ lạnh mà trong suốt, sóng nước lăn tăn, đôi tay ngâm bên trong, lại phát ngốc một lát.

Bao đại nương vén lên rèm cửa xe ngựa gọi: “A Sách! Sao còn chưa về?” Trong tiếng nói mang theo tiếng ho suyễn.

Công Tôn Sách vội vàng lau khô tay, trả lời đi đến.

Phù sinh nhược kí, tiền trần như mộng.

-Cấu huyết hết, chính văn hoàn-

40. Chương 40: [phiên Ngoại] Mặt Mũi

Song Hỉ trần Phong Nguyệt lâu, trong không khí còn vương vấn chút hương son phấn nhàn nhạt, nhưng trong nháy mắt lại bị một đám xú nam nhân chen vào chật ních. Đương nhiên trong đám xú nam nhân đó không bao gồm Triển Chiêu, Triển Chiêu vẫn là một đứa trẻ mang nét non nớt. Cũng không bao gồm Công Tôn Sách.

Công Tôn Sách vừa đến đứng ở đó, so với nữ nhân còn thanh tú vài phần, lại linh hoạt sáng khoái thuần khiết và trong sáng hơn rất nhiều so với các nàng. Cho nên nữ nhân là muôn hoa khoe màu đua sắc, mùi hoa tỏa khắp bốn phương. Còn Công Tôn Sách là một cây trúc xanh biếc, chỉ khi đến thật gần mới có thể ngửi ra một chút mùi hương thơm mát.

Da Luật Tuấn Tài nhớ đến ngày cuối cùng Tiêu Quân còn sống trên đời, hắn đánh giá sứ hòa đàm của Đại Tổng Công Tôn Sách: “Nữ tử nam triều, đom đống thì có chút đom đống, nhưng lớn lên chẳng ra làm sao. Còn không bằng người kia...” Bên cạnh có người tri kỷ tiếp lời: “Công Tôn Sách.” “Đúng, còn không xinh đẹp bằng Công Tôn Sách kia. Nếu Công Tôn Sách này là nữ nhân, bốn vương còn cần hoàng kim làm gì? Nói vua Tống đem người qua là xong ha ha...” Người bên cạnh nói: “Đại vương có điều không biết. Ở nước Tống bọn họ, giữa nam và nam cũng là...” Hắn hắc hắc cười đậm hai tiếng. Tiêu Quân say khướt quát mắng: “Biến mẹ ngươi đi, bọn Trung Nguyên mọi rợ xảo quyệt, ôm hắn, ngươi ngủ được không?”

Da Luật Tuấn Tài nhìn thấy ngoài cửa có bóng người chợt lóe, lại bỏ đi. Nhìn thân ảnh là sứ hòa đàm Lễ bộ thị lang không sai. Nhưng đẩy cửa vào phòng lại là An Quốc Thái.

Tiệc đón tiếp sứ hòa đàm vắng mặt. Mông của An Quốc Thái còn chưa có chạm đến ghế đã bị đuổi đi. Nước Liêu không có nhiều quy củ như Tống triều, đón tiếp hay không đón tiếp, bởi khách hay không bởi khách. Chẳng qua chỉ thiếu một Công Tôn Sách, thì cũng chỉ thiếu đi chút thú vị.

Lúc trước Da Luật Tuấn Tài thấy đệ đệ múa văn chơi chữ rằng liên chua, hần nói Đại Tổng ngoại trừ của cải dồi dào khí hậu dễ chịu, còn có thứ nào khác tốt a. Nói tới rượu đi, uống chén to cũng không say. Lại nói nữ nhân, vừa gầy vừa yếu ớt, có thể tốt bằng nước Liêu chúng ta sao?

Đệ đệ nói, Nhị ca người sai rồi. Rượu thì ta không dám nói, Tổng quốc nữ tử, quả thật hơn Đại Liêu gấp trăm lần. Sự phong tình kia, nhất cử nhất động đa dạng, khó tả khó vẽ. Nói như vậy đi, mỹ nhân chân chính, tình lặng cũng có thể tỏa hương, chỉ cần ngồi ở một chỗ, cũng đủ làm người ta vui vẻ thoải mái.

Da Luật Tuấn Tài nói: Thí. Để một chỗ có thể tỏa hương, đó chẳng phải rượu sao.

Từ đó về sau đệ đệ của hần không bao giờ cùng hần nói chuyện có liên quan đến nước Tống nữa. [=)))]

Mãi cho đến lần này hần tới Đại Tổng, nhìn thấy Công Tôn Sách, mới hiểu được một chút ý tứ trong lời nói của đệ đệ.

Da Luật Tuấn Tài dốc sức trước mặt Công Tôn Sách giành thể diện tỏ uy phong. Bắt Vương Hải Bá là một chuyện, đặt ngang đao trên cổ Bao Chứng, cũng là một chuyện. Có người ở trước mặt Công Tôn Sách nói hần không suất, hần liền gấp gáp. Tại sao lại như vậy, chính hần cũng không hiểu được, nếu Công Tôn Sách này là một đại cô nương, vậy còn có thể nói được. Nhưng y là một nam nhân, thôi cứ tạm thời coi như Đại Liêu thị uy với Tống triều đi!

Tuy nói là thị uy, nhưng hần cũng không có ủy khuất bạch diện thư sinh này chút nào. Tối sau này giam giữ y ở trong soái trường, chẳng phải đều chiêu đãi y thịt cá nồng hậu sao. Ngoại trừ rượu Cao Lương năm mươi năm, những thứ khác chẳng phải đều cho hay sao a. Y hay chế giễu, mồm miệng xảo quyết, ăn uống cũng kén chọn, thịt hươu thịt cừu không thêm ăn, y sai tiểu binh hầm gà tơ nấu măng cho mình. Tiểu binh chưa từng thấy tù binh không khách khí như vậy, ngẩng đầu nhìn Da Luật Tuấn Tài xin chỉ thị. Da Luật Tuấn Tài nhìn đĩa thịt chưa hề động qua trước mặt Công Tôn Sách, tự đấu tranh trong chốc lát, cuối cùng phát tay để tiểu binh làm theo.

Da Luật Tuấn Tài nói: Công Tôn Sách, ta sẽ dùng máu tẩy biên cảnh Đại Tổng của người, người thật sự nuốt trôi sao?

Công Tôn Sách nói: Tướng quân không nghe thấy mới này Bao Chứng nói tại hạ phải ăn no ngủ tốt sao?

Cơm là ăn no, ngủ cũng khó mà ngủ tốt. Ban đêm ở phương bắc lạnh, Công Tôn Sách là bị bắt tới làm tù binh, một bộ y phục cũng không mang, lại chèn đệm chăn của quân Liêu không sạch sẽ. Tự quyết tự làm, y lấy tấm da hổ Da Luật Tuấn Tài treo trong trường xuống, mặt lông hướng ra ngoài, quần mình lại thật chắc chắn. Da Luật Tuấn Tài vừa mới tuần quân xong quay lại trường, gương mặt nhìn còn tướng trong trường có con hổ đang nằm, sợ tới mức lùi sau mấy bước. Tập trung nhìn kỹ, thì ra là con cừu đội da hổ. Tấm da hổ này đại biểu cho thân phận của Da Luật Tuấn Tài, sao có thể bị người ta coi như tấm chăn? Hần sải bước tiến đến muốn lôi y ra. Lúc này Công Tôn Sách đã âm áp ngủ rồi, mũi miệng đều chôn trong lông hổ. Da Luật Tuấn Tài nhìn hai hàng lông mi cong cong như đôi cánh, con mẹ nó còn dày còn dài hơn của nữ nhân. Hần vung tay hung hăng múa máy ở phía trên người Công Tôn Sách, cuối cùng lại không xuống tay.

Da Luật Tuần Tài hận y bình tĩnh hận đến ngựa rặng. Thật ra đến lúc này, binh trên dây nổ, nên giết sứ hòa đàm để tể cờ. Nhưng Da Luật Tuần Tài không giết y, chẳng những không giết y, còn quyết định đến thời điểm thì mang theo y cùng nhau vào trấn. Ở trước mặt y giết vài người Tống, không làm cho y khóc lóc nức nở cầu xin tha thứ không được. Khi dễ nữ nhân không tính là có bản lĩnh, khi dễ thư sinh cũng không tính là có bản lĩnh, chỉ đổ thừa vì Công Tôn Sách y thật đáng giận.

Da Luật Tuần Tài sáng sớm liền tỉnh, nhìn Công Tôn Sách đưa lưng về phía hắn, ngủ vẫn còn say. Da Luật Tuần Tài luyện công luyện công, điểm binh điểm binh, đã đến giờ xuất phát. Tiểu binh báo lại, Công Tôn đại nhân còn ngủ. Da Luật Tuần tài giận dữ a, *toàn nói người Tống mùa xuân mùa thu đều phải thương tâm* (giải thích: thương xuân bi thu =)] *tâm tư tình tế, vậy hắn xem như là cái gì? Uống cho hắn là người đọc sách, vô tâm vô phế.*

Vén rèm trưởng lên, y quả nhiên còn ngủ, ngay cả thân cũng chưa hề trở mình. Da Luật Tuần Tài vỗ vỗ mặt Công Tôn Sách: Công Tôn Sách Công Tôn Sách, ta sẽ đi giết người Tống các người, người tỉnh lại cho ta. Công Tôn Sách bị hắn không biết nặng nhẹ vỗ mặt, lông mi cũng không động đậy, thanh âm rầu rĩ từ tấm da hổ truyền ra: Tướng quân muốn đi giết người Tống chúng ta, vậy tại hạ càng không thể tỉnh.

Giỏi a, ở đây giả vờ ngủ. Da Luật Tuần Tài xốc tấm da hổ lên kéo y đứng dậy, chỉ tay vào y nói: Công Tôn Sách! Sự gan dạ của người không nhỏ a...

Công Tôn Sách nói: Phiền Tướng quân chờ thêm một lát, cho phép tại hạ rửa mặt.

Da Luật Tuần Tài nói: Người sắp thành người chết rồi, còn rửa mặt gì?

Công Tôn Sách sửa soạn quần áo: Chính vì sắp chết mới phải rửa mặt, Diêm Vương nhìn thấy vui mắt, kiếp sau mới được đầu thai tốt.

Da Luật Tuần Tài hất cằm hừ hừ cười: Nhớ kỹ lần sau đừng đầu thai đến nước Tống, nếu không, vẫn phải chết sớm.

Công Tôn Sách nói: Đầu thai đến chỗ nào cũng không sao, chỉ cần không đến Đại Liêu là được.

Da Luật Tuần Tài tức giận nói: Quả nhiên là đồ điều dân!

Công Tôn Sách không phải không khẩn trương, từ tối hôm qua đã bắt đầu giả vờ ngủ, giả vờ giả vờ rồi ngủ thật, nhưng ngủ chưa bao lâu, lại tỉnh. Nhắm mắt, trong đầu hỗn loạn đều là sự tình. Dân chúng trong Song Hỷ trấn đã di tản hết chưa a? Bao Chứng có Triển Chiêu bảo vệ coi như tốt rồi, nhưng mà Mộc Lan làm sao đây? Mộc Lan là nữ tử kiên cường, sẽ không đồng ý rời đi. Nếu thật sự Tống Liêu đánh nhau, Công Tôn Sách y chính là tội nhân thiên cổ. Lúc đó, tiếng kêu than dậy khắp đất trời, y có thể sẽ hối hận việc truy tìm chân tướng hay không?

Nhưng mà, cũng may, biên cảnh nước Tống có Bàng Thống bảo hộ. Công Tôn Sách y chết không luyện tiếu, nhưng Bàng Thống nhất định phải bảo vệ quốc thổ, bù lại cho sự bất tài của y.

Bàng Thống.

May mà có hấn.

Lúc này nếu thật sự chết, Long Ngâm kiếm Bàng Thống sẽ không lấy về được. Gia Đình trung thành, đã dặn không đưa thì ai cũng không đưa, ngoại trừ hấn cướp. Còn có Đạp Nhật, chắc sẽ nhớ thương y thành bệnh.

Mãi cho đến buổi sáng, Da Luật Tuấn Tài thức dậy, Công Tôn Sách còn giả vờ ngủ. Có thể kéo dài một lúc thì được một lúc, tỉnh lại vẫn còn trong quân Liêu, nói không hết có bao nhiêu xấu hổ. Giả vờ đến lúc không giả vờ được nữa, bị bàn tay to của Da Luật Tuấn Tài tóm từ tấm da hổ ra như tóm con gà con, tiếp xúc với không khí lạnh lẽo, rùng mình. Điểm tâm cũng chưa ăn, chuẩn bị xong xuôi đã bị bắt lên ngựa.

Da Luật Tuấn Tài dưới ánh mặt trời nhìn Công Tôn Sách, mặt đã rửa, làn da lại trắng lên vài phần, ánh mặt trời chiếu lên, thành trong suốt. Rõ ràng là thịnh soạn chiều đãi y, tại sao lại có cảm giác y càng gầy gò tái nhợt hơn ngày hôm qua, ngồi trên lưng ngựa, giống như ngựa vừa chạy là có thể đổ ngã giá chống đỡ của y.

Hạ lệnh toàn quân đi chậm, lại kêu một tiểu binh giữ lấy ngựa của Công Tôn Sách. Công Tôn Sách không hiểu được ý tốt của hấn, nói: Chẳng lẽ Tướng quân sợ ta chạy? Da Luật Tuấn Tài liếc y một cái: Chạy? Chỉ bằng người? Cung tên của bản Tướng quân bày ra để làm gì?

Một đường không nói chuyện, trong Song Hỷ trấn người thú không còn tăm tích, trên đường chỉ có mấy con gà vỗ cánh. Lông mày của Công Tôn Sách nhíu chặt, nhưng mà chỉ có nhíu mày mà thôi, khoảng cách so với khóc lóc kêu la vẫn còn kém rất xa. Da Luật Tuấn Tài lặng lẽ liếc y: Hừ, lập tức sẽ cho người đẹp mặt.

Da Luật Tuấn Tài chỉ muốn phá hủy sự bình tĩnh của y. Nhưng không dự đoán được, sự bình tĩnh của y không bị phá hủy, bị phá hủy lại chính là sự bình tĩnh của mình.

Vài cô nương nói: Ai u ~ đại nhân ~ nhiều mỹ nữ như vậy ở trước mặt ngài ngài không động tâm, chẳng lẽ tướng quân là nhị vĩ tử*~ thích nam nhân a ~

(*chỉ người lưỡng tính)

Trong lòng Da Luật Tuấn Tài lộp bộp vang dội, sự bình tĩnh sụp đổ, không biết là vì sao, có chút hoảng loạn.

Ngày đầu tiên đến Song Hỷ trấn, Tiêu Quân say bí tỉ. Bốn nữ nhân lượn qua lượn lại trong đám Liêu quân. Dưới Tiêu Quân, tính ra Da Luật Tuấn Tài có quân hàm cao nhất. Vì thế hấn là người thứ nhất bị bao quanh. Nếu là trước kia, rượu ngon mỹ nữ, đó tuyệt đối là sự hưởng thụ lớn trên đời. Nhưng ngày đó một chút tâm tình cũng không có. Chọc nóng nảy liền trở mặt, rút đao ra, hù dọa làm cho các nữ nhân đều hoa dung thất sắc.

Da Luật Tuấn Tài không có tâm tình, bởi vì trong lòng chỉ nghĩ: Công Tôn Sách này thật quá kiêu ngạo a, chẳng bọn họ ngay cả mặt cũng không lộ ra. Hòa đàm, đàm cái rắm! Đi đến trong viện lại thấy Triển Chiêu ôm Công Tôn Sách, hai người cười đến mức vẻ mặt dâm dăng. Hắn càng giận.

Da Luật Tuấn Tài chắc chắn không phải nhị vĩ tử, cũng khẳng định không thích nam nhân. Hắn chính là muốn ra oai trước mặt Công Tôn Sách, bức bách Công Tôn Sách, đe dọa Công Tôn Sách, cảm giác thật sướng khoái. (xin lỗi ảnh không quá =)))

Vốn theo kế hoạch, có thể càng sướng khoái, không nghĩ đến trước đó liền thua dưới tay Triển Chiêu, sau đó quỷ tha ma bắt dở chừng còn xuất hiện một Phi Tinh Tướng quân. Tướng quân đụng Tướng quân, không khí trong nháy mắt trở nên căng thẳng. Công Tôn Sách đứng ra gọi: Bàng Thống! Nghe giọng điệu có lẽ quen biết đã lâu, rất thân thiết. Y lúc nào gọi qua tên Da Luật Tuấn Tài của hắn a.

Lần này càng không thể mất mặt thêm phần nào nữa, tuy rằng chuyện bị xử lý hai ngàn binh mã đã là chuyện thật mất mặt. Da Luật Tuấn Tài vừa nghĩ, trong thành bị người diệt, ngoài thành ta vẫn còn ba ngàn đó thôi, muốn giành được mặt mũi phải dựa vào ba ngàn này. Ba ngàn đấu 72, phần thắng thật lớn.

Vì thế nói: Dừng tướng chung tu trận trung vong*. Da ngựa bọc thây. Vốn là kết cục tốt của tướng quân dừng mãnh.

(*Dừng tướng cuối cùng cũng chết trong trận chiến)

Đây là câu hắn nghe ở chỗ đệ đệ, vô cùng suất, vô cùng kiếm được mặt mũi, nhưng lại rất có văn hóa. Ở trước mặt Đệ nhất Tướng quân của Đại Tổng, khí thế không sai lệch lắm.

Bàng Thống nói: Không chiến chẳng phải không kính trọng sao. Mời.

Công Tôn Sách lập tức liền vọt ra, nói: Không được! Hôm nay một trận chiến thì thế nào? Lời này là hướng về bóng dáng của Bàng Thống mà nói, dùng giọng điệu năm đó Da Luật Lương Tài răn dạy hai đệ đệ mà nói.

Không sai. Chính là răn dạy. Quả nhiên là đã quen biết từ lâu.

Nếu thật sự đấu võ, Công Tôn Sách cũng ngăn không được, nhưng mà, Bao Chứng lại chui ra.

Da Luật Tuấn Tài nghĩ: Muốn có chút mặt mũi ở chỗ của Công Tôn Sách, tại sao lại khó như vậy a....

-Hoàn-

41. Chương 41: [bàng Sách/lão Bàng Chân] Hái Sen (phiên Ngoại Tổng Hợp Của Tích Niên Hoán Và Kim Qua Thiết Mã) (cp: Bàng Tịch X Công Tôn C

Trận trước trong phủ Bàng Thái sư nháo chuột, Bàng Thống phái bốn Phi Vân Kỳ đến đó trông chừng. Lúc đi dặn dò bọn họ nói, bắt không sống, vậy chết cũng được. Nhưng mà Bàng Thái sư lại sinh ra một loại hứng thú quái dị, người ngoài không thể hiểu được đối với con chuột chỉ có đôi mắt là sáng kia. Giam lại nuôi vài ngày, lại để cho hấn chạy mất.

(Phiên ngoại trước Bạch Ngọc Đường xuất hiện, muốn lấy Long Ngâm kiếm nên đến đột nhập phủ Thái sư, bị bắt được. Bàng Tịch thấy BNĐ giống Công Tôn Chân thời trẻ nên giữ lại làm người mẫu vẽ tranh nói chuyện vài ngày ==, m không edit PN này)

Phi Vân Kỳ từ phủ Thái sư về bẩm báo: “Vương gia, Thái sư hỏi muốn mượn Long Ngâm kiếm của ngài dùng một chút.”

Bàng Thống đứng ở hành lang, chơi đùa với con chim sáo trong lồng: “Người đi nói, không đưa được. Long Ngâm kiếm không ở trong tay ta.”

“Vâng. Thái sư nói, cho ngài thời gian một tháng, thu hồi kiếm về...”

Chim sáo ở trong lồng không ngừng nhảy nhót, Bàng Thống dè lồng chim xuống, nhìn Phi Vân Kỳ kia một cái.

Ba từ thu hồi về này, ý tứ khá thâm sâu. Hơn nữa thời gian một tháng, người ít kỵ binh nhẹ, vừa đúng có thể đi đi về về từ Lư Châu.

Bàng Thái sư tung hoành triều dã hơn ba mươi năm, nhìn thấu suốt con người sự việc từng li từng tí, trong kinh quan viên lớn nhỏ khoảng một trăm người, nhất động nhất tĩnh đều bị hấn âm thầm theo sát nhìn ở trong mắt. Đứa con nhà mình cùng tiểu tử nhà Công Tôn có chút qua lại dưới mắt mình, hấn đã sớm nghe được tin tức trước lúc Tiểu Man giả chết. Phái người điều tra, Long Ngâm kiếm ngựa Đạp Nhật, còn có rất nhiều lần gặp gỡ riêng tư, Bàng Thái sư sâu trong lòng than thở không ngừng: Kiếm gia truyền đều cho a, đây cũng chẳng phải là đùa giỡn. Mãi đến năm Thái miếu chia lìa, đứa con không tác động được đến tâm trí người ta, xem ra là thật sự tan rã.

Thái sư là phụ thân rất tiến bộ, tuy rằng nắm giữ chuyện tư mật của Bàng Thống, nhưng tuyệt không hỏi đến hấn.

Bàng Thống cười cười, gọi Đồng Lộ tới: “Người tự mình đi Lư Châu một chuyến, hỏi Công Tôn Sách mượn Long Ngâm kiếm. Nhớ kỹ, là mượn.” Ngừng một chút, “Đừng đi tay không, đến Bát Quái hiên lấy chút lễ vật. Giấy mực tranh chữ danh nhân, kêu ông chủ Tiền chọn đồ tốt mà đưa.”

Đồng Lộ nâng quyền cúi đầu: “Vâng.”

Bỏ xuống tranh đấu dã tâm và tính kế trong triều đình, cuộc sống của Vương gia phải tay rất nhàn nhã. Hiện tại Bàng Thống đọc sách luyện kiếm, hoa điều ngư trùng, ngủ sớm dậy sớm, ăn nhiều rau dưa uống ít rượu. Những nơi yên hoa cũng không đi nhiều, ngại chỗ đó đàn đàn hát hát ồn ào đến hoảng, vả lại không tìm được một nữ nhân an tĩnh không nộ không quyến rũ như Tứ Đức. Trung Châu Vương tránh đi phổ xá nhậm nhíp tu thân dưỡng tính, mười phần diệu thấp, người ngoài đều nói Vương gia muốn tu luyện thành tiên a.

Có câu nói một ngày trong núi bằng một năm bên ngoài, Bàng Thống bây giờ cũng có cảm giác này. Cuộc sống thanh đạm cũng có một kiểu mờ say mộng khác. Hơn hai mươi ngày sau, Đồng Lộ mang theo Long Ngâm kiếm trở về phục lệnh, Bàng Thống nhìn hắc sừng sốt, cảm giác giống như hắc mới đi hai ba ngày: “Người... luyện thành Lăng Ba Vi Bộ rồi?”

Đồng Lộ hai tay nâng kiếm: “Vương gia nói đùa, thuộc hạ đã rời kinh được hai mươi một ngày.”

Bàng Thống nhận đến cỡi bỏ lớp vải quần bên ngoài, rút kiếm ra khỏi vỏ, sang lang một tiếng, làm lạnh tâm can chấn động tâm phách, rất lâu chưa dừng ở bên tai, thật sự giống như giao long ngâm một tiếng. Lại nhìn thân kiếm ba thước ở dưới hàn quang vạn trượng, trong vắt óng ánh, giống như băng ngọc đúc thành.

Đồng Lộ đi theo Bàng Thống nhìn thấy không ít tuyệt thế binh khí, nhưng chưa thấy thanh kiếm quá hiếm lạ kiểu này, bất giác nhìn đến ngây ngốc. Bảo vật này, Vương gia lại có thể bỏ được đem cho Công Tôn tiên sinh. Công Tôn tiên sinh này lại không hiểu võ nghệ, dù kiếm có tốt hơn nữa đưa cho y, cũng chỉ là vật trang trí chặn giấy trừ tà.

Bàng Thống và Long Ngâm kiếm có hơn mười năm không gặp, hôm nay vật quy nguyên chủ, vẫn là tiện tay như thế. Nhớ đến những ngày tháng thiếu niên trường kiếm hành hiệp, trong lòng bỗng nhiên sinh ra khoái ý, cười nói: “Ồ. Bảo dưỡng rất tốt.” Hỏi Đồng Lộ: “Hắn có làm khó dễ người hay không?”

Công Tôn Sách ở trong mắt Bàng Thống cho đến bây giờ chính là một thư sinh xảo quyết nóng tính. Nhưng thật ra người ta cũng không phải như vậy. Đồng Lộ thâm nghĩ lời này của Vương gia là sao, Công Tôn tiên sinh là người rất ôn hòa rất hữu lễ, sao có thể vô duyên vô cớ khó dễ hắn: “Không.”

Bàng Thống không hỏi nhiều, nhưng mà Đồng Lộ vẫn muốn lắm miệng: “Công Tôn tiên sinh bận tang sự, không có thời gian để ý đến thuộc hạ.”

Bàng Thống quay đầu lại nhíu mày nhìn hắn: “Công Tôn Chân chết?”

Không thể nào. Công Tôn Chân chết, cha hắn sẽ là người đầu tiên nhảy dựng vội về chịu tang, sao chẳng có động tĩnh?

Đồng Lộ nói: “Là phu nhân của Công Tôn tiên sinh, Trần thị ốm chết.”

Bàng Thống ngây ra một chút mới nhớ Trần thị là ai. Lúc trước chỉ nghe bọn họ gọi Tiểu Phong Tranh

Tiểu Phong Tranh, đã quên cô nương người ta cũng có họ có tên. Âm thầm thở dài trong lòng. Trần Diên cô nương thân mắc bệnh nặng không phải là người vĩnh thọ, nhưng không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy. Người xem xem, cô nương này ban đầu tâm tâm niệm niệm khóc la giã dựa muốn gả cho Công Tôn Sách, kết quả thì sao? Số mệnh nếu có thì sẽ có, nếu không có cũng chớ cưỡng cầu. Sớm nói hai người bọn họ không thành được, miễn cưỡng thành cũng không lâu dài, quẻ của hần sẽ không sai.

Kỳ thật rất đáng tiếc cho Công Tôn Sách, đầu tiên là Bao Chứng sau là Phong Tranh, tình bạn tình cảm liên tiếp kết thúc, quả thật mệnh này rất thảm.

Chúc hần về sau sẽ tốt lên.

Đưa kiếm cho Đồng Lộ: “Đưa đến phủ Thái sư.”

Đồng Lộ tiếp nhận kiếm, mặt mày Bàng Thống bỗng nhiên cười: “Ai? Công Tôn tiên sinh? Sửa tôn xưng* khi nào?”

(*cách xưng hô kính trọng)

Đồng Lộ rất xấu hổ chạy trốn.

Bàng Thống thầm nghĩ Công Tôn Sách người giỏi a, chưa tới hai ngày đã thu phục được Đồng Lộ nhà ta, rất có mặt mũi.

Thái sư phủ nhận được Long Ngâm kiếm, không quá hai ngày sau đến Khai Phong phủ báo án. Bởi vì lúc ấy không có Phi Vân Kỳ, cho nên Bạch Ngọc Đường chẳng tốn bao nhiêu công sức liền cầm kiếm đi, đã thương vài hộ viện, may mà không có tổn thất về mạng người. Phủ Thái sư bị cướp, cả kinh thành đều bùng nổ. Lưu Thiện viên bịa chuyện viết bậy thành ba bộ bào đài thư* lớn về sự kiện này. Nhưng mà đương sự rất bình tĩnh.

(*một loại hình quan trọng của Bình thư)

Bàng Tịch hần cảm thấy thanh kiếm này mất thì quá tốt, nếu không vẫn phải bị đứa con đem đi tặng người ta. Người xưa nói trao nhận không rõ ràng, chính là người tặng ta một món đồ, ta đưa người một phần lễ. Một khi nói đến ngọn nguồn chuyện lấy vật ra làm mai mối, tiếp đó phải nói đến ý tứ dụng tâm trong chuyện đó, vậy thật không dễ làm.

Phụ thân có tiền bộ hơn nữa cũng sẽ không mong muốn con mình và nam nhân đây đưa chung một chỗ.

Bàng Thống nghe thấy Long Ngâm kiếm bị mất trộm có chút tức giận. Hần là người không quá để ý đến tài vật bảo bối, lúc cao hứng lên còn có thể khăng khải xem một hai chuyện chẳng là gì. Nhưng là bị mất trộm, vậy rất mất mặt. Người biết cận kề sẽ không nói phủ Thái sư canh gác không nghiêm, mà là nói vật tâm ái của Trung Châu Vương bị lấy mất. Hơn nữa hần và Long Ngâm kiếm làm bạn từ nhỏ, rất có tình

cảm. Có thể đưa cho Công Tôn Sách, có thể đưa cho cha hấn, rơi vào trong tay người khác, cảm thấy có chút ghê tởm.

Nói với Khai Phong phủ doãn: “Đừng trách bản vương không chứa mặt mũi cho nha môn, trong thời gian ba tháng, người tìm không thấy bản vương tự tìm.”

Khai Phong phủ doãn cảm thấy áp lực, một ngày ăn sáu viên thanh úc giải độc.

Trong ba tháng Khai Phong phủ đương nhiên không thể bắt Bạch Ngọc Đường, nhưng sau ba tháng Bàng Thống cũng không thể tự mình tìm.

Sáng sớm ngày đó phủ Thái sư phái người đến mời Bàng Thống. Bàng Thống vẫn chỉ để ý bản thân luyện kiếm cho xong, lau mặt thay quần áo rồi mới đến gặp cha hấn. Bàng Tịch đang ngồi trong thư phòng vận khí, sắc mặt xanh xao trắng bệch, trong mắt đều là ưu sầu, nói: “Cha phải đi Lư Châu một chuyến. Kinh thành trong nhà ngươi phải để ý nhiều.”

Không cần hỏi, chắc chắn là Công Tôn Chân đã xảy ra sự cố gì. Có thể làm Bàng Tịch mặt mang ưu sầu như vậy, ngoại trừ y ra không có người khác.

Bàng Thống nói: “Được, ta phái cho ngài vài Phi Vân Kỳ hộ tống.”

Bàng Tịch mệt mỏi phẩy tay: “Hai người là được. Nhiều người trên đường rườm rà, cũng không có chỗ dàn xếp.”

Bàng Tịch sốt ruột vội vã chạy đến Lư Châu, Bàng Thống kêu Phi Yến về nhà mẹ đẻ bầu bạn cùng mẫu thân. Bản thân thì chuẩn bị mang vài người đến Hãm Không đảo một lần. Dù sao cũng rảnh rồi, bắt không được chuột thì đến phá ổ chuột coi như là cống hiến cho trị an của Đại Tống. Không đợi hấn lên đường, Phi Vân Kỳ khẩn cấp báo tin, nói Thái sư sau khi rời kinh liên tiếp gặp ám sát, hỏi Bàng Thống muốn thêm ít nhân thủ đến bảo hộ chu toàn.

Bàng Thống than một tiếng: “Cha, nhân duyên của ngài quá kém rồi a.”

Đồng Lộ tiến lên phía trước chấp tay: “Vương gia, để thuộc hạ đi hộ tống Thái sư.”

Bàng Thống nói: “Bản vương cũng đi.”

42. Chương 42: [bàng Sách/lão Bàng Chân] Hái Sen 2

Bàng Thống trên miệng vẫn luôn cùng Bàng Tịch vui đùa, nhưng thực tế đối với lão cha kính yêu có thêm. Thiên địa quân chủ hắc không để trong mắt, cha già trong nhà mới là người quan trọng nhất. Ra roi thúc ngựa chưa đến hai ngày liền tới được khách điểm nơi Bàng Tịch nghỉ ngơi trên đường. Phi Vân Kỳ không dám mạo hiểm, dừng ở chỗ này lấy bạc bao hết toàn bộ khách điểm thuận tiện bảo vệ. Bàng Thống mang theo hơn mười Phi Vân Kỳ mặc giáp xông vào điểm, làm cho chủ điểm tiểu nhị sợ phát run.

Lên lầu vào phòng, Bàng Tịch đang đứng trước cửa sổ suy nghĩ tâm sự: “Cha, đừng đứng bên cửa sổ, nguy hiểm.”

Bàng Tịch lần này cấp bách vạn phần, bị Phi Vân Kỳ nửa ép buộc nán lại chỗ này, trong lòng rất không vui vẻ, quay đầu nhú mày: “Người của người động tĩnh quá lớn. Làm gì có nhiều chuyện như vậy? Ta còn chưa thấy sát thủ.”

Bàng Thống cười nói: “Ngài nhìn thấy sát thủ vậy đã trễ rồi! Được rồi, ngày mai trời vừa sáng, nhi tử hộ tống ngài tiếp tục gấp rút lên đường.”

Bàng Tịch trách mắng: “Người cũng lỗ mãng! Thật sự có nguy hiểm người cũng không nên tới. Vậy chẳng phải bị người ta nhất tiễn song điêu.”

Bàng Thống nghĩ bọn họ mà cũng có bản lĩnh nhất tiễn song điêu, vui vẻ cười nói: “Ai~ vì để cha có thể sớm ngày đoàn tụ cùng Công Tôn đại nhân, nhi tử cam nguyện vượt nước sôi lửa bỏng.”

Bàng Tịch trừng mắt liếc hắc hắc một cái.

Về sau trên đường không phát sinh chuyện ám sát gì nữa, các sát thủ rất thức thời, hiểu được đạo lý gặp mạnh phải lui. Chỉ là trên đường đi lần này Bàng Tịch ăn không ngon ngủ không tốt, lại thêm trong lòng lo lắng vô cùng, mới có mấy ngày ngắn ngủi đã gầy đi rất nhiều. Bàng Thống ngồi vào trong xe ngựa chọc phụ thân vui vẻ: “Cha, đây là ngài đi thăm bệnh a? Tới Lư Châu đúng lúc cùng Công Tôn đại nhân nằm chung một giường khám chung đại phu uống chung thang thuốc...”

Bàng Tịch lại trừng mắt liếc hắc hắc một cái: “Không quy củ.”

Bàng Thống ưỡn mặt cười hì hì ngồi gần người tới, chọc cho cha hắc hắc nói chuyện: “Nghe nói Công Tôn đại nhân lúc trước cũng là quan trọng kinh thành? Vậy sao lại đi đến Lư Châu?”

Bàng Tịch trong lòng phiền đến mức thất thần không tập trung, nhắm mắt dưỡng thần không để ý đến hắc hắc. Công Tôn Chân nếu bệnh tình không vô cùng nghiêm trọng, tuyệt đối sẽ không gửi thư cho hắc hắc. Hắc hắc thật hối hận năm đó để Công Tôn Chân chạy mất, thật hối hận sự khăng khăng cố chấp của mình mười mấy năm qua. Bây giờ đường xa ngàn dặm, cũng không biết có kịp gặp mặt lần cuối hay không.

Bàng Thống còn ở bên cạnh nói: “Nghe nói Công Tôn đại nhân và Bát Vương gia quan hệ không tệ a. Ngài

nói Công Tôn đại nhân bệnh, Bát Vương gia có tới thăm bệnh không? Ai ai, nói không chừng đã đến rồi...”

Na hồ bất khai đề na hồ*. Bàn Tịch mở mắt: “Ra ngoài!”

(*soi mới bí mật, điểm yếu của người khác)

Bàn Thống mặt mũi xám xịt bị cha hắt đuổi ra khỏi xe ngựa. [đáng yêu ha =))]

Chỉ mấy chốc đến Lư Châu. Cha con Bàn thị cải trang mà đến, dân chúng Lư Châu chỉ cho rằng bọn họ là nhà phú hộ nào đó. Bàn Thống cùng Phi Vân Kỳ người cao ngựa lớn đi trên đường, các bách tính đều phải ngẩng đầu nhìn bọn họ vài lần.

Từ cửa thành đến huyện nha phủ Lư Châu, hơn mười năm trước Bàn Thống đã đi qua con đường này một lần, dựa vào trí nhớ dẫn xe ngựa đến cửa sau huyện nha, có một loại cảm khái về chơi chốn cũ. Công Tôn gia rất u tĩnh, cửa nhà đóng chặt ngay cả người gác cổng cũng không có. Phi Vân Kỳ đập bang bang bang nửa ngày, mới xuất hiện một tiểu tư trông coi mở cửa, nhìn thấy một đoàn nhân mã mới mẻ này, mắt ngay ngốc.

Bàn Thống nói: “Kêu lão quản gia ra đây.”

Tiểu tư không dám chậm trễ, trả lời một tiếng rồi chạy vào bên trong kêu người. Trong chốc lát lão quản gia Gia Đình đi ra, nhìn thấy Bàn Thống, ngây người, đứng lại nhìn mặt hắn đánh giá. Lần gặp ở kinh thành năm đó, Bàn Thống là thiếu niên mười tám tuổi, hơn mười năm qua đi, thay đổi không nhỏ, hắn cẩn thận nhìn không dám nhận. Bàn Thống cười để cho hắn nhìn: “Gia Đình, không nhớ ta sao?”

Bàn Tịch ngồi ở trong xe ngựa sớm không nhấc nài, vém rèm nhòai người ra ngoài. Gia Đình vừa nhìn thấy Bàn Tịch đầu gối liền nhũn ra, quỳ sụp xuống nói cũng không lưu loát, kêu tiểu tư: “Mau mau mau! Mau vào nói với thiếu gia! Bàn Thái sư đến.”

Bàn Tịch xuống xe, cất bước về phía bên trong: “Phòng của đại nhân nhà ngươi ở đâu?”

Gia Đình ở phía trước run rẩy dẫn đường. Bàn Thống cũng không hiểu Gia Đình này tại sao lại sợ cha hắn. Vừa đi vừa nhìn quanh Công Tôn phủ, Công Tôn gia nguyên quán Giang Nam, rất chú trọng bố trí khu trồng cây cối. Trong viện hoa hồng liên sáng rực tươi đẹp nổi trong chậu sứ lớn cao nửa thân người, cỏ cây bao phủ trước mắt xanh um, tựa như vẫn là dáng vẻ năm đó.

Đi đến cửa phòng ngủ của Công Tôn Chân, Công Tôn Sách mặc một bộ lục y vân văn ở nhà quỳ xuống nghênh tiếp Bàn Tịch. Bàn Tịch trong lòng nhớ mong Công Tôn Chân, nhìn cũng không nhìn Công Tôn Sách một lần, miệng nói đứng lên đi đứng lên đi, thẳng hướng về phía bên trong. Bàn Thống theo phía sau phụ thân đi lướt qua y, nhìn y một cái, mới có một năm, gầy giống như Bạch Cốt Tinh hơn nữa không hề có chút huyết sắc, tim khe khẽ nảy lên.

Công Tôn Chân còn đang trong cơn mê man, thời tiết này, vẫn đắp một tấm chăn rất dày. Công Tôn Sách đứng ở bên giường của phụ thân, báo cáo với Bàng Tịch cha của y không thoải mái như thế nào uống thuốc do đại phu nào kê đơn. Bàng Tịch diện vô biểu tình nhìn Công Tôn Chân không chớp mắt, cũng không biết có nghe lọt tai hay không. Rõ ràng trên đường gấp gáp gần chết, gặp nhau mặt đối mặt, hấn lại tê cứng.

Công Tôn Sách ngừng miệng, chuyển sang cúi người nói vào bên tai cha của y: “Cha, cha, Bàng Thái sư đến thăm người.” Nghĩ thấy không đúng, nâng mắt nhìn Bàng Tịch, sửa lời: “Cha, Bàng Tịch đến rồi.”

Sửa lại hai từ này thật sự hữu hiệu. Lông mi của Công Tôn Chân khẽ run, mắt mở ra một khe hở. Bàng Tịch nhìn thấy y mở mắt, giật mình giống như bị kim châm, vươn tay vào trong chăn, tìm kiếm nắm lấy tay của Công Tôn Chân.

Bàng Thống đứng ở bên cạnh, cảm thấy hàm răng giống như cắn phải trái mơ chua đến tận trong khớp xương. Chau mày xoay mặt, quay đầu lại xua đuổi Đồng Lộ: “Đi đi đi, để Công Tôn đại nhân nghỉ ngơi.” Đồng Lộ cũng hiểu được không khí ở đây có chút cổ quái, nhưng lại nói không rõ chỗ nào không thích hợp, gật đầu cùng Công Tôn Sách theo hấn đi ra ngoài. Sau đó Công Tôn Sách túm Gia Đình ra ngoài. Vốn dĩ Gia Đình rất khó khăn mới nhìn thấy lão gia tỉnh lại, không có mắt muốn tụt lại phía trước nói hai câu. Công Tôn Sách kéo tay áo của hấn, lòng nói được rồi, bây giờ trong mắt cha ta còn nhìn thấy ai a? Ra khỏi phòng xoay người thay bọn họ đóng cửa.

Lần này gặp mặt, Bàng Thống Công Tôn Sách trong lòng mỗi người có động tĩnh gì chúng ta không biết, bọn họ đều là người không thể hiện vui buồn giấu sâu cảm xúc, dù thế nào cũng xem đối phương như trong suốt ai cũng không phản ứng ai.

Trong phủ Công Tôn nhân số không nhiều, dư ra rất nhiều phòng trống đóng cửa để không. Gia Đình dọn dẹp phòng ốc cho cha con Bàng gia và Phi Vân Kỵ ở. Hấn hoàn toàn không biết mấy chuyện Khai Phong thăm vấn Bàng Thống, chỉ cho rằng thiếu gia và Bàng nhị công tử là vì lớn rồi nên mới ngưng xa lánh, thăm nghĩ như vậy không được, Bàng nhị công tử rất trượng nghĩa, rất quan tâm đến công tử nhà ta, bạn bè như vậy không thể bỏ. Cố ý sắp xếp phòng của Bàng Thống cách vách phòng Công Tôn Sách, muốn cho hai người bọn họ thêm thân cận gần gũi.

Bàng Thống theo bảo vệ phụ thân đi đến Lư Châu, hấn là chẳng có gì để làm. Thành Lư Châu khổng lồ so sánh với hoàng đô Biện Lương, lệnh giới nghiêm ban đêm rất sớm, tiếng mõ báo canh một vừa mới qua trên dưới toàn thành đã tối đen một mảng. Cũng may hấn đã quen với cuộc sống giản đơn thanh tâm quả dục như vậy. Ban đêm đi dạo vài vòng ở hoa viên Công Tôn gia, rồi về phòng ngủ, nhìn thấy ánh đèn mơ hồ xuyên qua từ tiểu viện của Công Tôn Sách. Nửa đêm thức dậy đi ngoài, thuận mắt nhìn về trong viện của y, đèn vẫn còn sáng.

Quay về giường nằm gối đầu lên tay, có chút không ngủ được. Những chặng đường đã qua những câu chuyện cũ như thủy triều, từng đợt sóng vỗ vào hấn. Lại nhớ đến tình cảnh lúc mới vừa quen biết Công Tôn Sách, nghĩ đến mức khóe miệng khe khẽ cười. Mùa hè lúc mới gặp gỡ, hai người tình đầu ý hợp gắn bó keo sơn, chuyện trò kỳ văn dị sự nói cả ngày không dứt. Chơi một bàn cờ cũng có thể chọc cho Công Tôn Sách vô bàn vui mừng khôn siết. Thật ra rất nhiều dấu hiệu có thể chứng minh lúc ở kinh thành hấn đã sớm đối đãi với Công Tôn Sách không bình thường, hấn có khi nào dụng tâm như vậy đối với một nam hài. Tiếc là năm đó không phát hiện, uống phí không công thời thiếu niên. Nói đi cũng phải nói lại, lúc đó làm gì có thể phát hiện ra?

Bàng Thống cảm thấy chính mình cũng không thích nam nhân. Nếu nói ngẫu nhiên đổi khẩu vị, vậy được. Hắn không có sở thích ôm nam nhân nói chuyện tình yêu, chẳng những không có sở thích này mà còn cảm thấy có chút cách ứng. Nam nhân gần gũi bên cạnh ví dụ như Quảng Cố*, từ bên ngoài đến nội hàm đều không kém Công Tôn Sách, vả lại hai bên còn có tình nghĩa chiến hữu biển thủ chi túc**, còn tri tâm hơn nhiều so với Công Tôn Sách. Còn có tiểu công tử mặc mai biết đánh đàn biết viết chữ rất biết già mồm, thế gia tử đệ tài nghệ xuất chúng, nhân vật giống như Tống Ngọc Vệ Giới. Nhưng mà tình cảm giữa người với người chính là không có quy luật để tuân theo như vậy. Hắn đối với bọn họ không có phần tâm ý kia, hắn chỉ nghĩ đến Công Tôn Sách, cảm thấy Công Tôn Sách đặc biệt thú vị, Công Tôn Sách mới có thể tác động đến tâm tình suy nghĩ của hắn, chuyện này có chỗ nào có thể nói lí lẽ đây.

Bàng Thống nhắm mắt ngủ đi. Gian cách vách ánh nến cháy một đêm, bình minh mới tắt.

43. Chương 43: [bàng Sách/lão Bàng Chân] Hái Sen 3

Lúc trước Công Tôn Sách bắt mạch cho phụ thân, mạch tượng lại không phải chứng bệnh hiểm nghèo gì. Nhưng mà người lớn tuổi, nhiều bệnh phát sinh lặp đi lặp lại, nói không chính xác là bệnh gì. Hơn nữa mê man thời gian dài không dùng thuốc thang, chỉ sợ càng gian nan. Buổi sáng ngày thứ hai Bàng Tịch đến Lư Châu, Công Tôn Sách đưa thuốc cho phụ thân, kinh hỉ nhìn thấy phụ thân đã hoàn toàn tỉnh lại, đang dựa vào đầu giường ăn cháo. Tiểu nha hoàn từng múng từng múng đút vào miệng y, Bàng Tịch chấp tay sau lưng đứng ở cuối giường, mặt tràn đầy ôn hòa nhìn Công Tôn Chân.

Sau khi vui sướng Công Tôn Sách cảm thấy có phải mình đến không đúng lúc không. Nhưng cũng đã đến rồi, lui ra ngoài thì rất kỳ quái. Trước tiên hành lễ với Bàng Tịch sau đó ngồi bên giường bắt mạch cho phụ thân, mạch tượng dần dần vững vàng, cư nhiên đã chuyển biến tốt. Vội vàng gọi đại phu tới. Đại phu khám xong tươi cười rạng rỡ chúc mừng Công Tôn Sách, nói cứ tiếp tục như vậy, nửa tháng sau có thể vào giai đoạn bồi dưỡng. Đối với lão nhân trong cơn bệnh mà nói, có thể đi vào quá trình bồi bổ thuyết minh đã qua khỏi tình hình nguy hiểm hứa hẹn có thể khỏi hẳn. Toàn phủ trên dưới hân hoan, Gia Đình ở bên cạnh vui vẻ khóc.

Công Tôn Sách không biết một đêm này Bàng Tịch nói gì với phụ thân, có thể dỗ dành phụ thân từ côi chết sống lại, dù sao có thể tốt lên còn hơn không tốt. Y mấy tháng nay trước là bận tang sự của Phong Tranh, ngay sau đó phụ thân sinh bệnh, cơm cũng chưa một lần ăn đàng hoàng, đều là ở trong phòng phụ thân ăn vài món cho qua bữa. Bây giờ trước mắt phụ thân có Bàng Tịch, y có gốc ở đây cũng chường mắt, tâm tình thả lỏng, vừa mệt vừa đói vừa khát, phân phó hạ nhân dọn cơm. Hạ nhân nói đã dọn một bàn ở tiền sảnh, Công Tôn Sách không nghĩ nhiều, đi đến tiền sảnh nhìn thấy, một bàn tròn lớn dọn ra bảy tám món chay mặn, hấp xào hầm chưng gà vịt cá thịt, Bàng Thống đang ngồi ăn nhàn nhã.

Công Tôn Sách bước vào cửa, Bàng Thống ngẩng đầu nhìn thấy y, cười: “Cùng ăn đi.”

Bữa cơm này ăn rất im lặng. Hai người không có chuyện gì để tán gẫu, người nào tự ăn của người nấy, kỳ quái chính là không ai cảm thấy xấu hổ. Công Tôn Sách rất đói bụng, bị phụ thân bệnh nặng treo hai tháng, sắp bị kéo đến chết, ăn vô cùng chuyên tâm. Bàng Thống tính tình cà lơ phất phơ, từ trước tới giờ không biết xấu hổ giải thích thế nào, nhìn Công Tôn Sách uống từng chén từng chén canh vịt hầm táo đỏ, muốn hỏi y có no hay chưa, đương nhiên không hỏi ra.

Công Tôn Sách ăn no nước, nói một tiếng từ từ dùng xin lỗi không tiếp chuyện được rồi đi. Bàng Thống vẫn một mình ăn tiếp một lúc lâu, ăn hết một lần các món ngon đặc sắc của Công Tôn phủ, uống một ít rượu. CƠM nước xong cũng không có chuyện để làm, luẩn quẩn đến hoa viên đi bộ, bỗng nhiên nghĩ đến Đạp Nhật, không biết Công Tôn Sách nuôi nó thế nào.

Bước đi thông thả như tản bộ đi đến chuồng ngựa, Công Tôn Sách đang cầm một bó cỏ khô, đang ở đó cho ngựa ăn. Đạp Nhật mỡ dày thịt béo, mới nhìn còn tưởng là một con bò, ăn cỏ trong tay Công Tôn Sách rất thơm ngon. Công Tôn Sách sờ sờ đầu của nó. Tác Mệnh thấy bọn họ hòa thuận vui vẻ, đại khái có chút hâm mộ, vậy mà lại từ chuồng cách vách của mình đi qua.

Tác Mệnh có một đôi mắt đỏ như máu rất là làm cho người ta sợ hãi, hơn nữa bởi vì có thời gian giết chóc trên chiến trường đã lâu, có một loại khí tràng nguy hiểm của động vật ăn thịt. Nó bước gần đến Đạp Nhật liền lui qua một bên. Công Tôn Sách cũng sửng sốt, nhưng chưa thu tay về, Tác Mệnh liền cúi đầu ăn cỏ trong tay của y. Công Tôn Sách biết đây là ngựa của Bàng Thống, theo một góc độ nào đó mà nói, nó còn truyền kỳ còn nổi tiếng hơn Bàng Thống, y đã nghe thấy tiếng tăm của nó từ lâu. Sờ sờ trán của nó, Tác Mệnh vầy vầy cái lỗ tai, Công Tôn Sách lại sờ sờ nó, cười rất vui vẻ.

Bình thường Bàng Thống đến gần trong phạm vi mười trượng Tác Mệnh sẽ vung đầu bào móng, hôm nay đứng ở đây nửa ngày, nó cũng không buồn phản ứng. Bàng Thống cảm thấy không có chuyện gì của mình. Thở dài quay người, có chút cảm giác mất mát khi bị vứt bỏ. Thầm nghĩ đáng giận a đáng giận, rốt cuộc Công Tôn Sách có gì tốt, ngay cả người cũng mắc mưu của y.

Thân thể của Công Tôn Chân ngày một khá lên, Bàng Tịch ngoại trừ lúc ngủ, thời gian còn lại đều ở bên cạnh bầu bạn với y. Công Tôn Chân ăn cháo uống thuốc, Bàng Tịch nhìn y không chớp mắt, có một lần còn vắt khăn lau mặt cho y. Công Tôn Sách đẩy cửa vào, tay của Bàng Tịch đang sờ lên trên mặt cha của y. Làm cho Công Tôn Sách lúng túng, bây giờ cũng không dám đi đến phòng của cha. Bàng Thống lại càng hiếm khi đến thăm bọn họ, nhìn một cái, răng đều đau.

Bàng Thống ở trong Công Tôn phủ nhìn hoa nhìn cỏ, trước sau không đề cập đến chuyện phải về kinh. Bàng Tịch cảm thấy đặt Bàng Thống và Công Tôn Sách dưới một mái nhà làm không tốt sẽ xảy ra họa, nói với đứa con ở đây không có chuyện của người người có thể về. Bàng Thống nói không được, hộ vệ ở huyện nha đều là rau, ta đi rồi thích khách thừa dịp không có người mà tới thì làm sao? Hoặc là cha con cùng nhau về, hoặc là đều ở lại. Ý tứ kia là nói: Cha sao thì con vậy.

Nhoáng một cái đã qua nửa tháng, giữa Bàng Sách chưa nói với nhau quá mười câu, hai người giống như có ý lẫn tránh đối phương, ngẫu nhiên gặp mặt, chỉ gật đầu với nhau rồi đi qua. Thời gian qua những chuyện trong nha môn đều là Công Tôn Sách thay cha xử lý, đến khi thân thể Công Tôn Chân tốt lên một chút, y còn phải mở lớp học ở thư viện, còn phải chăm sóc cho Bao đại nương, mỗi ngày trời gần tối mới trở về. Ngọn đèn dầu trong tiểu viện sáng trắng đêm. Cũng không biết Công Tôn Sách ăn tiên đan gì, sao giống như không biết mệt.

Dần dần Bàng Thống cảm thấy vô vị, cứ ngốc mãi như vậy cũng không ra chuyện gì, rất mất mặt, muốn cáo từ với phụ thân. Tìm được phụ thân, phụ thân đang đỡ Công Tôn Chân tản bộ ở hoa viên. Sắc mặt của Công Tôn Chân đã rất tốt, nhìn thấy Bàng Thống liền muốn quỳ, được Bàng Tịch kéo lại.

Bàng Thống vội vàng cười nói: “A ha ha, Công Tôn đại nhân bệnh lâu mới khỏi, miễn lễ miễn lễ. Bản

vương tùy tiện đi một chút, các người tiếp tục, tiếp tục.”

Bàng Tịch rất không vui mà trừng hăn: Còn không mau cút!

Bàng Thống ủy khuất: Ta cũng không biết hai người ở đây bồi dưỡng tình cảm a.

Công Tôn Chân chấp tay ưỡn thắt lưng, cười nói: “Hạ quan bệnh trận này, làm phiền Thái sư và Vương gia nhớ đến ghé thăm. Vương gia vừa tới Lư Châu, còn chưa đi dạo nhiều phải không? “Y là bệnh đến hồ đồ, không biết cha con Bàng Tịch đã ở rất nhiều ngày, quay đầu gọi: “A Sách, người cùng Vương gia đi chơi trong thành đi.” Nói với Bàng Thống: “Hôm nay là lễ Vu Lan, thành Lư Châu chúng ta ban đêm sẽ thả hà đăng. Vương gia nhất định phải nhìn xem.”

Hôm nay Công Tôn Sách không có ra ngoài, rất có mắt cách hai vị lão nhân hơn mười bước cùng đi tản bộ, lúc này chậm rãi bước đến, mỉm cười vươn tay làm động tác mời. Bàng Thống cũng mỉm cười, đi đằng trước hướng về phía cửa. Nghe thấy phía sau Bàng Tịch nhẹ nhàng nói với Công Tôn Chân: “Hà đăng, có còn nhớ hà đăng năm ấy...”

Ra khỏi huyện nha đến trên đường, hiện tại chỉ mới có buổi chiều. Công Tôn Sách bắt chuyện: “Người muốn đến chỗ nào?”

Bàng Thống nói: “Ai, vừa này là không thể không nể mặt mũi Công Tôn đại nhân. Người không cần để ý đến ta. Cứ lo chuyện của mình đi.”

Dứt lời chấp tay sau lưng xoay người đi. Công Tôn Sách nhìn bóng dáng của hăn ngây người một lát, trầm thấp thở dài, đi về phương hướng khác.

Thật ra Bàng Thống làm gì có chuyện để lo, men theo phố xá đi dạo không mục đích, nhìn thấy chuyện náo nhiệt thì xem một lát, nhìn thấy đồ ăn vặt thì thử một chút. Ở đây không có ai nhận ra Trung Châu Vương, uống trà không có nhã gian, ghé cửa tiệm chưởng quầy cũng không ra đón, cùng bách tính chen chúc ở một chỗ cũng tự thấy rất vui. Nhưng mà nếu có Công Tôn Sách ở bên cạnh, phỏng chừng ai cũng không vui nổi.

Cách một năm gặp lại Công Tôn Sách, cảm thấy y lại khác với quá khứ. Người này thật chịu khó gọt giũa. Lúc thiếu niên là một kiểu, sau khi gặp lại ở Song Hỷ trấn là một kiểu, bây giờ lại là một kiểu. Lúc thiếu niên tính tình gốc cạnh có chút cay nghiệt. Sau lại ôn hòa đôn hậu, thường thấy y cùng Bao Chửng Triển Chiêu chơi đùa si nhục lẫn nhau, chơi vô cùng vui vẻ, không đụng nhau liền buồn. Đến bây giờ, trầm tĩnh đậm mạc như sương như khói, chứa đựng u buồn nhân nhạ, đem người đặt ở một chỗ, chính là cái bối cảnh không một tiếng động.

Công Tôn Sách lúc thiếu niên thật thẳng tính thật đơn thuần. Sau này có chút biệt nữ, lạnh mồm lạnh miệng gương nanh múa vuốt chơi vui nhất. Người bây giờ, nhận chút kích động buồn bực liền trở nên ủ rũ, Bàng Thống không chọc y, cũng không thể chọc y.

Nghe Gia Đình nói, Phong Tranh là trong đêm tân hôn mặc hỉ phục mà mất, chết trong lòng Công Tôn Sách. Ngày hôm sau Công Tôn Chân còn chờ con dâu tới kính trà, mãi cho đến giữa trưa cũng không thấy con dâu ra khỏi phòng. Gia Đình đánh bạo đẩy cửa vào mời, nhìn thấy Công Tôn Sách tựa ở đầu giường ôm Phong Tranh, cũng không có khóc, chỉ mở to mắt ngây người. Sờ vào cổ tay Phong Tranh, đã sớm lạnh thấu. Mọi người trong nhà sợ kích động y, run sợ ôm Phong Tranh từng chút từng chút ra khỏi lòng y. Ngay tại khoảnh khắc sắp ôm đi, cả người Công Tôn Sách chấn động, bắt lấy ngón tay của Phong Tranh cực nhanh, sợ hãi và hoang mang giống như vừa tỉnh từ cơn ác mộng. Nhìn Phong Tranh một lúc lâu, cuối cùng mới nhận ra sự thật. Nhắm mắt thở một hơi thật dài, buông tay ra nói: Đến tây sương phòng, một lát nữa ta sẽ qua.

Gia Đình nói: Chưa từng thấy thiếu gia rơi nước mắt, ngược lại hạ nhân chúng ta khóc lóc nước mắt.

Bàng Thống Thống lắc đầu: Đại bi không lên tiếng. Không rơi nước mắt mới là phiền toái.

Tang bạn cách vài năm liền tang vợ, còn suýt chút nữa tang cha. Vài chuyện cùng tụ lại một lúc, đặt lên người nào cũng không chịu nổi. Huống chi Công Tôn Sách còn là người đọc sách, người đọc sách thương hoa tiếc cỏ, cảm tình tinh tế nhất liễu mạng nhất, có thể không hoảng không loạn không thất thố chống đỡ qua từng chuyện từng chuyện, rất không dễ dàng.

Đi dạo nửa vòng thành Lư Châu, nhìn phong thổ nhìn xem dân tình, đi theo con phố lớn phía tây đến một khu tiểu viện. Còn chưa tới gần, đã ngửi thấy một mùi thuốc nồng đậm, có dân chúng ngàn ân vạn tạ đang cầm bao giấy từ bên trong đi ra. Bàng Thống ngẩng đầu nhìn, hắc ai ô, Thanh Thiên được lư. Xoay người muốn đi. Vừa lúc Bao đại nương thò đầu ra, ở phía sau gọi hắn: “Bàng Thống?”

Bàng Thống quay người lại, cười nói: “A, Bao phu nhân.”

Bao đại nương đánh giá hắn một lượt từ đầu đến chân, gật gật đầu: “Vào đi.”

44. Chương 44: Cp: Bàng Tịch X Triệu Đức Phương X Công Tôn Chân

Tiết tử

Đầu xuân năm nay, sau khi con dâu Trần thị qua đời, Công Tôn Chân liền bệnh, bệnh rất nặng.

Cô gái trẻ tuổi nằm trong quan tài, mày liễu môi đào, hô chi dục khởi*. Công Tôn Chân vịn vào quan tài nhìn nàng một cái, đau lòng không kể siết.

(*Hình dung người trong bức tranh rất thật, giống như kêu một tiếng sẽ từ bức tranh đi ra. Ở đây ý nói nàng chỉ như ngủ, kêu một tiếng sẽ dậy)

Con dâu vì Công Tôn Sách đến Liêu truyền tin, xông qua đầm rồng hang hổ một trận, mạng cũng dám bỏ. Trải qua mưa gió rồi cuộc đật được chính quả loan phượng hòa minh*. Chưa sống qua một ngày của cuộc sống ân ái như đã nghĩ đến, thế nhưng cứ vậy mà chết đi. Bạc phúc như vậy, bạc phúc đến mức đáng hận. Cái chết của nàng, không những chấm dứt mong nhớ nửa đời của Công Tôn Sách, mà còn mang theo phúc khí niềm vui tuổi già của Công Tôn Chân.

(*chỉ sự ân ái, hòa hợp hạnh phúc của vợ chồng)

Công Tôn Chân thương tiếc cho con mình thương tiếc cho con dâu, còn thương tiếc cho chính mình, thương mới bệnh cũ khó có thể thoát khỏi, trần trọc trên giường bệnh sắp chết— mọi người sẽ không nói cho y sự thật, nhưng mà y biết, mình sắp chết rồi.

Khí hậu Lư Châu chuyển ấm, trên cành cây trong viện đã bắt đầu nhú ra những chồi non nhỏ bé xanh xanh. Lúc Công Tôn Thực tỉnh lại, liền kêu hạ nhân mở cửa sổ ra, y nghiêng đầu nhìn màu xanh nhạt mơ hồ kia, tưởng tượng ra mưa xuân như sương của Giang Nam, sau đó lại ngủ mê man.

Y mơ thấy một giấc mộng hỗn loạn, trong mộng y gặp Triệu Đức Phương, Giản Thư Hoa, còn có tỷ đệ Trầm gia và Gia Đình. Mơ thấy Triệu Đức Phương nắm lấy tay y, ôn nhu cười nói: A Tồn lớn lên thật tốt. Nguyệt nguyệt xuất giảo hề, giảo nhân liêu hề*. Sau này nhất định là đại tài tử sáng ngời như trăng. Giản Thư Hoa bên kia lại vội vàng túm lấy tay y, trừng mắt, giọng nói oa oa: Tồn Tu! Ngay cả tánh mạng của thân gia** người cũng không cần sao? Người hồ đồ a!

(*Ánh trăng sáng tỏ biết bao, chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp của người, bóng hình xinh đẹp thanh nhã của người, tác động đến nỗi khổ tâm thâm tình của ta.

**bản thân và gia đình)

Công Tôn Chân bị hai người ở hai bên lôi kéo, đang rất mơ hồ. Lời của Triệu Đức Phương y nghe hiểu, nhưng mà Giản Thư Hoa đang nói cái gì vậy? Phía xa bỗng nhiên có một chùm sáng sáng lên, Trầm Nguyệt Trúc đang ngồi đối diện gương đồng trang điểm bên dưới cửa sổ màu son, miệng ngâm nga một điệu hát dân gian hàm súc nhẹ nhàng của Giang Nam, bờ môi cử ầu mấp máy, khuôn mặt dịu dàng. Em ruột của nàng Trầm Nguyệt Nho đứng phía sau nàng, cả người áo lụa thuần trắng, tôn quý mà lạnh khốc. Một người đọc sách, vậy mà lại mang một cổ khí thể tiêu điều.

Trầm Nguyệt Nho nói: Công Tôn Chân, tỷ tỷ đã chết, ngươi và ta cắt đứt quan hệ thông gia đi, đừng qua lại nữa.

Công Tôn Chân muốn chạy đến phía trước hỏi Nguyệt Trúc sao lại chết? Chẳng phải nàng đang ở trước mặt ngươi sao? Sách nhi còn chưa gặp mẹ ruột cậu ruột của nó đâu! Nhưng mà dưới chân trẫm xuống, Gia Đình khóc la sống chết ôm lấy chân y. Y chạy không được, trong lòng gấp lên, tránh tránh đến tỉnh.

Gia Đình quả nhiên quỳ gối bên gót chân y khóc lóc không ngừng. Công Tôn Sách đôi mắt chớp mũi cũng hồng hồng, thấy phụ thân tỉnh lại, thở phào nhẹ nhõm cười. Trước đó Công Tôn Chân đã mê man hai ngày một đêm.

Công Tôn Chân nói: Sách nhi, lấy giấy bút đến đây.

Công Tôn Sách nói: Cha muốn viết cái gì? Hài nhi viết thay không được sao?

Công Tôn Chân lắc đầu. Gia Đình bày ra một cái bàn nhỏ ở trên giường, đây là thứ chỉ người phương bắc mới có, bởi vì Công Tôn Chân bệnh, trong nhà mới đặc biệt làm một cái. Hấn lại chêm thêm một cái đệm sau lưng y, chấm bút đầy mực, sau đó đặt bút vào tay của y.

Công Tôn Chân run rẩy viết một hàng chữ trên giấy, dĩ nhiên là đã dùng hết khí sức lực của toàn thân. Cổ tay buông xuống, bút mực vẽ lên một đường màu đen trên chiếc chăn bằng tơ gấm, người nhà lập tức hầu hạ y nằm xuống.

Công Tôn Sách nhìn hàng chữ kia: Cha, đây là...

Công Tôn Chân nói: Đưa cho Bàng Tịch.

Công Tôn Sách nhìn về phía phụ thân, trong mắt là sự kinh ngạc khó có thể che giấu.

Đây có lẽ là lần duy nhất trong đời Công Tôn Chân dùng chuyện công cho việc tư. Bức thư riêng tư lại được đưa theo cách đưa công văn đến kinh thành, khoái mã tám trăm dặm đạp nát hoa cỏ, chẳng phân biệt ngày đêm mà chạy. Bàng Tịch nhận được thư đến, Lư Châu phủ cấp báo, trong mắt run lên, hấn mở ra xem, bên trên chỉ có một dòng thơ:

Ngã kim nhân bệnh hồn điên đảo, duy mộng nhàn nhân bất mộng quân*.

*Câu thơ trong bài “Thù lạc thiên Tần Mộng Vi Chi” của Nguyên Chấn

Nguyên Chấn, tên chữ là Vi Chi, nhà thơ Trung Quốc thời Trung Đường. Ông và Bạch Cư Dị là đôi bạn thân thiết, là bạn thơ, bạn cùng triều, rồi sau đó vì cùng đấu tranh chính trị trong triều mà bị giáng chức. Nguyên Chấn bị giáng chức đến Thông Châu, Bạch Cư Dị bị giáng chức đến Giang Châu, hai nơi cách xa mấy ngàn dặm, thư từ qua lại vô cùng khó khăn.

Có một ngày Bạch Cư Dị gửi cho Nguyên Chấn một bài thơ:

Thần khởi lâm phong nhất trù trưởng

Thông xuyên bốn thủy đoạn tương văn.

Bất tri ức ngã nhân hà sự

Tạc dạ tam canh mộng kiến quân.

Bạch Thi không nói thẳng bản thân nhớ đến bạn vô cùng, trái lại nói thành Nguyên Chân nhớ mong, hỏi Nguyên Chân có chuyện gì nhớ đến ta, khiến ta đêm qua mơ thấy người.

Mơ có thể coi là cảnh giới tình thần nhớ mong sâu sắc, thể hiện sự mong nhớ và tình bạn chân thành của hai thi sĩ.

Nguyên Chân lại gửi cho Bạch Cư Dị:

Sơn thủy vạn trùng thư đoạn tuyệt

Niệm quân liên ngã mộng tương văn

Ngã kim nhân bệnh hồn điên đảo

Duy mộng nhàn nhân bất mộng quân.

Dịch nghĩa:

Sông núi nghìn trùng thư từ khó khăn

Nhớ thương nhau chỉ gặp được trong mộng

Nay ta bệnh tâm thần đảo điên

Chỉ mơ thấy người đừng không mơ thấy người.

Bạch Cư Dị dùng giấc mộng thể hiện nỗi nhớ mong, là chuyện thường thấy trong văn chương, Nguyên Chân lại nói dẫu có nhớ mong, nhưng ngay cả trong mộng cũng không gặp được. Nằm mơ bao hàm sự hy vọng và tuyệt vọng sâu đậm, cảm tình thống khổ cùng cực. Nguyên Chân càng đẩy mạnh loại tình cảm này một tầng. Nguyên Chân giải thích: ta vốn có thể khống chế giấc mộng của mình, đã từng gặp người nhiều lần trong mộng, nhưng giờ phút này bị cơn bệnh tra tấn, cho nên chỉ toàn mơ thấy người đừng không còn có thể mơ thấy Bạch Cư Dị. Nguyên Chân viết tinh thần và thể xác vô cùng buồn khổ, bao hàm tình cảm thể lương bị ai, tâm tình thấu tận xương, tha thiết động lòng người.

(Tham khảo baidu)

Tên của phiên ngoại k biết có lấy cảm hứng từ Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị hay k, mn nếu hứng thú thì có thể tìm hiểu thêm bài thơ này. M cũng thấy có bài “Tỳ bà ngữ” nữa, mn nghe thử xem.

– Lời tỳ bà

45. Chương 45: Tiễn Biệt Đêm Thất Tịch

Công Tôn gia là thư hương danh môn ở Bình Giang, tổ tông nhiều đời làm quan làm chủ, nữ nhân dạy dỗ ra cũng có thể ngâm thơ tác đối, còn có hai người từng làm Thái phó. Chỉ tiếc con trai luôn rất ít, thế hệ trước chỉ có phụ thân của Công Tôn Chân là con trai. Đến thế hệ của Công Tôn Chân, một thân một mình ngay cả tỷ muội cũng không có.

Phụ thân của Công Tôn Chân sau khi thi đỗ công danh không đi làm quan, ở trong tòa nhà lớn đọc sách trồng hoa, chỉnh lý nhạc cụ, sống cuộc đời ẩn sĩ ru rú trong nhà. Hắn khinh bỉ cuộc chiến danh lợi sáo rỗng, cho rằng cuộc sống áo cơm không lo thanh nhàn qua ngày cũng rất tốt. Hắn nói với Công Tôn Chân: Làm quan chính là cùng người với người độ sức. Kẻ thua thân bại danh liệt, kẻ thắng cũng một thân ô uế. Hiểu không?

Công Tôn Chân không hiểu lời của hắn, Công Tôn Chân chỉ vừa mới mười sáu tuổi. Có tổ tông Công Tôn gia ở phía trước so sánh, Công Tôn Chân vẫn chưa có vẻ gì là vô cùng thông minh, nhưng ở trong học đường đã là một đứa trẻ nổi danh. Chín tuổi đậu đồng sinh*, mười bốn tuổi trúng cử**, thật khó lường. Tiên sinh trong thư viện và các trưởng bối trong tộc thay phiên nhau đến Công Tôn gia, cất lực thuyết phục người lớn trong nhà để Công Tôn Chân vào kinh tham gia kỳ thi mùa xuân.

(*thời Minh Thanh gọi học trò chưa thi tú tài hoặc chưa đậu kỳ thi tú tài

**Đậu kỳ thi hương, ~ cử nhân)

Phụ thân của Công Tôn Chân nói: Nhập sĩ hay không nhập sĩ, trái lại ta để nó tự do. Chẳng qua đứa nhỏ này tâm trí quá non nớt, một đứa khờ dại. Đường đời hiểm trở, nó đi ra ngoài nhất định chịu khổ.

Sau này lúc Công Tôn Chân thật sự gặp khó chịu khổ liên nhớ đến những lời này của phụ thân, không khỏi thán than phụ thân sáng suốt. Nhưng đây là đụng phải vách tường mới giác ngộ cuộc đời, sớm hơn một ngày cũng không thể thấy rõ. Lúc mười sáu tuổi, y cảm thấy tất cả mọi thứ bên ngoài đều mới mẻ, nóng lòng muốn thử hưng trí bồng bồng. Sự hiếu kỳ và hướng đến thế giới của thiếu niên, sao có thể kiềm chế được đâu.

Phụ thân hỏi y: Người nghĩ kỹ rồi chứ, muốn làm quan?

Công Tôn Chân nói: Làm quan hay không không quan trọng, nhi tử muốn ra bên ngoài học thêm kiến thức.

Phụ thân thở dài: Được rồi. Người nhớ kỹ, nếu làm quan, nhất định phải không thẹn với lương tâm. Nếu không thiên bất dung gian, gia môn khó chứa.

Công Tôn Chân dạ vâng, quỳ lạy từ biệt cha mẹ cùng bạn học tốt Giản Thư Hoa kết bạn đồng hành. Hai người mang theo vàng bạc và nô bộc nữ tì, rời nhà ra đi sớm ba tháng, một đường ung dung du sơn ngoạn thủy đi vào kinh thành. Gần trước ngày thi, Giản Thư Hoa suốt ngày ở quán trọ vùi đầu đọc sách khổ luyện, Giản Thư Hoa là hy vọng của Giản gia, cha mẹ trông mong hắn đem vinh quang về nhà. Công Tôn Chân không giống hắn, y là mượn cơ hội này đi chơi đùa. Trong tay áo nhét vài tấm ngân phiếu, ở trong kinh thành lượn vòng thăm thú, không mang theo ai, cũng không biết chỗ nào đáng để chơi.

Bình Giang cũng nằm trong những nơi vật hoa của Giang Nam, nhưng rốt cuộc vẫn không thể so với kinh thành. Kinh thành nguy nga khí phái hơn rất nhiều. Công Tôn Chân cho tới bây giờ chưa từng thấy nhiều người như vậy, lầu cao như vậy, thức ăn đồ vật rực rỡ muôn màu được bày la liệt trên sạp hàng hai bên đường, cúi đầu thì thấy, lấy ra bạc vụn là có thể mua được thứ mình cần, vô cùng thuận tiện. Nghe người mua hàng và người bán hàng cò kè mặc cả cũng rất có ý tứ, người kinh thành cổ hợng lớn, mồm mép lưu loát, mở miệng hoạt bát quét sạch ngàn quân, làm người ta khen ngợi.

Ở Lưu Thiện viên nghe xong một đoạn thư, lại đến Thọ Mãn lâu ăn một chén mỳ Tam Tiên mà tiểu nhị khoác lác khoe khoang. Sau lại được gặp Triệu Đức Phương và Bàn Tịch ở đó.

Công Tôn Chân đang cầm một cái chén màu lam rộng vành, hơi nóng của mỳ bên trong bốc lên nóng đến mức phồng tay, sắp giữ không được. Y rụt rè mở giọng hỏi hai người hào hoa đẹp đẽ phú quý kia: Ta có thể ngồi ở đây không? Không còn chỗ nữa.

Triệu Đức Phương đang cùng Bàn Tịch cãi cọ vui đùa, giương mắt thấy một đứa trẻ mặc xiêm y bằng gấm màu trắng. Da thịt như ngọc, mặt mày dịu dàng, cả người giống như mang theo vài phần mát lạnh của ánh trăng, gạt sạch lòng người.

Đây nhất định không phải là đứa trẻ lớn lên ở kinh thành. Kinh thành là vườn hoa nùng mặc trọng thái* dưới ánh mặt trời, ong bướm hương hoa ánh sáng tràn đầy, chỉ có ánh trăng là không thể nhìn thấy.

(*Dùng mực nhiều mà miêu tả: Chỉ sự nồng nặc, dùng mực quá nhiều, gắng sức mà miêu tả bức tranh làm cho bức tranh vô cùng đậm màu)

Triệu Đức Phương giãn mày cười nói: Có thể, mời ngồi.

Công Tôn Chân cười cảm ơn bọn họ, ngồi xuống từng ngậm từng ngậm hút mỳ. Triệu Đức Phương mỉm cười tỉ mỉ nhìn nhìn y, quay đầu thăm thì với Bàn Tịch: Đó là một cô nương.

Bàn Tịch lúc này mới nhìn đến Công Tôn Chân. Tiểu công tử da trắng áo trắng, mắt hạc tu mi, bộ dáng thật tinh tế. Ăn cái gì cũng cẩn thận, một lần đưa gấp lên ba sợi mỳ. Lấy thìa múc canh, ghé vào bên môi chậm rãi uống cạn, tĩnh lặng không một tiếng động.

Bàng Tịch nói: Không phải.

Triệu Đức Phương nói: Sao có thể không phải? Người nhìn trên vành tai của nàng có lỗ tai.

Triệu Đức Phương là ở trong cung dần dần, chỉ biết chứng cứ phân biệt nam nữ chính là nhìn xem ở vành tai có lỗ hai không.

Bàng Tịch cười cười: Hẳn không phải.

Hai người vì vấn đề giới tính của Công Tôn Chân giằng co không xong, vì thế quyết định làm quen trước rồi lại chậm rãi quan sát. Nếu là nam hài thì thôi, còn nếu là nữ phần nam trang, Triệu Đức Phương nên đùa với nàng một chút. Mắt xéch mang theo chút bướng bỉnh nhìn Công Tôn Chân, tìm ra chủ đề bắt chuyện với y. Bàng Tịch cầm chén rượu, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Đây là chuyện Công Tôn Chân không biết, Bàng Tịch không nhiều lời, Triệu Đức Phương lại càng không lấy chuyện mắt mặt của mình ra nói. Nếu Công Tôn Chân biết, nhất định sẽ kêu oan uống.

Những đứa bé nam trong Công Tôn gia trước hai mươi tuổi đều là bộ dáng nhỏ gầy tinh xảo giống như nha đầu, đến lúc trưởng thành thì tốt rồi. Về chuyện lỗ tai ở hai tai, đó là do lúc vừa sinh ra chưa bao lâu thì bà nội dùng đầu châm đâm thành. Lão nhân gia e sợ nuôi không sống được cây độc đình này, làm theo tập tục dân gian xỏ thành hai cái lỗ tai để làm lẫn lộn tầm nhìn của quỷ thần. Nói cho chúng nó biết đó là một cô nương, thân thấp mệnh tiện, chớ có bắt nó đem đi. Nếu Triệu Đức Phương và Bàng Tịch quen biết y sớm vài năm, còn có thể nhìn thấy trên lỗ tai có đeo cái nút tơ hồng, trông xa như cái khuyên tai làm từ hồng ngọc, điểm tô chút son phấn, thật sự là một cô nương.

Công Tôn Chân chính là như vậy, ở trong tửu lâu âm ỉ bưng một chén mì kết bạn với hai kẻ hiền quý ngày sau quyền khuynh triều dã. Nói ra sẽ không ai tin, cho nên tới bây giờ Công Tôn Chân chưa từng kể với ai.

Khi đó mỗi ngày cùng Triệu Đức Phương và Bàng Tịch vui chơi kinh thành. Chơi thể nào đùa thể nào, vô cùng vui vẻ. Triệu Đức Phương gọi y A Tồn, nắm tay y đi qua con đường Chu Tước thật dài, mời y dạo hồ, pha trà, thả diều. Công Tôn Chân từ nhỏ dốc lòng đọc sách không biết chuyện bên ngoài cửa sổ*, chưa từng vui vẻ như vậy. Sau này sóng gió bỗng nhiên nổi lên khủng hoảng như chim sợ cành cong, cũng không thể vui vẻ như thế.

(*trò chơi của thiếu niên học trò)

Người trước kia đã không còn bên người, người trước kia đã không còn là người trong quá khứ, ngay cả vượt khúc nước chảy mang chén rượu trào lên cao trông về phía xa, cũng không còn tâm tình thoải mái không nghĩ không lo như trước nữa.

Triệu Đức Phương biết được Công Tôn Chân thật sự là nam hài, nhưng hẳn đã không còn để tâm nữa. Hẳn rất thích Công Tôn Chân. Tiểu hài tử trắng nõn sạch sẽ mềm mại, nhu thuận đơn thuần, ánh mắt thấu triệt, rất nghe lời rất dễ lừa. Bên cạnh hẳn chưa bao giờ xuất hiện một người trong sáng sạch sẽ như

vậy. Giống như con thỏ bằng ngọc giữa muôn vàng châu báu trong Thụy Cung điện. Lúc Triệu Đức Phương còn nhỏ thân thể suy yếu, đến mùa hè trên người phát khô, trong lòng bàn tay nóng hổi. Tiên hoàng liền thưởng cho hắn con thỏ ngọc kia, để cho hắn ôm trong tay ướp lạnh. Sau đó con thỏ kia bị hắn lỡ tay làm bể, hắn đứng bên mảnh ngọc vỡ khóc lớn một hồi.

Có cung nhân nịnh hót Tiên hoàng nói: Bát hoàng tử là rồng, mệnh cách quý trọng, thỏ ngọc không chịu nổi sủng ái của hắn.

Tiên hoàng khi đó đã có ý phế trưởng lập ấu, nghe vậy mừng rỡ, sai người tạo thành một con rồng bằng ngọc đưa cho hắn. Giống nhau đều là chất liệu ngọc, so với con thỏ còn chân thực xảo hơn nhiều, nhưng mà Triệu Đức Phương cũng không thích. Hắn không biết cái gì là mệnh cách quý trọng, chỉ biết những thứ ôm ở trong lòng bàn tay vậy mà sẽ nát, bởi vì hắn rất thích nó, cho nên nó nát.

Rồng chính là có ý nghĩa này sao?

Cho nên Công Tôn Chân là người hắn không gần gũi được, là người hắn không dám gần gũi. Rồng hổ mới sinh nanh vuốt chưa hoàn chỉnh, nhưng Triệu Đức Phương đã mơ hồ cảm giác được trong ngón tay ánh mắt của mình đều là tính toán âm độc. Cùng Công Tôn Chân sóng vai mà đi, nắm lấy tay y, vừa vui sướng lại vừa sợ siết nắm y, kinh sợ không yên, không biết nên sắp xếp như thế nào mới là tốt.

Chỉ có Bàng Tịch là cùng một loại người với hắn, cho nhau một ánh mắt, là có thể nhìn thấy ánh sáng âm u yên tĩnh đang ẩn giấu trong mắt đối phương, cảm thấy nhiệt lượng và sức hấp dẫn của đồng loại. Bọn họ là thú ngủ đông, nếu có một ngày bay ra khỏi đám mây, sẽ đem mưa gió vạn trượng càn quét đất Tống. Bọn họ không sợ bị đối phương làm bị thương, bọn họ nên ở cùng một chỗ.

Hai con giao long mãnh hổ cùng một con thỏ con, bởi vì mãnh thú hãy còn răng mềm móng yếu, con thỏ lại thật sự trì độn, sống ở một chỗ chơi thành một nhóm, cực kỳ ấm áp vui vẻ.

Triệu Đức Phương hỏi Công Tôn Chân: A Tồn đến kinh thành, là định ở lâu dài hay chỉ tạm trú?

Công Tôn Chân a một tiếng thét lên kinh hãi: Vậy mà đã quên, ta là đến đi thi. [=)))]

Triệu Đức Phương cùng Bàng Tịch đều cười rộ lên. Triệu Đức Phương liếc mắt nhìn Bàng Tịch một cái: A Tồn ôn tập đủ chưa? Chi bằng để Bàng đại ca giúp ngươi. Hắn căn bản chính là thám hoa văn võ song toàn.

Công Tôn Chân lắp bắp kinh hãi. Ba người ở cùng một chỗ, Bàng Tịch rất ít khi nói chuyện, cao lớn khôi ngô, thân thể cường tráng, hoàn toàn là dáng vẻ của con nhà võ. Công Tôn Chân nhát gan văn nhược, không hiểu sao có chút sợ hắn, cảm thấy ánh mắt hắn thật dữ thật lạnh. Chưa từng dự đoán được hắn lại có học vấn như vậy.

Lúc này Bàng Tịch đang làm một chức quan nhàn tản ở Bộ binh, rảnh rỗi liền bảo hộ kim tôn ngọc quý Triệu Đức Phương cùng tiểu bằng hữu mới tới du ngoạn tứ phương, chủ yếu cũng để giải phiền muộn vì

sự thất bại của mình. Triệu Đức Phương đề nghị hấn dạy tiểu bằng hữu học bài, Bàng Tịch thì không hề gì. Đảo mắt nhìn Công Tôn Chân, tim gan của Công Tôn Chân run lên, lúng ta lúng túng gật đầu không ngừng.

Công Tôn Chân chơi đùa mười ngày, hiện tại hồi tâm chuyển ý học hành hết sức chăm chú, Bàng Tịch ở bên cạnh chỉ bảo hấn. Học vấn của Bàng Tịch rất rộng, chữ viết rồng bay phượng múa tiêu sái mạnh mẽ, hơn nữa từng có kinh nghiệm thi cử. Giản Thư Hoa cũng thường gõ cửa đến xin chỉ dạy, Bàng Tịch xử sự cũng rất ôn hòa, nói hết cho bọn họ những điều hấn tâm đắc trong kỳ thi. Học bài đến khuya, Công Tôn Chân nằm trên bàn liền ngủ, dưới ánh đèn hai hàng lông mi mềm mại, môi hơi dẩu ra, khuôn mặt đỏ bừng, lộ ra khuôn mặt búp bê sữa say ngủ. Bàng Tịch cúi đầu nhìn y trong chốc lát, ôm y đi đến giường, một cục nhỏ nhỏ rúc vào trong ngực, nghĩ thầm đây thật sự là một đứa nhỏ, nghe nói đã mười sáu tuổi, xem ra nội tâm chỉ mới tám chín tuổi. Trước mặt người ngoài lại an tâm ngủ say như vậy. Nếu là mình và Triệu Đức Phương, đó là không thể tưởng tượng ra.

Quan hệ nửa thầy giữa Bàng Tịch và Công Tôn Chân, qua lâu ngày, Công Tôn Chân không còn sợ hấn. Bàng Tịch ít hơi kiếm lời giấu diếm sự sắc bén, Công Tôn Chân lại dần dần phát hiện sự săn sóc ôn hòa hiền hậu của hấn. Vừa đặt bút viết vừa gọi hấn Bàng đại ca, hỏi hấn một ít vấn đề linh tinh buồn cười. Giữa giờ Bàng Tịch sẽ cầm tay y dạy y viết mai hoa soạn tự. Đôi bàn tay của Công Tôn Chân thật sự là đôi tay được người nuông chiều không dính chút xuân thủy, non mịn trơn nhẵn mềm mại không xương. Bàng Tịch nắm bàn tay như vậy, thầm nghĩ chơi thật vui, nếu đứa nhỏ này làm quan, mặc quan bào đứng trong triều đình, nãi thanh nãi khí* hô một tiếng Hoàng Thượng thần có chuyện muốn tâu, vậy sẽ rất thú vị.

(*Giọng trẻ con mang theo hơi sữa)

Công Tôn Chân hỏi: Bàng đại ca người cười cái gì?

Bàng Tịch nói: Ta đang nghĩ, nếu A Tu thi đậu, người và ta làm quan cùng triều, vậy thì thật tốt quá.

Công Tôn Chân nghe xong, mặt mày rạng rỡ.

Bàng Tịch và Triệu Đức Phương vốn dĩ là cùng một loại người. Thứ mà Triệu Đức Phương thích, Bàng Tịch cũng khó có thể cự tuyệt. Đây dường như là một loại bù đắp và khát vọng bẩm sinh. Trắng và đen, lửa và băng, bẩn và sạch. Chính là ý nghĩa này. Giờ phút này Bàng Tịch còn chưa lẫn một thân bùn ở trong quyền thế, nhưng những phần âm u khuất sáng trong bản tính, đã tự mình nhận biết.

Triệu Đức Phương đến khách điểm thăm Công Tôn Chân, nhẹ nhàng gõ cửa một cái, cánh cửa liền tự mở ra. Trong phòng trên án thư đều là vỏ hạt dưa mút hoa quả, còn có một bình trà ngọt, trên mặt đất đều là vỏ hạt trái cây. Công Tôn Chân miệng ngậm đồ ăn, thủ thủ thăm thì đọc văn cho Bàng Tịch nghe, y có bản lĩnh xuất khẩu thành thơ. Bàng Tịch cũng không quan tâm y lời thôi như thế nào, từ trên bàn xuống mặt đất một mảng hỗn độn như thế nào, hấn nghe rất cẩn thận.

Công Tôn Chân ngẩng đầu nhìn thấy Triệu Đức Phương, vội vàng nuốt xuống mút trong miệng ngẩng dựng lên kêu gã sai vặt đi vào quét rác không ngớt lời, mặt sung huyết đỏ bừng. Tay chân luống cuống làm đổ chén trà trên bàn, hoảng hốt muốn lấy tay đi chặn nước nóng tràn ra bốn phía, bị Bàng Tịch nắm lấy cổ

tay.

Bàng Tịch trách cứ nói: Cẩn thận. Nóng.

Công Tôn Chân đáp lại một tiếng, đem tay đặt ở bên người bứt rứt không yên chùi a chùi.

Triệu Đức Phương cười khanh khách nghiêng đầu tựa vào khung cửa nhìn hai người bọn họ, đã lâu không nói chuyện rồi.

Một hôm Triệu Đức Phương vừa lúc gặp được Giản Thư Hoa, Triệu Đức Phương thoáng cười với hắn, Giản Thư Hoa hoảng sợ mặt đỏ lười lười, cứ tưởng như gặp được thần tiên trên trời. Không biết Công Tôn Chân làm sao trong nửa tháng mà kết giao với bằng hữu hoa mỹ như vậy. Thăm hỏi Công Tôn Chân, Công Tôn Chân mới phát hiện chuyện của Triệu Đức Phương y hoàn toàn không biết gì cả. Luôn muốn hỏi, nhưng luôn quên, hỏi ra khỏi miệng cũng bị Triệu Đức Phương chuyển hướng. Trái lại thân thể của mình đều bị hỏi vòng vo không sót một mảnh.

Triệu Đức Phương lớn hơn Công Tôn Chân hai tuổi, nhưng mà Công Tôn Chân cảm thấy hắn thông minh hơn mình rất nhiều rất nhiều. Nói đến cử chỉ và cách nói năng, y cũng kém hắn rất xa rất xa.

Khoa thi chấm dứt chỗ yết bảng, Công Tôn Chân thanh thản tiếp tục chơi, hỏi y thi như thế nào, y nói không khó không khó. Cùng Triệu Đức Phương Bàng Tịch ba người đi một chuyến đến Di Sơn xem hoàng hôn. Giản Thư Hoa không yên trong lòng, một lòng một dạ ở trong thành chờ yết bảng, không đi chơi cùng. Hắn hiểu đời sành sỏi hơn Công Tôn Chân, nhìn ra được Triệu Đức Phương Bàng Tịch không phải người bình thường. Nhất là Triệu Đức Phương, khí chất tôn quý hoa quang tỏa bốn phương, không biết là Hầu gia thế tử nhà nào cải trang tìm vui. Công Tôn Chân hồn nhiên thành thật ngây thơ không cảm nhận được, Giản Thư Hoa ở bên cạnh bọn họ liền cảm thấy thật khấn trương.

Triệu Đức Phương có một hành cung ở Di Sơn, ba người ở đó một khoảng thời gian. Trở về đứng vào ngày yết bảng, Công Tôn Chân từ trên xe nhảy xuống nhìn bảng thông báo. Phía trước người cao ngựa lớn che lấp chỗ bảng, Công Tôn Chân nhón chân chen chúc cũng chen không vào, lại không chịu để cho tới tót làm thay, thế nào cũng phải tận mắt nhìn thấy, mệt đến nổi mặt mũi đều đỏ.

Bàng Tịch lấy bạc vụn trong ngực ra, bắn từng viên từng viên vào bắp chân của vài người chung quanh, chung quanh loạt xoạt ngã xuống một mảng, ôm đùi kêu đau. Công Tôn Chân lắc lắc đầu, thấy bọn họ chẳng hiểu tại sao lại kêu đau, chỉ để ý xung trận xông lên phía trước đến gần bảng thông báo xem không dừng mắt. Nhìn phía bên phải thấy tên mình, vỗ tay một cái, vẻ mặt vui mừng chạy về phía xe ngựa, hướng thẳng vào trong lòng của Bàng Tịch. Bàng Tịch thấy y mừng thành như vậy, biết là đã đậu kỳ thi, xuống xe ôm y quay trên không trung một vòng.

Công Tôn Chân nói: Bàng đại ca Bàng đại ca, có ta có ta, bảy người đổ đầu.

Bàng Tịch nhú mày cười nói: Chẳng lẽ không đổ trạng nguyên bằng nhãn thám hóa?

Công Tôn Chân nói: Được rồi được rồi. Đã mạnh hơn phụ thân và nhị biểu thúc rồi.

Triệu Đức Phương ngồi vững ở trong xe, vén rèm xe nhìn bọn họ, lẳng lặng cười. Tuy rằng lông mi ánh mắt đều cười cong lại, nhưng dường như không quá cao hứng. Công Tôn Chân đảo mắt nhìn Triệu Đức Phương, lập tức tiến vào xe ngựa cầm lấy tay hắn: Tiểu Bát, về sau ta có thể ở lại kinh thành, chúng ta có thể luôn luôn ở bên nhau.

Sau đó Triệu Đức Phương thật sự cười, kiểu cười hoa xuân chớm nở có thể rung động Công Tôn Chân nhất, cười đến mức trong mắt chứa ánh nước ôn nhu, hắn gật đầu nói: Được. Luôn luôn ở bên nhau.

Ngày đó vẫn là tiễn Công Tôn Chân về khách điểm trước. Từ trong thành đến thành nam một đoạn đường ngắn ngủi, Triệu Đức Phương ở trong xe ngựa nắm lấy tay của Công Tôn Chân, tựa vào vai y, dường như có chút mệt mỏi và suy sụp, hắn nói: A Tồn, ta không muốn người làm quan.

Bàng Tịch liếc mắt nhìn Triệu Đức Phương một cái.

Công Tôn Chân nói: Tại sao vậy?

Triệu Đức Phương nói: Làm quan rồi, người sẽ thay đổi. Người đừng thay đổi, ta thích người như thế này, chỉ thích người như thế này.

Công Tôn Chân nói: Sẽ không đâu. Tiểu Bát. Ta sẽ không thay đổi. Cho dù làm quan ta cũng không thay đổi. Ta vẫn sẽ như thế này.

46. Chương 46: Tiễn Biệt Đêm Thất Tịch 2

Công Tôn Chân không có thể làm quan nhanh như vậy. Bởi vì y quá nhỏ, mười sáu tuổi đã là quá nhỏ, hưởng hồ còn mang bộ dáng con nít đáng yêu. Người ta không cắt cử cho y làm quan, chỉ để y ở lại kinh thành chờ chỗ trống. Giản Thư Hoa thứ tám, trái lại có được một chức quan nhân trong Hàn Lâm Viện.

Phụ thân của Công Tôn Chân gửi thư cho y, hỏi y có muốn về nhà hay không. Công Tôn Chân nói muốn ở lại kinh thành. Phụ thân cho y một số tiền để thu xếp, còn có một lá thư rất dài dặn dò ân cần, còn liệt kê tất cả bằng hữu cũ ở kinh thành chuẩn bị cho y phòng khi cần đến. Phụ thân cả đời không màng danh lợi, sẽ không rời Bình Giang.

Công Tôn Chân thuê một tòa nhà ở thành đông bắt đầu cuộc sống một mình xa nhà. Mọi chuyện tự mình làm chủ, rất tự do rất sung sướng. Y từ nhỏ nhất gan sợ tối, bây giờ đã có thể thắp đèn thâu đêm ngủ, cũng tập thành thói quen ngủ nướng. Ăn vặt không dừng miệng, trên bàn cơm tràn đầy bánh trái ngọt. Tiểu hài tử tự mình sống, sống rất hỗn độn mơ hồ loạn thất bát tao. Triệu Đức Phương Bàng Tịch còn có Cơ Quân Ánh và Tiền Diễn đến nhà y nhìn nhìn, chỉ cảm thấy chịu không nổi. Thức ăn ngoại trừ ngọt chính là ngọt, mặt trời lên cao người còn chưa chịu dậy. Trời nóng không uống nước, trong chén trà từ sáng đến tối đều

là nước ô mai. Cuối hành lang còn bày ra một mâm cá, để cho mèo hoang đi qua có ăn, mùi tanh tanh, lúc mèo không ăn thì chuột ăn. Người hầu miễn cưỡng nuông chiều đứa nhỏ, cũng trở nên lười nhác, ngay cả trà đãi khách cũng không chuẩn bị, dùng mạch trà bị cháy pha một bình bỏ hai viên đường cho có lệ.

Bàng Tịch liên tiếp nhử mày. Triệu Đức Phương hơi mỉm cười như ngấm ngầm mưu tính. Cơ Quân Ánh nhìn đông không quen nhìn tây không quen, trưng ra bộ mặt soi mói. Chỉ duy nhất Tiền Diễn rất vui vẻ: Công Tôn công tử, ở trong nhà người thật thoải mái, còn nuôi rùa. Chơi rất vui, ta cũng không muốn về. Nói xong lật con rùa ngựa bụng lên trời. Cơ Quân Ánh trừng mắt liếc hần.

Sau đó trong bữa cơm, ngoại trừ Tiền Diễn không ai ăn nổi mấy thức ăn ngọt này. Chính Công Tôn Chân cũng không ăn, nói là không có khẩu vị, khuôn mặt nhỏ nhắn vàng như sáp nến. Cơ Quân Ánh nắm cổ tay y bắt mạch, nửa ngày không nói lời nào. Triệu Đức Phương vội hỏi làm sao vậy. Bàng Tịch cũng rất quan tâm nhìn sang bên này.

Cơ Quân Ánh muốn nói đứa nhỏ này làm ra bệnh rồi. Nhưng mà Công Tôn Chân rõ ràng là miếng thịt đầu quả tim của Triệu Đức Phương, Cơ Quân Ánh không dám làm càn, lắc đầu nói đừng lo, hần kêu một nha hoàn đến rút cây trâm trên đầu của nàng xuống, nướng trên ngọn nến, hướng đến cánh tay duỗi ra của Công Tôn Chân.

Công Tôn Chân từ chỗ ngồi nhảy ra cuống quýt lắc đầu: Không không không, không dám làm phiền Cơ thái y, ta không bệnh không bệnh không bệnh.....

Cơ Quân Ánh dùng ánh mắt sai khiến Bàng Tịch, Bàng Tịch đứng lên, ôm lấy Công Tôn Chân ghì vào lòng ngực. Công Tôn Chân giãy dụa không được, khoa tay múa chân bịch bịch, trong miệng la: Đừng mà a. Tiểu Bát Tiểu Bát Tiểu Bát....

Triệu Tiểu Bát lực bắt tông tâm rồi rầm đau xót đầy mặt.

Cơ Quân Ánh đứng ở phía sau Bàng Tịch, nắm lấy tay của Công Tôn Chân đâm vào ngón tay rồi nặn ra, nặn ra đều là bạch tương, có thể thấy bệnh thấp nhiệt đã rất nặng. Thật hiếm. Cơ Quân Ánh chưa bao giờ thấy người hơn bảy tuổi còn mắc bệnh này. Ai da, chắc chắc, còn khóc a. Hần nhìn sau gáy của Bàng Tịch, thầm nghĩ chúng ta có tính là đang khi dễ trẻ con không? Không còn cách nào. Cháu của Lý Thượng thư ta cứ như vậy mà chữa bệnh. Cách chữa trị này còn thoải mái hơn so với uống thuốc. Hần đau ta vui.

Đau thật ra chỉ là thứ yếu, Công Tôn Chân cảm thấy rất nhục nhã rất mất mặt, giống như chịu phạt trước mặt mọi người, đều do Bàng Tịch. Bàng Tịch vừa buông y ra, y liền hung hăng đẩy Bàng Tịch một cái, bỏ lại khách khứa không thêm quan tâm chạy bịch bịch bịch về sau nhà. Bàng Tịch cũng mới nhìn thấy gương mặt nước mắt lưng tròng của y, kinh ngạc không nói nên lời.

Ngay từ đầu đã cảm thấy tính tình người này rất trẻ con, nhưng dù sao cũng là công tử nhà cao cửa rộng, tri thư đạt lễ rất có vài phần nho nhã, trước mặt người ngoài, mỗi lời nói mỗi cử chỉ cũng giống như tiểu đại nhân. Tại sao ở kinh thành mấy tháng, lại càng phát tính trẻ con.

Một phòng đầy người nhìn Bàng Tịch. Bàng Tịch nhìn Cơ Quân Ánh.

Cơ Quân Ánh nói: Nhìn ta làm gì? Ta nói người đồ hăn đâu nói người bắt hăn. Hăn kéo cánh tay Tiền Diên: Đừng ăn nữa, chúng ta đi.

Triệu Đức Phương cười hết sức khoái trá, quay đầu liếc nhìn Bàn Tịch một cái, sau đó cũng theo Cơ Quân Ánh đi.

Bàn Tịch ngậy người ở đại sảnh một lúc lâu, cười lắc đầu, càng cười càng không dừng được.

Nhóm người bọn họ, Triệu Đức Phương cũng vậy, Cơ Quân Ánh cũng vậy, cho dù là dân đen nghèo hèn Tiền Diên, đều là kẻ phải mau mau lớn lên gánh vác trách nhiệm. Cho dù gương mặt vẫn còn non nớt, tâm tư đã rất lão luyện, sát ngôn quan sắc thiên hồi vạn chuyển*, đặt ở chỗ nào cũng có thể tự lực cánh sinh một mình đảm đương một cõi. Lúc nào gặp qua người như Công Tôn Chân. Cứ tính trẻ con, cứ làm theo cảm tính, khóc hay cười chưa bao giờ biết giấu kín, cảm xúc đều hiện rõ trên mặt.

Thật tốt thật tốt.

(*Sát ngôn quan sắc: tùy mặt gửi lời; thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt; đoán ý qua lời nói và sắc mặt)

Công Tôn Chân thật sự tức giận, đóng cửa không tiếp khách. Triệu Đức Phương đến cũng không gặp. Cơ Quân Ánh sai người đưa toa thuốc và sách dạy nấu ăn tới, ngay cả xem y cũng không xem. Cứ như vậy qua bảy tám ngày, trở thành cục diện bế tắc.

Triệu Đức Phương nói với Bàn Tịch: Người là do người đắc tội. Người muốn làm sao đây?

Bàn Tịch cười cười, không trả lời.

Triệu Đức Phương nói: Ta thích đứa nhỏ này. Người không thể đánh mất của ta.

Bàn Tịch nói: Người về người, ta về ta. Có cái gì liên quan?

Triệu Đức Phương nâng mắt nhìn mặt của hăn, lạnh lùng cười.

Từ khi thêm một Công Tôn Chân, quan hệ giữa hai người bọn họ trở nên kỳ quái không thể nói rõ. Triệu Đức Phương thích Công Tôn Chân, loại thích này có sự độc chiếm đối với bạn cùng chơi, đồng thời lại không thể thiếu đi Bàn Tịch. Bàn Tịch có tâm tư gì, không ai biết.

Lại qua bảy tám ngày, là đến lễ Vu Lan 15 tháng 7. Thời tiết đã rất nóng bức. Công Tôn Chân không ra khỏi cửa giận đối với chính mình, cũng không sợ buồn bức nổi sảy. Đến tối Bàn Tịch tới tìm y, tiểu tư canh cửa về mặt tươi cười không cho hăn vào. Bàn Tịch lấy ra một thỏi bạc lớn, tiểu tư kia trầm nghĩ, Công Tôn tiểu đại nhân tính tình nhu nhược, xảy ra chuyện nhiều lần cũng chỉ bị quở trách hai câu. Hai câu quở trách đổi lấy một thỏi bạc, chuyện mua bán này có thể thực hiện được. Hăn lập tức liền mở rộng

cửa.

Bàng Tịch không cần người dẫn đường, tự mình đi về phía phòng ngủ của Công Tôn Chân. Dọc theo đường đi nhìn thấy mèo hoang ngồi xổm trong góc tường ăn cá, nhìn thấy con rùa mai xanh đang chậm chậm bò trong sân. Hắn thở dài trong lòng, tại sao mình có thể cùng đứa nhỏ này trộn lẫn ở cùng một chỗ, mà mình còn tự động tụ tập vào.

Công Tôn Chân mặc một chiếc áo mỏng thuần trắng ở sân sau. Nha hoàn một tay cầm trái cây ăn, một tay cầm quạt hương bồ đuổi nóng cho y. Trên chiếc bàn thấp bên cạnh dọn một chén cháo ngọt và mấy món ăn mặn đầy dầu mỡ, Công Tôn Chân ăn một miếng mặn một miếng ngọt. Nhìn không giống chủ tớ, trái lại giống như chị em.

Nha hoàn thấy Bàng Tịch trước, vội vàng buông lỏng hai tay đứng ở một bên, không quy củ như vậy, chính cô ta cũng sượng mặt, trên mặt xấu hổ đỏ bừng. Công Tôn Chân đứng dậy kêu một tiếng Bàng đại ca, tỏ vẻ không hài lòng.

Bàng Tịch nói: A Tu, dạo này trong người khỏe chưa?

Công Tôn Chân gật gật đầu: Khỏe lắm.

Bàng Tịch đến gần hỏi: Còn giận ta sao?

Công Tôn Chân kéo dài giọng: Không ~

Bàng Tịch cười cười, ngồi xuống nhìn Công Tôn Chân ăn xong cháo và thức ăn. Nha hoàn thu dọn chén đĩa ra khỏi sân. Sắc trời dần tối.

Bàng Tịch nói: Mặc quần áo đi, ta dẫn ngươi đến một nơi.

Lúc Bàng Tịch dẫn Công Tôn Chân đến sông Biện Hà, nơi đó đã náo nhiệt muôn màu muôn vẻ. Khi còn ở Bình Giang Công Tôn Chân cũng từng thấy đèn hoa sen, nhưng ở Bình Giang cầu nhỏ nước hẹp, sao có thể sánh bằng sông Biện Hà sôi nổi menh mông. Vừa đi ven bờ vừa xem, y nắm tay Bàng Tịch thật sự thân thiết.

Trăm ngàn ngọn đèn hoa sen ở trong nước, sông Biện Hà giống như ánh quang chói mắt muốn sôi trào. Công Tôn Chân nhìn những ngọn đèn này không dời mắt, trong lòng rung động và nhảy nhót không nói thành lời. Gương mặt mũi cao mắt sâu của Bàng Tịch dưới ánh sáng nhu hòa, cũng có vẻ dịu dàng đi rất nhiều.

Bàng Tịch nói: Biết điễn cổ về đại hội Vu Lan không?

Công Tôn Chân nói: Biết. Ngày xưa tăng Mộc Liên xuống hoàng tuyền cứu mẹ, được Quan Âm chỉ dẫn, ngày 15 tháng 7 mở lễ Vu Lan phụng dưỡng hòa thượng thập phương, chuộc tội cho mẹ.

Bàng Tịch nói: Nghe nói trong thiên hạ này có hai trái tim của hai người không giống người thường, một là trái tim thất khiếu linh lung của Tỷ Can, một là trái tim hoa sen của mẫu thân Mộc Liên*. Về sau trái tim hoa sen này vô tình bị tráo mất. Từ đó về sau Lưu thị làm nhiều việc ác, sau khi chết cũng không được đầu thai. Đèn hoa này làm thành hình hoa sen, đại khái cũng có một tầng ý tứ này.

(Thất khiếu linh lung tâm (tim có 7 lỗ): Có liên quan đến điển tích Văn Tài thần Tỷ Can. Dùng để chỉ người rất thông minh tài ba có lương tâm, người nhân tài về nhân cách và khả năng làm việc.

Trái tim hoa sen: Chỉ người nhân từ hiền hậu, tốt bụng làm nhiều việc thiện)

Công Tôn Chân im lặng nghe, dường như nghe ra thâm ý trong đó, bỗng nhiên nói: Bàng đại ca, có phải người cũng không muốn ta làm quan?

Bàng Tịch không biết tại sao y lại suy diễn đến chuyện đó, cười nói: A Tu nghĩ nhiều rồi. Người có làm quan hay không, đều rất tốt.

Công Tôn Chân nói: Ta làm quan rồi, sẽ học điều xấu.

Bàng Tịch nói: Người sẽ không. Ngừng một chút lại nói: Người học điều xấu cũng rất tốt.

Một câu này dường như không thể thành lập. Khi nói những lời này, Bàng Tịch vẫn nhìn mặt sông không nhìn Công Tôn Chân. Công Tôn Chân nghe thấy hết câu này, cũng kích động thu về ánh mắt nhìn đèn hoa.

Nếu đã đến đây, dù gì đi nữa cũng phải thắp một ngọn đèn cho hợp tình hợp cảnh. Đèn hoa sen ở trong nước trôi về phía đông, Công Tôn Chân men theo bờ sông đi theo chiếc đèn. Khi nào đèn tắt, đó là lúc thư từ của nhân gian đưa đến âm phủ.

Bàng Tịch nói: Nhiều đèn như vậy, người còn nhận ra được ngọn đèn của mình không?

Công Tôn Chân nói: Nhận ra a. Y vươn một ngón tay chỉ: Chính là ngọn đèn kia.

Bàng Tịch không nhận ra được.

Ngày này cửa quỷ mở rộng, người buôn bán trên đường đã sớm không còn kinh doanh, dân chúng thả đèn xong cũng đi về. Công Tôn Chân có Bàng Tịch bên cạnh, lá gan rất lớn, dọc theo hướng đông Biện Hà càng chạy càng lệch, đi đến sau, cũng không phải vì đèn hoa, mà thành hai người tĩnh lặng tản bộ, tán gẫu. Đèn hoa trên sông chiếu vào bờ dẫn đường cho bọn họ, cảnh sắc rất đẹp.

Một mạch đi về cửa nước phía đông, trời bỗng nhiên đổ mưa, giội tắt hết đèn hoa. Bàng Tịch mở rộng tay áo che trên đỉnh đầu Công Tôn Chân, đưa mắt nhìn bốn phía, nhìn thấy phía trước có một chỗ như là ngôi miếu hay là đạo quán đổ nát, ẩn trong bãi cỏ đại cao nửa thân người. Hắn kéo tay Công Tôn Chân chạy về phía trong miếu.

Trong miếu tro bụi chất dày mạng nhện giăng chằng chịt, trước khi rời nhà Bàng Tịch không có tính toán sẽ ngủ bụi ở nơi hoang dã, nên không mang theo hỏa chiết tử bên người. Trong bóng tối hắn cởi quần áo ướt nhẹp của mình ra, nói: Cởi quần áo.

Công Tôn Chân sửng sốt: Cái gì?

Bàng Tịch nói: Cởi quần áo ướt ra. Nếu không sẽ cảm lạnh.

Công Tôn Chân trả lời một tiếng, đổ mặt cởi áo khoác ra đặt trên bàn thờ. Bàng Tịch tựa lưng dưới chân tượng Phật, kéo tay Công Tôn Chân xuống, cả người Công Tôn Chân ngã vào khuôn ngực của hắn.

Bàng Tịch nhẹ giọng hỏi: Có sợ không?

Công Tôn Chân không biết hắn đang hỏi có sợ ngủ qua đêm trong miếu hoang không hay là có sợ chuyện khác hay không. Trong lòng tim đập loạn thành thịch, lắc lắc đầu.

Bàng Tịch vùi vào trong mái tóc trên đỉnh đầu của y hít một hơi thật sâu.

Thiếu niên sạch sẽ tốt đẹp biết bao, giống như dùng sức siết y một chút, y sẽ hằn lên dấu ấn của mình. Đối tốt với y một chút, trong mắt trong lòng của y đều là người. Loại tình cảm độc chiếm của Triệu Đức Phương đối với Công Tôn Chân, Bàng Tịch rất hiểu. Nhưng Bàng Tịch không giống Triệu Đức Phương, Triệu Đức Phương chỉ thích Công Tôn Chân thanh thanh sạch sạch, lấy vật mà hắn đang yêu thích, thậm chí lên chút bùn lầy Triệu Đức Phương sẽ không cần nữa. Bàng Tịch thích người này. Cho dù có một ngày trái tim hoa sen bị đổi đi trở nên tội ác tà trời, Bàng Tịch cũng thích.

Trong bóng tối trong lòng của Công Tôn Chân cũng có một cơn xúc động không tên bắt đầu dâng lên, choáng váng đưa tay vào trong áo của Bàng Tịch gắt gao ôm chặt hắn, giống như sự ỷ lại và bày tỏ sự yêu mến của trẻ nhỏ, y không biết hành động này chọc lửa nhiều bao nhiêu. Bàng Tịch nghiêng người đặt Công Tôn Chân ở dưới thân, cúi đầu hôn da thịt ở cổ và vai y.

Cả người Công Tôn Chân run rẩy, bắt đầu có chút sợ, run rẩy kêu lên: Bàng đại ca...

Bàng Tịch không tiếp tục động tác nữa, vùi đầu vào vai y hồi phục một lúc lâu, sau đó kéo y giữ trong lòng ngực, thở dài nói: Dựa vào người ta mà ngủ. Trên mặt đất lạnh.

Những năm về sau Công Tôn Chân thấu hiểu sự đời, mới hiểu được chuyện đêm đó có ý nghĩa gì, cũng hiểu được tâm của Bàng Tịch có bao nhiêu mạnh mẽ. Bàng Tịch cũng không phải vì Công Tôn Chân trẻ

người non dạ mà dừng tay, hẳn nghĩ muốn một mình đấu tranh không muốn có liên lụy, không muốn có thêm một tầng quan hệ quá mức thâm sâu với ai.

Đêm ma quỷ trong ngôi miếu đồ nát, Công Tôn Chân lúc này đã không nghĩ đến những chuyện khác, nằm trong lòng Bàn đại ca ngủ đi. Bàn Tịch bị y xem là chần chệ mà ngủ, mở to mắt nhìn nóc nhà, mặt không chút biểu tình, nhưng lòng lại rất loạn.

Trời mưa một đêm, sáng sớm mới dừng. Bàn Tịch tỉnh rất sớm, mở mắt nhìn, bốn phía hoang vu, bản thân mình đang tựa vào một thân cây, làm gì có miếu hoang nào. Dẫu có không tin quỷ thần cũng không nhìn được mà rùng mình, hẳn vỗ vỗ mặt của Công Tôn Chân đang ngủ trong lòng. Công Tôn Chân quen ngủ nướng, dụi dụi mắt miễn cưỡng bò lên, nhìn Bàn Tịch một cái, lại ngã lên người hắn ngủ tiếp. Trong lòng Bàn Tịch mềm nhũn, cười cười không hề động đậy. Mãi đến trưa tiễn Công Tôn Chân về phủ, hạ nhân nghênh đón nói đêm qua có Triệu công tử tới, ở trong thư phòng đợi rất lâu. Công Tôn Chân và Bàn Tịch đẩy cửa nhìn thấy, trên bàn trong thư phòng đặt hai ngọn đèn hoa sen.

Công Tôn Chân tự trách ghê gớm. Đêm qua cùng Bàn đại ca đi ra ngoài chơi, tại sao quên mất Tiểu Bát, tại sao không nhớ đến Tiểu Bát. Y đặt đèn hoa trong tay vừa nhúu mày thở dài vừa giậm chân. Bàn Tịch nhìn đèn hoa sen kia, mỉm cười.

47. Chương 47: [phiên Ngoại] Lời Tỳ Bà 1

Chuyện đêm 15 tháng 7 đó Triệu Đức Phương chưa từng nhắc đến, ba người vẫn hòa thuận như lúc ban đầu. Nhưng bên trong sự hòa thuận đó lại thoáng không còn giống như lúc trước. Công Tôn Chân vẫn tiếp tục cùng Triệu Đức Phương hai cái bóng dáng dính chung một chỗ, nhưng sẽ thường thường quay đầu dùng ánh mắt tìm Bàn Tịch. Bàn Tịch vẫn che chở Công Tôn Chân như trước, nhưng lại hơn một phần thân thiết, sẽ đưa tay khoác lên lưng y, hoặc là xoa xoa đầu tóc của y. Những chi tiết nhỏ đó Triệu Đức Phương coi như không thấy, trong mắt lại khá lạnh lùng.

Bàn Tịch hỏi Triệu Đức Phương: Người định mãi giấu diếm thân phận như vậy?

Triệu Đức Phương nói: Ta có thể giấu hẳn cả đời, người tin không?

Bàn Tịch nói: Tin.

Triệu Đức Phương nói: Nhưng mà bây giờ ta quyết định tự mình nói với hắn.

Triệu Đức Phương cứ như vậy mà nói với Công Tôn Chân: A Tồn, ta họ Triệu, thứ tám. Nhưng ta không phải tên Triệu Tiểu Bát, ta tên là Triệu Đức Phương. Con thứ tám của Thái Tông. Quảng Lăng Quận vương.

Công Tôn Chân thất thần nhìn nhìn Triệu Đức Phương, lại nhìn nhìn Bàn Tịch, biểu tình của hai người

không phải là đang nói đùa. Khi phản ứng được chuyện làm đầu tiên chính là quỳ xuống dập đầu Triệu Đức Phương. Triệu Đức Phương kéo y lên, cười nói: Chúng ta vẫn giống như trước đây, được không? Bàn Tịch gặp ta không cần quỳ, người cũng không cần. A Tồn, người vĩnh viễn không cần hành lễ với ta.

Hoàn toàn giống như trước kia là tuyệt đối không thể. Công Tôn Chân tuy rằng trải đời chưa sâu, nhưng hiểu được sức nặng của con rồng cháu phượng, từ lúc đó liền giữ một phần cẩn thận đối với Triệu Đức Phương. Triệu Đức Phương chuyển cho Công Tôn Chân một tiểu tư trông nom cuộc sống cho y. Tiểu tư rất giỏi giang rất chịu khó rất chu đáo, trong nhà có bốn anh em, cho nên có cái tên rất hay, tên Gia Đình. Gia Đình là người Quận Vương gia ban thưởng, người hầu trong nhà nhận sai sử của hắn cũng không dám không làm theo. Ngay cả Công Tôn Chân cũng kính trọng hắn ba phần, ở trước mặt hắn không dám đùa nghịch, không cho uống nước lạnh sẽ không uống, không cho phép cho mèo ăn sẽ không cho, con rùa bỏ vào trong hang không để cho nó chạy loạn khắp nơi. Công Tôn phủ ngăn nắp có trật tự, bắt đầu giống dinh thự nhà quan. Mấy người lại đến phủ tụ tập, Công Tôn Chân ngồi ngay ngắn trên ghế, rất có dáng vẻ của tiểu lão gia, bọn nha hoàn ăn diện chỉnh tề nối đuôi nhau vào dâng trà thức ăn, sau đó cúi người lui xuống. Rau trộn món xào có mặn có chay, phần lớn đều là các vị thuốc an dưỡng tính khí, còn có tôm hấp Long Tinh Cơ Quân Ánh thích. Cơ Quân Ánh là điệu bộ quý công tử, lập tức lấy ra một khối vàng thưởng cho quản gia Gia Đình khen ngợi hắn chăm lo việc nhà chu toàn. Tiền Diễn trừng mắt nhìn khối vàng kia, đau lòng đến mức ánh mắt đều thẳng.

Gia Đình mừng rỡ bỏ vàng vào trong túi, chợt nhìn thấy ánh mắt của Bàn Tịch, ánh mắt kia chứa đựng ý cười và lãnh ý, mũi nhọn hiện rõ, ánh mắt phá hủy tính kế cơ mưu. Trong lòng Gia Đình đại loạn, nghĩ mình cũng chưa làm cái gì, tại sao lại bị nhìn thấu? Chân hắn mềm nhũn, tim đập như trống trận trốn ra bên ngoài.

Đây là chuyện lúc Công Tôn Chân mười sáu tuổi. Công Tôn Chân mười bảy tuổi và mười sáu tuổi giống nhau. Mười tám tuổi và mười bảy tuổi giống nhau... Y ở kinh thành sống cuộc đời nhàn tản xuân hoa thu nguyệt đến bốn năm. Sau đó Bàn Tịch lập gia đình. Là một nữ nhân nhà quan, kim chi ngọc diệp gả cho Bàn Tịch. Ngày Bàn Tịch lập gia đình trong lòng Công Tôn Chân rất khó chịu, bởi vì Cơ thái y chính là thành thân rồi mới xa bạn bỏ bấy. Đây nào phải chị dâu gì, quả thật là quan coi ngục. Công Tôn Chân ôm ý nghĩ này trong đầu liếc một cái nhìn một cái, ánh mắt hướng về Bàn Tịch rất thương tâm.

Bàn Tịch nói: A Tu đây là làm sao vậy, Bàn đại ca thành thân người không vui?

Công Tôn Chân nói: Không. Ta đang nghĩ nên tặng quà mừng gì cho Bàn đại ca.

Bàn Tịch nói: Bức Uyên ương ngũ sắc tặng cho Cơ thái y lần trước, cứ vẽ như vậy tặng cho ta là được.

Thư họa của Công Tôn Chân là học từ danh gia, trước giờ có chút danh tiếng. Nhưng mà về nhà vẽ ra thế nào cũng không giống bức tranh kia. Thầy của y nói lúc cầm bút vẽ tranh kỳ nhất là thấp thỏm nóng tính. Công Tôn Chân cầm bút, tà hỏa trong lòng liền phun lên, một miệng phần nộ trách móc ghen ở trong cổ họng, rất muốn mắng chửi người. Miễn cưỡng vẽ ra một bức, nhìn thế nào cũng thấy giống như hai con vịt ướt lông. [=))]

Gia Đình ở bên cạnh hầu hạ giấy mực, nhìn sắc mặt của y, cẩn thận hỏi: Đại nhân, ngài có chuyện phiền lòng?

Công Tôn Chân nhú mày nói: Thật phiền lòng. Nhưng dường như không có chuyện gì để ta phiền lòng.

Gia Đình nói: Đại nhân có lẽ là đang chán uyên ương, vẽ cái khác xem sao?

Công Tôn Chân hiểu ra, nói rất đúng, y chính là chán uyên ương. Trải giấy bút khác lấy phần vàng ra, thức đêm vẽ một bức kim thân Di Lạc, trên quả thăm ký tên, trên lưng viết văn chương, tuy rằng dụng tâm nhưng cũng không phô trương, chỉ giống như một vật thưởng ngoạn giữa bàn hữu.

Tiệc cưới của Bàng Tịch Triệu Đức Phương không tới, chỉ sai người đưa quà mừng, nói Tề quý phi bệnh nặng, hẩn ở trong phủ phụng dưỡng thuốc thang không tiện ra mặt. Công Tôn Chân cũng không có tâm tư nán lại ở tiệc mừng, uống một chén rượu, vội vàng chạy đến phủ Quận Vương thăm hỏi Triệu Đức Phương. Trong một đêm Triệu Đức Phương trở nên gầy gò tiêu tụy, xem ra là không được tốt. Công Tôn Chân kéo hẩn đến dưới mái hiên nói rất nhiều lời an ủi.

Không quá hai ba ngày, Tề quý phi mất. Bàng Tịch mới cưới thân mang sự mừng sợ xung đột, không đến phúng viếng. Công Tôn Chân cùng Triệu Đức Phương quỳ trên mặt đất dâng hương đốt vàng mã. Triệu Đức Phương cúi đầu rũ mắt, một câu cũng không nói, một giọt nước mắt cũng không rơi. Công Tôn Chân nhìn hẩn, trong lòng thật khó chịu, ở trước linh cữu thay hẩn khóc lớn một hồi.

Triệu Đức Phương cười nói: Đồ ngốc, người khóc cái gì? Trời tối rồi, mau về đi.

Công Tôn Chân nói: Ta ở lại túc trực bên linh cữu cùng người, được không?

Triệu Đức Phương lắc lắc đầu: Ta muốn một mình trò chuyện với mẫu thân.

Công Tôn Chân siết thật mạnh tay của Triệu Đức Phương, mắt sưng đỏ, nỗi lòng khó yên từ cửa sau đi ra. Y thấy Bàng Tịch. Bàng Tịch một thân áo trắng đứng trong ánh chiều tà, giống như đã đợi rất lâu.

Bàng Tịch hỏi: Hẩn... vẫn tốt chứ?

Công Tôn Chân nói: Không tốt. Người mau đi gặp hẩn một lát đi.

Bàng Tịch khẽ cười khổ: Hẩn sẽ không gặp ta. Bỏ đi, ta đưa người về.

Công Tôn Chân không rõ vì chuyện gì mà Bàng Tịch và Triệu Đức Phương trở nên xa lạ. Sống chết cưới hỏi đều là việc không thể tránh được. Triệu Đức Phương đang oán trách chuyện gì, Bàng Tịch lại đang hồ thẹn chuyện gì. Bọn họ là hai người thông minh, quá thông minh, muốn giấu Công Tôn Chân chuyện gì đều rất dễ dàng. Cho nên Công Tôn Chân từ đầu đến cuối cũng không hiểu được.

Sau khi kết hôn không lâu Bàng Tịch có công tác thật sự, bắt đầu vội vàng làm quan, rất ít khi gặp mặt Công Tôn Chân. Mỗi lần gặp mặt, chức quan của Bàng Tịch đều thăng tiến thêm, phong thái cũng càng

thêm ung dung vững vàng. Qua ba năm, Công Tôn Chân cũng được phân cho một chức quan trong kinh thành, bởi vì Hoàng Thượng hâm mộ nhân cách và tài học của người nhà Công Tôn, mới khâm điểm y trong đám người có công danh đang nhàn tản. Cũng không phải là vị trí rất quan trọng gì, chỉ là việc vặt sài mề du diêm ở Hộ bộ.

Công Tôn Chân hơn hai mươi tuổi đã cởi bỏ tính trẻ con, rất có bộ dáng của công tử thanh lịch. Dáng người trở cao, thân thể thẳng tắp, cao hơn Triệu Đức Phương. Thân hình cũng rắn chắc hơn. Cho dù vành tai vẫn còn giữ lỗ tai, cũng không có người nào nhận nhầm y là một cô gái. Dường lời của nhị biểu thúc của y mà nói: Đứa trẻ ngoan, cuối cùng cũng trưởng thành.

Công Tôn Chân làm quan, mỗi ngày trời còn chưa sáng đã phải đến Đông Hoa môn thượng triều. Hạ triều có thể gặp mặt Bàng Tịch, tán gẫu hai câu sau đó sẽ chạy ngược chạy xuôi. Nếu gặp trong ngày lễ hoặc sinh nhật của Công Tôn Chân, Bàng Tịch liền lấy mấy món đồ chơi nhỏ từ trong tay áo ra tặng cho y. Có lần sinh nhật hắn đưa cho y một chuỗi trăn hạt làm từ hạt đào, mỗi một hạt châu khắc một bông hoa sen và một chữ Phật. Hắn biết Công Tôn Chân tin Phật.

Bàng Tịch nói: Hạt châu này lần ở trong tay vài năm, màu sắc và tính chất sẽ chậm rãi biến đổi, cuối cùng biến thành đen sẫm trơn bóng giống như mã não, rất thú vị.

Từ đó về sau Công Tôn Chân không rời tay khỏi phật châu, muốn nhìn xem rốt cuộc nó sẽ biến hóa như thế nào. Mỗi ngày lên triều hạ triều, về nhà viết viết vẽ vẽ thận trọng cẩn thận, cũng không còn ham chơi. Chỉ còn lại một mình Triệu Đức Phương rảnh rỗi đến đáng thương. Khi Triệu Đức Phương cô đơn cùng cực, sẽ đến thư phòng của Công Tôn Chân ngồi, chống cằm nói: Người viết của người, ta không phiền người, ta ngồi là được rồi.

Thốt ra câu này, Công Tôn Chân còn có thể viết gì nữa, tim đều muốn nát. Không thể không cùng hắn ra ngoài đi dạo.

Triệu Đức Phương nói: Người và Bàng Tịch làm quan cùng triều, có biết hắn đang bận chuyện gì không?

Công Tôn Chân lắc đầu: Không biết.

Triệu Đức Phương nói: Người nên biết.

Hiện giờ Triệu Đức Phương rất hiếm khi nhắc đến Bàng Tịch, hễ nhắc đến nhất định là có hàm ý khác. Công Tôn Chân để tâm, về nghe ngóng từ Giản Thư Hoa, không khỏi giậm chân đấm ngực. Trong cảm nhận của y Bàng Tịch là hình tượng anh hùng can đảm cương quyết không chịu ràng buộc, vậy mà cũng tham gia vào tranh đấu bè đảng. Đứng một bên, quy thuận một đoàn thể nào đó, bị sử dụng như vũ khí. Công Tôn Chân biết Bàng Tịch luôn coi mình là một đứa trẻ, hơn nữa còn là một đứa trẻ ngốc không hiểu sự đời. Nhưng mà chuyện này, y cảm thấy Bàng Tịch làm rất hồ đồ.

Đến tối y tới Bàng phủ tìm Bàng Tịch, đây là lần đầu tiên Công Tôn Chân đến phủ của Bàng Tịch. Quản gia Bàng Tông xách đèn lồng dẫn y đến thư phòng, bỗng nhiên bên hông một đứa nhỏ nhảy ra, chỉ mới cao hơn đầu gối của Công Tôn Chân một chút, ba tuổi không quá bốn tuổi, mặc lụa khoác gấm, khỏe mạnh

khẩu khỉnh, trong tay kéo một thanh kiếm còn dài gấp đôi người nó. Vô kiếm kéo lê ma sát trên nền gạch xanh vang tiếng xèn xẹt, nghe được răng đều nhức.

Đứa nhỏ hùng hổ hung tợn, chắn ở trước mặt Công Tôn Chân, bàn tay thịt run rẩy cố sức vung ngang thanh kiếm. Thân mình nhỏ như vậy mà cầm được thanh kiếm nặng kia thật không dễ dàng, Công Tôn Chân gần như muốn tiến đến giúp nó cầm.

Đứa nhỏ ngẩng đầu la: Này! Người tới là ai! Báo tên ra!

Bàng Tông vội vàng muốn ẵm đứa nhỏ tránh ra, Công Tôn Chân ngăn lại, cười nói với nó: A, tại hạ, Công Tôn Tồn Tu. Nên xưng hô với tiểu anh hùng như thế nào?

Đứa nhỏ đắc ý dạt dào đang muốn trả lời, phía sau một đám tôi tớ đầu đầy mồ hôi chạy ra ôm người ôm kiếm cuốn nó đi mất, đứa nhỏ ở trong lòng tôi tớ mạnh mẽ đánh la loạn xạ, thật sự đáng yêu.

Công Tôn Chân cười hỏi: Đứa nhỏ này là ai vậy? Giống như một cục bột.

Bàng Tông bật cười, nghĩ thầm ngài và nó lời qua tiếng lại, cũng không biết nó là ai? Hắn cười nói: Đây là nhị thiếu gia nhà chúng ta. Tên một chữ Thống.

Công Tôn Chân vừa quay đầu, kinh ngạc cười nói: Bàng Thống? Nghĩ thầm ai đặt tên này vậy, rất không có đầu óc. Y gật gật đầu: Đệ đệ của đại nhân nhà ngươi sao? Thật nhỏ.

Mới vừa nói ra khỏi miệng lại nhớ tới Bàng Tịch là mất cả cha mẹ. Quả nhiên Bàng Tông nói: Lão gia không có huynh đệ. Nếu có cũng không thể nhỏ như vậy. Đây là nhị công tử của lão gia.

Ánh mắt của Công Tôn Chân ngẩn ra. Thì ra đây là con của hắn. Mình bị làm sao vậy, Bàng Tịch đã lập gia đình bốn năm, hắn nên có đứa nhỏ rồi.

Bàng Tông lấy đèn lồng chiếu sáng con đường phía trước, nói: Công Tôn đại nhân, mời đi.

Công Tôn Chân ruột gan rối bời tay chân phát lạnh, từ chối nói: Không, ta nhớ ra có chuyện phải làm. Hôm khác lại đến vậy.

Mới vừa xoay người muốn đi, phía sau Bàng Tịch từ trong thư phòng ra đón, gọi y một tiếng A Tu. Bàng Tịch mặc xiêm y thường ngày màu ám, đầu tóc tản ra, khiến người ta nhìn thấy thiếu đi một chút sắc bén, vô cùng thanh nhàn. Công Tôn Chân không thể không cùng hắn ngồi trong thư phòng trong chốc lát. Ngồi xuống liền nhìn chằm chằm Bàng Tịch, muốn tìm điểm tương tự giữa Bàng Tịch và đứa nhỏ kia, nhưng lại phát hiện ra mình vừa đảo mắt đã quên mất khuôn mặt của đứa bé đó, làm sao cũng không nhớ ra được.

Bàng Tịch tự tay rót trà cho y, nói: A Tu ban đêm đến phủ, có chuyện gì?

Công Tôn Chân cũng không biết nên mở đầu câu chuyện như thế nào. Lẳng nhăng nửa ngày, mới nói ra suy nghĩ của mình về đảng phái trấn áp triều đình, chính mình nghe cũng thấy không có sức thuyết phục.

Bàng Tịch nhìn hần cười: Người đang lo lắng cho ta?

Công Tôn Chân nói: Quân tử không đứng dưới tường nguy. Bàng đại ca, người vợ hiền con nhỏ thân gia* không nhẹ, chỗ nước bắn này đừng lội.

(*bản thân và gia đình)

Bàng Tịch nói: A Tu thật sự trưởng thành. Những lời này rất có đạo lý. Nhưng mà người nào có ý chí của người đó, ta không thể nghe.

Bàng Tịch không muốn cùng Công Tôn Chân nói chuyện chính trị, chuyển hướng đề tài hàn huyên một lát, còn sai người đưa y về. Công Tôn Chân không còn cách nào, ngày kế đi tìm Triệu Đức Phương bàn bạc. Triệu Đức Phương bưng chén trà, trên mặt cười cười: Hần muốn làm gì thì làm cái đó, người ngoài có thể nói gì được?

Công Tôn Chân chau mày: Người nhắc ta hành động trong triều của Bàng đại ca, không phải là muốn ta khuyên hần lên bờ sao? Sao bây giờ lại là giọng điệu không liên quan đến mình như vậy.

Về mặt Triệu Đức Phương chưa thay đổi, buông chén trà vui mừng nhìn hần: A Tồn thật sự trưởng thành. Hiểu được nghe tiếng nhìn người rồi.

Công Tôn Chân lập tức cảm thấy thật bức mình. Y nhỏ hơn hai người bọn họ chỉ có mấy tuổi, cũng không thể tính là quá nhỏ. Tại sao đều thích lấy dáng vẻ trưởng bối mà nói chuyện với y.

Công Tôn Chân khuyên Bàng Tịch hết nước hết cái, đều là không có ích gì, chỉ có thể đau khổ thán một tiếng lo lắng đứng bên ngoài nhìn. Quan hệ giữa Bàng Tịch và Triệu Đức Phương Công Tôn Chân đã nhiều lần cố gắng, vẫn tiếp tục không chút khởi sắc, bọn họ đã đến tình trạng quyết liệt đến mức không nhìn mặt nhau. Công Tôn Chân không biết chuyện giữa hai người bọn họ, không thể nào khuyên giải, cảm thấy thật vô lực, thật hiu quạnh. Có những đêm cùng Triệu Đức Phương uống trà ngắm trăng chơi cờ, trong lòng vắng vẻ, luôn cảm thấy bên cạnh thiếu vắng người nào đó. Không biết Triệu Đức Phương có cảm giác đó hay không.

Hần là không có. Triệu Đức Phương có Công Tôn Chân ở bên cạnh bầu bạn đã rất thỏa mãn, thường nói như vậy rất tốt, qua một trăm năm cũng sẽ không chán. Triệu Đức Phương tướng mạo cao quý không nhiễm khói bụi, giống như có chút tiên khí. Thế nhưng Công Tôn Chân nhất giới phạm nhân thất tình lục dục, sao có thể bầu bạn cùng hần đến trăm năm

48. Chương 48: [phiên Ngoại] Lời Tỳ Bà 2

Công Tôn Chân ở một bữa tiệc xuân gặp gỡ thê tử duy nhất kiếp này của mình.

Đây là một bữa tiệc tư nhân, hoa viên nhà Trầm Thượng thư có một chậu hoa mẫu đơn màu lục vừa nở, hẳn mở tiệc chiêu đãi đồng nghiệp trong triều đến dạo chơi hoa viên ngắm hoa. Trong đó đa số đều là các thanh niên tài năng tuần tú độc thân chưa lập gia đình. Bàng Tịch liếc mắt một cái liền đoán được Trầm gia có ý đồ gì, đại đa số khách cũng đều rõ ràng trong lòng. Trầm tiểu thư kinh tài tuyệt diễm tự giữ mình rất cao, hai mươi tuổi vẫn chưa từng bước ra khỏi khuê phòng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không thể được. Trầm Thượng thư là bị con gái độc nhất bức bách đến mức bế tắc, nên mời các thanh niên tới để chính cô ta lựa chọn.

Công Tôn Chân đương nhiên không biết mấy chuyện này. Y chỉ cao hứng bởi vì có thể cùng Bàng Tịch du ngoạn ngắm cảnh giống như trước đây, cùng Bàng Tịch như hình với bóng chung tới một chỗ, tách ra xa khỏi đám người. Sau đó nhìn thấy gốc hoa mẫu đơn màu lục kia, cảm thấy rất đặc sắc. Bàng Tịch hiểu nhiều biết rộng, trầm giọng nói với y: Hoa này không có gì hiếm lạ, nhân tài trồng hoa mới hiếm lạ. Có loại nước thuốc có thể làm đổi màu hoa mẫu đơn trắng, nhưng mà thuốc này rất khó điều chế, đã sắp thất truyền.

Công Tôn Chân bưng tỉnh đại ngộ: Màu lam cũng có thể làm ra sao?

Bàng Tịch cười nói: Màu gì cũng có thể.

Mọi người ở trong hoa viên dùng qua trà bánh, nô tỳ dọn xuống chén đĩa bắt đầu trải giấy mài mực, Trầm Thượng thư mời mọi người viết vẽ tùy thích để tận hưởng cuộc vui. Trầm tiểu thư là tài nữ nổi danh kinh thành, một bản vẽ từ Tú Lâu tình cờ truyền ra bên ngoài, người từng xem qua không ai không kinh ngạc hâm mộ chặc lưỡi. Bởi vậy tất cả mọi người đều biết đây là một hạng mục của cuộc thi, tiểu thư dự định lấy bức tranh chọn rể. Vì thế một đám xóc lên tinh thần thi triển tài năng.

Công Tôn Chân đứng ở bên cạnh Bàng Tịch, cầm bút hỏi hẳn: Bàng đại ca, người muốn xem ta vẽ cái gì?

Bàng Tịch cười nói: Sao cứ luôn hỏi ta muốn xem cái gì? Bản thân người muốn vẽ cái gì?

Công Tôn Chân nói: Vậy người vẽ cái gì?

Bàng Tịch đã có vợ, trong yến tiệc lần này chẳng qua chỉ là người tiếp khách, vẽ cái gì đều không quan trọng, có thể tùy theo ý mình, hẳn nói: Ta vẽ một người.

Nói xong liếc mắt nhìn Công Tôn Chân một cái, theo màu sắc trang phục của y mà chọn màu mực hạ bút. Công Tôn Chân hồn nhiên không biết, nhìn trái nhìn phải nhìn nửa ngày, lẩm bẩm: Thế thì ta vẽ mẫu đơn lúc này vậy. Người xem xem thế nào? Nói xong lấy khăn nhúng vào nước rửa bút, nhẹ nhàng lau ướt mặt giấy.

Bàng Tịch sửng sốt: Làm cái gì vậy?

Công Tôn Chân quay đầu cười với hắn, trong mắt sắc thái tấn hiện, rực rỡ chiếu rọi người. Tại sao lúc trước luôn cảm thấy y mang khí chất của con mọt sách chứ. Bàng Tịch hồi hận thở dài.

Y chấm chút mực xanh lấy tay vo đều đầu ngòi bút, từng giọt mực xanh chấm lên trên giấy ướt, trong nháy mắt loang ra, màu lục nhạt như sương như khói, đem dung nhan thần tiên của mẫu đơn lúc nãy lên trên trang giấy.

Bàng Tịch nhìn ngây người.

Công Tôn Chân rửa bút, vênh váo nói: Chiêu thức này của tiểu đệ không tệ phải không? Có thể nói là Đại Tổng nhất tuyệt rồi.

Bàng Tịch gật đầu: Thần vi quan chỉ*.

(*ca tụng sự vật hết sức tốt đẹp, không gì so sánh được, chỉ cần nhìn nó không cần nhìn gì khác)

Vẽ xong một đóa hoa lớn, phải vẽ thêm mấy đóa nhỏ. Bàn bên cạnh cũng có người chú ý đến món nghệ tuyệt diệu của Công Tôn Chân, không khỏi thấp thỏm vô cùng. Hắn đưa cho tiểu tư một đỉnh bạc dẹt dò một câu, tiểu tư gật đầu, lúc thêm mực ra vẽ lỡ tay rơi hai giọt mực lên bức mẫu đơn màu lục, sau đó ai thán quý xuống dưới chân Công Tôn Chân dập đầu xin lỗi.

Bàng Tịch tâm sáng như gương, quay đầu quét mắt qua, kẻ giở trò xấu chạm mắt một cái liền tránh né.

Công Tôn Chân cũng rất tiếc, ý định ban đầu của y là phô trương khoe khoang trước mặt Bàng Tịch. Nhưng mà cũng may, khoe khoang cũng khoe rồi, Bàng Tịch cũng khen rồi, mục đích đã đạt được. Y nhẹ giọng ôn tồn kêu tiểu tư đứng lên, tiểu tư lập tức muốn đổi giấy cho hắn. Nhưng nếu vẽ thêm một lần, Công Tôn Chân không còn tâm tình, hơn nữa mọi người đều sắp xong xuôi, y cũng không còn kịp nữa rồi.

Công Tôn Chân nói: Không cần. Ta tự có biện pháp.

Y gác cây bút mực xanh xuống thay đổi một cây bút lớn, chấm lên mực đen, một mảng lớn màu đen bôi loạn che giấu hai chấm mực nhỏ, nhìn giống như cam chịu mà bắt đầu chơi đùa phá hủy bức tranh, nhưng nhìn về mặt y lại không giống. Bàng Tịch đứng bên cạnh nhìn một lúc, nhìn ra kết quả, lắc đầu nở nụ cười.

Công Tôn Chân tô đen phông nền, chừa lại một chỗ trắng là một thân trúc thon dài, một vòn tròn lớn là ánh trăng sáng, lại dùng mực đen làm hiện ra ba chữ màu trắng theo lối chữ lệ: Nguyệt Trúc đồ. Cứ như vậy dường như nhìn không ra ưu khuyết của bút pháp, trang giấy ướt hai lần, đã có nhiều nếp nhăn, nhưng cũng coi như độc tài suy nghĩ độc đáo, tốt xấu gì cũng tính là thành phẩm.

Công Tôn Chân chán nản nói: Ai nha, quên chưa chỗ ký tên rồi.

Bàng Tịch nhìn y cười không ngừng. Phương pháp đó có lẽ cũng chỉ có y nghĩ ra, vậy tính là tài tình, hay là nghịch ngợm?

Công Tôn Chân nói: Bàng đại ca, tranh này tặng cho người, có muốn không?

Bàng Tịch còn chưa có trả lời, Trầm Thượng thư đã mời mọi người dời bước đến phòng khách. Bàng Tịch cuốn bức tranh đang vẽ dở của mình nhét vào trong tay áo. Công Tôn Chân cũng muốn mang bức Nguyệt Trúc đồ của mình đi, thật ra không phải vì tề trửu tự thân*, mà là một cục đen như mực này, chủ nhân trong nhà nhìn thấy chắc sẽ cho rằng y đến quấy rối. Nhưng tiểu tư bên cạnh thúc giục, chưa kịp lấy về. Nguyệt Trúc đồ trở phơi trên thư án, giữa một rừng tranh xuân hoa mỹ nhân nhìn nó thấy mà ghê người.

(*của mình mình quý, ví von thứ tuy không tốt, nhưng là của mình thì mình vẫn coi trọng nó)

Mọi người đến phòng khách của Trầm Thượng thư ngắm chậu hoa nói chuyện tán gẫu, tặng bốc Trầm Thượng thư không ngừng. Một lát sau có một người trẻ tuổi đi vào, nhỏ giọng mời Công Tôn Chân ra ngoài nói chuyện. Công Tôn Chân biết người trẻ tuổi này, là con trai của Trầm Thượng thư thiếu chủ nhân của Trầm gia, Hình bộ Thị lang Trầm Nguyệt Nho. Một thanh niên tuấn tú trăm mặc kiệm lời khí chất băng tuyết. Công Tôn Chân không bao giờ ở cùng một chỗ với hắn, vì nhìn thấy hắn y luôn cảm thấy khiếp đảm.

Trầm Nguyệt Nho gọi y đi ra, ngang một cái dọc một cái đánh giá y một lượt, ánh mắt chất chứa xem thường sắc nhọn như chùy. Nhìn y đủ rồi, mới nói gia tỷ cho mời, mời đến Tú Lâu gặp mặt.

Công Tôn Chân không rõ nên đi theo vào Tú Lâu, cảm thấy có chút không ổn, nhưng từ chối lại không tốt, chẳng có tiểu thư nào bỏ xuống tư thái muốn gặp người, người lại làm bộ làm tịch. Đi vào Tú Lâu, bên phải sương phòng buông một tấm rèm mỏng màu đỏ tía, tiểu thư ngồi trong đó, một thân ảnh nhỏ xinh, nàng sai người chỉ chỗ dâng trà cho Công Tôn Chân. Trầm Nguyệt Nho ở bên cạnh tự tìm một cái ghế, ngồi xuống không đi nữa.

Trầm tiểu thư ở sau bức rèm nói: Từng nghe tài danh của Công Tôn đại nhân, hôm nay nhìn thấy Nguyệt Trúc đồ, quả nhiên cảm giác mới mẻ, khác biệt với các tác phẩm khác.

Công Tôn Chân xấu hổ đến mức đỏ mặt, thứ đồ chơi tạm thời tiện tay ẩu tả làm, vậy mà thật sự bị người ta nhìn tới. Y vội nói tùy tiện vẽ thôi tùy tiện vẽ thôi, làm sao đạt đến chỗ thanh nhã. Một đại nha hoàn liền cười nói: Khuê danh của tiểu thư chúng tôi cũng vẽ vào rồi, vẫn là tùy tiện a?

Công Tôn Chân nghe lời này, hoang mang không rõ, ai biết tùy tiện vẽ một cây trúc một ánh trăng vậy mà đem quý danh cô nương nhà người ta khắc vào rồi. Y đứng lên chấp tay xin lỗi Trầm tiểu thư. Trầm tiểu thư khiển trách nha hoàn một câu, cười nói không sao, mọi chuyện đều có trùng hợp, đại nhân không cần tự trách.

Hai người cách một tấm rèm tán gẫu vài câu, từ sách thơ đàm luận mở rộng ra. Cả đời này Công Tôn Chân chưa từng nói chuyện nhiều như vậy với nữ tử, lúc mới đầu còn rất câu nệ, sau đó dần dần bị học thức của Trầm tiểu thư thuyết phục, không khỏi khen ngợi từ trong thâm tâm: Văn học tu dưỡng của tiểu thư, thật sự là thế gian khó cầu. Tại hạ chưa bao giờ gặp một nữ tử có nhiều kiến thức như thế này.

Lời nói tiếng lòng của Công Tôn Chân là một mảnh thẳng thắn, nghe vào trong tai người khác lại trở thành lời tăng bốc. Trầm Nguyệt Nho bên cạnh sắc mặt ác liệt, ném thẳng nắp trà vào thành chén, vang lên tiếng lách cách ngắt lời. Trầm tiểu thư không để ý tới đệ đệ, tiếp tục cùng Công Tôn Chân trò chuyện một lát, hai người đều cảm thấy ý nguyện vẫn chưa hết. Trầm Nguyệt Nho đứng lên nói sắc trời đã không còn sớm nữa tỷ tỷ người nên nghỉ ngơi đi.

Trầm tiểu thư thì thầm một câu với nha hoàn, qua một chốc sau nha hoàn bưng lên một chiếc khay, trên khay là một cành mẫu đơn màu lục vừa mới cắt xuống tặng cho Công Tôn Chân. Công Tôn Chân nghĩ thầm hoa đang yên đang lành lại phải rời chậu như vậy, thật đáng tiếc, mình là một nam nhân cần hoa để làm gì. Trầm tiểu thư khăng khăng tặng, Công Tôn Chân cũng không chối từ mà nhận lấy, ngốc ngốc cầm ở trong tay ngay ngắn giờ ngang ngực, giống như cầm thẻ bằng ngà dùng khi thượng triều. [=))]] Trầm tiểu thư và nha hoàn ở phía sau rèm âm thầm bật cười. Trầm Nguyệt Nho nhìn chăm chăm hoa kia, lại nhìn Công Tôn Chân, gương mặt còn xanh hơn cả hoa mẫu đơn.

Công Tôn Chân trở lại trong phòng khách, mọi người thấy lục mẫu đơn trong tay y, trong lòng biết đây là ám chỉ danh hoa có chủ đại sự đã định, người khác không cần diễn nữa. Trong lòng Bàng Tịch trầm xuống, dời ánh mắt đi.

Người cả sảnh đường chỉ có Trầm Thượng thư rất cao hứng. Công Tôn Chân xuất thân danh môn hòa nhã đôn hậu, mặc dù không hiển hách bằng nhà mình, nhưng mà là người có thể giao phó, ánh mắt của con gái sẽ không sai. Hắn vui sướng tiễn mọi người ra khỏi phủ, gọi Công Tôn Chân lại song song cùng đi, thậm chí mang thâm ý hỏi y có thích hoa mẫu đơn nhất phẩm này hay không. Công Tôn Chân rất sững sốt, nghe không ra ý tứ trong đó, cho rằng hắn đang vặn hỏi mình, lập tức đem hoa trả lại cho Trầm Thượng thư.

Trầm Thượng thư vừa tức vừa yêu, cười nói: Công Tôn đại nhân người giữ lại đi. Hoa này tuy rằng cao bất khả phán*, nhưng mà đã rời chậu lìa cành giao vào tay người, cũng là duyên phận, người hãy trân trọng nó thật tốt.

(* cao không thể với tới)

Cáo từ Trầm Thượng thư, quay đầu lại thấy Bàng Tịch, y đưa cành mẫu đơn lên.

Sắc mặt Bàng Tịch rất trầm, nói: Làm gì?

Công Tôn Chân nói: Đưa cho chị dâu xem chơi. Trân phẩm hạng này một mình ta thưởng thức, quá đáng tiếc.

Bàng Tịch sắp bị y chọc tức đến điên rồi.

Mãi cho đến khi quan mai mối tới cửa, Công Tôn Chân mới hiểu được hoa này có ý nghĩa gì. Tiểu thư Trầm gia là giai nhân bao nhiêu người cầu mà không được, thế nhưng lại coi trọng y, có thể coi như vận may rớt xuống đầu. Trầm Thượng thư quyết chí có được Công Tôn Chân, cho rằng y chẳng có gì không bằng lòng, thế nên đem chuyện hôn sự đường hoàng công bố rất lớn. Lão gia ở Bình Giang nhận được tin này, lập tức ưng thuận. Phụ thân gửi thư nói Trầm gia nề nếp gia phong thanh cao, nữ nhân giáo dục ra sẽ không tồi, muốn Công Tôn Chân cưới nàng.

Trầm tiểu thư là không thể bắt bẻ, Công Tôn Chân cũng không biết mình đang lưỡng lự cái gì. Y tâm sự nỗi lòng cùng Triệu Đức Phương, nhưng mà Triệu Đức Phương xưa nay đối với chuyện hoan ái nam nữ nhân gian không có hứng thú không có ý kiến, trả lời không theo câu hỏi: A Tồn thành thân rồi, về sau sẽ bầu bạn cùng tân nương tử, không thể thoát thân.

Công Tôn Chân nói: Sẽ không đâu. Ta sẽ không vì nàng mà lạnh nhạt với người.

Triệu Đức Phương cười nói: Vậy cứ cưới nàng. Nghe nói bộ dạng rất xinh đẹp.

Quan viên văn võ cả triều đều coi Công Tôn Chân như con rể Trầm gia mà đối đãi. Trầm Nguyệt Nho mỗi ngày đều dùng ánh mắt giết người mà trừng mắt nhìn y. Công Tôn Chân hạ triều, lấp bắp theo sát phía sau Bàng Tịch muốn nói lại thôi, Bàng Tịch vốn dĩ vì chuyện này mà tà hỏa đè nặng trong lòng, nhưng nhìn đến dáng vẻ đáng thương hoang mang lo sợ này của y, nhất thời tâm dịu như nước. Ở trước cửa cung hẩn quay người lại, thả lỏng biểu tình nói: A Tu làm sao vậy?

Công Tôn Chân không biết nên mở miệng như thế nào. Bàng Tịch nói: Vì chuyện hôn sự?

Công Tôn Chân nhẹ nhàng gật đầu. Y rất cấp thiết muốn nghe ý kiến của Bàng Tịch.

Bàng Tịch nói: Trầm tiểu thư danh môn khuê tú, rất xứng đôi với người. Còn cần nhắc chuyện gì?

Công Tôn Chân nghi hoặc nói: Ta sống một mình rất tốt, không biết tại sao phải thành thân.

Bàng Tịch nhin không được muốn tiến đến phía trước xoa đầu y. Hẩn thở dài, giữ lấy bả vai của y, nhàn nhạt cười nói: Người trưởng thành thì nên thành thân. Dù là ai cũng đều như vậy cả. Nếu không có gì không tốt, thì chính là tốt.

Công Tôn Chân cau hiểu câu không chậm rãi gật đầu.

Qua hai ngày sau, việc này không để cho Công Tôn Chân lưỡng lự nữa. Hoàng Thượng nghe thấy tin này vô cùng tán thành, trước triều đình làm người mai mối ban tứ hôn. Ba tháng sau Trầm gia chuẩn bị xong của hồi môn giúp hai người bọn họ hoàn thành hôn lễ. Tiệc mừng Bàng Tịch và Triệu Đức Phương đều tới. Bàng Tịch một chút cũng cười không nổi, may mà bình thường hẩn chính là một người nghiêm túc. Triệu Đức Phương ngồi trên chủ tọa cười đến vui vẻ, nhưng lại phá lệ uống hai chén rượu.

Quý danh của tiểu thư Trầm gia đúng với bức tranh kia của Công Tôn Chân, nàng tên là Nguyệt Trúc. Khi động phòng hoa chúc Công Tôn Chân vén khăn trùm đầu của nàng lên, quả thật là quốc sắc thiên hương. Tân nương xấu hổ cúi đầu, hai má hồng hồng. Trên mặt của Công Tôn Chân cũng đỏ lên, tim thích một cái, thật không ngờ tân nương đẹp như vậy.

Công Tôn phủ ngênh đón một đương gia chủ mẫu, lại là một tình cảnh không giống như trước. Trầm Nguyệt Trúc là một nữ nhân rất thông minh rất khôn khéo, sắp xếp việc nhà rất tốt, năng lực chăm lo gia đình ngay cả Gia Đình cũng bội phục, Công Tôn phủ lại một lần nữa rục rờ hẳn lên, rất nhiều tiểu tiết cũng đều được chú ý tới. Nhưng mà tính tình của nàng có chút gay gắt, có khi quá mức hà khắc với người khác, trong mắt không chịu được hạt cát. Vào cửa chẳng bao lâu liền thay đổi hơn một nửa nha hoàn tiểu tư lúc đầu. Bởi vậy Công Tôn Chân sau khi thành thân còn có tật sợ vợ, đối với Trầm Nguyệt Trúc thiên y bách thuận vô cùng sủng ái. Mắt hạnh của Trầm Nguyệt Trúc trừng một cái, mọi chuyện Công Tôn Chân đều để cho phu nhân quyết định. Nhưng Trầm Nguyệt Trúc thật tâm yêu y, rất ít khi trừng y, vô cùng quan tâm chăm sóc y. Cuộc sống vợ chồng son rất ân ái.

Nhưng mà Triệu Đức Phương muốn cùng Công Tôn Chân thân mật cùng một chỗ rất khó. Số lần hai người trò chuyện đêm khuya rất nhiều, Trầm Nguyệt Trúc ở trong phòng không đợi được trượng phu, mảy liễu nhú một cái, nàng ngồi trước gương đồng tháo trang sức thay một bộ y phục trắng mộc mạc tự mình đưa thức ăn khuya đến thư phòng. Công Tôn Chân cảm thấy phu nhân thật hiền lành, vô cùng cảm động. Triệu Đức Phương chính là nhân vật thất khiếu linh lung, tất nhiên hiểu được mưu tính thật sự của Công Tôn phu nhân. Sau khi dùng thức ăn khuya hân hân cáo từ hồi phủ, về sau dần dần rất ít khi đến Công Tôn phủ. Công Tôn Chân gặp hẳn còn hỏi sao lại không đến nhà chơi cờ nữa. Triệu Đức Phương cười cười, nghĩ thầm người a, bị vợ bán đi cũng không biết.

Bàng Tịch cũng gặp qua Trầm Nguyệt Trúc một lần, đó là ở buổi tiệc Công Tôn Sách tròn một tuổi.

Trầm Nguyệt Trúc lâm bồn khó sanh ngắt xiu mấy lần, Công Tôn Chân ở ngoài cửa liên tục hô to không cần đứa nhỏ giữ lấy người lớn. May mắn Cơ Quân Ánh đến kịp lúc, cho Trầm Nguyệt Trúc uống chén thuốc bí truyền giữ được mẹ con bình an. Nhưng từ đó về sau thân thể của Trầm Nguyệt Trúc liền suy sụp, Cơ Quân Ánh cũng bó tay không có biện pháp, chỉ có thể khai phương thuốc giúp nàng chịu đựng. Hắn nói với Công Tôn Chân: Lệnh phu nhân trong ba năm này là cực kỳ nguy hiểm, nếu chống đỡ qua ba năm thì không còn vấn đề.

Lòng dạ của Công Tôn Chân đều rạn nứt.

Lúc Công Tôn Sách một tuổi, Công Tôn phủ dựa theo chủ trương của Trầm Thượng thư mở tiệc chiêu đãi thật lớn. E ngại mặt mũi của Trầm Thượng thư, Triệu Đức Phương và Bàng Tịch đều tới. Nhũ mẫu ôm thiếu gia ra chào mọi người nhìn. Triệu Đức Phương chẳng mấy hứng thú nhìn thoáng qua, lấy ra một khối ngọc bội làm quà gặp mặt. Trái lại Bàng Tịch nhìn đứa nhỏ thật lâu, hỏi Công Tôn Chân đứa nhỏ gọi là gì. Công Tôn Chân nói đứa nhỏ tên là Sách. Trên Trúc dưới Thúc, hợp lại thành Thúc Trúc. Y thật sự lo lắng về bệnh tình của thê tử, muốn ở trong cái tên cầu xin chút may mắn, Thúc Trúc Thúc Trúc*, nhất định phải giữ Trầm Nguyệt Trúc mệnh dài trăm tuổi.

(*Thúc: Cột, trói buộc)

Sau đó theo như tục lệ bày ra một bàn lớn để Công Tôn Sách trảo chu*, trên bàn bày biện các vật nhỏ đầy

đủ màu sắc hình dạng, bàn tính giấy mực son phấn con dấu, khách khứa vây quanh một vòng bên cạnh vừa nhìn vừa cười.

(*chọn đồ vật đoán tương lai)

Lúc này Trầm Nguyệt Trú cũng được nha hoàn nâng đỡ đến, bị bệnh một năm chưa từng xuống giường, nàng đã không còn cường thế và ngạo khí lúc đầu. Nàng mặc một chiếc áo khoác lụa mỏng màu lam thủy, nhàn nhạt ôn nhu gương mặt hiền lành, tuy gương mặt xanh xao tiêu tụy gầy gò, nhưng Tây Thi khi bệnh vẫn xinh đẹp làm người kinh ngạc.

Bàng Tịch nhìn thấy chính là hình ảnh Trầm Nguyệt Trú như vậy. Người ngoài đều truyền bá Công Tôn phu nhân khắc khe không bỏ qua cho người khác, Bàng Tịch chỉ vì hiện trạng của Trầm Nguyệt Trú mà cảm thấy thương tiếc. Công Tôn Chân quá yếu quá mềm, phu nhân mạnh mẽ một chút thì có gì không tốt. Có thể thành tâm thành ý chăm sóc cho Công Tôn Chân, vậy đều mạnh mẽ hơn so với bất cứ thứ gì. Sau khi kết hôn Công Tôn Chân sống rất thư thái, hẳn có thể nhìn ra được. Nhưng mà bây giờ Trầm Nguyệt Trú bệnh thành như vậy, xem chừng khó mà tốt được.

Công Tôn Sách bò trên bàn sờ tới sờ lui, cuối cùng nắm một quyển sách, hơn nữa còn là “Luật pháp Đại Tống”. Đây tất nhiên có nghĩa ý chỉ tại triều đình. Mọi người chúc mừng Công Tôn Chân, lại trêu ghẹo dưỡng nhi tùy cữu, nói không chừng tương lai sẽ tiếp nhận vị trí Hình bộ Thị lang của cậu. Công Tôn Chân hơi sợ hãi nhìn về phía Trầm Nguyệt Nho sợ hãi không vui, không ngờ trên gương mặt của Trầm Nguyệt Nho khi nhìn về đứa nhỏ lại có chút ý cười.

Bàng Tịch nhớ đến mấy năm trước lúc Bàng Thống trao chu là nắm một thanh chủy thủ. Sau đó quả nhiên múa đao chơi kiếm không phút nào dừng, trong nhà mỗi một gia nô thủ hạ lần lượt bị nó đánh phá. Bản thân Bàng Tịch thiên về võ, cho nên rất đặc ý Bàng Thống. Bây giờ nhìn thấy quyển sách trong tay Công Tôn Sách, hiểu ý cười, xem ra con trai của bọn họ đều kế thừa chí hướng của cha.

Trầm Nguyệt Trú để nha hoàn nâng nàng tiến đến, cầm lấy một món trang sức ngọc như ý mạnh mẽ nhét vào bàn tay còn lại của Công Tôn Sách, vuốt ve mặt nó, yêu thương nói: Công danh lợi lộc tất cả đều như mây khói, chỉ mong mỗi con ta cả đời toại nguyện.

Bàng Tịch lập tức cảm nhận được đó không phải là một nữ tử tầm thường.

49. Chương 49: [phiên Ngoại] Lời Tỳ Bà 3

Một nhà ba người của Công Tôn Chân ở kinh thành chỉ sống cuộc sống yên ổn qua ba năm. Sau đó vì Bàng Tịch, trở thành không một giây phút yên bình. Rõ ràng người muốn Công Tôn Chân tốt đẹp nhất chính là Bàng Tịch, vậy mà người hại y sâu nhất cũng chính là hắn. Vì hắn, Công Tôn Chân hoang mang hãi hùng không thể chịu nổi một ngày, thậm chí sau đó chịu đủ khổ sở, tương lai trước mắt hoang vu. Tai họa kiếp này, đều là từ Bàng Tịch mà thành.

Công Tôn Chân là kẻ tin Phật, vì thế thở dài than một câu, đó là mối nợ oan nghiệt trong số mệnh. Bàng Tịch không nhìn nhận quỷ thần, cho nên hắn không hiểu rõ được.

Công Tôn Chân luôn luôn lo lắng Bàng Tịch dẫn lửa thiêu thân, rốt cuộc có một ngày ác mộng thành sự thật. Phe phái của Bàng Tịch thua trận quyết định bỏ tốt giữ xe, Bàng Tịch chính là một trong những con cừu vút đi để nhận tội thay của bọn họ. Lúc tảo triều long nhan đại nộ, các thần tử đều quỳ xuống mong Hoàng Thượng bớt giận. Nhạc phụ và anh vợ của Bàng Tịch đều bo bo giữ mình một lời cũng không nói. Bàng Tịch là chết chắc rồi.

Công Tôn Chân quỳ, mở lớn hai mắt gương mặt trắng bệch, móng tay bấu vào lòng bàn tay, giống như bị yểm bùa. Y chưa bao giờ tham gia vào đảng phái tranh đấu trong triều, cho nên biết rất ít, bây giờ muốn bào chữa cho Bàng Tịch một câu cũng không biết nói từ đâu. Trong đầu rối loạn mãnh liệt một lúc lâu, trước mắt đều là cảnh tượng năm đó Bàng Tịch thắp một ngọn đèn hoa sen cho y. Bàng Tịch nói với y, trên đời có hai trái tim của hai người là không giống người thường, một là trái tim thất khiếu linh lung, một là trái tim hoa sen. A Tu làm quan cũng rất tốt, biến thành xấu cũng rất tốt, đều rất tốt...

Công Tôn Chân bất thành linh ngẩng đầu, trong mắt là một mảng bạo đạn và điên cuồng.

Ngay trong chốc lát vừa nãy, y mới hiểu được hàm ý Bàng Tịch nói với y là gì. Y sao có thể nhìn Bàng Tịch chết?

Hoàng Thượng ở trên long ỷ nhìn thấy cánh mũ của Công Tôn Chân vút qua một cái, ánh mắt liền quét qua bên này. Giản Thư Hoa ở phía sau y vươn tay ra, gạt gao túm lấy vạt áo của Công Tôn Chân.

Công Tôn Chân quay đầu lại nhìn hắn. Trong mắt Giản Thư Hoa đều là kinh hãi và ý quát bảo y ngừng lại. Công Tôn Chân hai mắt đầm lệ cả người run rẩy, giống như đang kiềm chế sự đau đớn mãnh liệt, cuối cùng y nhắm mắt lại, vẫn im lặng quỳ ở nơi đó.

Tính từ khi Công Tôn Chân làm quan, đây là lần đầu nhìn thấy Hoàng đế tức giận như vậy. Mấy tội thần cần giết thì giết, lưu đầy thì lưu đầy. Bàng Tịch suy cho cùng là một nhân vật thông minh, làm việc đều chữa lại đường rút lui, bởi vậy không đủ chứng cứ, tạm thời không giết được hắn, xét nhà niêm phong phủ, giam vào đại lao chờ xét xử. Trong phút chốc vinh hoa phú quý hóa hư không.

Lúc Bàng Tịch bị kéo ra bên ngoài lướt qua bên cạnh Công Tôn Chân, Công Tôn Chân không nhìn được mà quay đầu lại nhìn hắn. Sắc mặt Bàng Tịch xám trắng, nhưng đôi mắt vẫn rất trấn tĩnh trầm ổn, biểu tình cũng chưa thay đổi.

Công Tôn Chân hai mắt đầm lệ nhìn Bàng Tịch. Bàng Tịch cũng nhìn thoáng qua Công Tôn Chân, trong mắt đều là an ủi.

Ngày đó quần thần không dám thở mạnh, ở Tử Thần điện quỳ cả một ngày. Hoàng Thượng dùng xong bữa tối tâm tình bình ổn một chút, mới nhớ ra trên triều có mấy trăm người còn quỳ, hắn phát phát tay áo, để thái giám kêu bọn họ về đi.

Công Tôn Chân giống như bị bệnh nặng một trận, sắc mặt trắng bệch bước chân phù phiếm, người nhà thấy y đều giật mình, bọn họ biết hôm nay Hoàng đế tức giận, giam các vị đại thần quỳ trong điện không cho ăn uống. Vội gọi kiệu để y hồi phủ, Công Tôn Chân xua xua tay, lệnh cho kiệu phu đi về hướng phủ của Quảng Lăng Quận Vương.

Triệu Đức Phương nhìn thấy bộ dạng nửa người nửa quỷ của Công Tôn Chân cũng hoảng hốt. Chuyện trong triều hần đã nghe tin tức, nhưng mà kẻ gặp tai ương chẳng phải là Bàng Tịch sao? Công Tôn Chân làm sao vậy?

Gương mặt Triệu Đức Phương lộ vẻ thương xót, vươn tay muốn nâng đỡ bả vai của Công Tôn Chân: A Tồn...

Công Tôn Chân quỳ xuống ngay tại chỗ, nước mắt như mưa: Quận Vương gia, Quận Vương gia, cứu mạng...

Triệu Đức Phương thu tay về, rũ mắt, độ ẩm trong mắt ngay tức khắc bị che giấu, hần lồng tay vào tay áo: Cứu ai? Bàng Tịch? Là hần gieo gió gặt bão.

Công Tôn Chân hướng về phía trước khấu đầu: Quận Vương gia, bây giờ chỉ còn người có thể cứu hần, hãy niệm tình những năm trước...

Trong lòng Triệu Đức Phương thật sự rất oán hận. Công Tôn Chân này, xem ra là khờ thật. Y vì Bàng Tịch mà khóc lóc nỉ non còn hành lễ quân thần trước mặt hần, đây là y muốn làm cho Bàng Tịch chết sớm hơn một chút phải không? Còn nói cái gì mà tình cảm của quá khứ. Nếu vẫn còn tình cảm với Bàng Tịch, thì sao nhiều năm rồi vẫn không qua lại?

Triệu Đức Phương im lặng trong chốc lát, mỉm cười nói: A Tồn, Hoàng Thượng cho dù muốn giết Bàng Tịch, ít nhất cũng phải đợi đến đông chí. Nếu người thật sự quan tâm hần, thì trước hết nên đi tìm mấy đứa con của hần.

Hần xoay người đi đến phía trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, nhìn sắc trời tỏa sáng kia: Tuyết sắp rơi rồi a.

Công Tôn Chân loáng thoáng hiểu được lời của Triệu Đức Phương, chưa hành lễ đã lão đảo đứng lên chạy vội ra bên ngoài. Ra khỏi phủ Quận Vương cũng không ngồi kiệu, cưỡi ngựa của tôi tớ dẫn đường, vừa quất roi vừa chạy về hướng Bàng phủ. Đi được nửa đường thì tuyết rơi, bông tuyết từng chút từng chút rơi xuống làn da tan thành nước, cũng không giải được nôn nóng trong lòng.

Hành động của triều đình rất nhanh, Bàng phủ tan đàn xẻ nghé, cửa lớn đóng chặt trên cửa dán giấy niêm phong. Hối lắng giềng tung tích của vợ con Bàng thị, lắng giềng sợ rước phải tai họa không chịu tiết lộ, Công Tôn Chân lần đầu tiên xuất ra quan uy đe dọa, hàng xóm mới dè dặt nói có một chiếc xe ngựa đến đón Bàng phu nhân đi rồi, nhưng mà không mang theo ba huynh muội Bàng gia. Một đứa lớn mang theo hai muội muội đứng khóc ở giữa phố, bây giờ không biết đã đi đâu.

Công Tôn Chân vội vàng lên ngựa thúc roi, lại đi một chuyến đến phủ Viên Học sĩ nhà mẹ đẻ của Bàng phu nhân. Viên Học sĩ miễn cưỡng cho có lệ với Công Tôn Chân, đêm khuya thức dậy đón tiếp. Công Tôn Chân không khách sáo với hắn, trực tiếp hỏi ngay Bàng phu nhân và huynh muội Bàng gia hiện giờ đang ở đâu. Viên Học sĩ thừa nhận đã đón con gái về, nhưng huynh muội Bàng gia là hậu duệ của tội thần, Viên gia không tiện thu nhận, tung tích cũng không biết rõ.

Người nhà này thật sự vô tình vô nghĩa cực độ. Công Tôn Chân ôm quyền, mặt trầm như nước cáo từ.

Mấy ngày sau Công Tôn Chân giống như ma quỷ, một mặt phái người đi tìm ba huynh muội kia, một mặt nhờ người tìm chỗ hồng muốn gặp mặt Bàng Tịch một lần. Chuyện này nói dễ hơn làm. Việc quan trọng nhất khi làm quan đó là tự bảo vệ mình. Giữa cha vợ con rể như Bàng Viên mà còn phải sạch quan hệ gọn gàng như vậy, người khác ai chịu dính dáng đến hắn nữa. Kéo dài nửa tháng thật sự không còn cách nào. Y lại đi một chuyến đến phủ Quận Vương. Triệu Đức Phương biết mục đích đến của y, đóng cửa không gặp, trong ngày tuyết rơi nhiều Công Tôn Chân khoác một chiếc áo choàng chờ ở cửa sau phủ Quận Vương, đứng hơn nửa ngày, lông mi lông mày đã kết thành băng trắng, cả người đã đông lạnh tê cứng, trong tay lần chuỗi tràng hạt bằng hạt đào Bàng Tịch tặng cho y năm đó. Từng hạt từng hạt niệm kinh Phật để duy trì tri giác, cũng vì Bàng Tịch tiêu trừ tai ương, ánh mắt rũ xuống tuy trầm tĩnh nhưng kiên nghị.

Sắc trời dần tối đi, tuyết vẫn chưa ngừng. Gia Đình che dù trông về phía y, đứng trong màn tuyết lau nước mắt. Hắn xoa người vào cửa hông phủ Quận Vương. Trong thời gian một chén trà nhỏ, cửa sau mở ra, có người hầu đi ra mời Công Tôn Chân vào, nói Quận Vương bằng lòng gặp y.

Từ khi Công Tôn Chân đứng ở cửa sau phủ Quận Vương, Triệu Đức Phương không hề ăn uống gì. Cầm một quyển sách trong tay một trang cũng chưa lật, trong lòng khó chịu dồn nén. Triệu Đức Phương và Bàng Tịch đều là kẻ từng trải qua cực khổ, bản thân đương nhiên có một phần cá tính kiên nghị. Không ngờ Công Tôn Chân êm ái thuận buồm xuôi gió lớn lên, khi trở nên ương ngạnh vậy mà cũng là không cần mạng. Trong trời tuyết lớn này bụng rỗng đứng ở bên ngoài, chẳng khác gì lấy cái chết bức hắn.

Công Tôn Chân gương mặt trắng xanh, gầy vô cùng, cả người đều ẩm ướt, giống như một con quỷ mới được vớt từ dưới nước lên. Vừa vào cửa liền quỳ gối trước Triệu Đức Phương, lời chưa nói nước mắt đã rơi.

Triệu Đức Phương nhếch miệng cười. Mới này chẳng phải vẫn rất kiên cường sao? Đứng bốn canh giờ dưới trời tuyết. Tại sao bây giờ còn chưa nói tiếng nào đã khóc rồi.

Triệu Đức Phương nói: Ta đã sớm nói rồi, người gặp ta có thể không quỳ. Nhưng mà người lại một lần nữa vì Bàng Tịch...

Hắn buông quyển sách trong tay, ngồi vào ghế trước mặt Công Tôn Chân nhìn xuống y: Cùng sống cùng chết, là tình tri giao. Công Tôn Chân, ta cho rằng ta và người mới là những người thân thiết với nhau nhất. Bây giờ xem ra, chưa hẳn. Người không phải kẻ ngốc, người biết ta rất khó khăn để sinh tồn không thể bại lộ, người vẫn đến xin ta giúp hắn, người...

Công Tôn Chân quỳ xuống thấp trên mặt đất, tuyết ở trên tóc tan thành nước đọng trên nền gạch thành một vũng nhỏ, phản chiếu ra gương mặt bi thương của Triệu Đức Phương. Công Tôn Chân nhỏ giọng nghẹn ngào, bờ vai khê khàng run rẩy, làm cho người ta tan nát cõi lòng. Triệu Đức Phương tan nát cõi

lòng, hai mươi năm qua cung đình lạnh lẽo, không có bạn bè không có anh em, ngoại trừ cha mẹ và em gái ruột, cũng chỉ có Công Tôn Chân cho hắn sự ấm áp chân thành. Hắn mềm lòng với y, nuông chiều dung túng y. Công Tôn Chân hiểu rõ điều này, nên mới dám đứng ở ngoài cửa một ngày.

Triệu Đức Phương cúi thân mình xuống gần, ánh mắt bình tĩnh hỏi Công Tôn Chân: Ta chỉ hỏi người một câu, người thành thật nói, người dối với Bàng Tịch...

Nghi vấn của hắn chưa thành câu, nhưng Công Tôn Chân hiểu. Y ngẩn người, nhắm chặt mắt, dập đầu chấm đất.

Triệu Đức Phương nói: Đây là chuyện khi nào?

Công Tôn Chân nói: Ngày đó, hắn bị lấy mất ô sa, bị lôi ra ngoài điện, ta...

Triệu Đức Phương thở dài, cắt lời y: Thôi. Người muốn gì, người nói.

Công Tôn Chân đè nén tiếng khóc: Ta không tìm thấy huynh muội Bàng gia. Ta muốn gặp Bàng Tịch một lần.

Triệu Đức Phương suy nghĩ: Huynh muội Bàng gia, chờ ta tìm được sẽ đưa đến phủ của người. Gặp Bàng Tịch, ta làm không được.

Công Tôn Chân ngẩng đầu nhìn hắn, gương mặt tràn đầy tuyệt vọng.

Triệu Đức Phương nói: Không phải ta không giúp. Ta vẫn chưa có thể lực lớn vậy đâu. Người đi tìm em vợ Trầm Nguyệt Nho của người. Chỉ có hắn mới có thể giúp người, nếu hắn chịu giúp.

Công Tôn Chân đánh bạo đi tìm Trầm Nguyệt Nho. Trầm Nguyệt Nho thấy y đến một mình, trong phút chốc tâm tình không tệ lắm. Nhưng vào phòng khách đem chuyện nói ra, ngay lập tức bị đuổi đi.

Trái lại hành động của Triệu Đức Phương khá nhanh, Công Tôn Chân lên trời xuống đất mò kim đáy biển không tìm ra huynh muội Bàng gia, Triệu Đức Phương dùng ba ngày liền tìm được cho y. Ba đứa nhỏ bị một chiếc xe ngựa rách nát im ắng đưa đến cửa hông của phủ Công Tôn. Công Tôn Chân tự mình ra đón, muốn cảm ơn thuộc hạ của Triệu Đức Phương, nhưng mà ngay cả cang xe còn chưa thấy rõ xe ngựa đã quay đầu đi mất, quả thật là đến và đi như làn gió.

Bọn nhỏ bần như tượng đất, trong ngày lạnh như vậy mà mặc không đủ che thân. Đại nam hài tóc rối bù xù hai cánh tay trần trụi, nhưng mà không hề có vẻ co rúm, hai tay ôm một đứa trẻ con, cực kỳ đề phòng nhìn Công Tôn Chân. Bé gái nhỏ hơn trên người khoác một chiếc áo hình như là áo của ca ca cởi ra cho nàng mặc, nắm lấy góc áo của ca ca, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Công Tôn Chân cười nói với đại nam hài: Người là... Bàng Sĩ Nguyên?

Đại nam hài nhú mày: Bàng Thống.

Công Tôn Chân áp úng: A, đúng đúng đúng, Bàng Thống. Vào đi vào đi.

Bàng Thống hỏi: Người là người nào?

Công Tôn Chân nói: Ta là bạn của phụ thân người. Phụ thân người nhờ ta chăm sóc cho các người.

Bàng Thống hiển nhiên là không tin, đứng ngoài cửa bất động. Trong nửa tháng này không biết đã chịu khổ gì, ánh mắt của đứa bé nho nhỏ lại hung ác như vậy, tràn ngập đề phòng.

Công Tôn Chân thở dài, cúi người xuống ôn nhu nói: Không tin ta sao? Nếu ta muốn hại các người, cứ đơn giản không quan tâm tới các người là xong.

Bàng Thống nói: Nếu người dùng chúng ta áp chế phụ thân thì sao?

Công Tôn Chân sững sốt. Đứa nhỏ này thật sự tinh khôn, sao nó có thể nghĩ đến mức đó chứ. Nhất thời y cũng không biết trả lời sao cho tốt, vội nói: Không phải, không phải, thật sự không phải. Bé con người nghĩ nhiều rồi. Sao có thể thế chứ.

Lắp ba lấp bắp trái lại giống như chột dạ, Bàng Thống lại càng không tin y, kéo theo muội muội lui về phía sau một bước. Công Tôn Chân gấp đến mức khoa tay múa chân, nhìn đến bé gái vẫn luôn run rẩy đứng sau Bàng Thống, nói: Cho dù thế nào đi nữa, các người vào nhà trước đã. Tắm một cái rồi thay quần áo ấm áp, ăn chút gì đó. Ai... người nhìn muội muội của người kia, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ đông lạnh hỏng mất. Cứ tin ta một lần có được không?

Bàng Thống quay đầu liếc mắt nhìn muội muội Tích Yến, Tích Yến quả thật lạnh đến mức môi đều trắng. Nó cắn răng suy nghĩ nửa ngày, nhìn nhìn Công Tôn Chân thật sự không giống người xấu, nếu là kẻ xấu thì đã trực tiếp tóm tụi nó đi vào, còn nói mấy câu vô nghĩa làm gì. Nó dẫn muội muội rảo bước đi vào phủ Công Tôn. Công Tôn Chân kêu Gia Đình dẫn tụi nó đi tắm rửa thay quần áo. Bàng Thống một bước cũng không chịu rời hai muội muội, canh giữ bên cạnh nhìn Tích Yến tắm rửa thay quần áo sạch sẽ. Bản thân lại ôm đứa bé con cương quyết không chịu buông tay, khoác một chiếc chăn ngồi ở trên ghế, Gia Đình không có cách nào ra tay.

Công Tôn Chân nghĩ hồi lâu, rất bất đắc dĩ kêu Gia Đình ôm tiểu thiếu gia đến, sau đó y đẩy Công Tôn Sách đến trước mặt Bàng Thống, nói: Người đưa muội muội của người cho ta, ta đưa con của ta cho người. Các người cùng nhau tắm rửa. Nếu ta muốn hại muội muội của người, người liền hại con của ta, thế nào?

Bàng Thống vẫn rất không bằng lòng. Công Tôn Chân nói: Tiểu muội của người lưu lạc cùng người hơn mười ngày, tã cũng chưa thay, cả người đều dơ bẩn, nếu cứ để vậy sẽ sinh bệnh.

Vừa nói như vậy, Bàng Thống miễn miễn cưỡng cưỡng gật đầu. Nhưng khi đứa trẻ vừa rời khỏi lòng nó, nó liền khẽ run rẩy, có lẽ là cực kỳ bất an. Công Tôn Chân để nha hoàn tắm rửa cho đứa bé trong tầm mắt của Bàng Thống. Nha hoàn là một tiểu cô nương dịu dàng đáng yêu, tiếp nhận đứa bé vừa dỗ vừa đùa, quay đầu lại cười với Bàng Thống. Bàng Thống khẽ mềm lòng, buông lỏng chút cảnh giác, quay đầu lại kêu Công Tôn Sách: Cởi quần áo!

Công Tôn Sách mới có ba tuổi rưỡi, mở to đôi mắt to vô tội nhìn nó: Tiểu ca ca, ta không cởi đâu...

Bàng Thống rất tức giận, hai ba lượt liền cởi sạch quần áo của Công Tôn Sách, túm vào bồn tắm. Công Tôn Sách vốn dĩ trắng trắng sạch sạch, cùng Bàng Thống ngâm mình càng tắm càng bẩn, nó mếu máo, chán ghét oa một tiếng khóc lên. Bàng Thống hung hăng trừng nó.

Công Tôn Chân ở trong căn phòng mịt mờ hơi nước nhìn mấy đứa nhỏ, trong lòng cảm thấy hơi thả lỏng và yên bình. Lỡ như Bàng Tịch có chuyện gì, huyết mạch của Bàng gia y thay hẳn gìn giữ. Nghĩ đến đây, lòng đau như thắt, ngửa đầu nuốt nước mắt, không nuốt được, vẫn tràn ra hai giọt nước, bị Bàng Thống nhìn thấy.

Ba huynh muội Bàng gia tạm thời ở lại trong Công Tôn phủ. Bàng Thống và hai muội muội một phút cũng không rời, ngay cả khi nhũ mẫu ôm Phi Yến cho bú nó cũng không chịu né tránh. Công Tôn Sách thấy nhũ mẫu của mình ôm đứa nhỏ khác, hơn nữa ôm rồi sau đó sẽ không đủ sữa cho nó, cảm tức đến mức lớn tiếng khóc lên, cắn đầu ửi vào lòng của nhũ mẫu. Bàng Thống thấy nó chen lấn Phi Yến, trừng mắt, kéo nó xuống ném trên mặt đất. Công Tôn Sách càng khóc lớn hơn, té ngã rồi hăm hăm chạy về phòng của mẫu thân.

Trầm Nguyệt Trú bệnh nhiều năm, Công Tôn Chân sợ nàng hao tâm tổn sức, luôn không cho phép Công Tôn Sách tùy tiện vào phòng của mẫu thân. Công Tôn Sách cũng không quá đòi dính mẹ. Bởi vì mẫu thân luôn ngủ say, thỉnh thoảng thanh tỉnh cũng không nói chuyện nhiều, chỉ nhìn nó khe khẽ mỉm cười. Có một lần nó nhớ mẹ đến sốt ruột nên bỏ nhào vào lòng mẫu thân ngủ, bị phụ thân thấy hung hăng trách mắng một trận. Người mẹ này là giấy mỏng, Công Tôn Sách không quá gần gũi với nàng.

Nhưng mà bây giờ phụ thân và Gia Đình đều không ở đây, Công Tôn Sách không có ai để dựa dẫm, chỉ còn một mình mẹ. Nha hoàn không chú ý nên để cho nó chuồn vào trong phòng, chạy đến bên giường lắc lắc cánh tay của Trầm Nguyệt Trú tổ cáo, khóc đến mức nước mắt nước mũi đều chảy vào trong miệng. Trầm Nguyệt Trú khẽ hé mắt, nghe hơn nửa ngày mới hiểu, nàng cười căn dặn nha hoàn chuẩn bị chút sữa đặc đút cho tiểu thiếu gia ăn. Lại kêu lão gia đến một chuyến, có chuyện cần nói.

Công Tôn Sách được nha hoàn ôm ở bên giường mẫu thân, chậm rãi hút thìa, chút chút lại nấc lên. Trong mắt Trầm Nguyệt Trú tràn đầy ôn nhu hiền từ nhìn nó, chốc lát sau lại ngủ đi. Lúc ngủ rơi một giọt nước mắt, sau đó mang máng có người lau cho nàng. Nàng mở mắt, là Công Tôn Chân, quan phục còn chưa thay ra, bàn tay khô ráo lạnh lẽo.

Công Tôn Chân xoa xoa tay nàng, gọi: Nguyệt Trú, Nguyệt Trú, trong người vẫn tốt chứ?

Trầm Nguyệt Trú nói: Ai, đã tốt hơn nhiều. Đạo này sao ít gặp người.

Công Tôn Chân ngừng một chút, nói: Trong triều đang vội. Gần đây Hoàng Thượng rất tức giận.

Trầm Nguyệt Trú cùng y vợ chồng vài năm, về mặt tâm ý của y nàng hiểu nhất. Nàng biết y đang nói dối, chỉ không biết tại sao y phải nói dối. Bi thương nàng vẫn khéo léo cười, nói: A Sách sắp bốn tuổi, nên cai sữa. Nó là nam hài, người đừng quá nuông chiều nó.

Công Tôn Chân cười nói: Con vẫn còn nhỏ, qua hai năm là tự mình biết xấu hổ, tự nhiên sẽ bỏ. Lúc ta vào sao nó ở trong này, có phiền người không?

Trầm Nguyệt Trú nói: Không, nào có người làm mẹ chê ngại con phiền.

Công Tôn Chân cúi đầu nhìn tay nàng không nói lời nào. Trầm Nguyệt Trú nói: Người có tâm sự? Vì ba đứa nhỏ kia?

Công Tôn Chân ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy áy náy và gấp gáp, y nói: A, người đã biết rồi... Thật không biết nên mở miệng với người thế nào. Nguyệt Trú Nguyệt Trú...

Trầm Nguyệt Trú nghe đến đó, lòng đều lạnh. Lai lịch của ba đứa nhỏ kia, chẳng lẽ thật sự như nàng suy đoán. Đây cũng không thể trách Công Tôn Chân, mình bị bệnh rất nhiều năm, dựa vào cái gì muốn Công Tôn Chân giữ mình vì nàng?

Ánh mắt của Trầm Nguyệt Trú hơi ươn một chút, nàng bình phục hơi thở gượng gạo cười nói: Ai, ta không trách người. Khi nào dẫn mẹ của mấy đứa nhỏ đến ta xem xem sao.

Về mặt Công Tôn Chân ủ rũ: Mẹ tội nó không cần chúng. Ta cũng chưa gặp nàng.

Trầm Nguyệt Trú vui vẻ trong lòng, cổ ý kinh ngạc nói: Sao lại có nữ nhân nhẫn tâm đến như vậy.

Công Tôn Chân chán nản nói đúng vậy đúng vậy. Sau đó kể hết chuyện từ đầu tới cuối, Bàng Tịch ngồi tù Bàng phu nhân bỏ con mà đi, ba đứa nhỏ lưu lạc đầu đường nhặt lá nhặt rau mà ăn, bị khổ sở nhưng ít nhất vẫn còn sống. Trầm Nguyệt Trú vừa nghe vừa rơi nước mắt, không phải vì Bàng gia, mà là vui mừng cho bản thân mình, nàng suy nghĩ vớ vẩn rồi.

Công Tôn Chân nói: Đừng khóc đừng khóc, ta làm người khó chịu rồi. Nguyệt Trú, ta thật sự có chuyện nhờ người. Hoàng Thượng lệnh cho Nguyệt Nho bồi thẩm án này, người có thể nói hấn dẫn ta đến gặp Bàng Tịch một lần hay không...

Một hồi nói chuyện này cũng không có chỗ khó mở miệng, nhưng Công Tôn Chân lại rất chột dạ. Thê tử bệnh nặng trên giường, y lại tâm tâm niệm niệm người khác, vì người khác mà bỏn ba khắp thế giới. Nhưng mà giờ phút này Trầm Nguyệt Trú có một loại vui sướng mất rồi lại được đối với Công Tôn Chân, không có gì không ưng thuận.

Trầm Nguyệt Nho và tỷ tỷ là song sinh ruột thịt, trước mười hai tuổi đều lớn lên ở Tú Lâu của tỷ tỷ, cảm tình tỷ đệ vượt quá mức bình thường. Từ trong phòng ngủ của tỷ tỷ đi ra, Trầm Nguyệt Nho lạnh lùng nhìn chăm chăm Công Tôn Chân, Công Tôn Chân lập tức trở nên vâng lời. Trầm Nguyệt Trúc ở trong phòng ho khan vài tiếng, Trầm Nguyệt Nho sợ hấn máng chữi người sẽ làm ồn đến tỷ tỷ, đè lại cơn tức vung tay áo đi về phía thư phòng, Công Tôn Chân vội vàng đi theo phía sau.

Một đường gió lạnh đi về phía thư phòng, cơn tức của Trầm Nguyệt Nho tiêu đi một chút, hấn tự ý ngồi vào ghế chủ, nói: Ta nói rõ cho ngươi biết, án này của Bàng Tịch, là có người muốn hấn chết, ai cũng không lật được. Huống hồ ta chỉ là bồi thẩm, ngươi thay hấn luận cúi cũng vô dụng thôi. Yên ổn chút đi, đừng đánh một thân tanh liên lụy đến tỷ tỷ của ta.

Công Tôn Chân ngồi cũng không dám ngồi, đứng nói: Ta chỉ muốn gặp hấn, không nói lời nào, một câu cũng không nói.

Quả thật Công Tôn Chân và Bàng Tịch một câu cũng không nói. Lúc thẩm án, Công Tôn Chân làm thư ký của Trầm Nguyệt Nho ngồi ở bên cạnh, trông về Bàng Tịch, từ đầu đến cuối chưa phát ra một câu. Bàng Tịch nhìn thấy y vẻ mặt không mấy may thay đổi, rũ mắt đứng dưới công đường. Hấn chịu khổ cực rồi, bị dùng hình, một chân khập khiễng lê trên mặt đất mà đi, trên áo trắng loang lỗ lấm tẩm vết máu, tay phải rũ xuống bên người không ngừng run rẩy.

Hỏi qua mấy câu, bởi vì thái độ của Bàng Tịch rất không hợp tác, chủ thẩm quăng thẻ xuống muốn đánh.

Trầm Nguyệt Nho đảo mắt nhìn Công Tôn Chân, Công Tôn Chân không chút nhúc nhích nhìn chăm chăm Bàng Tịch, ánh mắt vô cùng chăm chú. Trầm Nguyệt Nho khá là ngạc nhiên. Tỷ phu này của hấn vô cùng yếu ớt, còn không bằng một cô nương, bình thường thấy chút máu đã muốn quay đầu bỏ đi. Hôm nay trái lại rất khác thường, nhìn thấy bạn cũ da tróc thịt bong cũng không hề nháy mắt một cái.

Án thẩm qua nửa canh giờ, ra khỏi đại lao Công Tôn Chân không còn chống đỡ được nữa, hình phạt vừa rồi giống như đánh trên người y, gương mặt trắng bệch chạy đến góc đường nôn một trận như móc gan đào ruột. Sau đó y ngồi xồm trên mặt đất ôm đầu, im lặng bắt đầu khóc lên.

Trầm Nguyệt Nho nhìn y, trong mắt dường như có chút thương tiếc. Quản gia tiến đến hầu hạ, Trầm Nguyệt Nho xua tay chặn lại: Đừng đi cả đi, các người đi đi, đừng để người khác nhìn thấy hấn.

Mà bản thân mình lại ở trên đường xa xa bầu bạn với y hồi lâu.

Thời gian chờ đợi dài đằng đẳng. Công Tôn Chân hiện giờ không biết lấy mặt mũi nào đối mặt với Triệu Đức Phương, tạm thời cũng không chạy vạy cho Bàng Tịch, sau khi hạ triều ngồi ngơ ngác ở trong phòng sốt ruột.

Trong phủ khi không nhiều ra ba đứa nhỏ, cả ngày nam gào nữ khóc. Công Tôn Sách chạm mặt Bàng Thống sẽ bị khi dễ, nhưng không nhìn thấy lại muốn đi tìm. Giản Thư Hoa đến một lần, đúng lúc thấy được Công Tôn Sách và Tích Yến ngồi đối diện nhau khóc lớn, Bàng Thống tức giận ngút trời trừng mắt nhìn Công Tôn Sách. Công Tôn Chân đi ra tiếp đón nhìn thấy cảnh này đầu liền nổ tung, lập tức quát

người hầu đến ôm lấy đứa nhỏ đi.

Giản Thư Hoa nhìn Bàn Thống, nhẹ giọng nói với Công Tôn Chân: Đứa nhỏ này chính là?

Công Tôn Chân mệt mỏi gật đầu.

Giản Thư Hoa đau lòng nói: Lá gan của ngươi quá lớn. Thu nhận tội nó không sợ gặp liên lụy sao...

Công Tôn Chân vội vàng tránh Bàn Thống dẫn Giản Thư Hoa vào trong thư phòng. Giản Thư Hoa quen biết Công Tôn Chân từ nhỏ, trên tình bằng hữu còn có tình huynh đệ, giữa hai người không hề giấu diếm gì nhau. Hắn làm người thận trọng mà khôn khéo, là một kẻ không có can đảm không có gánh vác, bây giờ nhắc đến tên của Bàn Tịch hắn đã kinh hãi, hù dọa Công Tôn Chân một trận. Công Tôn Chân thầm nghĩ chuyện lớn gan hơn ta cũng đều làm qua rồi, thu nhận vài đứa trẻ thì tính cái gì. Nhưng đồng thời y cũng được nhắc nhở, huynh muội Bàn gia quả thật không thể ở lại trong phủ.

Giản Thư Hoa thấy nói không được hắn, than ngắn thở dài nghiêng răng nghiêng lợi: Tồn Tu Tồn Tu, tánh mạng thân gia cũng không cần sao? Ngươi cứ chết trên người của hắn đi!

Những lời này nói trúng lòng của Công Tôn Chân. Công Tôn Chân thoải mái cười giống như sáng tỏ thông suốt. Đã lâu rồi Giản Thư Hoa chưa nhìn thấy y cười, cười đến mức sự cau kinh của hắn cũng không còn, hắn thở dài không nói thêm gì nữa. Giản Thư Hoa vừa đi, Bàn Thống vào thư phòng đóng cửa lại, nó ở bên ngoài cửa nghe thấy hết những lời vừa nãy, thì ra thu nhận bọn nó là phải mạo hiểm lớn như vậy, nó mấp máy môi nhìn Công Tôn Chân. Công Tôn Chân hốt nhiên cảm thấy hình ảnh của nó và phụ thân nó, loại biểu tình trầm mặc mà kiên nghị này.

Bàn Thống bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Công Tôn Chân, Công Tôn Chân giật mình: Bé con, ngươi làm gì vậy?

Bàn Thống nói: Các muội muội còn nhỏ, theo ta ra ngoài sẽ mất mạng, cầu xin đại nhân thu nhận chăm nom. Ta đi.

Nước mắt của Công Tôn Chân đã muốn rơi rồi, y nâng nó lên đau lòng tội bậc, không ngừng nói đứa bé ngoan đứa bé ngoan, có chí khí như vậy. Các người không thể ở lại trong này, nhưng không phải ta sợ liên lụy. Lỡ như có quan binh tìm đến, các người sẽ nguy mất.

Cùng ngày Công Tôn Chân lén lút gọi người đưa huynh muội Bàn Thống ra khỏi thành. Công Tôn Sách làm oan gia vài ngày với Bàn Thống, vậy mà trước lúc chia tay có chút luyến tiếc, nó trốn sau lưng phụ thân ló đầu ra nhìn Bàn Thống. Công Tôn Chân dặn dò Bàn Thống vài câu, kể cả lỡ như gặp quan binh đến bắt thì nên đối đáp thế nào. Trước khi lên xe Bàn Thống đập đầu với Công Tôn Chân, sau đó ngẩng đầu nhìn thấy Công Tôn Sách, Công Tôn Sách cũng không nói tiếng nào mà nhìn nó.

50. Chương 50: [phiên Ngoại] Lời Tỳ Bà 4

Án của Bàng Tịch hình như có bước chuyển, nhưng mà có người không muốn nhìn thấy bước chuyển này. Bọn họ tố cáo Bàng Tịch ở trong ngục qua lại thư từ với bên ngoài, ngục tốt đều tra xét qua một lần, thậm chí hoài nghi đến trên người hai vị đại nhân thẩm án. Hình bộ Thượng thư còn chưa biện bạch, Trầm Nguyệt Nho đã nhúu mày: Hình bộ là chỗ nào? Một phạm quan mấy chục ánh mắt trông giữ, Bàng Tịch có năng lực cỡ nào mà mua chuộc được người thay hắn gian lận?

Đối phương tìm không thấy chứng cứ bị hắn lấp miệng không nói được gì, ngược lại tra đến chỗ Công Tôn Chân. Ban đêm Công Tôn Chân ra vào phủ của mấy quan viên vô cùng trọng yếu, có hiềm nghi rất lớn. Thừa dịp án tử còn chưa lật lại, thừa dịp Trầm Thượng thư chưa kịp hành động, vu tội danh cho Công Tôn Chân muốn áp giải vào Hình bộ. Trên triều Trầm Nguyệt Nho đứng ra chưa nói lời nào, Hoàng Thượng xua tay cấm hắn lên tiếng. Bọn họ là thân thích, lúc này hắn nói gì Hoàng đế cũng không muốn nghe.

Hình bộ thẳng đường thẩm vấn Công Tôn Chân, bởi vì tránh đi thân thích, Trầm Nguyệt Nho không gặp được ý. Hắn chỉ biết đã dùng chút hình, nhưng mà Công Tôn Chân vô cùng chặt miệng. Dù sao tội danh cũng chưa định rõ, dù sao ý cũng là con rể của Trầm Thượng thư, Hoàng Thượng cũng không có sát tâm. Chỉ có thể giày vò làm cho ý nhận tội, tánh mạng thì không sao.

Trầm Nguyệt Nho đã sớm đoán được chuyện của ngày hôm nay, nhưng hắn thật sự không hiểu rõ Công Tôn Chân, vị tỷ phu này là người nhu nhược bị người khác lớn tiếng vài câu đã run rẩy, tại sao đến chuyện của Bàng Tịch lại giống như biến thành một người khác, Trầm Nguyệt Nho cũng không nhận rõ được ý. Chưa đến hai ngày nhận được tin tức Công Tôn Chân bị bệnh trong ngục, Trầm Nguyệt Nho vừa gạt tỷ tỷ, vừa chi bạc dứt lốt, mong lính canh ngục nhóm một chậu than, hay là cho một tấm chăn cũng được. Lính canh ngục không dám nhận, nói bề trên chính là muốn cho ý chịu khổ cực mới mở miệng được.

Công đường Hình bộ vốn dĩ là chỗ làm cho người ta dù không chết nhưng cũng tróc một lớp da, lông tóc vô thương nhưng có thể làm cho người chết đi sống lại, hình phạt thẩm án vừa dễ tiện vừa bí ối, hơn nữa còn rắc tâm chà đạp. Công Tôn Chân là người đọc sách văn nhã lịch sự ở trong đó chịu đựng những gì, Trầm Nguyệt Nho không dám nghĩ nữa. Mỗi ngày lấy một đĩnh bạc đổi một câu của quan trông ngục: Nhận tội chưa?

Quan trông ngục luôn lắc đầu.

Công Tôn Chân vẫn không mở miệng, ý biết Bàng Tịch nhất định có thể tử nhi hậu sinh*. Ý vẫn luôn chịu đựng một mực chịu đựng, chịu đựng đến khi trong triều có người đứng ra thoát tội thay cho Bàng Tịch, chịu đựng đến khi Hoàng Thượng nhả ra, chịu đựng đến khi đổi chủ thẩm thẩm vấn Bàng Tịch. Mùa đông này Công Tôn Chân chịu lạnh chịu đau, cuộn mình trong góc tường lần chuỗi hạt đào, một ngày dài như cả cuộc đời. Đến khi dương liễu trở ra cành non xanh tươi đầu tiên, Bàng Tịch rửa sạch tội danh khôi phục nguyên chức, Trầm Thượng thư cũng vận tác thay Công Tôn Chân không sai biệt lắm, hai người gần như là chân trước chân sau được thả ra.

(*Tìm được đường sống trong chỗ chết, sống lại sau khi chết)

Công Tôn Chân đã không còn đi đường nổi nữa, ý được ngục tốt đỡ ra bên ngoài, giao vào trong tay Gia Đình. Công Tôn Chân nhớ ngày này khí trời trong xanh lạnh lẽo, bầu trời xanh lam ngàn dặm không mây.

Y ngẩng đầu nhìn mặt trời kia, hai mắt đau như bị kim châm, bất giác nước mắt chảy xuống. Ngực tốt bên cạnh nói: Công Tôn đại nhân, ngài ở trong ngực mấy ngày không thấy ánh mặt trời, ánh sáng mãnh liệt như vậy hai mắt chịu không nổi đâu. Quản gia, quản gia, ngài che cho đại nhân đi.

Gia Đình bị gọi hai tiếng mới phản ứng được, hấn chùi nước mắt đỡ Công Tôn Chân lên xe. Nắm lấy tay y, gầy trơ xương, bộ dạng người nọ cũng không thể nhìn được, giống như người già chậm chạp tiêu tụy, làm gì còn nhìn thấy chút bóng dáng của văn sinh tuần nhĩ lúc trước.

Ở trong xe ngựa Công Tôn Chân tựa vào trên người của Gia Đình, che mắt lại, hơi thở hư nhược chậm rãi hỏi hần: Trong nhà vẫn tốt chứ?

Gia Đình chỉ khóc. Công Tôn Chân cười nói: Khóc cái gì? Ta đây chẳng phải vẫn tốt sao? Trở về trước tiên tắm rửa thay quần áo cho ta, không thể cứ để thế này gặp phu nhân được.

Y lại nhẹ giọng nói: Cơ thái y nói bệnh này của phu nhân qua ba năm thì tốt rồi. Cơ Thái y là miệng phán quan, đoán ra một ngày cũng không sai. Ta ở bên trong tính qua, A Sách là sinh nhật vào mùa xuân, phu nhân qua được tháng này là tốt rồi. Đại nạn không chết nhất định sẽ có phúc ngày sau, sau này cả nhà chúng ta yên ổn mà sống...

Xe ngựa nhẹ nhàng lắc lư đi về phía nhà, Công Tôn Sách bình yên trong lòng, dần dần ngủ đi. Trong chốc lát Gia Đình nhẹ giọng gọi bên tai y: Lão gia, tới rồi, lão gia... Nhưng hần lại ôm bả vai của Công Tôn Chân không hề có động tác gì.

Công Tôn Chân tỉnh lại nói: Được, mau đỡ ta xuống đi. Ai, chân này của ta không còn nhanh nhẹn nữa.

Công Tôn Chân ra khỏi xe ngựa, thấy Công Tôn phủ rèm bố trắng xóa một mảng, đèn lồng trắng đục đưa trong gió, bên trên ghi chữ Điện* màu lam. Công Tôn Chân cảm thấy ánh mắt rất đau, đau thẳng đến trong lòng, nhắm mắt lại mở ra, cái gì cũng không còn thấy nữa. Y đẩy Gia Đình ra chạy về phía cửa phủ, bị bậc thang ngang chân té ngã, lại đứng dậy, Trầm Nguyệt Nho bạch y tổ cáo** đứng trước mặt y, nhưng y vẫn không nhìn thấy.

(*Cúng, tế

**Áo tang)

Trong mắt Trầm Nguyệt Nho đều là tơ máu đỏ lôm, nhìn chăm chăm Công Tôn Chân một câu cũng chưa nói, sau đó tích đủ khí lực hung hăng đá một cước. Cú đá này đá trúng bụng dưới, Công Tôn Chân chịu đủ đầyọa, làm sao còn có thể chịu được đòn này, y ôm bụng nôn ra một ngụm máu liên ngất đi. Trong lúc mê man, bên tai chốc lát là tiếng khóc của Gia Đình, chốc lát lại là tiếng Công Tôn Sách đang gọi cha. Một giấc mơ cũng không mơ thấy, trong lòng tối mịt trống rỗng. Lúc ấy ở trong ngực, khi ngủ y luôn cho rằng mình đang ở nhà, trong giấc mộng mơ hồ gọi người rót trà bưng nước, sau khi tỉnh lại vắng lặng vô biên. Bây giờ trở về nhà, vậy mà lại cảm thấy như đang ở trong ngực, không dám mở mắt không dám tỉnh.

Bàng Tịch ngồi trên ghế bên cạnh giường nhìn y, hỏi Cơ Quân Ánh: Sao hấn vẫn chưa tỉnh?

Cơ Quân Ánh nói: Không thể! Đã nói hôm nay chính là hôm nay. Người gọi hấn.

Bàng Tịch liền gọi hấn: A Tu A Tu A Tu...

Công Tôn Chân khẽ hé mắt, ảm đạm tối tăm mịt mù, quả nhiên vẫn còn ở trong ngục.

Bàng Tịch vui mừng nói: A Tu tỉnh rồi. Muốn uống nước không?

Công Tôn Chân nói: Đốt đèn, ta muốn ngồi dậy...

Bàng Tịch sửng sốt, vươn tay lên vẫy trước mặt y, mạnh mẽ quay đầu nhìn Cơ Quân Ánh. Cơ Quân Ánh đáp lên cổ tay của Công Tôn Chân trầm ngâm một lúc lâu, nhỏ giọng nói với Bàng Tịch: Cấp hỏa công tâm, ánh mắt cháy hồng rồi.

Công Tôn Chân nghe thấy, dùng sức giật cổ tay ra chống người muốn ngồi dậy, Bàng Tịch ấn y nằm xuống, dõ dằn nói: Có Cơ Thái y ở đây, còn sợ trị không khỏi bệnh sao? Cơ Quân Ánh cũng mềm giọng nói: Mau nằm xuống mau nằm xuống. Đây chẳng phải bệnh gì nặng, huyết mạch tắc nghẽn mà thôi, ta châm cho người hai châm, không quá bảy ngày sẽ khỏi hấn.

Công Tôn Chân nằm xuống, ánh mắt vô hồn mở to nhìn đỉnh giường, nói: Nếu Cơ Thái ty thật sự có bản lĩnh như vậy, chuyết kinh* cũng không đến nỗi đoản mệnh.

(*Cách gọi khiêm tốn vợ mình)

Nói xong liền rơi nước mắt, nước mắt còn chưa chảy đến mép tóc, gương mặt lại cứng rắn không hề có chút thần sắc bi thương. Cơ Quân Ánh há miệng như muốn bác bỏ cái gì, nhưng nhìn thấy nước mắt của y liền mềm lòng, hấn quay người thở dài, kêu Xuyên Bối thu thập hòm thuốc một lời cũng chưa nói đi ra khỏi cửa. Bàng Tịch ngồi bên giường y, yên lặng nhìn gương mặt say ngủ của y, không biết nên nói gì mới tốt.

Lúc Bàng Tịch Công Tôn Chân không chịu thú nhận tội chứng, hàng ngũ của đối phương trong lòng đều biết nếu như Bàng Tịch ra khỏi Hình bộ sẽ giống như mảnh hổ vào núi, nhất định không tha cho bọn họ. Bọn họ liền ra một kế sách cuối cùng, muốn bắt ba đứa con của hấn uy hiếp hấn đồng ý nhận tội. Một đội binh mã gào thét xông vào Công Tôn phủ tìm người, ngay cả phòng của Trầm Nguyệt Trúc cũng tìm một lần. Trầm Nguyệt Trúc bảy tám ngày không thấy Công Tôn Chân đã nổi lên lòng nghi ngờ, một trận ồn ào như vậy, trong lòng vừa tức vừa gấp lại vừa lo âu, đêm hôm đó bệnh tình trở nặng vài lần ngừng thở. Cơ Quân Ánh vất vả chạy tới phủ cấp cứu cho nàng, khuyên giãn an ủi nàng: Công Tôn phu nhân, chữa bệnh chữa mệnh khó chữa tâm, ngài trấn an chút đi. Có Trầm Thượng thư, Công Tôn đại nhân sẽ không sao đâu, ngài chỉ cần dưỡng tốt thân thể chờ hấn trở về.

Trầm Nguyệt Trúc lau nước mắt lắc đầu: Phụ huynh làm quan nhiều năm trong triều, phụ nhân tuy là nữ

tử, nhưng cũng biết đến chuyện của nha môn. Công đường Hình bộ chính là Sâm La bảo điện trên dương thế, há có thể dễ đối phó. Dù cho không có tội trạng mười phần, đi vào cũng khó có thể nguyên vẹn trở ra. Lão gia vẫn nhược thư sinh, sao có thể chịu được?

Tâm tư người đang bệnh có phần hơi tiêu cực u buồn. Cơ Quân Ánh cũng không quá hiểu chuyện trong triều, muốn khuyên thêm nhưng lại hết câu từ. Chuyện đã lộ ra, Trầm Nguyệt Nho mỗi ngày đều đến phủ bầu bạn với tỷ tỷ, còn ông Công Tôn Sách vào phòng chơi đùa. Bệnh của Trầm Nguyệt Trúc lại như đá rơi xuống giếng, một ngày chìm thêm một ngày. Cơ Quân Ánh dùng hết toàn lực trì hoãn cho nàng thêm mười ngày, nàng vẫn không chịu nổi mà đi. Trầm Nguyệt Trúc là vì sầu lo quá mức mà chết.

Ở Hình bộ qua một hồi, thân thể của Công Tôn Chân không còn được như xưa, tuổi chưa đến ba mươi trăm bệnh cùng phát, một chút lạnh một chút gió cả người đều rất khó chịu. Nhưng mà Cơ Quân Ánh nói đây không phải hoàn toàn do Hình bộ làm, chủ yếu là một cước kia của Trầm Nguyệt Nho quá kinh khủng, đá trúng khí hải của y, đã đá vỡ khí huyết của y rồi. Không tưởng tượng được Hình bộ Thị lang một quan văn, lấy từ chỗ nào ra khí lực lớn như vậy.

Công Tôn Chân suy sụp cười cười. Đối với Trầm Nguyệt Nho mà nói, tỷ tỷ chết trước mặt hắn, ngay cả ý giết người hắn cũng có, một cước này coi như nhẹ rồi. Thật ra nếu không phải vì Công Tôn Sách, Công Tôn Chân cũng không muốn sống nữa. Trầm Nguyệt Trúc vì y mà lo lắng đến chết, y áy náy không chịu nổi, thậm chí đuổi theo theo thê tử mà đi. Có một lần ở trước linh cửu của Trầm Nguyệt Trúc, bốn phía tịch liêu, y thật sự nảy sinh ý muốn chết. Đúng lúc Công Tôn Sách được Gia Đình nhắc nhở bưng một chén cháo cho y ăn, trẻ con thanh khiết dễ thương, thần sắc gương mặt loáng thoáng có dáng dấp của mẫu thân nó. Công Tôn Chân nhìn thấy nó, liền nhìn thấy lý do sống sót. Y ôm đứa con vào trong lòng, lệ rơi tràn mặt nói: Sách nhi Sách nhi, liên lụy người còn nhỏ đã tang mẹ, về sau phụ thân chỉ vì người mà sống.

Một câu này không phải nói chơi, Công Tôn Chân tính tình ôn hòa mềm mỏng vốn đã dễ dàng cương chiều con cái, từ đó lại càng khó lường. Y dẫn Công Tôn Sách bên người tự mình chăm sóc, đòi sao sẽ không đưa trắng. Thời gian ngoài công việc toàn bộ đều dùng để bầu bạn bên con. Tay dắt tay dẫn dắt Công Tôn Sách biết chữ chơi cờ, tìm trong trí nhớ những chuyện xưa trên trời dưới biển kể cho Công Tôn Sách nghe.

Sóng gió qua đi, Hoàng Thượng bắt đầu cực kỳ coi trọng Bàng Tịch, cho rằng hắn không quan tâm thiệt hơn trăm ổn vững vàng, hơn nữa rất có thể chịu ủy khuất. Bàng Tịch không phụ sự phó thác, mấy công việc đều làm rất thỏa đáng, càng củng cố thêm sự tín nhiệm của Hoàng Thượng, vì thế biến rủi thành may, trong triều tự thành lập một phái dần dần đứng vững gót chân. Có một ngày hạ triều hắn gọi Công Tôn Chân lại như có chuyện muốn nói, hắn biết Công Tôn Chân vì mình mà chịu rất nhiều khổ cực, nhưng lại vướng phải mạng của Trầm Nguyệt Trúc. Sau khi thoát tội hắn bận rộn xử lý đối thủ, Công Tôn Chân vẫn luôn cáo bệnh không gặp, hắn vẫn chưa có cơ hội an ủi y.

Công Tôn Chân xoay người cúi đầu chấp tay, nhàn nhạt cười, dùng một loại cung kính gần như hèn mọn: Bàng đại nhân, gọi hạ quan có chuyện gì?

Thân hình của Bàng Tịch ngẩn ra, tràn trong mắt là không thể tin và thương tiếc.

Trận tai ương này trôi qua, Công Tôn Chân thay đổi, làm việc xử sự càng trở nên khúm núm, đâm một cây kim cũng không phát ra một tiếng động, hơi dính chút thị phi thiệt hơn, y còn trốn nhanh hơn thỏ. Y không cùng quan viên trong triều tụ tập, ngay cả Giản Thư Hoa cũng xa lánh.

Công Tôn Chân ở quê nhà Bình Giang có chút gia nghiệp tổ tiên, cả đời này không cần làm ăn cũng đủ sống. Y muốn từ quan dẫn con về quê, nhưng mà không tìm ra cơ hội. Hoàng Thượng bệnh tâm tình không tốt, ai dám vào lúc này làm chuyện chống tai gai mắt, Hoàng Thượng phát cáu có thể sẽ bị phán tội. Công Tôn Sách cẩn thận làm quan, cẩn thận sống, chờ đợi thời cơ rồi đi.

Hoàng Thượng bệnh nặng, Triệu Đức Phương cũng bệnh. Công Tôn Sách bắt chấp mặt mũi xấu hổ, nhận được tin liền đến thăm hần. Liên tiếp vài lần bị từ chối ở ngoài cửa. Công Tôn Chân từ bên ngoài nhìn vào, Quần Lãng Quận Vương phủ thâm trầm tĩnh mịch, từ trên đầu tường có thể nhìn thấy cây ngô đồng và cây nhãn bên trong, cành cây xanh biếc lá non mơn mớn. Y biết Triệu Đức Phương đang tức giận y, giận y vì Bàng Tịch mà trả giá nhiều như vậy, vừa ghen tỵ vừa đau lòng, nhìn thấy y sẽ không thoải mái, cho nên cũng không muốn gặp y. Sau đó vừa hạ triều Bàng Tịch chặn Công Tôn Chân lại, Công Tôn Chân không muốn nói chuyện với Bàng Tịch, cúi người chấp tay không nói. Bàng Tịch đến gần một bước muốn quan tâm hai câu, thấy dáng vẻ này của y, không mở được miệng, hần im lặng hồi lâu mới nói: Tình hình hiện giờ của Triệu Đức Phương rất không tốt, người đã hạ quyết tâm chỉ lo thân mình, vậy đừng qua lại ở phủ của hần nữa.

Ngay cả phủ của Quảng Lăng Quận Vương cũng giám thị được, hay là nói, trong Hoàng Thành Ty có người của hần. Nói chung khi Hoàng đế bệnh trận này, Bàng Tịch mượn thánh sủng một tay che trời

Công Tôn Chân cúi đầu nói: Bàng đại nhân giáo huấn rất phải, hạ quan nhớ rõ.

Sau đó có một ngày Bàng Tịch ở trong triều mưu hại vài vị trọng thần, trong đó có Trầm Thượng thư. Hoàng Thượng bệnh đến hồ đồ, hần nghĩ thừa dịp mình còn chưa quy thiên, thay con trai xử lý mấy tai họa ngầm vĩ đại bất diệu* trong triều. Bàng Tịch có thể coi như là tài năng mới nhất triều thiên tử nhất triều thần** để lại cho Triệu Trinh, bọn Trầm Thượng thư không thể giữ. Hần nhìn một vài thứ gọi là chứng cứ xác thực lại nghe Bàng Tịch hùng hồn đầy lý lẽ liền cho là thật, lập tức tạm thời cách chức điều tra. Lần này liên can quá lớn, đẩy ngã không ít chỗ dựa, các thần tử liền danh dâng lên tấu chương vạch tội Bàng Tịch. Chiết tử vạch tội truyền đến Công Tôn Chân muốn y ký tên, mọi người cho rằng, là con rể của Trầm Thượng thư, y nhất định sẽ làm gương đi đầu.

(*Thế lực cấp dưới quá mạnh thì cấp trên khó bề khống chế

**Vua nào triều thần nấy: Khi thay người cầm quyền thì thuộc hạ bên dưới cũng thay đổi)

Công Tôn Chân quỳ trước bài vị của Trầm Nguyệt Trúc nguyên một đêm, trên tay đeo chuỗi phật châu hạt đào, nhưng không niệm kinh. Đến lúc phải vào triều, Gia Đình ở ngoài cửa thúc giục hai lần. Công Tôn Sách dập đầu trước thê tử.

Bàng Tịch quả thật có hành vi của kẻ nịnh thần, nhưng mà y không ký tên ở trên tấu chương. Như vậy có lỗi với Trầm Nguyệt Trúc, cũng có lỗi với gia huấn của Công Tôn gia. Các đại thần khác nhận được tấu chương vô cùng kinh ngạc, bởi vì ngay cả Giản Thư Hoa nhất gan nhất lánh xa tranh đấu nhất cũng ký tên. Bọn họ cho rằng Công Tôn Chân sợ thế lực của Bàng Tịch, sợ đắc tội với Bàng Tịch, nói không chừng Bàng Tịch có được hy vọng trong lúc khó khăn thoát khỏi Hình bộ, thật sự là vì Công Tôn Chân chuyển thư tín. Từ đó nhân sĩ chính phái hết sức khinh thường Công Tôn Chân, hơn nữa đánh đồng y về Bàng đảng.

Thật ra quyển chiết tử này có ký bao nhiêu tên thì cũng đều vô dụng. Nó căn bản không thể được Hoàng đế nhìn thấy.

Trong một đêm khuya Công Tôn Chân ngồi kiệu đi vào Bàng phủ, Bàng Tịch còn chưa ngủ, hần ngồi ở thư phòng thắp một cây Thủy trầm hương, lẳng lặng suy nghĩ sự tình. Nhìn thấy Công Tôn Chân đến thăm, hần rất vui sướng. Chiết tử liên danh nằm ngay trên bàn của hần, bên trên không có tên của Công Tôn Chân.

Người hầu dâng trà điểm tâm, Công Tôn Chân vẫn đứng thẳng không ngồi xuống. Đợi đến khi người hầu cúi lui xuống, y vén vạt áo quỳ trên mặt đất.

Bàng Tịch khấn trương đến diu y: A Tu, A Tu đứng lên rồi nói.

Công Tôn Chân bất động, trên mặt tĩnh lặng nặng trĩu. Bởi vì cái chết của Trầm Nguyệt Trú mà trong một đêm y trưởng thành, thậm chí có thể nói là trở nên già đi. Bộ dạng cử chỉ không còn khờ dại, trên mặt ưu buồn ngưng trệ trùng điệp, giống như luôn có tâm sự.

Công Tôn Chân nói: Lúc ấy ta vì tìm con của ngươi, vì có thể gặp được ngươi một lần, đã quỳ hai lần đi cầu xin Triệu Đức Phương. Hôm nay cũng theo như vậy mà cầu xin ngươi. Ngươi thả Trầm thượng thư đi.

Một đầu gối của Bàng Thống chấm đất, hần ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào y, trong ánh mắt ôn nhu như nước: A Tu, ta biết ngươi vì ta mà chịu khổ. Nhưng ngươi có biết không? Những người hại ta năm đó, có một phần của Trầm Thượng thư.

Dù sao lúc này Bàng Tịch cũng còn trẻ, vẫn còn phong cách của quân nhân có thù tất báo. Một khi có được cơ hội, nhất định sẽ thanh toán nợ cũ với kẻ thù, đem những cực khổ đã chịu trả lại gấp bội, một chút đường sống để cứu vãn cũng không có.

Công Tôn Chân biết tính tình này của hần, nói: Vậy ta ở Hình bộ thay ngươi truyền tin, có phải ngươi cũng nên báo đáp ân của ta hay không? Ta không cần ngươi hồi báo. Ta chỉ muốn ngươi thả Trầm Thượng thư.

Bàng Tịch không nghĩ đến Công Tôn Chân sẽ nói ra những lời xa lạ như vậy, tuy rằng Công Tôn Chân đã sớm trở nên xa lạ với hần. Hần nhìn Công Tôn Chân suy nghĩ thật lâu, đứng dậy nói: Buông tha hần thì không thể, đã kết thành thù oán rồi. Bây giờ thả hần, về sau sẽ đứng ngồi không yên. Ta đồng ý với ngươi, giữ cho thân gia hần khỏe mạnh.

Điều này đối với Công Tôn Chân là đã đủ rồi.

Hoàng Thượng ban một đạo ngự chỉ, cảm niệm Trầm Thượng thư làm nguyên lão hai triều ngậm đắng nuốt cay, dù có sai lầm cũng không truy cứu nữa. Để cho hần về quê Lâm An dưỡng lão, cũng coi như một kết quả không tồi. Trầm Nguyệt Nho trải qua cái chết của tỷ tỷ, trải qua tranh đấu trong triều, nản lòng thoái chí từ chức Hình bộ Thị lang, cùng phụ thân và gia quyến về quê. Ngày bọn họ rời kinh, Công Tôn

Chân dẫn theo Công Tôn Sách đến tiễn bọn họ. Trầm Thượng thư không nói chuyện với Công Tôn Chân, chỉ ôm cháu ngoại luyến tiếc không rời. Công Tôn Chân và Trầm Nguyệt Nho đối mặt không nói lời nào. Lúc trước y có chút sợ Trầm Nguyệt Nho u ám và dễ nổi giận, hiện giờ sắp chia tay, lại sinh ra một loại tình cảm lưu luyến giữa người thân với hân, hai người sóng vai đi một đoạn đường.

Trầm Nguyệt Nho nói: Thật ra người thay Bàn Tịch truyền tin tức phải không? Chuyện đến ngày hôm nay, người cũng để ta hiểu rõ đi. Lúc thăm án Bàn Tịch ở Hình bộ khắp công đường đều là quan binh nha dịch, các người làm sao âm thầm truyền đạt nội tình?

Công Tôn Chân cúi đầu áy náy nói: Tay phải của Bàn Tịch ở bên thân vẽ chữ cho ta xem. Vẽ ba lần, ta đều thấy rõ.

Thăng thấn xong rồi, Công Tôn Chân chờ đợi cơn giận dữ ngập trời của Trầm Nguyệt Nho. Lần trước bị đá một cước, lần này ít nhất cũng phải chịu hai tát tai. Trái lại Trầm Nguyệt Nho bình tĩnh khác thường, gật gật đầu, nói: Phần ăn ý này của người và Bàn Tịch, thật khó có được. Nhưng mà Công Tôn Chân, người cứu hân ra, là cứu ra một con sói, đến khi hân cắn vô số người tội ác tà trời, người sẽ hối hận.

Công Tôn Chân không nói gì đáp lại, trên mặt lộ vẻ ưu sầu. Sự lợi hại của Bàn Tịch y đã hiểu biết rồi, Hoàng Thượng hồ đồ, vẫn đang mặc kệ để hân lớn mạnh.

Trầm Nguyệt Nho nói: Người không ký tên trên tấu chương buộc tội Bàn Tịch, phụ thân khó tránh khỏi oán giận người, dù sao tỷ tỷ cũng không còn... Về sau chúng ta cắt đứt quan hệ thân thích, đừng qua lại nữa.

Công Tôn Chân cảm thấy vô cùng đau lòng và không nổi, bởi vì yêu ai yêu cả đường đi, y xem Trầm gia như thân nhân đặt ở trong lòng, nhưng người Trầm gia lại hận y. Y không nhận được hai mắt ướt ướt muốn khóc.

Đi được nửa dặm đường, là đến lúc chia ly. Trầm Nguyệt Nho nói: Khi tỷ tỷ qua đời ta ở ngay cạnh bên, Công Tôn Chân, tỷ tỷ không giận người, nàng chỉ lo lắng cho người. Người... bảo trọng.

Hạ nhân ôm Công Tôn Sách đến nói lời từ biệt. Hiếm khi Trầm Nguyệt Nho nhoẻn miệng cười, ngón tay xoa hai má của Công Tôn Sách: Gọi cậu.

Người cậu này từ trước đến nay thần sắc nghiêm nghị, Công Tôn Sách cũng có chút sợ hân, nó mờ mịt nhìn gương mặt tươi cười trăm năm mới gặp của hân, không có mở miệng.

Trầm Nguyệt Nho nói: Được rồi, gió lớn, trở về đi. Chúng ta đi.

Đội xe ngựa lớn đi trong màn bụi, Công Tôn Chân đứng giữa con đường giao giữa ngoại ô và kinh thành, lấy tay áo chùi nước mắt.

51. Chương 51: [phiên Ngoại] Lời Tỳ Bà 5

Qua ba tháng sau Hằng đế băng hà, Lục hoàng tử Triệu Trinh lên ngôi, Lưu Thái hậu buông rèm chấp chính. Triệu gia cô nhi quả phụ nhưng cũng không phải kẻ dễ ăn hiếp, Lưu Thái hậu là kiểu tiểu phụ nhân âm ngoan đề tiện, lòng nghi ngờ rất nặng, chỉ có Bàng Tịch dễ được nàng. Lưu Thái hậu cũng toàn tâm toàn ý tín nhiệm Bàng Tịch. Nam nhân cường tráng cơ trí này, trung thành tận tâm dốc sức bảo vệ mẹ con nàng, có hấn và những quần thân thân cận ra trận, Lưu Thái hậu chỉ cần ngồi cao trên long ỷ ra lệnh. Nhưng đại đa số thời điểm, Lưu Thái hậu yếu đuối vô năng, gặp phải chuyện thì kích động không biết xử lý, còn nói ra mấy quan điểm buồn cười của đàn bà.

Lúc này Bàng Tịch liền khê cười nói: Thái hậu, thần cho rằng, chi bằng làm như thế này, người xem có tốt không?

Thái hậu nói tốt, Bàng Tịch sẽ quỳ xuống tán dương nàng anh minh. Thái hậu nói không tốt, Bàng Tịch liền theo ý không tốt của Thái hậu mà làm. Vừa cường đại lại nghe lời như vậy, không có thần tử nào giỏi giang và tri kỷ hơn hấn. Lưu Thái hậu coi Bàng Tịch như cánh tay duy nhất của mình, sự tin tưởng mù quáng của nàng vào Bàng Tịch chỉ có hơn chứ không kém Tiên đế, thế nên có người truyền ra tin đồn bí sử giữa hai người bọn họ, Bàng Tịch nghe được chỉ nhẹ cười, chưa bao giờ truy cứu. Bởi vì tin đồn kiểu này cũng có ưu điểm, làm cho người ta nghĩ rằng quan hệ giữa hấn và Thái hậu không phải ít, từ đó e ngại hấn, né tránh hấn, rất tốt.

Trên triều đình, phần lớn tình huống Bàng Tịch đều có biện pháp biến ý kiến của hấn thành ý kiến của Thái hậu, từ miệng của Thái hậu nói ra. Hấn dĩ nhiên là Hoàng đế phía sau hậu trường, phiên vân phúc vũ hoành hành độc đoán. Thiên hạ của Hoàng đế mới vẫn là thế giới của hấn. Hấn nhìn thấu sắc mặt của các quan lớn, không khờ khạo đâu. So với chuyện đi theo một phía để thực hiện lý tưởng, chi bằng chính mình lập thành một ngọn núi chiều binh mãi mãi, chi bằng chính mình làm kẻ cầm quyền. Dù tất cả những điều này đều phải gánh trên lưng tội danh nịnh thần thì có sợ gì.

Bàng Tịch ở trong nhà lao Hình bộ mắc phải chứng thấp hàn, trong những ngày mưa chân có chút đau, Cơ Quân Ánh châm cứu cho hấn, còn dùng rượu xoa bóp. Từ khi Bàng Tịch bước trên con đường gian thần tặc tử, Cơ Quân Ánh không còn tốt với hấn, ba giục bốn mời mới miễn cưỡng đến xem bệnh cho hấn, đau thế nào trị thế ấy.

Về sau Bàng Tịch không để cho hấn chữa nữa, nhưng không phải vì sợ bàn tay Diêm Vương của Cơ Quân Ánh. Hấn cần một chút đau đớn làm kỷ niệm, để cho hấn nhớ rõ con đường đến ngày hôm nay là gian khổ gập ghềnh đến mức nào. Mùa đông bị rơi vào trong nhà giam ấy, trong phòng giam không có cửa sổ, ba mặt tường gạch, ngọn đèn bé xíu trên tường chẳng phân biệt được ngày đêm lơ mờ cháy. Người bên trong không biết thời tiết ở bên ngoài, bên trong chỉ có thối nát tối tăm và tuyệt vọng. Mỗi một mạch máu của hấn đều suy nghĩ ý tưởng, nghĩ đến một biện pháp tuyệt hảo trở mình thoát thân. Nhưng mà không có ai chuyển tin tức ra bên ngoài thay hấn thì cũng vô dụng. Dù cho hấn bản lĩnh phi phàm, cũng không thể mua chuộc được quan lại ở Hình bộ, kẻ trông ngục căn bản sẽ không cùng hấn nhiều lời dù chỉ một câu. Việc này giống như một kẻ sắp chết coi giữ một viên thuốc giải, thuốc giải đông trong băng lạnh, có thể nhìn thấy không thể đạt được, làm khô cạn tim gan con người.

Sau đó hấn gặp được Công Tôn Chân ở trên công đường. Công Tôn Chân bình thường ngày ngốc trì độn,

gầm lên kể cho y nghe chuyện, y cũng có thể nghe không tinh tường. Lúc này chỉ có thể đánh cược một ván cho sự ăn ý chung sống mười năm qua. Người ta đều nói mình sẽ có cảm ứng cùng với người nhớ mong trong lòng, hẳn nhớ mong Công Tôn Chân mười năm, nhẫn nại mười năm, bàng quang mười năm, lặng im mười năm, chỉ cầu một thoáng linh tê* này.

(*Từ câu tâm hữu linh tê nhất điểm thông)

Công Tôn Chân chăm chú nhìn không chớp mắt tay phải của hắn. Hắn biết mình được cứu rồi.

Người từng hại hắn hoặc giết hoặc đi đày, đều đã xử lý không sai biệt lắm. Chỉ có Công Tôn Chân rất không dễ lo liệu. Bàng Tịch muốn đối xử tử tế với Công Tôn Chân, cho y địa vị được tôn kính, quyền cao lộc hậu, ở những nơi có thể chạm đến có thể quan sát che chở bảo vệ y. Trầm Nguyệt Trúc tốt, hắn còn có thể cho y gặp bội.

Nhưng mà Công Tôn Chân lại muốn từ quan.

Bàng Tịch ném chiết tử của Công Tôn Chân, tựa lưng vào ghế nhắm mắt thở dài.

Chiết tử từ quan của Công Tôn Chân trình lên năm ngày không có nhận được phê duyệt trở về, nhưng lại chờ đến một thánh chỉ. Hoàng Thượng còn nhỏ tuổi, muốn Công Tôn Sách tiến cung làm thư đồng. Công Tôn Chân tiếp chỉ, khuyu gối trên mặt đất hồi lâu không động đậy. Gia Đình kêu hai tiếng lão gia, vươn tay đến đỡ y. Chân của Công Tôn Chân đã tê dại, loạng choạng chống đỡ đứng dậy kêu người chuẩn bị kiệu, y thay đổi ý nghĩ, lập tức thu hồi lệnh vừa nãy. Y chấp tay sau lưng vòng vo đi đi lại lại trong viện nửa ngày, sau đó gật gật đầu kêu Gia Đình tiến đến, thì thầm vào tai hắn: Buổi tối người cải trang một chút, đến phủ Cơ Thái y đưa một phong thư thay cho ta. Trên đường lanh trí một chút, ngàn vạn lần đừng để người theo dõi.

Gia Đình cúi đầu nói vâng.

Lúc nửa đêm Gia Đình mang về một cái gói, bên trong là mười vị thuốc và phương thuốc của Cơ Quân Ảnh. Công Tôn Chân nhìn qua sau đó suy nghĩ trăm ngàn lần, cuối cùng nhú mày đốt phương thuốc đi. Hôm sau y kêu người sắc thuốc, tự mình đút cho Công Tôn Sách uống. Công Tôn Sách ngửi thấy mùi vị liền cảm thấy đắng, bĩu môi lắc lắc đầu. Công Tôn Chân nhẫn tâm kêu Gia Đình giữ nó lại, bắt chấp nó khóc nháo bóp miệng ra đổ thuốc vào. Sau đó đến tối Công Tôn Sách bệnh, gương mặt nhỏ nhắn nóng đến đỏ bừng, còn ho khan, quơ quào cánh tay lớn tiếng khóc. Công Tôn Sách trước giờ vẫn khỏe mạnh, trận bệnh này chẳng có căn nguyên, nhũ mầu đau lòng rơi nước mắt.

Công Tôn Chân nói: Đưa nó cho ta.

Nguyên một đêm, Công Tôn Chân ôm con từ hậu viện đi đến tiền viện, lại từ tiền viện đi về hậu viện, y nhẹ nhàng đung đưa để cho nó thoải mái một chút, thấp giọng dỗ dành: Sách nhi ngoan, Sách nhi ngoan... chịu đựng một lúc, giữ được cả đời. Trong cung có lão hổ lớn muốn ăn thịt người, bé ngoan, người sao có thể chịu được một ngụm của bọn họ... Đừng khóc đừng khóc...

Công Tôn Chân nói đứa nhỏ bị bệnh không thể vào cung. Bàng Tịch không tin Cơ Quân Ánh, lần lượt đưa bốn năm thái y đến xem bệnh cho Công Tôn Sách. Người trở về đều nói thật sự bệnh, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ, nhìn bệnh trạng còn có thể lây nhiễm. Đứa nhỏ đưa vào làm thư đồng cho hoàng thất có chút sai sót đều không được, huống chi còn mang theo mầm bệnh, chuyện thư đồng tự nhiên thất bại. Cùng lúc đó quê nhà Bình Giang gửi tin tới, phụ thân của Công Tôn Chân đã qua đời, muốn y mau về nhà chịu tang.

Lúc này Bàng Tịch không còn lý do gì để không thả người, nhưng vẫn không cam lòng. Buổi tối đến Công Tôn phủ một lần, kiệu nhỏ vải xanh bốn người khiêng, vô cùng bí mật. Đến gõ cửa thông báo vào trong, nói Bàng Tịch đến thăm. Công Tôn Chân đặt đứa con ôm trong lòng xuống đi ra cửa sau quỳ xuống đón tiếp.

Hiện giờ Bàng Tịch luôn bị y quỳ, hơn nữa phải hành lễ toàn bộ xong xuôi mới chịu đứng lên. Mỗi lần nhìn thấy bộ dáng y quỳ gối dưới đất hẳn đều rất khó chịu.

Công Tôn Chân cúi đầu, nói: Đại nhân mời vào phòng.

Bàng Tịch nói: Không cần, tối nay ánh trăng rất đẹp, chúng ta cứ như vậy mà trò chuyện. Hẳn quay đầu, hỏi: Thân thể của lệnh lang tốt hơn chút nào chưa?

Bàng Tịch muốn mắt thấy mới tin thật, Công Tôn Chân dù sao cũng không sợ, y gọi nhũ mẫu ôm Công Tôn Sách đến để hẳn nhìn thấy rõ ràng cũng tốt.

Công Tôn Sách vốn dĩ mập mạp tròn trịa, bây giờ rất gầy, bệnh vài ngày, đã không còn sức lực để khóc nữa. Hai mắt nó nhắm chặt, tay quơ loạn giữa không trung, miệng ê a mê sảng: Hổ lớn, có con hổ lớn...

Bàng Tịch từng nghe nói khi bệnh mơ thấy mãnh thú chính là điềm dữ, hẳn thở dài nói: Mau ôm đứa nhỏ vào chăm sóc đi. Sau đó cho lui tất cả hạ nhân, kể bên Công Tôn Chân tản bộ trong vườn nhỏ.

Ánh trăng hôm nay quả thật rất đẹp. Vườn hoa nhỏ được Trầm Nguyệt Trúch chỉnh sửa thành đình đài lầu các cầu nhỏ nước chảy, một góc hồ còn có hoa súng. Sau khi Trầm Nguyệt Trúch ốm đau, Công Tôn Chân dốc sức gìn giữ từng gốc cây ngọn cỏ, bảo trì phong cách diện mạo ban đầu. Cảnh sắc tinh xảo được ánh trăng chiếu vào, một tầng trắng mỏng trong suốt, bát ngát trong hồ là ánh trăng vụn vỡ dập dềnh. Bàng Tịch chuyển mắt, nhìn thấy gương mặt trắng nhợt của Công Tôn Chân, giống như cũng trong suốt. Lúc trước Triệu Đức Phương khen y sáng trong như trăng, nhưng Bàng Tịch lại chẳng có chút cảm xúc về tướng mạo của người khác. Hiện giờ nhìn gương mặt y dưới ánh trăng, giữa đôi mày chất chứa ưu thương, giống như đã chịu hết kinh sợ và thống khổ của thế gian, giống như làm ra chút động tác liền nhận phải thương tổn, cho nên yên tĩnh đến mức không có chút âm thanh hơi thở. Một người từ ánh trăng thê lương bước ra.

Bàng Tịch nói: Ta không có cách nào giữ người lại, đúng không?

Công Tôn Chân nói: Đại nhân nói gì vậy. Gia phụ qua đời, làm con nên về quê giữ đạo hiếu ba năm.

Bàng Tịch nói: Đừng nói mấy thứ đó. A Tu, ta biết ngươi vì ta mà chịu khổ rất nhiều. Nếu năm đó ngươi khoanh tay đứng nhìn, Trầm Nguyệt Trúch không đến nỗi mất mạng. Cho nên ngươi hận ta, đúng không?

Công Tôn Chân nói: Hạ quan không dám.

Bàng Tịch dừng bước vươn tay túm lấy cánh tay của y, hung hăng siết chặt, các khớp xương của Công Tôn Chân đều đau.

Bàng Tịch nói: Người nhìn ta.

Công Tôn Chân ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt của Bàng Tịch, biểu tình của hắn liền biến thành bộ dạng luôn làm y sợ hãi như trước kia, ánh mắt nghiêm nghị sắc bén, giống như róc xương người. Công Tôn Chân không khỏi khiếp sợ, tay nhẹ nhàng rút ra, nhưng không vùng ra được.

Gương mặt của Bàng Thống lại trở nên nhu hòa, buông y ra, nói: Nói chuyện cùng ta đằng hoàng.

Công Tôn Chân cúi đầu im lặng một hồi, nói: Không hận người. Ta hận chính mình. Nguyệt Trúc là thân nhân của ta, ta lại vì người mà hại nàng mất mạng.

Ánh mắt Bàng Tịch đau đớn, chậm rãi đi về phía trước. Công Tôn Sách đi bên cạnh hắn, nói: Sau khi Nguyệt Trúc chết, ta mơ một giấc mơ. Trong mơ thấy người vẫn ở trong đại lao Hình bộ, ta muốn đi gặp người. Nguyệt Trúc kéo tay của ta nói: Lão gia, người đừng đi, người đi rồi ta sẽ chết. Ta nắm lấy tay nàng một chút, nhưng vẫn buông nàng ra đi gặp người, Nguyệt Trúc ở phía sau khóc. Bàng Tịch, người hiểu không? Giấc mơ là bản tâm của con người. Bản tâm của ta vẫn một lần nữa bỏ nàng đi. Ta hận bản thân đến chết, vĩnh viễn không thể tha thứ cho chính mình.

Sau khi nói những lời này vẫn là khóc, Công Tôn Chân dù có thay đổi thêm nữa, bản tính mau nước mắt vẫn không mất đi. Bàng Tịch kéo tay y kề sát gương mặt y vào vai mình, lập tức cảm thấy trên vai ẩm ướt nóng hổi, nước mắt này thấm thẳng vào trong lòng.

Bàng Tịch nói: Căn bản không nên có Trầm Nguyệt Trúc. Ta có thể thay thế vị trí của nàng, làm thân nhân của người, bầu bạn bên người không rời, giống như vậy.

Công Tôn Chân tựa vào vai hắn không hề động đậy, nội tâm quay cuồng mãnh liệt. Vào lúc này mà vẫn có thể cảm thấy vui mừng khôn siết, y quả thật oán hận bản thân mình. Thì ra tâm của Bàng Tịch và y giống nhau. Đáng tiếc điều này đến quá muộn, Công Tôn Chân hiểu ra quá muộn, Bàng Tịch thổ lộ quá muộn. Một mạng của Trầm Nguyệt Trúc ở bên trong, đã không còn đường quay lại nữa rồi.

Công Tôn Chân nói: Sao có thể giống nhau? Đối với Trầm Nguyệt Trúc mà nói, ta quan trọng nhất, ta chính là cả đời của nàng. Với người mà nói, quan trọng nhất chính là nắm giữ đất trời, tất cả những thứ khác đều là tiểu tiết bé nhỏ tầm thường. Giữa thân nhân và thân nhân, cũng có sự khác biệt nặng nhẹ xa gần. Sao có thể giống nhau? Nói cho cùng cũng là ta phụ Nguyệt Trúc.

Bàng Tịch trầm mặc không nói, Công Tôn Chân nói một chút cũng không sai. Sau khi vợ lớn con cả chết, chưa đến một năm hắn liền cưới tân phu nhân Viên thị. Hắn không tiết lộ cho Công Tôn Chân biết loại tâm ý kia, phần lớn cũng vì nghĩ đến tiền đồ. Hắn là kẻ có thể vì lý tưởng mà vứt đi cả bản thân. Sao có

thể so sánh với Trầm Nguyệt Trúc.

Công Tôn Chân từ bên cạnh Bàn Tịch bước lui một bước, nước mắt trên mặt đã khô, nhưng trong mắt vẫn còn ẩm ướt, dưới ánh trăng vụn vỡ lấp lánh, y mỉm cười nói: Nguyệt Trúc đi rồi, để lại cho ta một đứa con. Ta đi rồi, người vẫn còn Đại Tống triều cương này. Bàn Tịch, chúng ta không thể quá tham lam.

Bàn Tịch lại nắm lấy cổ tay y kéo y về trong lòng, chớp mũi ở bên vành tai y nhẹ nhàng vuốt ve, nhắm mắt hưởng vị của y: Người cam đoan sau khi rời kinh sẽ sống thật vui vẻ, thật khỏe mạnh, ta sẽ để người đi.

Nước mắt của Công Tôn Chân không thể nào ngừng được, sinh tử ly biệt không hẹn trước mà đến, một hồi rồi lại một hồi đả kích, nếu còn tiếp tục ở lại kinh thành y sẽ khó chịu đến chết, gặt đầu không ngừng: Ta cam đoan, cam đoan sẽ sống tốt hơn hiện tại.

Công Tôn Chân giống như quay về thời niên thiếu, làm càn mà ôm lấy Bàn Tịch khóc lớn một trận. Bàn Tịch là bằng hữu của y, là huynh trưởng của y, là người mà cả trái tim y vương vấn. Ở trước mặt Bàn Tịch mới có thể khóc thoải mái, khóc đến khi giọng đều khản đi, trong ngực co thắt lại, hỗn hển.

Bàn Tịch đau lòng vỗ về lưng y giúp y hồi sức, cười nói: A Tu đã là người làm cha, sao còn khóc dữ dần hơn con của người nữa. Được rồi được rồi, sau này a, không còn chuyện gì thương tâm nữa.

Tiếng khóc kia ngay cả Gia Đình cũng nghe được, hần bắt buộc tất cả tôi tớ về phòng ngủ bị tai lại không được phép ra khỏi cửa, sau đó bản thân lại đứng cách một vách tường lau nước mắt. Ngẫm lại lão gia thật khổ, thái thái tốt như thế vậy mà đã không còn nữa. Phụ thân ở xa ngàn dặm, lúc lâm chung cũng không thể gặp được lần cuối. Trong triều đình, quan viên chính trực cảm thấy y là Bàn đảng, khắp chốn xa lánh bắt bớ coi khinh y, mà Bàn đảng chân chính lại không thích kết giao với y. Một người tứ cố vô thân chịu buồn phiền mọi nơi.

Trở về đi, trở về Bình Giang thì tốt rồi, chờ tiểu thiếu gia hết bệnh, trở về Bình Giang đi.

Bàn Tịch đưa Công Tôn Chân khóc đến choáng váng về trong phòng, nhìn y mê man ngủ. Đây có lẽ là lần cuối cùng hai người bọn họ gần gũi, vừa rồi bế trong chốc lát, nước mắt của Công Tôn Chân đã thấm ướt non nửa bên áo của Bàn Tịch. Y rất có thể khóc. Bàn Tịch cảm thấy vẫn chưa đủ, hần nhìn gương mặt say ngủ của y, chẳng thêm mấy năm nữa đã ba mươi rồi, gương mặt nhìn qua vẫn rất trẻ con. Hần cúi người chạm nhẹ lên khóe miệng của y, bên môi có mùi vị mằn mặn mát lạnh của nước mắt. Lần này lại ma chướng, hần dùng đủ mọi cách cắn mút bờ môi của Công Tôn Chân, dùng hết tất cả tình yêu và triền miên của đời này kiếp này. Bàn Tịch không giống Công Tôn Chân, hần không có Trầm Nguyệt Trúc, không có nảy sinh tình cảm với bất kỳ ai khác, hần chỉ có một Công Tôn Chân. Thống khổ khi ly biệt và tiếc nuối khi không được bên cạnh nhau siết đến mức lục phủ ngũ tạng của hần đều nóng lên, làm cho một vũ phu khó thể rơi lệ như hần cũng ướt nước mắt.

Công Tôn Chân mở mắt ra, nhưng rất nhanh lại nhắm mắt. Long mi nhẹ nhàng quét qua gò má của Bàn Tịch, làm cho hần thanh tỉnh. Không thể tiếp tục như vậy, nộ hôn này đã khiến người ta quyền luyến không rời đau thấu tâm tư, nếu làm chuyện gì khác, hần có thể sẽ lật ngược hứa hẹn mà giam giữ Công Tôn Chân ở lại. Hần tựa trán lên khuôn ngực của Công Tôn Chân từ từ bình tĩnh trở lại, nghe thấy tiếng

tim Công Tôn Chân đập kịch liệt, cả người đều căng cứng. Đứa nhỏ này, đang chờ đợi chuyện gì đây?

Bàng Tịch đứng dậy tắt ngọn nến trong phòng, nhẹ nhàng đi ra. Trong chớp mắt cửa vừa đóng, Công Tôn Chân mở to hai mắt, mờ mịt ngây ngốc suy nghĩ.

Ra khỏi phòng ngủ của Công Tôn Chân, hắn vẫn là Bàng Tịch không chút động dung không chút kẽ hở, vẻ mặt trấn tĩnh, mang một loại khí phách nắm giữ đại cuộc. Từ phòng ngủ ra đến cửa sau, vẫn còn một đoạn đường nhỏ phải đi. Gia Đình đứng ở cửa vòm cầm theo đèn lồng chờ dẫn đường cho hắn. Bàng Tịch cố ý thả chậm bước chân, hắn có chuyện muốn nói với Gia Đình, hơn nữa chuyện này không thể để người khác nghe thấy.

Bàng Tịch nói: Người tên Gia Đình?

Gia Đình xưng dạ.

Bàng Tịch nói: Tên thật? Hay là Quận Vương gia đặt cho?

Gia Đình nói: Một nô tài nho nhỏ, làm gì có phúc phận được Quận Vương gia đặt tên cho. Đây là tên cha mẹ đặt.

Bàng Tịch cười nói: Không còn cách nào. Chính Quận Vương gia cũng chẳng dư lại bao nhiêu phúc phận, nếu cho người dính chút vẻ vang, hắn sẽ hỏng mất.

Nói xong dừng bước chân lại, Gia Đình liền biết hắn muốn lên tiếng, cúi khom lưng xoay người lại.

Bàng Tịch nói: Một nô tài không hầu hạ hai chủ. Ta thật sự rất muốn biết, hiện giờ ngươi trung với Triệu Đức Phương, hay là Công Tôn Chân?

Gia Đình nghe ra ý tứ hắn muốn tra tìm gốc rễ, vội nói: Quận Vương gia phái tiểu nhân đến cho Công Tôn đại nhân, tất nhiên là trung với Công Tôn đại nhân.

Bàng Tịch nói: Vậy ngươi vẫn còn giám thị Công Tôn Chân, truyền động tĩnh của hắn đến phủ Quận Vương?

Ý thức của Gia Đình tê dại, chân mềm nhũn liền quỵ xuống, đèn lồng trong tay rơi xuống mặt đất, chốc lát liền cháy lên. Gia Đình không phải là mật thám thủ hạ của Triệu Đức Phương, hắn thật sự là một nô tài hầu hạ cuộc sống hằng ngày, làm sao chịu được câu dò xét nhìn thấu nội tình của Bàng Tịch. Hắn không ngừng dập đầu, miệng mồm run cầm cập nói: Bàng đại nhân! Bàng đại nhân minh xét! Quận Vương gia chưa từng có ý muốn hại lão gia, tiểu nhân cũng chưa từng hại lão gia. Quận Vương gia là không yên lòng về lão gia, đại nhân minh giám a!

Bàng Tịch cười lạnh: Phải. Triệu Đức Phương không yên lòng về Công Tôn Chân, hẳn có kẻ gần gũi người của hắn hẳn đều không yên lòng.

Gia Đình run rẩy quỳ. Bàng Tịch nói: Người đứng lên đi. Nếu người có lòng hại người, ta đã không nói những lời này với người. Đứng lên.

Gia Đình đứng dậy buông lỏng hai tay. Bàng Tịch tiến lên hai bước, nói: Từ nay về sau, người chỉ có một chủ tử là Công Tôn Chân, biết chưa? Chủ tử của người không thích có người đưa tin tức của hắn, ta cũng không thích.

Gia Đình làm gì còn nói được lời nào khác, không ngừng gật đầu.

52. Chương 52: [phiên Ngoại] Lời Tỳ Bà 6

Trước khi Công Tôn Chân về quê chỉ gặp mấy bằng hữu thân cận. Người đầu tiên là Giản Thư Hoa, hai người ở Công Tôn phủ ăn một bữa tiệc tiễn biệt, nói rất nhiều chuyện của mình. Giản Thư Hoa uống nhiều một chút liền chui xuống bàn ôm lấy cái ghế khóc ô ô, trái lại làm cho Công Tôn Chân thương cảm không nổi. Cơ Quân Ánh nhận được tin tức y về quê, dẫn theo Tiền Diễm cùng đến một chuyến, lúc bọn họ đến trong phủ đang thu xếp đồ vật. Tiền Diễm mang theo một nghiên mực thượng hạng tặng cho Công Tôn Chân. Tạo hình của nghiên mực này vô cùng độc đáo, là hình dạng đóa hoa sen nghìn cánh, mực đặt ở trên đài sen. Nhưng mà cái này là cho không, Tiền Diễm cười tủm tỉm nói: Đủ hiếm lạ phải không? Vừa nhìn thấy nghiên mực liền bất giác nghĩ đến Công Tôn đại nhân. Chi bằng Công Tôn đại nhân viết thử hai bút đi?

Tranh chữ của Công Tôn Chân chính là nhất tuyệt, Cơ Quân Ánh rất hiểu Tiền Diễm có ý đồ gì, hắn nói lãng đi: Công Tôn dọn phủ về quê, trong nhà rất loạn, còn mài mực viết chữ gì nữa?

Công Tôn Chân hiện giờ quay về cũng không kịp cúng thất tuần của phụ thân, trong phủ bố trí một linh đường để dao tể, trong lòng rất nôn nóng rất sầu khổ. Nhưng mà y chính là người hay ngại ngùng mặt mềm tâm mỏng, cười nói: Không sao không sao, thư phòng vẫn chưa thu dọn đâu. Cái này coi như trả hai phần cho Tiền Nhị gia.

Tiền Diễm lập tức xoay người đi đến thư phòng của Công Tôn Chân, cười nói: Quá tốt rồi. Tiểu nhân mài mực cho đại nhân.

Công Tôn Thực viết ra câu đối từ trong thơ cổ lại vẽ thêm hai bức hoa cỏ, sau đó bị hoa ngôn xảo ngữ của Tiền Diễm lừa đi mấy tác phẩm tâm đắc lúc trước. Cơ Quân Ánh đứng bên cạnh bất đắc dĩ cười, bên trong nụ cười này phảng phất chứa đựng sự sủng ái dung túng và sự đồng tình với Công Tôn Chân. Cho đến lúc đồ đạc đều ra khỏi tay, Công Tôn Chân mới giật mình cảm thấy cái miệng của Tiền Diễm thật sự rất có năng lực, chiếm lợi không dấu vết. Lúc Tống Liễu hòa đàm nếu phái hắn ra, nhất định người Liễu không phải đối thủ.

Tiền Diễm ở trong thư phòng vợ vét đến buổi chiều, đến tối Công Tôn Chân muốn giữ hai người lại dùng cơm. Cơ Quân Ảnh nói: Không cần. Chỗ của người đang lộn xộn không nán lại được. Ôm con của người đến đây, ta kê phương thuốc cho phụ tử các người rồi đi.

Sau khi ở Hình bộ thân thể của Công Tôn Chân vẫn không tốt, luôn phải cần đến thuốc thang để bồi bổ. Công Tôn Sách là khi Trầm Nguyệt Trúc hoài thai mắc phải thể chất hàn tính, quanh năm phải dùng được thiện tảo bổ giữ ấm thân thể.

Trong phủ đã thu thập sẵn sàng tất cả mọi thứ, thật sự nên đi rồi. Sau cùng Công Tôn Chân nhất định phải đến phủ Quảng Lăng Quận Vương gặp Triệu Đức Phương. Trước đó trong triều có truyền nhau Triệu Đức Phương điên rồi, Công Tôn Chân không tin, nhân vật thông suốt như vậy, đôi mắt luôn thanh minh rõ ràng. Người ở Biện Lương đều điên hắc cũng sẽ không điên. Hơn nữa tin bệnh của Triệu Đức Phương và chuyện Hoàng đế triệu Công Tôn Sách làm thư đồng trùng lúc, Công Tôn Chân sút đầu mẻ trán lo liệu cũng chưa quan tâm đến hắc. Khó khăn lắm tranh thủ chút giờ gian đi thăm bệnh, đến mấy lần đều bị ngăn lại, y một mình vòng vo mấy vòng ở ngoài phủ Quận Vương, sâu đến mức tóc đã sắp trắng.

Hôm nay Quận Vương phủ cũng đóng cửa từ chối tiếp khách. Công Tôn Chân phát cáu nhưng lại đè nén cơn nóng nảy, tay chống ở khung cửa nhú mảy nói với quản gia: Đi thông truyền một lần nữa, nói với Quận Vương, Công Tôn Chân phải về quê, hôm nay dù thể nào cũng phải gặp hắc. Không gặp được sẽ không đi.

Quản gia đi vào lại đi ra, trả lời: Công Tôn đại nhân, ngài đừng không tin, Quận Vương gia của chúng ta ý thức không mấy rõ ràng, không gặp ngài được đâu.

Công Tôn Chân đẩy cửa ra hùng hổ tiến vào, quản gia không dám thật sự ngăn y, kinh hô ôi chao ôi chao. Người thành thật trở nên bướng bỉnh, thật là không thể ngăn được. Đến cửa hậu viện quản gia quỳ xuống ngăn cản y, nói: Ngài đừng làm khó tiểu nhân, Quận Vương gia chưa gọi gặp mà.

Công Tôn Chân dùng sức đẩy hắc ra, nói: Chẳng phải hắc thần trí không rõ ràng sao? Nói không gặp hay không đều không tính.

Triệu Đức Phương nghiêng người ngủ trên ghế dựa, Công Tôn Chân xua đuổi quản gia rồi trở tay đóng cửa, về mặt chợt trở nên ôn nhu. Gần hai năm không gặp hắc, trong lòng tràn đầy nhớ nhung. Y đi đến bên người Triệu Đức Phương cúi thấp thân mình, ần ần cánh tay hắc, khẽ gọi: Quận Vương, Quận Vương...

Triệu Đức Phương bị đánh thức dụi dụi mắt, quay đầu lại nhìn Công Tôn Chân, trong mắt đầu tiên là mờ mịt, sau đó là tìm tòi nghiên cứu, im lặng rất lâu, đột nhiên chỉ tay vào y cười khanh khách.

Công Tôn Chân nhìn cử chỉ xao nhãng và ánh mắt hỗn độn của hắc, trong lòng hồi hộp, trên mặt cứng đờ: Quận Vương...

Triệu Đức Phương cười không ngừng, Công Tôn Chân kinh hãi tột độ, lắc lắc bả vai của hắc: Quận Vương, ngài đừng làm ta sợ. Ngài còn nhận ra ta không?

Triệu Đức Phương gật gật đầu, một tay lau nước mắt do cười mà chảy ra: Nhận ra nhận ra. Trên vành tai của người có lỗ tai, người là đại cô nương mặc nam trang.

Công Tôn Chân quỳ gối bên chân hắn, hoảng sợ mở to mắt nhìn chăm chăm hắn, dường như muốn tìm chút sơ hở chút thanh tỉnh từ trên mặt của hắn. Nhìn về sau lại đau xót khó kiềm nén, nước mắt liền rơi xuống từng chuỗi từng chuỗi.

Triệu Đức Phương cười nói: Người khóc rồi người khóc rồi. Người quả nhiên là cô nương.

Công Tôn Chân nắm lấy cánh tay của Triệu Đức Phương, tựa sát gương mặt của mình lên, khóc rất thương tâm. Hắn sao lại thật sự điên rồi, một nhân vật chung linh dự tú* như vậy, sao cứ một mực bị bệnh điên, người này chẳng phải xong rồi sao? Ông trời đui mù, không chấp nhận được tiên nhân giáng trần ở thế gian, tìm đủ mọi cách muốn lấy đi hắn hủy hoại hắn.

(*Đất thiêng nảy sinh hiền tài, môi trường tốt sinh ra những nhân vật ưu tú)

Công Tôn Chân vừa khóc vừa nói: Tiểu Bát, Tiểu Bát, người có chuyện gì luẩn quẩn trong lòng phải bức bản thân thành như vậy? Tại sao bọn họ không cho ta biết người thật sự bị điên? Tiểu Bát người tỉnh tỉnh lại đi. Ta là A Tồn a. Người như vậy, ta còn cảm thấy khó chịu hơn so với chết người có biết không.

Từ khi Triệu Đức Phương bộc lộ thân phận Quận Vương với y, Công Tôn Chân không còn dám gọi hắn một tiếng Tiểu Bát. Trong mắt Triệu Đức Phương tràn ra chút nhu ý, cầm lọ tóc rũ trên vai của Công Tôn Chân lên, nói: Không khóc không khóc, khóc trôi hết sơn phấn thì phải làm sao? Bàng đại ca của người sẽ không thích nữa.

Công Tôn Chân càng khóc dữ dần thương tâm hơn, mãi khóc đến nửa canh giờ, người mệt đến mức hụt hơi hư nhược. Triệu Đức Phương nhíu mày nói: Người rất ồn, ta muốn ngủ. Vừa dứt lời đã nhắm mắt.

Công Tôn Chân lau nước mắt ngược ngáp đứng dậy, cổ tay trĩu xuống, thì ra chuỗi phật châu hạt đào trong tay bị Triệu Đức Phương nắm lấy một hạt. Y nghĩ nghĩ, cởi phật châu ra đeo lên tay của Triệu Đức Phương, lại đặt lòng bàn tay lên nắm chặt, nói: Phật tổ phù hộ. Tiểu Bát, người sẽ tốt lên, không có bệnh nào Cơ Thái y chữa không khỏi.

Nhưng mà nghĩ đến bệnh của Trầm Nguyệt Trúc chính là bệnh mà Cơ Thái y trị không hết, trong lòng không khỏi sinh ra tuyệt vọng, y lẩm bẩm: Người sẽ tốt, sẽ tốt thôi...

Cũng không biết là an ủi Triệu Đức Phương, hay là đang an ủi chính mình.

Triệu Đức Phương ngồi ngủ, Công Tôn Chân đứng bên cạnh nhìn hắn thật lâu, sau đó xoay người muốn rời đi, nhưng vừa mới đóng cửa lại bước nhanh đến ôm chặt bả vai của hắn. Khi niên thiếu bọn họ thường tựa sát vào nhau, sau đó trưởng thành rồi, không còn nhiều hành động thân mật như vậy nữa. Bây giờ bờ vai tấm lưng của thanh niên trong lòng vẫn gầy mỏng như lúc trước, dường như chưa từng lớn lên.

Công Tôn Chân nói: Sau này mỗi ngày ta sẽ niệm ba lần kinh trước Phật cho người. Tiểu Bát, người nhất định phải khỏe lại, ta sẽ trở về thăm người.

Bàng Tịch ở ngõ nhỏ đợi rất lâu mới đợi được Công Tôn Chân đi. Lúc tiến vào phủ Quận Vương, Triệu Đức Phương còn đang ngủ, quản gia không dám ngăn đón Bàng Tịch, cung kính dâng trà, đứng bên cạnh hầu hạ.

Bàng Tịch nói: Người đi ra ngoài, ta và Quận Vương gia của các người có chuyện cần nói.

Quản gia nói: Quận Vương gia hiện giờ đầu óc không rõ ràng, lúc phát tác còn có thể đả thương người, Bàng đại nhân...

Bàng Tịch nhìn bên mặt của Triệu Đức Phương, cười nói: Sẽ không, chỉ lúc đầu óc thanh tỉnh hẳn mới đả thương người. Người đi xuống.

Quản gia bất đắc dĩ lui ra, trong lòng thầm nhủ mỗi một người tới đều là gia, người nào cũng không ngăn được.

Bàng Tịch uống trà trong chén, chờ quản gia đi xa, nói: Trà trong phủ Quận Vương quá cũ rồi, lần tới để Thái hậu hoàng tỷ của người thưởng cho người chút trà xuân Long Tĩnh.

Triệu Đức Phương nhắm mắt không chút động tĩnh. Bàng Tịch cười nói: Còn giả vờ? Vừa nãy hù Tồn Tu không nhẹ phải không? Ta thấy lúc đi ra bước chân của hắn đều hư nhược. Đáng tiếc a, người gạt được người trong thiên hạ, không gạt được ta. Tại sao không mở mắt? Sợ lộ sơ hở?

Triệu Đức Phương vẫn bất động.

Bàng Tịch buông chén trà, nói: Được. Ta nói của ta, người nghe là được. Lúc ta ở đại lao Hình bộ, đa tạ người bảo vệ tính mạng ba đứa con của ta. Để báo đáp, ta đảm bảo người ba năm bình an vô sự. Sau ba năm ta không quản nữa, chỉ xem xem người có thể hù được hoàng tẩu của người hay không. Hay là Tiểu Bát, thu hồi đủ loại tâm kế của người. Chúng ta vẫn như ngày xưa vậy. Người vui chơi, khúc thủy lưu thương phong hoa tuyết nguyệt, sống cuộc đời thanh nhã của người. Ta bảo hộ người một đời an ổn, chẳng lẽ không tốt sao? Lẽ nào muốn đấu với ta một trận trên triều đình?

Triệu Đức Phương giống như thật sự đang ngủ, lông mi không hề run một chút nào. Bàng Tịch nhìn hắn, thở một hơi thật dài: Được rồi. Vậy cứ thế đi.

Lúc đứng lên thoáng nhìn thấy chuỗi Phật châu hắn đeo trên tay, Phật châu này được Công Tôn Chân lần vài năm, đã trở nên đỏ. Bàng Tịch nhận ra nó. Khóe miệng nhếch cười, đi lên muốn lấy xuống. Tay của Triệu Đức Phương vô thức siết chặt, trong nháy mắt lại buông ra.

Bàng Tịch chậm rãi nói: Trên đời này chỉ có trái tim của hai người là không giống người thường. Một là

thất khiêu linh lung, một là hoa sen trước Phật. Thất khiêu linh lung là người, hoa sen trước Phật là hân. Người không thích hợp mang cái này.

Nói xong thu lại phật châu bỏ vào trong ngực, hân cười cười với Triệu Đức Phương rồi đi. Triệu Đức Phương mở mắt, sờ sờ cổ tay trống không, trên mặt có chút thần sắc cảm phần u ám. Ngày hôm nay Quận Vương phủ thật náo nhiệt, chỉ qua chốc lát, Cơ Quân Ánh lại tới.

Triệu Đức Phương nói: Người chuẩn bị một chút, thay ta đến biên quan bồi dưỡng thể lực. Ta và Bàng Tịch, từ giờ bắt đầu rồi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-sach-tich-nien-hoan>